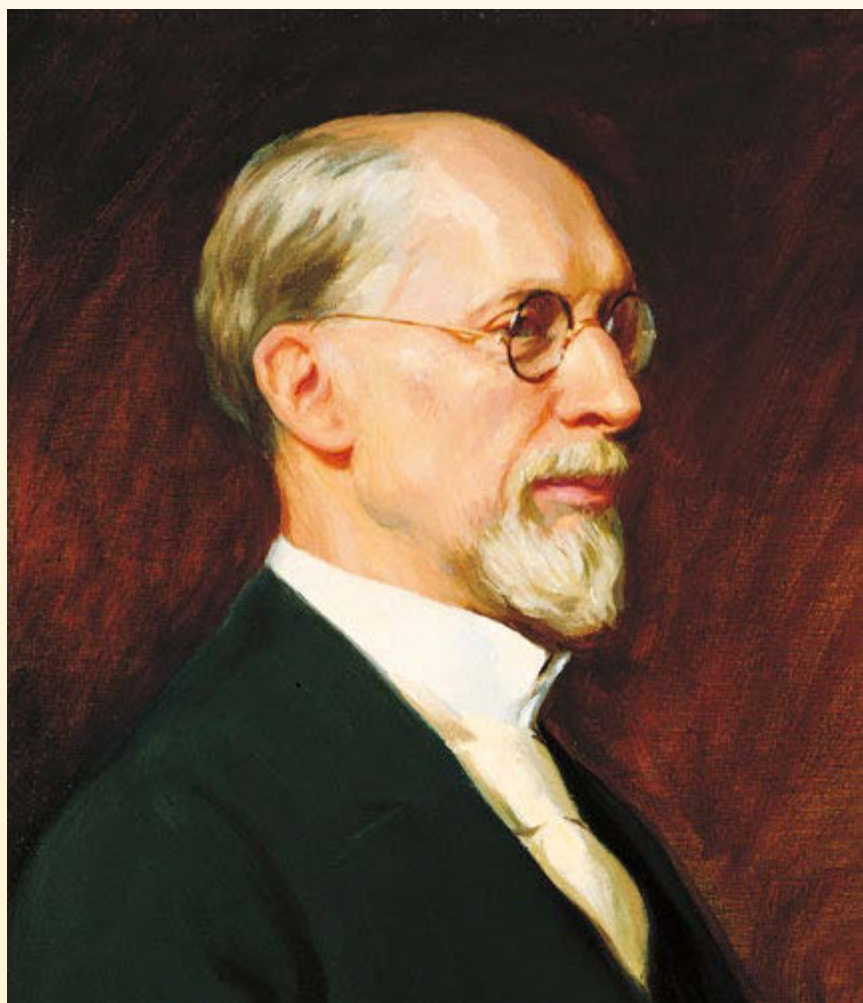

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS

DŽORDŽS ALBERTS SMITS

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS
DŽORDŽS ALBERTS SMITS

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitijā, Jūtas štatā

Citas grāmatas sērijā *Baznīcas prezidentu mācības*

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (grāmatas numurs 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Baznīcas prezidentu mācības: Džordžs Alberts Smits (36786)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball, (36500)

Lai pasūtītu šīs grāmatas, dodieties uz materiālu sadales vietējo centru vai apmeklējiet store.lds.org.

Būsim pateicīgi par jūsu komentāriem un ierosinājumiem saistībā ar šo grāmatu. Lūdzu, sūtiet tos uz adresi: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

Savus komentārus un ierosinājumus varat sūtīt arī uz e-pastu: cur-development@ldschurch.org

Lūdzu, norādiet savu vārdu, adresi, bīskapiju un stabu. Neaizmirstiet minēt grāmatas nosaukumu. Tad sniedziet savus komentārus un ierosinājumus par grāmatas priekšrocībām un to, ko varētu uzlabot.

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc.

Visas tiesības saglabātas.

Iespiests Vācijā

Angļu val. teksta apstiprinājums: 8/02

Tulkojuma apstiprinājums: 8/02

Teachings of Presidents of the Church: George Albert Smith tulkojums.

Latvian

36786 153

Saturs

Nosaukums	Lappuse
Ievads.	v
Vēsturisks kopsavilkums.	viii
Džordža Alberta Smita dzīve un kalpošana	xi
1 Dzīvot atbilstoši savai ticībai	1
2 „Mīli savu tuvāko kā sevi pašu”	11
3 Mūsu liecība par Jēzu Kristu.	19
4 Praviētis Džozefs Smits — Dieva darbarīks patiesības atjaunošanā	31
5 Svētā priesterība — Dieva bērnu svētīšanai	43
6 To cilvēku atbalstīšana, kurus atbalsta Tas Kungs.	53
7 Dvēseles nemirstība	65
8 Tempļa svētības mums un mūsu priekštečiem	77
9 Atveriet savu dvēseli Tam Kungam lūgšanā	89
10 Svētie Raksti — visvērtīgākā bibliotēka pasaulē	99
11 Dieva atklāsme Viņa bērniem.	107
12 Entuziasma pilna vēlēšanās dalīties evaņģēlijā	117
13 Dalīšanās evaņģēlijā — savas darba daļas veikšana	129
14 Kā efektīvi dalīties evaņģēlijā.	140
15 Tā Kunga darba veicināšana.	149
16 „Pienes savus Svētos Vakarēdienus Manā svētajā dienā”. . .	159
17 Ticības stiprinošais spēks.	169
18 Palieciet Tā Kunga pusē.	181
19 Laicīgās un garīgās svētības no Gudrības Vārda ievērošanas	191
20 Sevis un citu laicīgā glābšana.	201
21 Laipnības spēks	211
22 Bērnu audzināšana gaismā un patiesībā.	221
23 „No jums tiek prasīts piedot”	233
24 Taisnīga dzīvošana grūtos laikos	241
Attēlu saraksts	252
Satura rādītājs.	253

Ernest Smith

Ievads

Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļu kворums izdod grāmatu sēriju *Baznīcas prezidentu mācības*, lai jums palīdzētu padziļināt savu izpratni par atjaunoto evaņģēliju un tuvināties Tam Kungam caur Pēdējo dienu prezidentu mācībām. Baznīcai izdodot jaunas grāmatas šajā sērijā, jūs savās mājās izveidosit evaņģēlija grāmatu krājumu. Šīs sērijas grāmatas ir paredzēts lietot gan personīgām studijām, gan arī lai mācītu svētdienas nodarbībās. Tās jums arī var palīdzēt sagatavot citas nodarbības vai runas un atbildēt uz jautājumiem par Baznīcas doktrīnu.

Šajā grāmatā atspoguļotas prezidenta Džordža Alberta Smita mācības, kurš kalpoja par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu no 1945. gada 21. maija līdz 1951. gada 4. aprīlim.

Personīgās studijas

Studējot prezidenta Džordža Alberta Smita mācības, ar lūgšanu meklējiet Gara iedvesmu. Katras nodaļas beigās dotie jautājumi jums palīdzēs saprast prezidenta Smita mācības un pielietot tās savā dzīvē. Studējot šīs mācības, jūs varētu domāt par to, kā jūs tās varētu mācīt ģimenes locekļiem un draugiem. Tas nostiprinās jūsu izpratni par to, ko jūs lasāt.

Mācot no šīs grāmatas

Šo grāmatu var lietot, lai mācītu mājās vai baznīcā. Jums palīdzēs tālāk sniegtie ieteikumi.

Sagatavojieties mācīt

Gatavojoties mācīt, meklējiet Svētā Gara vadību. Ar lūgšanu studējiet attiecīgo nodaļu, lai būtu pārliecināti, ka izprotat prezidenta Smita mācības. Jūs mācīsiet ar lielāku degsmi un spēku, ja viņa vārdi būs ietekmējuši jūs personīgi (skat. M&D 11:21).

Ja jūs mācāt Melhisedeka priesterības vai Palīdzības biedrības nodarbību, nenolieciet šo grāmatu malā un neizmantojiet citus

materiālus, lai sagatavotos nodarbībai. No attiecīgās nodaļas ar lūgšanu izvēlieties tās mācības, kas, jūsuprāt, būs visnoderīgākās tiem, kurus jūs mācāt. Dažās nodaļās ir ietverts vairāk materiāla, nekā jūs spēsit pārrunāt nodarbības laikā. Ja rodas labas pārrunas, ļaujiet tām turpināties, nevis centieties apskatīt visas mācības.

Mudiniet dalībniekus studēt attiecīgo nodaļu pirms nodarbības un ņemt šo grāmatu sev līdzī uz baznīcu. Ja viņi tā darīs, viņi būs labāk sagatavoti piedalīties stundas pārrunās un iedvesmot cits citu.

Īsumā iepazīstiniet dalībniekus ar nodaļas saturu

Īsumā iepazīstiniet dalībniekus ar nodaļas saturu, kā arī visas nodarbības laikā centieties radīt tādu gaisotni, kur Gars var aizskart to cilvēku sirdis un prātus, kurus jūs mācāt. Lai iesāktu nodarbību, palīdziet tiem, kurus jūs mācāt, koncentrēties uz nodaļas mācībām. Lai to darītu, jūs varat:

- izlasīt un pārrunāt sadaļu „No Džordža Alberta Smita dzīves” katras nodaļas sākumā;
- pārrunāt kādu attiecīgās nodaļas attēlu vai Rakstu vietu;
- nodziedāt piemērotu garīgo dziesmu;
- īsi dalīties personīgā pieredzē par mācību tematu.

Vadiet pārrunu par prezidenta Smita mācībām

Mācot no šīs grāmatas, aiciniet dalībniekus dalīties savās domās, uzdodiet jautājumus un māciet cits citu. Dalībnieki vislabāk mācās, ja viņi aktīvi iesaistās. Tas ir arī labs veids, kā viņiem palīdzēt saņemt personīgu atklāsmi. Lai sekmētu pārrunas, izmantojiet nodaļas beigās dotos jautājumus. Šie jautājumi atrodas dažādās nodaļas vietās, lai būtu skaidrs, uz kuru mācību sadaļu tie attiecas. Jūs varat izdomāt arī savus jautājumus, pielāgotus jūsu nodarbības dalībnieku vajadzībām. Piemēram, jūs varētu pajautāt dalībniekiem, kā viņi var pielietot prezidenta Smita mācības, veicot savus vecāku, mājskolotāju vai apmeklējošo māsu pienākumus.

Tālāk ir sniegtas dažas papildu idejas.

- Palūdziet dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies, studējot nodaļu personīgi. Var būt lietderīgi nedēļas laikā sazināties ar

dažiem dalībniekiem un palūgt viņiem sagatavoties dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies.

- Uz dodiet dalībniekiem izlasīt atsevišķus jautājumus, kas doti nodaļas beigās (vai nu individuāli, vai nelielās grupās). Lieciet viņiem sameklēt nodaļā ietvertās mācības, kas saistītas ar šiem jautājumiem. Pēc tam aiciniet viņus dalīties savās domās un atklāsmēs ar pārējiem dalībniekiem.
- Kopā izlasiet kādu izvēlētu prezidenta Smita izteikumu no attiecīgās nodaļas. Palūdziet dalībniekus dalīties Svēto Rakstu vai savas pašu dzīves piemēros, kas ilustrē to, ko mācīja prezidents Smits.
- Palūdziet dalībniekiem izvēlēties sadaļu, kas viņus interesē, un klusi to izlasīt. Aiciniet viņus pulcēties divu vai trīs cilvēku grupās, kas izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir mācījušies.

Pārrunu nobeigumā

Sniedziet stundas kopsavilkumu vai palūdziet, lai to izdara viens vai divi dalībnieki. Mudiniet dalībniekus dalīties ar citiem tajā, ko viņi ir mācījušies no prezidenta Smita mācībām. Lieciniet par pārrunātajām mācībām. Jūs varat arī aicināt citus dalīties savās liecībās.

Informācija par šajā grāmatā citētiem avotiem

Prezidenta Smita mācības, kas sniegtas šajā grāmatā, ir ņemtas no dažādiem pirmavotiem. Šajos izrakstos ir saglabāta pieturzīmju lietošana, rakstība, lielo burtu lietošana un iedalījums rindkopās tāpat kā pirmavotos, ja vien nav bijis nepieciešams veikt rediģējošas vai tipogrāfiskas izmaiņas, lai uzlabotu lasāmību. Šī iemesla dēļ jūs tekstā varat pamanīt nelielu nekonsekvenci. Piemēram, vārds *evanģēlijs* dažos citātos ir ar mazo burtu, bet citos ar lielo burtu.

Vēl prezidents Smits bieži izmantoja tādus terminus kā *cilvēki*, *cilvēks* (*angļu val. „men, man”*) vai *cilvēce*, attiecinot tos uz visiem cilvēkiem — gan vīriešiem, gan sievietēm. Viņš bieži izmantoja vietniekvārdus *viņš*, *viņa* (*vīr. dz. vsk. ģen.*) un *viņu* (*vīr. dz. vsk. akuz.*), attiecinot tos uz abiem dzimumiem. Tas bija raksturīgi viņa laikmeta valodai. Neskatoties uz šīm valodas paražām un to mūsdienu pielietojumu, prezidenta Smita mācības attiecas kā uz vīriešiem, tā uz sievietēm.

Vēsturisks kopsavilkums

Šī hronoloģija sniedz nelielu vēsturisku ieskatu prezidenta Džordža Alberta Smita mācībās, kas atspoguļotas šajā grāmatā.

1870. g. 4. aprīlis	Piedzimst Soltleiksitijā, Jūtas štatā, Džona Henrija un Sāras Fāras Smitu ģimenē.
1874. — 1875. g.	Viņa tēvs Džons Henrijs Smits kalpo misijā Lielbritānijā. Kad viņš dodas prom, Džordžs Alberts ir četrus gadus vecs.
1880. g. 27. oktobris	Džons Henrijs Smits tiek ordinēts par apustuli.
1882. — 1885. g.	Džons Henrijs Smits kalpo par Eiropas misijas prezidentu.
1883. g.	Džordžs Alberts Smits 13 gadu vecumā sāk strādāt apģērbu rūpniecā.
1888. g.	Sāk strādāt dzelzceļa uzņēmumā. Darba dēļ viņš iegūst redzes traucējumus.
1891. g. septembris
— novembris	Kalpo Jūtas dienvidu misijā Jauno vīriešu savstarpējās pilnveidošanās asociācijas (Young Men's Mutual Improvement Association) labā.
1892. g. 25. maijs	Salaulājas ar Lūsiju Emiliju Vudrafu Mantī Jūtas Tempļi.
1892. — 1894. g.	Kalpo misijā Savienoto Valstu dienvidos, to uzsākot tikai dažas nedēļas pēc savām kāzām. Pēc četriem misijā nokalpotiem mēnešiem viņam pievienojas Lūcija.

1903. g. 8. oktobris Prezidents Džozefs F. Smits ordinē viņu par apustuli.
1904. g. Uzraksta savu „personīgo kredo”, sarakstu ar 11 ideāliem, pēc kuriem viņš apņemas dzīvot (skat. šīs grāmatas 1.–2. lpp.).
1909. — 1912. g. Cieš nopietnu veselības problēmu dēļ.
1919. — 1921. g. Vada Eiropas misiju.
1921. — 1935. g. Kalpo par Jauno vīriešu savstarpējās pilnveidošanās asociācijas (Young Men’s Mutual Improvement Association) vispārējo vadītāju.
1922. g. Tiek ievēlēts par Amerikas revolūcijas dēlu nacionālās biedrības (National Society of the Sons of the American Revolution) viceprezidentu. Šajā amatā viņš kalpo līdz 1925. gadam un pēc tam vēl 1944. un 1946. gadā.
1930. g. septembris Palīdz izveidot Jūtas štata pionieru taku un vēstures pieminekļu asociāciju (Utah Pioneer Trails and Landmarks Association), lai noteiktu un iezīmētu Baznīcas vēsturiskās vietas. Viņš tiek ievēlēts par šīs organizācijas pirmo prezidentu.
1933. g. 27. jūlijs Kļūst par Jūtas štata Neredzīgo palīdzības biedrības (Society for the Aid of the Sightless) prezidentu.
1934. g. 31. maijs Saņem Silver Buffalo (Sudraba bizona) apbalvojumu, kas ir augstākais pagodinājums Amerikas skautu organizācijā.
1935. — 1936. g. Pārrauga Mormona Grāmatas iespiešanu neredzīgo rakstā.

1937. g. 5. novembris Pēc ilgstošas slimības 68 gadu vecumā nomirst Lūsija.
1938. g. janvāris — jūlijs Apmeklē Baznīcas misijas Klusā okeāna dienvidu daļas valstīs, tostarp Havaju salās, Samoā, Tongā, Taiti, Jaunzēlandē un Austrālijā.
1943. g. jūlijs Tiek iesvētīts par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu.
1945. g. 21. maijs Tiek iesvētīts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.
1945. g. 23. septembris Iesvēta Aidahofolzas Aidaho Templi.
1945. g. 2. novembris Tiekas ar Savienoto Valstu prezidentu Heriju S. Trūmenu, lai pārrunātu palīdzības sūtīšanu Eiropai pēc Otrā pasaules kara.
1946. g. maijs Kā pirmais no Baznīcas prezidentiem apmeklē Baznīcas locekļus Meksikā. Pasniedz Mormona Grāmatas eksemplāru Meksikas prezidentam Manuelam Kamačo.
1947. g. 24. jūlijs Iesvēta pieminekli „Šī ir īstā vieta” (This Is the Place) un svin simto gadadienu, kopš pionieri ieradās Sālsezera ielejā.
1947. g. Baznīcas locekļu skaits sasniedz miljonu.
1949. g. 30. septembris — 2. oktobris Piedalās pirmajā Vispārējā konferencē, kas tiek pārraidīta pa televīziju.
1951. g. 4. aprīlis Savā 81. dzimšanas dienā nomirst Soltleiksitijā, Jūtas štatā.

Džordža Alberta Smita dzīve un kalpošana

Kādu dienu, kad Džordžs Alberts Smits kalpoja par Baznīcas prezidentu, viņam tika atsūtīta fotogrāfija ar zīmīti, kurā bija teikts: „Es jums sūtu šo fotogrāfiju, jo tā uzskatāmi attēlo cilvēku, kāds, mūsu prāt, jūs esat.” Attēlā bija redzams prezidents Smits, apmeklējot kādu māti un viņas četrus bērnus. Tajā dienā prezidents Smits steidzās, lai paspētu uz vilcienu, un viņu apturēja kāda māte, cerot, ka viņas bērniem būs iespēja paspiest roku Dieva pravietim. Šo brīdi kāds novērotājs iemūžināja fotogrāfijā.

Zīmītē vēl bija teikts: „Iemesls, kāpēc mēs [šo fotogrāfiju] glābām kā dārgumu, ir tāds, ka neskatoties uz to, ka jūs bijāt aizņemts, ka jūs steidzāties uz mašīnu un tad uz vilcienu, jūs tomēr atvēlējāt laiku, lai paspiestu roku katram šīs ģimenes bērnam.”¹

Šāda laipnība bija raksturīga Džordža Alberta Smita dzīvē un kalpošanā. Vai nu sniedzot mīlestību un iedrošinājumu kādam tuvākam, kuram bija grūtības ticībā, vai organizējot milzīgus labklājības pasākumus, lai pabarotu tūkstošiem cilvēku, Džordžs Alberts Smits dzīvoja pēc Glābēja baušļa: „Tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu” (Marka 12:31).

Agrīnie gadi, 1870–1890

*Aptuveni 4
gadu vecumā*

Džordžs Alberts Smits piedzima 1870. gada 4. aprīlī Džona Henrija un Sāras Fāras Smitu ģimenē, pieticīgās mājās Soltleiksītijā. Smitu ģimenes senči bija daudz kalpojuši Dieva valstībā. Džordža Alberta Smita tēvs vēlāk kalpoja Divpadsmit apustuļu kvorumā un Augstākajā Prezidijā. Viņa vectēvs un vārdabralis Džordžs A. Smits bija pravieša Džozefa Smita brālēns un bija starp pirmajiem Pēdējo dienu svēto pionieriem, kuri 1847.

gadā ienāca Sālsezera ielejā; Džordžs A. Smits bija arī apustulis un prezidenta Brigama Janga padomnieks. Džordža Alberta vecvectēvs Džons Smits kalpoja par Baznīcas patriarhu un par Soltleiksitijas pirmo staba prezidentu. Un viņa vectēvs no mātes puses Lorins Fārs bija pirmais Ogdenas mērs Jūtas štatā un šīs pilsētas pirmais staba prezidents.

*Džons Henrijs
Smits*

Džordžs Alberts Smits milēja un apbrīnoja savus vecākus. Viņš pateicās savam tēvam par to, ka viņu iemācīja sniegties pēc grūtībās nonākušajiem,² un viņš slavēja savu māti par upuriem, ko viņa nesa, lai savu ģimeni audzinātu evaņģēlijā. „Kaut arī mēs bijām ļoti nabadzīgi,” viņš atminas, „un, kad man bija pieci gadi, mans tēvs bija misijā, es neatceros, ka mana māte kādreiz būtu žēlojusies, un es neredzēju, ka viņa raudātu apkārtējo apstākļu dēļ. Viņa spēja dzīvot tik tau-pīgi kā neviens cits, ko es jebkad esmu pazinis. . . .

. . . Kad tēvs misijas laikā nebija mājās, viņa vietu ieņēma māte, un viņa prombūtnes laikā viņa patiešām bija ģimenes galva. Mēs skaitījām savas lūgšanas un svētījām ēdienu, un slimības gadījumā viņa aicināja elderus, jo viņa ļoti ticēja evaņģēlija priekšrakstiem. Viņa allaž bija precīza desmitās tiesas maksātāja, un, cik vien es esmu spējis atklāt, viņas prātā nekad neienāca doma, ka, iespējams, varētu būt kāda kļūda un ka „mormonisms” nav patiess. Viņa tam tic ar visu savu dvēseli.”³

Sāra Fāra Smita

Džordžs Alberts Smits sevišķi atceras savu māti, mācot viņam par lūgšanu un paļāvību, ka Dievs atbildēs: „Kad es domāju par savas mātes ietekmi bērnībā, es sajūtu godbijību un esmu aizkustināts līdz asarām. . . . Es atceros, it kā tas būtu bijis vakar, ka viņa paņēma mani aiz rokas un mēs kāpām augšup pa kāpnēm uz otro stāvu. Tur es nometos ceļos viņas priekšā un turēju viņas roku, kad viņa man mācīja lūgt Dievu. Paldies Dievam par tādām mātēm, kuru sirdīs ir evaņģēlija gars un vēlme svētīt. To lūgšanu es varu atkārtot tagad, un ir pagājis daudz gadu, kopš es to iemācījos. Tā man sniedza pārlicību, ka man ir

Debesu Tēvs, un man ļāva zināt, ka Viņš dzirdēja un atbildēja uz lūgšanu. Kad es kļuvu vecāks, mēs joprojām dzīvojām divstāvu karakasa ēkā, un, kad vējš stipri pūta, tā šūpojās, it kā gribētu apgāzties. Reizēm es biju pārāk izbijies, lai spētu aizmigt. Mana gulta atradās nelielā istabā, un daudzas naktis es kāpu augšā un metos ceļos, un lūdzu savu Debesu Tēvu, lai Viņš parūpētos par māju, pasargātu to, lai tā nesalūztu gabalos, un esmu devies atpakaļ uz savu nelielo gultu, būdams pavisam drošs, ka es tikšu pasargāts no ļauna, it kā es turētu sava Tēva roku.”⁴

Atskatoties uz savu bērnību, Džordžs Alberts Smits teica:

„Mani vecāki dzīvoja ļoti pieticīgos apstākļos, taču es slavēju savu Radītāju un no visas sirds pateicos Viņam, ka Viņš mani sūtīja viņu mājās.

. . . Zēna gados es uzzināju, ka šis ir Tā Kunga darbs. Es uzzināju, ka uz Zemes dzīvoja pravieši. Es uzzināju, ka Visuvarenā iedvesma var ietekmēt tos cilvēkus, kuri dzīvo tās cienīgi.

. . . Es esmu pateicīgs par savām pirmdzimtības tiesībām, pateicīgs vecākiem, kuri man mācīja Jēzus Kristus evaņģēliju un rādīja priekšzīmi savās mājās.”⁵

Bērnībā Džordžs Alberts bija priecīgs, draiskulīgs zēns. Draugi augstu vērtēja viņa priecīgo noskaņojumu, un viņam patika viņus izklaidēt, spēlējot mutes harmonikas, bandžo un ģitāru un dziedot smieklīgas dziesmas. Tomēr viņam bija arī tāda dzīves pieredze, kas viņam palīdzēja nostiprināt atbildības sajūtu, kas bija īpaša viņa vecumā. 12 gadu vecumā Džordžs Alberts apmeklēja Brigama Janga akadēmiju, kur viņš saņēma kādu padomu, kam bija liela ietekme uz viņa dzīvi. Vēlāk Viņš atcerējās:

„Man laimējās, ka viens no maniem skolotājiem bija Dr. Karls G. Mēzers, izcils pedagogs, kurš pirmais aizsāka mūsu izcilo Baznīcas skolu veidošanu. . . . Es nevaru daudz ko atcerēties, ko viņš teica tā gada laikā, kad es tur biju, taču ir viena lieta, ko, iespējams, es nekad neaizmirsīšu. Es esmu to daudzas reizes atkārtojis. . . . Kādu dienu Dr. Mēzers piecēlās un sacīja:

„No jums tiks prasīta atbildība ne tikai par to, ko jūs darāt, bet no jums tiks prasīta atbildība arī par domām, ko jūs domājat.”

*Džona Henrija un Sāras Fāras Smītu bērni.
Džordžs Alberts Smīts ir kreisajā pusē.*

Man kā zēnam vēl nebija izveidojies ieradums kontrolēt savas domas, tādēļ tā man bija diezgan liela mīkla, jo es nezināju, kas man bija jādara, un tas mani uztrauca. Faktiski tas man pielipa kā dadzis. Aptuveni septiņas vai desmit dienas vēlāk es pēkšņi sapratu, ko viņš ar to domāja. Es spēju saprast tā nozīmi. Negaidot es saņēmu izskaidrojumu viņa teiktajam — protams, ka no tevis tiks prasīta atbildība par tavām domām, jo, kad tava dzīve mirstībā būs noslēgusies, tā būs tavu domu kopsomma. Šis viens norādījums ir bijis liela svētība visā manā dzīvē, jo es sapratu, ka tad, kad mani dzīves darbi būs pabeigti, es būšu savu domu rezultāts.”⁶

Jaunais Džordžs Alberts Smits uzņēmās daudz mājas pienākumu 1882. gadā, kad viņa tēvs, kurš divus gadus kalpoja Divpadsmito kvorumā, tika aicināts par Eiropas misijas prezidentu. Džona Henrija prombūtnē bija vajadzīgs, lai Alberts palīdzētu apgādāt ģimeni. 13 gadu vecumā viņš pieteicās darbam Baznīcai piederošā ražotnē un universālveikalā Soltleiksītijā, taču vadītājs teica, ka viņi nevar atļauties pieņemt darbā nevienu cilvēku. Džordžs Alberts atbildēja, ka viņš nav prasījis, lai viņam maksātu, bet tikai lai dotu darbu. Viņš piebilda: „Es zinu, ka, ja es esmu kā vērts, man maksās.”⁷ Pateicoties

savai pozitīvajai attieksmei, viņš izpelnījās rūpnīcas strādnieka amatu ar samaksu 2,50 dolāri nedēļā, un drīz vien viņa centība un uzcītība palīdzēja iegūt labākus amatus uzņēmumā.

18 gadu vecumā viņš atrada darbu dzelzceļa apskates grupā. Strādājot šajā darbā, spilgtais saules gaismas atspīdums tuksneša smiltīs sabojāja viņa acis. Tas neatgriezeniski ietekmēja Džordža Alberta redzi — viņam bija grūtības ar lasīšanu, un tādēļ viņš izjuta neērtības visu savu dzīvi.

Kalpošana misijā un laulība, 1891–1894

1891. gada septembrī prezidents Vilfords Vudrafs aicināja Džordžu Albertu Smitu īstermiņa misijā Jūtas štata dienvidos. Viņam tika dots īpašs uzdevums strādāt ar šī reģiona Baznīcas jauniešiem. Četrus mēnešus viņš ar savu pārinieku palīdzēja izveidot jauniešu organizācijas stabos un bīskapijās, uzstājās daudzās sanāksmēs un mudināja jauniešus dzīvot pēc Baznīcas standartiem.

Pēc atgriešanās no savas misijas Džordžs Alberts turpināja izrādīt uzmanības apliecinājumus bērniņas mīļotai draudzenei — Lūsijai Vudrafi — prezidenta Vilforda Vudrafa mazmeitai. Viņi uzauga kaimiņos, un Lūsija bija pamanījusi rakstura iezīmes, ko pilnveidoja Džordžs Alberts. Savā dienasgrāmatā viņa ierakstīja: „Šovakar es dodos pie miera, sirdi izjūtot pateicību Dievam . . . un lūdzu, lai Viņš man dotu spēku būt cienīgākai pieņemt tā cilvēka mīlestību, kurš — es nelokāmi ticu — ir viens no vislabākajiem jauniem vīriešiem, kurš jebkad dzīvojis uz Zemes. Viņa labestība un laipnība liek saskriet asarām manās acīs.”⁸

Taču Lūsijai bija daudzi citi pielūdzēji, un daži no viņiem bija ļoti turīgi un dāvināja viņai neparasti dārgas dāvanas. Savukārt Džordžs Alberts piesaistīja Lūsijas uzmanību ar savu ziedošanos Tam Kungam. Viņš Lūsijai rakstīja: „Ja Tu vēlies precēties ar kādu naudas dēļ, tas nebūšu es, jo es jau sen esmu nolēmis, ka es savu dzīvi un savu laiku veltīšu nevis naudas pelnīšanai, bet kalpošanai Tam Kungam un lai palīdzētu Viņa bērniem šajā pasaulē.”⁹ Lūsija izdarīja izvēli, un 1892. gada 25. maijā viņa un Džordžs Alberts tika salaulāti Mantī Jūtas Tempļi. Ceremoniju izpildīja Džordža Alberta tēvs. Tajā dienā Lūsija savam vīram iedeva mazu medaljonu, kura iekšpusē bija viņas

Lūsija Emīlija Vudrafa Smita

fotoattēls. Viņš šo medaljonu piekāra pie sava pulksteņa ķēdes, kur tas karājās tuvu viņa sirdij, un to valkāja gandrīz katru dienu visu atlikušo dzīvi.¹⁰

Jaunlaulātie kopā bija mazāk nekā mēnesi, kad Džordžs Alberts devās citā misijā — šoreiz sludināšanas uzdevumā uz Savienoto Valstu dienvidiem. Lai arī viņi zināja, ka viņam ir jādodas prom — aicinājums nāca trīs nedēļas pirms viņu laulībām — šķirties tomēr bija grūti. Viņi abi bija ārkārtīgi priecīgi, kad pēc četriem mēnešiem Lūsija tika aicināta kal-

pot kopā ar savu vīru misijas birojā, kur elders Smits nesen kā bija saņēmis uzdevumu kalpot par misijas sekretāru.

Dienvidu štatu misijas prezidents bija Dž. Goldens Kimbals, kurš tajā pat laikā kalpoja kā Septiņdesmito loceklis. Divas reizes eldera Smita kalpošanas laikā prezidentam Kimbalam bija jāatstāj misija, lai nokārtotu svarīgas lietas Soltleiksitijā — vienu reizi drīz pēc tam, kad elders Smits kļuva par misijas sekretāru, un otru reizi — aptuveni gadu vēlāk. Abās reizēs prezidents Kimbals nodeva elderam Smitam misijas vadīšanas un pārvaldīšanas milzīgo atbildību, daudzās vēstulēs sniedzot atbalstu un padomus. Elders Smits kalpoja par prezidenta vietas izpildītāju kopumā aptuveni 16 mēnešus. Prezidents Kimbals uztraucās par savu ilgo prombūtni, taču viņš uzticējās savam jaunajam palīgam. Vēstulē elderam Smitam viņš rakstīja: „Es domāju, ka mana uztveres spēja un saprāts, lai cik ierobežots tas būtu, ļauj man novērtēt Tavu godprātīgumu un vērtību, un es Tev apliecinu, ka to augstu novērtēju.”¹¹ Citā vēstulē viņš rakstīja: „Vienmēr ļauj šai domai būt noteicošajai — es augstu vērtēju Tavus darbus, dedzīgumu un labvēlību.”¹²

*Misionāri Dienvidu štatu misijā. Jaunlaulātie —
Lūsija (trešā no kreisās) un Džordžs Alberts Smits
(sēž viņai līdzās) kopā kalpoja misijas birojā.*

Prezidentam Kimbalam bija daudz iespēju būt par liecinieku eldera Smita dedzīgumam un labvēlībai. Reiz viņi abi ceļoja kopā un bija uzaicināti pavadīt nakti nelielā baļķu namiņā. Džordžs Alberts Smits vēlāk atcerējās:

„Ap pusnakti mūs pamodināja briesmīgi kliegzieni un brēcieni, kas bija dzirdami ārpusē. Kad mēs piecēlāmies sēdus savās gultās, lai noskaidrotu situāciju, mēs izdzirdējām neķītru valodu. Tā bija gaiša, mēness apspīdēta nakts, un ārpusē mēs varējām saskatīt daudzus cilvēkus. Prezidents Kimbals izlēca no gultas un sāka ģērbties. Vīri daudzija pa durvīm un rupjiem vārdiem pavēlēja mormoņiem nākt ārā, teikdami, ka viņi grasās tos nošaut. Prezidents Kimbals man pajautāja, vai es necelšos un neģērbšos, un es viņam teicu, ka nē — es palikšu gultā, jo es esmu pārliecināts, ka Tas Kungs parūpēsies par mums. Pēc dažām sekundēm istabu piepildīja šāviņu

troksnis. Acīmredzot grupējums bija sadalījies četrās daļās un šāva pa katru mājas stūri. Pār mūsu galvām visos virzienos lidoja koka skaidas. Šaušana brīžiem pieklusā, tad tika šauta jauna zalve un atkal lidoja koka skaidas. Es neizjutu nekādas šausmas. Kamēr es tur gulēju, es biju pavisam mierīgs, pieredzot vienu no šausmīgākajiem savas dzīves notikumiem, taču es biju pārliecināts . . . ka Tas Kungs mani pasargās, un Viņš mani pasargāja.

Galu galā grupējums zaudēja drosmi un devās prom. Kad nākamajā rītā mēs atvērām durvis, tad atradām milzīgu saini ar smagām hikorijas koka nūjām — līdzīgas tām, ko grupējumi izmantoja, lai sistu misionārus dienvidu štatos.”¹³

Daudzus gadus vēlāk Džordžs Alberts Smits dalījās šajā pieredzē ar saviem mazbērniem, lai mācītu viņiem paļauties uz To Kungu. „Es vēlos, lai jūs atcerētos,” viņš teica, „ka Tas Kungs parūpēsies par jums briesmu brīžos, ja jūs dosit Viņam iespēju.”¹⁴

Ģimenes dzīve

Džordžs Alberts un Lūsija tika atbrīvoti no savas misijas 1894. gada jūnijā. Dažus mēnešus pēc viņu atgriešanās Soltleiksitijā Lūsija saņēma svētību no sava vectēva, prezidenta Vilforda Vudrafa, kurš viņai apsoliya, ka viņai būs bērni. 1895. gada 19. novembrī viņai piedzima meita, kuru viņi nosauca par Emīliju, un pēc četriem gadiem piedzima vēl viena meita Edīte. Viņu pēdējais bērns Džordžs Alberts, jaunākais, piedzima 1905. gadā.

Džordžs Alberts Smits bija mīlošs tēvs, un viņa bērni viņu ļoti mīlēja. Edīte par viņu rakstīja: „Manuprāt, manam tēvam bija visas īpašības, kas tēvu padara mīlu viņa meitai. Viņš bija tieši tāds tēvs, kādu es vēlējos.” Sevišķu iespaidu uz bērniem atstāja tas, kā Džordžs Alberts izturējās pret savu mīloto sievu. „Tēva mīlestība un uzmanība pret māti bija brīnišķīga,” Edīte rakstīja. „Viņš nekad nelaida garām iespēju izteikt viņai savu atzinību. Viņi visu darīja kopā pēc rūpīgi izstrādātiem plāniem. Viņa tēvam bija ļoti dārga. . . . Lai arī mēs visi ļoti mīlējām savu māti, es esmu pārliecināta, ka tēva uzmanīgums un maigums pret māti padarīja viņu vēl mīļāku bērnu acīs.”¹⁵

Džordžs Alberts Smits no sirds centās palīdzēt saviem bērniem pieredzēt to prieku, ko viņš izjuta, dzīvodams pēc evaņģēlija. Kādā

Ziemassvētku dienā, kad bija izsaiņotas dāvanas, viņš pavaicāja savām mazajām meitām, vai viņas piekristu atdot dažas savas dāvanas tiem bērniem, kuri Ziemassvētkos nebija saņēmuši nevienu dāvanu. Tā kā viņas nupat bija saņēmušas jaunas rotaļlietas, meitenes piekrita, ka viņas varētu atdot trūcīgajiem bērniem dažas savas vecās rotaļlietas.

„Vai jūs nevēlētos atdot viņiem arī dažas jaunās rotaļlietas?” Džordžs Alberts uzmanīgi ierosināja.

Viņa meitas vilcinājās, taču galu galā viņas piekrita atdot vienu vai divas no viņu jaunajām rotaļlietām. Tad Džordžs Alberts aizveda meitenes uz to bērnu mājām, par kuriem viņš bija domājis, un viņi pasniedza dāvanas. Šī pieredze bija tik iedvesmojoša, ka tad, kad viņi devās prom, viena no meitenēm ar priekpilnu sajūsmu teica: „Tagad iesim un aiznesīsim viņiem pārējās rotaļlietas.”¹⁶

Divpadsmit apustuļu kворums, 1903–1945

Otrdien, 1903. gada 6. oktobrī, Džordžam Albertam Smitam bija aizņemta darbadiena, un tajā dienā viņš nevarēja apmeklēt Vispārējās konferences sesijas. Brīdī, kad viņš devās prom no sava biroja, konferences pēcpusdienas sesija bija gandrīz jau beigusies, tāpēc viņš devās mājup, plānodams aizvest bērnus uz gadatirgu.

Kad viņš pārradās mājās, viņu pārsteidza viesu pūlis, un kāds no tiem panāca uz priekšu un viņu sirsnīgi apsveica.

„Ko tas viss nozīmē?” viņš vaicāja.

„Vai tad tu nezini?” viņa atbildēja.

„Ko es nezinu?”

„Nu, tu tiki atbalstīts par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli,” viešņa iesaucās.

„Tas nevar būt,” Džordžs Alberts teica. „Tā noteikti ir kāda kļūda.”

„Es pati to dzirdēju,” viņa neatlaidās.

„Tas noteikti ir kāds cits Smits,” viņš teica. „Es par to neko neesmu dzirdējis, un es nespēju noticēt, ka tā ir patiesība.”

„Apmulsusi viešņa atgriezās Tabernaklā, lai noskaidrotu, vai viņa būtu kļūdījusies. Tur viņai tika pateikts, ka viņai ir taisnība

— Džordžs Alberts Smits bija Divpadsmīt apustuļu kворuma jaunākais loceklis.¹⁷

Viņa meita Emīlija vēlāk atcerējās Smitu mājās notikušo ainu: „Šķita, ka viss Tabernakls ienāca mūsu mājās, pārgājuši pāri mājas zālienam, un raudāja, un skūpstīja māti. Viņi visi sacīja, ka tēvs ir apustulis, un mēs domājām, ka būt apustulim ir vissliktākais, kas vien ar mums varēja notikt.”

Pat pēc tam, kad šī ziņa tika apstiprināta, Džordžs Alberts Smits nolēma, ka viņš joprojām vedīs savas meitas uz gadatirgu, kā bija solījis, „lai gan viņš daudz no tā neredzēja,” Emīlija atminējās. „Viņš visu laiku pavadīja, stāvot ar muguru pret gadatirgu un runājot ar cilvēkiem.”¹⁸

Pēc divām dienām, 1903. gada 8. oktobrī, Soltleika Tempļa augšstābā prezidents Džozefs F. Smits ordinēja Džordžu Albertu Smitu par apustuli. Pēc ordinēšanas viņš tika aicināts dalīties savās sajūtās ar klātesošajiem Divpadsmīto kворuma locekļiem. „Es jutos vājš un man pietrūkst gudrības, salīdzinot ar gados vecākiem vīriem,” viņš teica, „taču manas sirds vēlme ir patiesi Tā Kunga darba virzīšana uz priekšu. . . . Man ir dzīva liecība par šī darba dievišķumu; es zinu, ka evaņģēlijs ir nācis uz Zemes pēc paša Tā Kunga norādījumiem un Viņa vadībā, un ka tie, kuri ir izraudzīti vadīt, patiešām ir Viņa kalpi. Es vēlos un lūdzu, lai es varētu dzīvot šķīsti un pazemīgi, lai man būtu tiesības uz Gara pamudinājumiem un pamācībām, kas mani vadītu visas dzīves laikā.”¹⁹

Džordžs Alberts Smits kalpoja Divpadsmīto kворumā gandrīz 42 gadus, tajā skaitā 2 gadus par kворuma prezidentu. Šajā laikā viņš pildīja daudz uzdevumu un neskaitāmos veidos svētīja cilvēkus visā pasaulē.

Dalīšanās evaņģēlijā un Baznīcas draugu iegūšana

Elderam Smitam piemita iedzimts talants — likt cilvēkiem justies nepiespiesti un ienaidniekus pārvērst draugos. Kāds vietējais uzņēmējs, kurš nebija Baznīcas loceklis, viņa bērēs teica: „Ar viņu bija viegli saprasties. Viņš bija tāds cilvēks, ko jūs vēlētos iepazīt. Viņa draudzīgais smaids, viņa sirsnīgais rokasspiediens un sirsnīgā sasveicināšanās lika jums iekšēji — savā sirdī — sajūst viņa draudzības patiesumu pret jums un viņa līdzcilvēkiem.”²⁰

*Divpadsmit apustuļu kvorums 1921. gadā. Stāv (no kreisās):
Džoefs Fīldings Smits, Džeimss E. Talmidžs, Stīvens L. Ričards,
Ričards R. Laimans, Melvins Dž. Balards un Džons A. Vidso. Sēž
(no kreisās): Radžers Klāsons, Rīds Smīts, Džordžs Alberts Smits,
Džordžs F. Ričards, Orsons F. Vītnejs un Deivids O. Makeijs.*

Šis talants bija noderīgs laikā, kad Baznīca lielākoties joprojām bija nepazīstama visā pasaulē un daudzi pret to izturējās ar aizdomām. Reiz, pildot kādu uzdevumu Rietumvirdžīnijā, viņš uzzināja, ka pilsētas amatpersonas bija draudējušas arestēt ikvienu, kas būtu pieķerts sludinām mormonismu. Elders Smits tikās ar pilsētas ierēdni, misteru Englu, lai mēģinātu mainīt šo politisko situāciju. Vēlāk viņš savā dienasgrāmatā rakstīja: „Kad es pirmoreiz tikos ar misteru Englu, viņa izturēšanās bija ļoti skarba, un viņš man strupi pateica, ka mēs netiksim paciesti tajā pilsētā. . . . Es viņam teicu, ka es domāju, ka viņš ir saņēmis nepareizu informāciju un ka es vēlējos apsēsties un parunāt ar viņu. . . . Mēs kādu laiku runājām par mormonismu. Pirms es devos prom, viņš bija ievērojami atmaidzis, un viņš paspieda man roku un iedeva savu vizītkarti. Es devos prom, sajūtot pārliecību, ka esmu izskaidrojis dažus aizspriedumus.”²¹ Pēc

trim dienām elders Smits viņu apmeklēja vēlreiz un šoreiz viņam iedeva Mormona Grāmatas eksemplāru.²²

Elders Smits vienmēr meklēja iespējas runāt ar cilvēkiem par Baznīcu. Kad vien viņam bija jāceļo, lai veiktu savus uzdevumus, viņš sev līdzī nēma Mormona Grāmatas, Baznīcas žurnālu eksemplārus un citu Baznīcas literatūru, ko viņš cerēja kādam uzdāvināt. Tā kā Mormona Grāmata sniedz spēcīgu liecību par Jēzu Kristu, elders Smits to uzskatīja par ideālu Ziemassvētku dāvanu un bieži sūtīja tās eksemplārus draugiem, kas piederēja pie citām ticībām, un pat ievērojamiem cilvēkiem, kurus viņš nekad nebija saticis.²³ Kādā vēstulē, kas bija pievienota vienai no šādām Ziemassvētku dāvanām, viņš rakstīja: „Pēc dažām dienām kristīgā pasaule svinēs Glābēja piedzimšanu, un ir pieņemts, ka šajā laikā mēs atceramies savus draugus. Tādēļ es ceru, ka Tu no manis pieņemsi Mormona Grāmatas eksemplāru. . . . Uzskatot, ka Tu būsi priecīgs to pievienot savai bibliotēkai, es Tev to nosūtu kā Ziemassvētku dāvanu.”

Viņš saņēma šādu atbildi: „Grāmatai būs vieta mūsu grāmatu plauktos, un tā tiks rūpīgi un bez aizspriedumiem izlasīta [no vāka līdz vākam]. Tai noteikti vajadzētu paplašināt visu lasītāju uzskatus un palīdzēt kļūt iecietīgākiem.”²⁴

Līdzdalība pilsoniskos pienākumos

Elders Smits mudināja Baznīcas locekļus iesaistīties sabiedriskajā dzīvē un ar savu ietekmi uzlabot apstākļus pasaulē. Viņš pats bija iesaistīts vairākās sabiedriskās organizācijās, neskatoties uz savu Augstākā pilnvarotā laikietilpīgo aicinājumu. Viņš bija International Irrigation Congress (Irigācijas jautājumiem veltīta starptautiska kongresa) un Dry Farming Congress (Kongresa, kas veltīts lauksaimniecībai sausa klimata apstākļos) ievēlēts prezidents, kā arī viņš tika ievēlēts par National Society of the Sons of the American Revolution (Amerikas revolūcijas dēlu nacionālās biedrības) viceprezidentu šīs reizes. Elders Smits kalpoja Western Air Lines (Rietumu avioliņiju) direktoru padomē, būdams aviācijas transporta stiprs aizstāvis, lai Augstākie pilnvarotie varētu efektīvāk pildīt savus uzdevumus. Vēl viņš aktīvi iesaistījās Amerikas skautu organizācijā un 1934. gadā saņēma Silver Buffalo (Sudraba bizona) apbalvojumu, kas ir augstākais pagodinājums skautu organizācijā. Pēc Pirmā pasaules kara

viņš vairākus gadus kalpoja par priekšsēdētāju Jūtas štata palīdzības kampaņā armēņiem un sīriešiem un par International Housing Convention (Starptautiskās konvencijas par dzīvokļu apgādes jautājumiem) štata pārstāvi, kuras mērķis bija atrast pajumti tiem cilvēkiem, kuri kara dēļ bija zaudējuši savus mājokļus.²⁵

Pirms Džordžs Alberts Smits tika aicināts par apustuli, viņš bija aktīvs politikā un dedzīgi piedalījās kampaņās par jautājumiem un kandidātiem, kas, viņaprāt, varētu uzlabot situāciju sabiedrībā. Kad viņš kļuva par Augstāko pilnvaroto, viņa līdzdalība politikā mazinājās, taču viņš turpināja aizstāvēt jautājumus, kam viņš ticēja. Piemēram, 1923. gadā viņš Jūtas štata likumdevēja iestādei palīdzēja izveidot likumprojektu, kas bija par pamatu tuberkulozes pacientu sanatorijas celtniecībai.²⁶

Eldera Smita līdzjūtība pret citiem it sevišķi atklājās tad, kad viņš kalpoja par Society for the Aid of the Sightless (Neredzīgo palīdzības biedrības) prezidentu, un šo amatu viņš pildīja no 1933. līdz 1949. gadam. Tā kā elders Smits pats cieta no redzes traucējumiem, viņš izjuta sevišķu līdzjūtību pret tiem, kuri bija neredzīgi. Viņš pārraudzīja Mormona Grāmatas iespiešanu neredzīgo rakstā, un viņš ieviesa programmu, lai palīdzētu neredzīgiem cilvēkiem apgūt neredzīgo rakstu un citos veidos sadzīvot ar savu invaliditāti. Šādi centieni viņu padarīja mīļu tiem, kuriem viņš kalpoja. Kāda Neredzīgo palīdzības biedrības locekle izteica savu pateicību dzejolī, kas elderam Smitam tika pasniegts viņa 70. dzimšanas dienā:

Kad dzīvi plosa stipra vētra
 Un rūgtas as'ras birst,
 Kad aukstums dvēs'li stindzina
 Un sirdī tukšums dzimst —
 Pēc cerības tad tveros es,
 Kaut spēki mani izsīkst,
 Lai rastu saprotošu sirdi,
 Kas draudzību spēj sniegt —
 Šai sirdī mājo gudrība,
 Tā līdzjūtīga, laipna

*Elders Džordžs Alberts Smits pārraudzīja Mormona
Grāmatas iespiešanu neredzīgo rakstā.*

Un Dievam dziļi tic,
Ar neredzīgiem dalās tajā. . . .
Kaut arī viņa mīļā seja
No mums ir apslēpta,
Mēs jūtam viņa saprotošo sirdi,
Kas žēlsirdības pilna;
Mēs jūtam viņa dvēš'les mieru
Un paši mieru gūstam,
Mēs dzirdam viņa kluso lūgšanu
Un zinām — nedzīvojam vieni;
Šī ticība mums spēku sniegs,
Pa neredzamiem ceļiem ejot,
Ir pacilājies mūsu sirdis vīrs,
Kurš draudzībā ar Dievu dzīvo.²⁷

Personīgā slimība un citi pārbaudījumi

Džordžam Albertam nebija sevišķi laba veselība lielāko viņa dzīves daļu. Lai arī viņš ar prieku nodarbojās ar peldēšanu, jāšanas sportu un citām fiziskām aktivitātēm, viņš bieži bija vājš un slimoja. Papildus savām hroniskajām redzes problēmām elders Smits savas dzīves laikā cieta no kuņģa un muguras sāpēm, patstāvīga noguruma, sirdskaitēm un daudzām citām slimībām. Spriedze un viņa daudzo pienākumu nasta arī ietekmēja veselību, taču sākumā viņš nevēlējās palēnināt savu aizņemtās ikdienas tempu, lai saglabātu to. Tā rezultātā no 1909. līdz 1912. gadam viņš cīnījās ar slimību, kas viņu piesaistīja gultai un neļāva pildīt pienākumus Divpadsmito kvorumā. Tas elderam Smitam bija ļoti grūts laiks, un viņš izmisīgi centās atsākt savu kalpošanu. Eldera Smita atveseļošanos vēl grūtāku padarīja viņa tēva nāve 1911. gadā un nopietna saslimšana ar gripu, no kā cieta viņa sieva.

Dažus gadus vēlāk viņš dalījās pieredzē, kas viņam bija šajā laikā:

„Pirms dažiem gadiem es biju smagi saslimis. Faktiski, es domāju, ka visi, izņemot manu sievu, bija atmetuši cerības izārstēties. . . . Es paliku tik vājš, ka tik tikko kā spēju pakustēties. Pat pagriešanās gultā no manis prasīja lielu un spēkus izsmelšu piepūli.

Kādu dienu, būdams šādos apstākļos, es zaudēju samaņu un nodomāju, ka esmu aizgājis uz viņpasauli. Es apzinājos, ka stāvu ar muguru pret lielu un skaistu ezeru un skatos uz lielu koku mežu. Nevienš nebija redzams, un ezerā nebija nevienas laivas vai kādas citas redzamas pazīmes, kas norādītu, kā es tur varētu būt nokļuvis. Es aptvēru vai man šķita, ka es aptvēru, ka es esmu pabeidzis savu darbu mirstībā un esmu atgriezies mājās. . . .

Es sāku pētīt apkārtni un drīz vien atradu taku, kas veda cauri mežam, kas acīmredzami bija maz zināma un gandrīz apslēpta zālē. Es devos pa šo taku, un, kad es kādu laiku biju gājis pa mežu un biju veicis lielu attālumu, es ieraudzīju kādu vīru, kurš nāca manā virzienā. Es redzēju, ka viņš ir samērā liels vīrs, un es pasteidzināju savu gaitu, lai nokļūtu pie viņa, jo es atpazīnu, ka viņš ir mans vectēvs [Džordžs A. Smits]. Zemes dzīves laikā viņš svēra vairāk nekā trīssimt mārciņu (136 kg), tādēļ jūs varat apjaust, ka viņš tiešām bija liels vīrs. Es atceros, cik laimīgs es jutos, redzot viņu nākam. Man bija dots viņa vārds, un es vienmēr esmu lepojis ar to.

Džordžs A. Smits

Kad vectēvs bija dažu soļu attālumā no manis, viņš apstājās. Viņa apstāšanās bija aicinājums man apstāties. Tad — un es vēlos, lai zēni, meitenes un jaunieši to nekad neaizmirstu, — viņš ļoti nopietni uz mani paskatījās un teica:

„Es vēlos zināt, ko tu esi izdarījis ar manu vārdu.”

Manā acu priekšā kā uz ekrāna parādījās viss, ko es jebkad biju darījis, — visi mani darbi. Drīz vien dzīvais atskats pagātnē sasniedza to brīdi, kad es tur stāvēju. Manā acu priekšā bija pagājusi visa dzīve. Es pasmaidīju, paskatījos uz savu vectēvu un teicu:

„Es nekad ar tavu vārdu neesmu darījis ko tādu, par ko tev būtu jākaunas.”

Viņš panāca uz priekšu un apskāva mani ar savām rokām, un, kad viņš to darīja, es no jauna sāku apzināties savu zemes esamību. Mans spilvens bija tik mitrs, it kā uz tā būtu liets ūdens, — tas bija slapjš no pateicības asarām par to, ka es varēju atbildēt nekaunoties.

Es esmu domājis par to daudzas reizes un es jums vēlos teikt, ka kopš tā laika es vairāk nekā jebkad iepriekš esmu centies parūpēties par šo vārdu. Tādēļ es vēlos teikt zēniem un meitenēm, jaunajiem vīriešiem un sievietēm, Baznīcas un visas pasaules jauniešiem: Godājiet savu tēvu un savu māti. Godājiet vārdu, ko jūs nesat.”²⁸

Galū galā elders Smits sāka atgūt savus spēkus, un pēc šī pārbaudījuma viņš bija atjaunojis pateicību par savu patiesības liecību. Nākamajā Vispārējā konferencē viņš svētajiem teica: „Pēdējo gadu laikā es esmu staigājis tumšā nāves ielejā, tik tuvu viņpasaulei, ka es esmu pārliecināts, ka es tur neesmu palicis, pateicoties sevišķai mūsu Debesu Tēva svētībai. Taču ne reizi, pat ne uz brīdi, nevājinājas tā liecība, ar kuru mani ir svētījis Debesu Tēvs. Jo vairāk es pieņemojos viņpasaulei, jo lielāka kļuva mana pārliecība, ka evaņģēlijs ir patiess. Tagad, kad mana dzīvība ir pataupīta, es ar prieku liecinu, ka es zinu, ka evaņģēlijs ir patiess, un no visas sirds pateicos savam Debesu Tēvam, ka Viņš man to ir atklājis.”²⁹

Nākamajos gados elders Smits turpināja ciest no dažādām slimībām un citām likstām. Iespējams, ka viņa lielākais pārbaudījums bija

laika posmā starp 1932. un 1937. gadu, kad viņa sieva Lūsija cieta no artrīta un neiralģijas. Viņa cieta no stiprām sāpēm, un sākot ar 1937. gadu viņai bija vajadzīga gandrīz pastāvīga aprūpe. 1937. gadā viņai bija sirdslēkme, kas gandrīz atņēma viņai dzīvību, un pēc tās viņa bija vēl vājāka nekā iepriekš.

Lai arī elders Smits pastāvīgi uztraucās par Lūsiju, viņš turpināja pildīt savus pienākumus, cik labi vien spēja. 1937. gada 5. novembrī viņš runāja kāda drauga bērēs, un, kad viņš pēc savas runas apsēdās, kāds viņam pasniedza zīmīti, kurā bija teikts, ka viņam neka vējoties jādodas uz mājām. Vēlāk viņš savā dienasgrāmatā rakstīja: „Tūliņ pat es devos prom no kapličas, taču, pirms es pārrados mājās, mana mīļotā sieva bija jau veikusi savu pēdējo ieelpu. Viņa nomira, kamēr es runāju bērēs. Protams, es esmu zaudējis uzticīgu palīdzību, un bez viņas es būšu vientuļš.”

Lūsija un Džordžs Alberts bija precējušies nedaudz vairāk kā 45 gadus. Viņa bija 68 gadus veca. Kaut arī elderam Smitam ļoti pietrūka viņa sieva, viņš zināja, ka šī bija tikai pagaidu šķiršanās, un šīs zināšanas deva viņam spēku. „Lai gan mūsu ģimene ir ļoti noskumusi,” viņš rakstīja, „pārliecība par atkalsatikšanos ar māti mums sniedz mierinājumu, ja mēs paliekam uzticīgi. Viņa bija uzticīga, izpalīdzīga, apdomīga sieva un māte. Pēdējos sešus gadus viņa daudzējādā ziņā cieta, un es esmu pārliecināts, ka viņa ir tagad laimīga būt kopā ar savu māti un citiem mīļajiem. . . . Tas Kungs ir ļoti laipns, sniedzot apziņu, ka tā nav absolūta nāve, un par to es esmu ārkārtīgi pateicīgs.”³⁰

Eiropas misijas prezidents

1919. gadā prezidents Hibers Dž. Grants, kurš nesen bija atbalstīts par Baznīcas prezidentu, aicināja elderu Smitu vadīt Eiropas misiju. Vispārējās konferences runā, ko elders Smits teica tikai dažas dienas pirms savas aizbraukšanas, sacīts:

„Es vēlos jums teikt, mani brāļi un māsas, ka es to uzskatu par pagodinājumu — nē, vairāk nekā par pagodinājumu — es to uzskatu par ļoti lielu svētību, ka Tas Kungs ir uzcēlis mani no vājā stāvokļa, kurā es atrados pirms neilga laika, atjaunodams man tādu veselības stāvokli, ka brāļi ir sajutuši, ka man būs iespējams veikt misiju ārzemēs. . . .

. . . Nākamo trešdien es ar vilcienu grasos doties uz valsts austrumu piekrasti un tad šķērsot okeānu, lai nonāktu vietā, uz kuru es esmu aicināts. Paldies Dievam par šādu iespēju. Es esmu pateicīgs, ka zināšanas par šo patiesību ir nākušas manā dvēselē.”³¹

Šajā laikā Eiropa joprojām atguvās no Pirmā pasaules kara, kas bija beidzies tikai pirms dažiem mēnešiem. Kara dēļ misionāru skaits Eiropā bija pavisam neliels, un viens no eldera Smita uzdevumiem bija palielināt viņu skaitu. Tomēr valdības nevēlējās izsniegt nepieciešamās vīzas, jo pēckara Eiropas ekonomiskais stāvoklis bija novājināts. Situāciju vēl vairāk apgrūtināja daudzie pārpratumi un aizspriedumi attiecībā uz Pēdējo dienu svētajiem. Lai uzlabotu Baznīcas tēlu, elders Smits satikās ar daudzām valdības amatpersonām un citiem ietekmīgiem cilvēkiem. Izskaidrojot misionāru mērķi Eiropā un visā pasaulē, viņš bieži mēdza teikt: „Paturiet visu labo, kas jums ir, paturiet visu, ko Dievs jums ir devis, kas bagātina jūsu dzīvi, un ļaujiet mums dalīties ar jums tajā, kas sniegs jums lielāku laimi un gandarījumu.”³² Viens no misionāriem, kurš kalpoja viņa vadībā, teica: „Ar savu meistarīgo, laipno pieeju viņš ieguva viņu cieņu un draudzību, un nodrošināja viņu piekāpšanos attiecībā uz misionāriem, kuri iepriekš netika ielaisti.”³³

Līdz savas kalpošanas beigām 1921. gadā elders Smits bija guvis panākumus un palielinājis misionāru skaitu, kuri kalpoja Eiropā, un bija mainījis dažus nepareizus priekšstatus par Pēdējo dienu svētajiem. Viņš bija ieguvis arī Baznīcas draugus un daudzus turpmākos gadus ar vēstuļu starpniecību sazinājās ar viņiem.

Baznīcas vēsturisko vietu saglabāšana

Elderam Smitam patika stāstīt citiem par Baznīcu un par tās vēstures izcilajiem notikumiem. Savas kalpošanas laikā viņš daudz paveica, lai palīdzētu saglabāt šo vēsturi, uzceļot pieminekļus un citādā veidā iezīmējot interesantas Baznīcas vēstures vietas. Kā rakstīja viens no viņa kolēģiem: „Viņš ticēja, ka, pievēršot jaunās paaudzes uzmanību viņu priekšteču sasniegumiem, viņš var paveikt nozīmīgu kalpošanu.”³⁴

Būdams jauns apustulis, viņš devās uz Palmīru, Ņujorkas štatu, un Baznīcas vārdā vienojās par Džozefa Smita, vecākā, saimniecības iegādi. Atrodoties Ņujorkā, viņš apmeklēja arī vīru vārdā Plainijs

Sekstons, kuram piederēja Kumoras pakalns, vieta, kur Džozefs Smits ieguva zelta plāksnes. Misters Sekstons nevēlējās pārdot zemi Baznīcai, tomēr viņš un elders Smits kļuva draugi. Daļēji pateicoties tam, ka elders Smits ar misteru Sekstonu uzturēja labas attiecības, Baznīca galu galā spēja iegādāties šo īpašumu un tur svinīgi atklāt pieminekli.

1930. gadā, Baznīcas organizācijas simtgadē, elders Smits palīdzēja izveidot Jūtas štata pionieru taku un vēstures pieminekļu asociāciju (Utah Pioneer Trails and Landmarks Association) un tika ievēlēts par šīs asociācijas pirmo prezidentu. Nākamo 20 gadu laikā šī organizācija izvietoja vairāk nekā 100 pieminekļu un piemiņas zīmju — daudzas no tām par piemiņu pionieru ilgajam un grūtajam ceļojumam uz Sālseзера ieleju. Elders Smits vadīja daudzu šo piemiņas vietu iesvētīšanu.³⁵

Paskaidrojot Baznīcas interesi par vēsturiskām vietām, viņš rakstīja: „Lai tiktu saglabātas atmiņas par cilvēkiem, ir ierasts viņiem celt pieminekļus. Ar pieminekļu celtniecību cilvēku prātos paliek svarīgi notikumi. . . . Diemžēl daudzi interesanti fakti tiek aizmirsti, tādēļ cilvēki ir jutuši, ka tos ir vēlams nozīmīgā veidā iezīmēt, lai nākamās paaudzes pievērstu uzmanību svarīgiem notikumiem.”³⁶

Tā kā eldera Smita vectēvs bija gājis uz Jūtas štatu kopā ar pionieriem, viņš izjuta dziļu cieņu pret šiem agrīnajiem Baznīcas locekļiem, kuri tik daudz upurēja savas ticības dēļ. Uzrunājot Palīdzības biedrību, viņš dalījās šādā pieredzē, ko viņš guva, pētot rokasratiņu pionieru maršrutu:

„Mēs nonācām ceļa posmā, kur Martina rokasratiņu grupa bija zaudējusi tik daudz dzīvību. Mēs atradām, cik precīzi vien varējām, to vietu, kur viņi bija izveidojuši nometni. Tie, kuri bija šīs grupas dalībnieku pēcteči, palīdzēja novietot piemiņas plāksni. Pēc tam mēs nonācām pie Rokkrīkas (Rock Creek) upes; tur mēs pirms gada bijām novietojuši pagaidu piemiņas zīmi. Tajā gadalaikā it visur ziedēja skaistas savvaļas puķes; bija ļoti daudz savvaļas īrisu, un grupas dalībnieki salasīja nedaudz šo puķu un tās uzmanīgi novietoja uz kapukalna, kas pirms gada bija sakrauts no akmeņiem. . . . Šeit vienā kapā bija apglabāti 15 šīs Baznīcas locekļi, kuri nomira izsalkuma un aukstuma dēļ.

Jūs zināt, ka ir brīži un vietas, kad, šķiet, mēs nokļūstam tuvāk mūsu Debesu Tēvam. Kad mēs tajā nelielajā Rokkrīkas ielejā, kur Villija rokasratīņu grupa saskārās ar nelaimi, apsēdāmie ap nomettes ugunsgrūdu — mēs, kuri esam to pionieru pēcteči, kuri šķērsoja prērijas vasaras karstumā un ziemas aukstumā, — tika stāstīti atgadījumi no mūsu senču pieredzes. . . . Tas bija burvīgs notikums. Vēsture tika atkārtota mūsu labā.

. . . Man šķita, ka mēs atradāmie to cilvēku klātbūtnē, kuri bija atdevuši visu, lai mums varētu būt evaņģēlija svētības. Mums šķita, ka sajūtam Tā Kunga klātbūtni.

Kad mēs devāmies prom — es šaubos, vai mūsu 30 vai 40 cilvēku grupā bija kāds, kas nebūtu raudājis, — mūsu sirdis bija aizskārusi tā ietekme, kas radās šīs pulcēšanās rezultātā, un viena no labajām māsām paņēma mani aiz rokas un teica: „Brāli Smit, es turpmāk būšu labāka sieviete”. Šī sieviete . . . ir viena no labākajām sievietēm, taču es uzskatu, ka viņu tāpat kā, iespējams, lielāko daļu no mums aizkustināja fakts, ka dažos sīkumos mēs nebijām dzīvojuši atbilstoši tiem ideāliem, kuriem bija jāmājo mūsu dvēselēs. Šeit apglabātie cilvēki bija atdevuši ne tikai savas dzīves dienas — viņi bija atdevuši savu dzīvību kā apliecinājumu savai ticībai par šī darba dievišķumu. . . .

Ja jūs, šīs organizācijas [Palīdzības biedrības] locekles, būsiet tikpat uzticīgas kā tie, kuri guļ apglabāti prērijās un kuri stājās pretī savām problēmām, ticot Tam Kungam, jūs daudz ko sasniegsit un mīlošā Tēva labvēlība plūdīs pie jums un jūsu ģimenēm.”³⁷

Baznīcas prezidents, 1945–1951

1945. gada 15. maija agrā rītā, kad elders Smits ar vilcienu devās uz Savienoto Valstu austrumiem, viņu pamodināja dzelzceļa ierēdnis ar vēstījumu, ka ir miris prezidents Hībers Dž. Grants, kurš tolaik bija Baznīcas prezidents. Elders Smits pēc iespējas ātrāk pārsēdās citā vilcienā un atgriezās Soltleiksītijā. Tikai dažas dienas vēlāk Džordžs Alberts Smits, Divpadsmit apustuļu kvoruma vecākais loceklis, tika iecelts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas astoto prezidentu.

*Piemineklis Kumoras pakalnā, kur eņģelis Moronijs
iedeva Džozefam Smitam zelta plāksnes.*

Savā pirmajā Vispārējās konferences uzrunā, būdams Baznīcas prezidents, viņš svētājiem, kuri nupat bija atbalstījuši viņu, teica: „Es prātoju, vai šeit vēl kāds jūtas tik vājš un pazemīgs kā cilvēks, kurš stāv jūsu priekšā.”³⁸ Līdzīgas sajūtas viņš pauda savas ģimenes locekļiem: „Es nebiju vēlējies šo amatu. Es neesmu juties tam atbilstošs. Taču es to esmu saņēmis, un es to pildīšu, cik vien labi iespējams. Es vēlos, lai jūs visi zinātu, ka, lai ko jūs darāt baznīcā — veicat mājskološanu vai vadāt stabu — ja jūs to darāt, cik vien labi iespējams, jūsu amats ir tikpat nozīmīgs kā manējais.”³⁹

Daudzi uzskatīja, ka prezidenta Smita talanti bija unikāli piemēroti šim aicinājumam. Viens no Augstākajiem pilnvarotajiem pauda šo pārliecību neilgi pēc tam, kad prezidents Smits bija atbalstīts: „Bieži tiek teikts, ka Tas Kungs aicina īpašu cilvēku, lai veiktu īpašu misiju. . . . Ne man ir jāsaka, kāda īpaša misija ir jāveic prezidentam Džordžam Albertam Smitam. Tomēr es zinu, ka tieši šajā pasaules vēstures laikā nekad nav bijusi tik ļoti liela nepieciešamība pēc mīlestības

brāļu starpā, kā tā ir nepieciešama tagad. Turklāt es zinu, ka es nepazīstu nevienu citu cilvēku, kurš vairāk mīlētu cilvēces ģimeni — kopumā un atsevišķi — kā to dara prezidents Džordžs Alberts Smits.”⁴⁰

Palīdzība trūcīgajiem pēc Otrā pasaules kara

Otrais pasaules karš beidzās dažus mēnešus pēc tam, kad Džordžs Alberts Smits kļuva par Baznīcas prezidentu. Kara dēļ tūkstošiem cilvēku Eiropā bija palikuši bez pajumtes un nonākuši trūcumā, un prezidents Smits ātri mobilizēja Baznīcas labklājības resursus, lai sniegtu palīdzību. Prezidents Gordons B. Hinklijs par šiem centieniem vēlāk teica: „Es biju to vidū, kuri vakaros strādāja Labklājības laukumā, šeit Soltleiksītijā, kraujot preces vilcienu vagonos, ar kuriem tās tika aizvestas uz ostu, un no turienes tās tika nosūtītas pāri okeānam. Šveices Tempļa iesvētīšanas laikā [1955. gadā], kad templī bija ieradušies daudzi Vācijas svētie, es dzirdēju dažus no viņiem, asarām plūstot pa viņu vaigiem, ar pateicību runājam par pārtiku, kas bija izglābusi viņu dzīvības.”⁴¹

Prezidents Smits arī zināja, ka pēc šāda postoša kara pasaules cilvēku vidū pastāv lielas, garīgas vajadzības. Tādēļ viņš veica pasākumus, lai reorganizētu misijas tajās valstīs, kur karš bija pārtraucis misionāru darbu, un mudināja svētos dzīvot pēc miera evaņģēlija savā dzīvē. „Šajā laikā vislabākā pateicības liecība,” viņš teica neilgi pēc kara beigām, „ir darīt visu, ko mēs varam, lai nestu laimi šajā skumjajā pasaulē, jo mēs visi esam mūsu Tēva bērni un mums visiem ir pienākums veidot šo pasauli par laimīgāku viet, jo mēs tajā dzīvojam.

Izrādīsim laipnību un uzmanību pret visiem, kam tā ir nepieciešama, neaizmirstot tos, kuri ir trūcumā; un laikā, kad mēs priecājamies par mieru, neaizmirsīsim tos, kuri ir zaudējuši savus tuviniekus kā daļu no miera samaksas. . . .

Es lūdzu, lai cilvēki pievērstos Dievam un būtu paklausīgi Viņa ceļos, un tādējādi glābtu pasauli no turpmākiem konfliktiem un posta. Es lūdzu, lai tas miers, kas nāk vienīgi no mūsu Debesu Tēva, mājotu visu sērojošo sirdīs un mājās.”⁴²

Pieaugošās iespējas dalīties evaņģēlijā

Prezidents Smits turpināja dalīties evaņģēlijā ar citiem, kad vien bija iespēja, un līdz ar viņa jauno amatu šīs iespējas pieauga. 1946.

Prezidents Smits ar saviem padomniekiem Dž. Rūbenu Klārku, jaunāko, (pa kreisi) un Deividu O. Makeiju (pa labi)

gada maijā prezidents Smits kļuva par pirmo Baznīcas prezidentu, kurš apmeklēja Meksikas svētos. Viņš tikās ne tikai ar Baznīcas locekļiem un runāja lielā konferencē, bet arī ar vairākām augsta ranga Meksikas amatpersonām un runāja ar viņiem par atjaunoto evaņģēliju. Tikšanās laikā ar Meksikas prezidentu Manuelu Kamačo prezidents Smits un viņa pavadoņi paskaidroja: „Mēs nākam ar īpašu vēstījumu jums un jūsu ļaudīm. Mēs esam šeit, lai jums pastāstītu par jūsu priekštečiem un par Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju. . . . Mums ir grāmata, kas . . . stāsta par diženu pravieti, kurš 600 gadus pirms Kristus dzimšanas atstāja Jeruzālemi kopā ar savu ģimeni un citiem un ieradās . . . šajā lieliskajā Amerikas zemē, kas viņiem bija zināma kā „[apsolītā zeme], kas ir izraudzīta pār visām citām zemēm”. Šī Mormona Grāmata stāsta arī par to, ka Jēzus Kristus apmeklēja šo kontinentu un ka Viņš organizēja Savu Baznīcu un izvēlējās Savus divpadsmit mācekļus.”

Prezidents Kamačo, kurš pauda cieņu un apbrīnu par Pēdējo dienu svētajiem, kuri dzīvoja viņa valstī, ļoti ieinteresējās par Mormona Grāmatu un vaicāja: „Vai man būtu iespējams dabūt Mormona Grāmatas eksemplāru? Es par to iepriekš neko neesmu dzirdējis.” Prezidents Smits viņam pasniedza grāmatu spāņu valodā ādas iesējumā un sarakstu ar īpaši interesantām Rakstu vietām. Prezidents Kamačo teica: „Es izlasīšu visu grāmatu, jo mani un manus ļaudis tā ļoti interesē.”⁴³

Simtgades svinības — pionieru ierašanās Sālsezera ielejā

Viens no būtiskākajiem notikumiem to sešu gadu laikā, kad Džordžs Alberts Smits bija Baznīcas prezidents, bija 1947. gadā, kad Baznīca svinēja simtgadi, kopš pionieru ierašanās Sālsezera ielejā. Prezidents Smits pārraudzīja šīs svinības, kurām tika pievērsta valstiska uzmanība un kuras noslēdzās ar pieminekļa „This Is the Place” (Šī ir īstā vieta) atklāšanu Soltleiksitijā, netālu no vietas, kur pionieri pirmoreiz ienāca ielejā. Prezidents Smits kopš 1930. gada bija iesaistīts piemiņas vietas plānošanā, lai pagodinātu pionieru sasniegumus un ticību. Taču viņš arī rūpējās, lai piemineklis pagodinātu arī agrīnos pētniekus, citu ticību misionārus un tā laika ievērojamus Amerikas indiāņu vadītājus.

Pieminekļa „This Is the Place” (Šī ir īstā vieta) atklāšanā Džordžs K. Moriss, toreizējais Austrumu štatu misijas prezidents, atzīmēja labas gribas gaisotni, ko viņš attiecināja uz prezidenta Smita pūliņiem: „Iesvētīšanas pasākumā izpaudās prezidenta Smita ieguldījums brālības un iecietības veicināšanā. . . . Pats piemineklis tēlnieciskā veidā — cik vien labi ir iespējams attēlot portretus tēlniecībā — ir pagodinājis cilvēkus, kuri, neatkarīgi no savas rases vai reliģijas, ir veidojuši vēsturi starpkalnu reģionā pirms mormoņu pionieru ierašanās. Kad tika sastādīta iesvētīšanas pasākuma programma, prezidents Smits vēlējās, lai līdzās štata, apgabala un pilsētas amatpersonām tiktu pārstāvētas visas lielākās reliģiskās grupas. Izvēlētie runātāji — katoļu priesteris, protestantu bīskaps, jūdu rabīns un Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas pārstāvji. Kāds viesis no ASV austrumiem pēc pasākuma piebilda: „Šodien man bija atkārtotas garīgās kristības. Tas, kam es biju liecinieks, nebūtu varējis notikt nekur citur pasaulē. Iecietības gaisotne, kas šodien izpaudās, bija brīnišķīga.”⁴⁴

Pieminekli „This Is the Place” (Šī ir īstā vieta), kas piemin pionieru ierašanos Sālsezera ielejā, 1947. gadā iesvētīja prezidents Smits.

Kaut arī 60 pēdas (18 m) augstais pieminēklis bija iespaidīgs, prezidents Smits mācīja, ka vislabākais veids, kā godināt pionierus, ir sekot viņu ticības un ziedošanās priekšzīmei. Pieminēkļa iesvētīšanas lūgšanā viņš teica: „Mūsu Tēvs debesīs, . . . šajā rītā mēs stāvam Tavā klātbūtnē šajā klusajā kalna nogāzē un raugāmies uz lielisko pieminēkli, kas ir uzcelts par godu Taviem dēliem un meitām, un viņu dievbijībai. . . . Mēs lūdzam, lai mēs varētu tikt svētīti ar to pašu garu, kas bija tiem uzticīgajiem, kuri ticēja Tev un Tavam Mīļotajam Dēlam, kuri atnāca uz šo ieleju tāpēc, ka viņi vēlējas dzīvot šeit un pielūgt Tevi. Mēs lūdzam, lai mūsu sirdīs arī turpmāk mājotu pielūgsmes un pateicības gars.”⁴⁵

Pārdomas par dzīvi 80 gadu vecumā

Neraugoties uz savu cienājamo vecumu, prezidents Smits savas prezidentūras lielāko daļu spēja veikt savus pienākumus bez slimībām, kas viņu agrāk bija ierobežojušas. Rakstā, kas publicēts 1950.

gada aprīlī, neilgi pirms savas 80-tās dzimšanas dienas, prezidents Smits atskatījās uz savu dzīvi un pieminēja, kā Dievs viņu ir atbalstījis un svētījis:

„Šo astoņdesmit gadu laikā es Jēzus Kristus evaņģēlija labā esmu ceļojis pa pasauli vairāk nekā miljons jūdzes. Es esmu bijis dažādās klimata joslās un daudzās zemēs, un daudzās tautās, un kopš manas bērnības cilvēki pret mani ir bijuši laipni un izpalīdzīgi — gan Baznīcas locekļi, gan citi. Lai kur es esmu devies, es esmu sastapis cēlus vīriešus un sievietes. . . .

. . . Kad es domāju par to, cik vājš cilvēks es esmu, lai tiktu aicināts būt par šīs dižās Baznīcas vadītāju, es saprotu, cik ļoti man ir nepieciešama palīdzība. Es ar pateicību atzīstu mana Debesu Tēva palīdzību un daudzo labo vīriešu un sieviešu uzmundrinājumu, un draudzīgās attiecības, ko var atrast it visur pasaulē — gan dzimtenē, gan ārvalstīs.”

Viņš turpināja, paužot mīlestību cilvēkiem, kuriem viņš bija kalpojis tik daudzus gadus:

„Tā noteikti ir svētība, ka es varu pazīt šādus cilvēkus, un es izmantoju šo iespēju, lai no visas sirds pateiktos jums visiem par jūsu laipnību pret mani, un es izmantoju šo iespēju arī, lai pateiktu jums visiem: Jūs nekad neuzzināsi, cik ļoti es jūs mīlu. Man trūkst vārdu, lai to izteiktu. Un es vēlos to sajust pret katru mana Debesu Tēva dēlu un meitu.

„Es esmu nodzīvojis ilgu mūžu, ja salīdzina ar cilvēku vidējo mūža ilgumu, un man ir bijusi laimīga dzīve. Nepaies daudz gadu, kad dabisko notikumu gaitā es tikšu aizsaukts uz viņpasauli. Es gaidu šo laiku ar patīkamām cerībām. Un pēc astoņdesmit mirstībā pavadītiem gadiem, viesojies daudzās pasaules daļās, ticies ar daudziem lieliskiem un labiem vīriešiem un sievietēm, es jums liecinu, ka tagad es zinu labāk, nekā es esmu zinājis jebkad iepriekš, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus ir Kristus, ka Džozefs Smits bija dzīvā Dieva pravietis un ka Baznīca, ko Viņš izveidoja mūsu Debesu Tēva vadībā, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca . . . darbojas pēc tās pašas priesterības spēka un pilnvarām, ko Pēteris, Jēkabs un Jānis piešķīra Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam. Es zinu to, tāpat kā es zinu, ka es dzīvoju, un es saprotu, ka sniegt jums šo

liecību ir ļoti nopietna lieta un ka man būs jāatbild savam Debesu Tēvam par to un citām lietām, ko es esmu mācījis Viņa Vārdā. . . . Ar mīlestību un laipnību savā sirdī pret visiem, es sniedzu šo liecību Jēzus Kristus, mūsu Kunga, Vārdā.”⁴⁶

Pēc viena gada, savā 81. dzimšanas dienā, 1951. gada 4. aprīlī, Džordžs Alberts Smits klusi nomira savās mājās, viņam līdzās bija viņa dēls un meitas.

Mīlošas kalpošanas vienkāršā rīcība

81 gada laikā Džordžs Alberts Smits paveica daudz — Baznīcā, savā apkārtnē un visā pasaulē. Taču tie, kuri viņu pazina personīgi, vislabāk viņu atcerējās to daudzo vienkāršo un pazemīgo mīlestības un laipnības rīcību dēļ. Prezidents Deivids O. Makeijs, kurš vadīja prezidenta Smita bēres, par viņu teica: „Viņš patiešām bija cēlsirdīgs cilvēks, vislaimīgākais tajos brīžos, kad viņš citus cilvēkus darīja laimīgus.”⁴⁷

Elders Džons A. Vidso, Divpadsmi apustuļu kворuma loceklis, atstāstīja pieredzi, kas viņam bija, cenšoties atrisināt svarīgu, sarežģītu problēmu:

„Es sēdēju savā birojā, būdams diezgan noguris pēc dienas darba. . . . Es tiešām biju noguris. Tieši tajā brīdī pie durvīm atskanēja klauvējiens un ienāca Džordžs Alberts Smits. Viņš teica: „Es dodos mājās pēc sava ikdienas darba. Es domāju par tevi un par problēmām, kuras tev jārisina. Es ienācu, lai tevi mierinātu un svētītu.”

Tāds bija Džordžs Alberts Smits. . . . Es nekad to neaizmirsīšu. Mēs kādu brītiņu parunājām, atvadījāmies, viņš devās mājās. Mana sirds bija pacīlāta. Es vairs nebiju noguris.

Saprotiet, ka mīlestība . . . nav tikai vārdi vai iekšēja sajūta. Lai mīlestība būtu kā vērtā, tā jāizpauž rīcībā. To šajā gadījumā izdarīja prezidents Smits. Viņš man sniedza savu laiku, savu spēku.”⁴⁸

Elders Metjū Kaulijs, arī Divpadsmi kворuma loceklis un prezidenta Smita tuvs draugs, bērū dievkalpojumā apliecināja cieņu šādiem vārdiem:

„Katrs, kuram bija bēdas, katrs, ko nomāca slimība vai kāda cita liksta, ikkatrs, kurš atnāca šī Dieva dēla klātbūtnē, smēlās no viņa

Prezidents Smits savā birojā

spēku un izturību. Atrašanās viņa klātbūtnē nozīmēja dziedināšanu — ja ne fizisku, tad patiesi garīgu. . . .

. . . Dievs piesaista visu dievišķo, un es esmu pārliecināts, ka visīsākais ceļojums, ko šis Dieva vīrs jebkad ir veicis, ir tikko notikušais. Dievs ir mīlestība. Džordžs Alberts Smits ir mīlestība. Viņa dzīve bija dievišķa. Dievs ir paņēmis viņu pie Sevis.

. . . Šāda cilvēka dzīvi mēs nespējam pagodināt ar vārdiem. Vārdi nav pietiekami. Ir tikai viens veids, kā pagodināt viņa tikumību, viņa rakstura piemilību un viņa mīlestības izpausmes, un to mēs varam izpaust savos darbos. . . .

Piedosim nedaudz vairāk, būsime nedaudz iejūtīgāki savās savstarpējās attiecībās, nedaudz taktiskāki cits pret citu, nedaudz cēlsirdīgāki attiecībā pret citu cilvēku sajūtām.”⁴⁹

Uz Džordža Alberta Smita kapakmens ir uzraksts. Tas sniedz atbilstošu apkopojumu par viņa dzīvi, kas bija pilna mīlošas kalpošanas:

„Viņš izprata un izplatīja Kristus mācības, un viņam neparasti veicās, pielietojot tās dzīvē. Viņš bija laipns, pacietīgs, gudrs, iecietīgs un saprotošs. Viņš gāja apkārt, labu darīdams. Viņš mīlēja Jūtas štatu un Ameriku, taču nebija provinciāls. Viņam bija nešaubīga ticība par to, ka pasaulē ir vajadzīga mīlestība un ka mīlestībai ir liels spēks. Viņam bija neizmērojama mīlestība pret savu Baznīcu un pret savu ģimeni, un viņš dedzīgi tām kalpoja. Tomēr viņa mīlestība nebija ierobežota — tā ietvēra visus cilvēkus — neatkarīgi no rases, ticības vai statusa. Viņš bieži teica: „Mēs visi esam mūsu Tēva bērni.””

Atsauces

1. D. Arthur Haycock, „A Day with the President”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 288.
2. Skat. „Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 1946. g. 16. febr., Baznīcas sadaļa, 6.
3. „Mothers of Our Leaders”, *Relief Society Magazine*, 1919. g. jūn., 313–314.
4. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, 1932. g. dec., 707–708.
5. „After Eighty Years”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 263.
6. „Pres. Smith’s Leadership Address”, 1.
7. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), 209.
8. Lūcijas Vudrafas dienasgrāmata, 1888. g. 5. febr., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 138. kaste, 1. grāmata.
9. Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith”, 1948. g. maijs, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 5. kaste, 3. lpp.
10. Skat. Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith”, 5.
11. J. Golden Kimball, vēstule datēta ar 1893. g. 18. martu, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 72. kaste, 12. mape.
12. J. Golden Kimball, vēstule datēta ar 1893. g. 30. jūniju, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 72. kaste, 15. mape.
13. „How My Life Was Preserved”, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 121. kaste, 1. albums, 43.–44. lpp.
14. „How My Life Was Preserved”, 43.
15. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him”, *Relief Society Magazine*, 1953. g. jūn., 366, 368.
16. Skat. *Builders of the Kingdom*, 240.
17. Skat. *Builders of the Kingdom*, 224–225.
18. Emily Smith Stewart, „Pres. Smith Mementos At Y.” *Deseret News*, 1967. g. 14. okt., Baznīcas sadaļa, 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 100. kaste, 23. mape, 11. lpp.
20. John F. Fitzpatrick, Conference Report, 1951. g. apr., 172.
21. Džordža Alberta Smita dienasgrāmata, 1906. g. 27. okt., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 73. kaste, 3. grāmata, 70. lpp.
22. Skat. Džordža Alberta Smita dienasgrāmata, 1906. g. 30. okt., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 73. kaste, 3. grāmata, 72. lpp.
23. Skat. Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God* (1990), 208–209.
24. Glenn R. Stubbs, „A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951” (Dr. filoz., Brigham Young University, 1974), 295.
25. Skat. Bryant S. Hinckley, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith”, *Improvement Era*, 1932. g. marts, 270, 271.
26. Skat. „A Biography of George Albert Smith”, 283.
27. Irene Jones, „The Understanding Heart”, *Improvement Era*, 1940. g. jūl., 423.
28. „Your Good Name”, *Improvement Era*, 1947. g. marts, 139.

29. Conference Report, 1921. g. okt., 42.
30. Džordža Alberta Smita dienasgrāmata, 1937. g. 5. nov., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 74. kaste, 11. grāmata, 83.–84. lpp.
31. Conference Report, 1919. g. jūn., 42, 44.
32. Conference Report, 1950. g. okt., 8.
33. James Gunn McKay, „A Biography of George Albert Smith”, 141.
34. George Q. Morris, „Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 284.
35. Skat. „Markers and Monuments”, 284.
36. Vēstule Leslijai O. Loveridžai, 1937. g. 15. marts, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 67. kaste, 25. mape.
37. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, 1932. g. dec., 705–706.
38. Conference Report, 1945. g. okt., 18.
39. *Builders of the Kingdom*, 315–316.
40. Joseph F. Smith, Conference Report, 1945. g. okt., 31–32; Džozefs F. Smits bija Baznīcas patriarhs un prezidenta Džozefa F. Smita, Baznīcas sestā prezidenta, mazdēls.
41. Gordon B. Hinckley, Conference Report, 1992. g. apr., 75; vai *Ensign*, 1992. g. maijs, 52.
42. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, 1945. g. sept., 501.
43. Skat. Arwell L. Pierce, Conference Report, 1951. g. apr., 112–113.
44. „Markers and Monuments”, 284–285.
45. „Dedicatory Prayer”, *Improvement Era*, 1947. g. sept., 571.
46. „After Eighty Years”, 263–264.
47. Deivids O. Makeijs, Conference Report, 1951. g. apr., 3.
48. Džons A. Vidso, Conference Report, 1951. g. apr., 99.
49. Metjū Kaulijs, Conference Report, 1951. g. apr., 168–169.

Dzīvot atbilstoši savai ticībai

Mūsu ticībai jāizpaužas mūsu ikdienas dzīvē.

No Džordža Alberta Smita dzīves

34 gadu vecumā Džordžs Alberts Smits izveidoja apņēmtos sarakstu, ko viņš nodēvēja par savu „personīgo kredo” — 11 ideālus, pēc kuriem viņš apņēmās dzīvot:

„Es draudzēšos ar vientuļajiem un gūšu prieku, kalpojot trūcīgajiem.

Es apmeklēšu slimos un nomocītos un iedvesīšu viņos vēlmi pēc ticības, lai viņi taptu dziedināti.

Es mācišu patiesību, lai to izprastu visa cilvēce un tādējādi tiktu svētīta.

Es uzmeklēšu noklīdušo un centīšos viņu atgriezt taisnīgā un laimīgā dzīvē.

Es cilvēkiem necentīšos uzspiest savus ideālus, bet drīzāk ar mīlestību vērsīšu viņus darīt to, kas ir pareizi.

Es dzīvošu līdzās parastiem ļaudīm un palīdzēšu risināt viņu problēmas, lai viņu zemes dzīve būtu laimīga.

Es izvairīšos no augsta amata slavas un atrunāšu neapdomīgus draugus no glaimu paušanas.

Es apzināti neaizvainošu neviena cilvēka jūtas, pat ne tā cilvēka, kurš, iespējams, ir nodarījis pāri man, bet centīšos darīt viņam labu un sadraudzēties.

Es vēlos pārvarēt noslieci uz savtīgumu un greizsirdību un priecāties par visu mana Debesu Tēva bērnu panākumiem.

Es nebūšu nevienas dzīvas dvēseles ienaidnieks.

Zinot, ka cilvēces Izpircējs ir piedāvājis pasaulei vienīgo plānu, kas pilnībā mūs pilnveidos un padarīs mūs patiesi laimīgus šeit un viņpasaulē, es sajūtu, ka šīs patiesības izplatīšana ir ne tikai pienākums, bet arī svēta privilēģija.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 8. lpp.]

Tie, kuri pazina prezidentu Smitu, paziņoja, ka viņš patiesi dzīvoja pēc sava kredo ideāliem. Ezra Tafts Bensons, toreizējais Divpadsmīt apustuļu kvoruma loceklis, dalījās pieredzē, kurā prezidents Smits bija uzticīgs savai apņēmībai „apmeklēt slimos un nomocītos un iedvest viņos vēlmi pēc ticības, lai viņi taptu dziedināti”.

„Es allaž būšu pateicīgs par viņa apmeklējumiem manās mājās, kamēr es biju prom, kalpodams kā pazemīgs misionārs. . . . Sevišķi es esmu pateicīgs par apmeklējumu kādā vēlā vakarā, kad mūsu bērniņš bija slims, tuvu nāvei. Bez kāda paziņojuma prezidents Smits atrada laiku, lai atnāktu uz mūsu mājām un uzliktu savas rokas uz bērniņa galvas, kuru viņa mātes rokas turēja jau daudzas stundas, un apsolītu pilnīgu izveseļošanu. Tas bija prezidents Smits, viņam vienmēr bija laiks, lai palīdzētu, sevišķi tiem, kuri bija slimi, tiem, kuriem viņš bija visvairāk nepieciešams.”²

Spensers V. Kimbals atzīmēja kādu citu gadījumu, kurā prezidenta Smita rīcība uzskatāmi parādīja viņa pārlicību darīt labu tam, „kurš varbūt [viņam] ir nodarījis pāri”.

„[Prezidentam Smitam] tika paziņots, ka kāds no viņa zirgu ratiem ir nozadzis klēpja segu. Tā vietā, lai dusmotos, viņš atbildēja: „Kaut mēs zinātu, kurš tas bija, tad mēs viņam varētu iedot arī zirgu segu, jo viņam noteikti ir auksti, un arī nedaudz pārtikas, jo viņš noteikti ir izsalcis.””³

Kāds cits papildināja par Džordžu Albertu Smitu, rakstot: „Viņa reliģija nav doktrīna, kuras pildīšana ir atlikta uz vēlāku laiku. Tā nav teorija. Viņam tā ir vairāk nekā skaista iecere, ko apbrīnot. Tā ir vairāk nekā dzīves filozofija. Cilvēkam ar praktisku prāta ievirzi, kāds viņš bija, reliģija ir gars, pēc kura cilvēks dzīvo, kurā viņš darbojas, kaut arī tā būtu tikai dažu laipnu vārdu pateikšana vai auksta ūdens krūzes pasniegšana. Viņa reliģijai jārod izpausme darbos. Tai jāizpaužas ikdienas dzīves sikumos.”⁴

Viens no viņa padomniekiem Augstākajā Prezidijā, prezidents Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, prezidenta Smita personīgo godīgumu

raksturoja šādiem vārdiem: „Viņš bija viens no tiem nedaudzajiem cilvēkiem, par kuriem jūs varat teikt, ka viņš dzīvoja tā, kā viņš mācīja.”⁵

Džordža Alberta Smita mācības

Mūsu paklausība evaņģēlijam — nevis tikai mūsu piederība Baznīcai — dod mums tiesības tikt sauktiem par svētajiem.

Pielūgšana Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā ir dievbijīga dzīve, vēlēšanās būt tā cienīgiem, pēc kura tēla mēs esam radīti un kurš mums ir devis visu . . . kas ir vērtīgs — Jēzus Kristus evaņģēliju.⁶

Cik gan lieliski ir sajūst, ka mēs piederam baznīcai, kura sastāv vai kurai vajadzētu sastāvēt no svētajiem! Nepietiek ar to, ka mūsu vārdi ir pierakstos. Svarīgi, lai mēs dzīvotu tā, lai būtu cienīgi tikt saukti par svētajiem, un, ja jūs to darīsiet, jūs būsiet laimīgi. . . .

Kad pasaulē nāca Jēzus no Nācāretes un sāka sludināt Valstības evaņģēliju, bija daudz tādu, sevišķi paštaisnie farizeji, kuri nepieņēma Viņa vēstījumu, paziņojot, ka viņi ir Ābrahāma pēcnācēji, un norādīja, ka viņu izcelsme viņus izglābs Dieva valstībā.

Glābējs viņiem teica, ka, ja viņi ir Ābrahāma bērni, viņiem vajadzētu darīt Ābrahāma darbus. [Skat. Jāņa 8:33–39.] Es vēlos teikt pēdējo dienu svētajiem, ja mēs esam cienīgi tikt saukti par pēdējo dienu svētajiem, tas ir tāpēc, ka mēs dzīvojam svēto dzīvi, un evaņģēlija nolūks ir mūs sagatavot šādai dzīvei. Pasaule ir nonākusi tādā stāvoklī un ir tikusi pretinieka pievilta tik ilgu laiku, ka ir paziņojusi, ka viss, kas ir nepieciešams, ir tikai ticība Dievam, un es baiļojos par to. Tā ir tikai pretinieka viltība.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 9. lpp.]

Tā sauktais „mormonisms” ir Jēzus Kristus evaņģēlijs, tātad tas ir Dieva spēks visu to cilvēku glābšanai, kuri tic un paklausa tā mācībām. Nevis tie, kuri saka: „Kungs, Kungs!” baudīs Viņa Gara klātbūtni, bet tie, kuri dara Viņa gribu [skat. Lūkas 6:46].⁸

Atsaucoties uz Mateja evaņģēlija 7. nodaļu un tieši uz 24. pantu, es atradu šādus vārdus:

„Ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints.”

„Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints.

Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints.

Un ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un nedara, pielīdzināms ģeķim, kas savu namu cēlis uz smiltīm.

Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās namam virsū, tad tas sabruka; un posts bija liels.” [Mateja 7:24–27.]

Cik daudzi no mums, uzzinot Tēva gribu, to dara? Cik daudzi no mums ik dienu liek pamatus un ceļ ēku, kas būs atbilstoša mūsu Skolotāja cienīgumam? „Jā, cilvēks ir Dieva mājoklis, pat templis; un katru templi, kurš tiek apgānīts, tādu templi Dievs iznīcinās.” [M&D 93:35.] Viņš ir mums devis saprātu un gudrību vairāk nekā mūsu līdzcilvēkiem. Pēdējo dienu svētajiem ir dotas zināšanas par pirmslaicīgo esamību, zināšanas, ka mēs šeit esam tāpēc, ka mēs

ciņijām savu pirmo stāvokli un ka mums ir dota iespēja, cienot mūsu otro stāvokli, iegūt mūžīgo dzīvi mūsu Debesu Tēva klātbūtnē. Mēs netiksim tiesāti tā, kā tiek tiesāti mūsu brāļi un māsas pasaulē, bet gan atbilstoši mums dotajām lielākām iespējām. Mēs būsīm starp tiem, kuri ir saņēmuši Tā Kunga vārdu, kuri ir dzirdējuši Viņa teikto, un, ja mēs to pildīsim, mums būs mūžīgā dzīve, bet, ja mēs cietīsim neveiksmi, mēs tiksīm nosodīti.⁹

Darīsim labāk, nekā mēs esam darījuši iepriekš. Atjaunosīm savu apņēmību būt īstiem pēdējo dienu svētajiem, nevis liekuļiem. . . . Es nezinu nevienu, kurš nevarētu darīt nedaudz labāk, nekā viņš tagad dara, ja vien viņš to nolemj.¹⁰

Mūsu Debesu Tēvs sagaida, lai mēs sagatavotos un dzīvotu cienīgi atbilstoši Viņa apsolītajām svētībām.

Esmu atvēris svētā Mateja pierakstu par Glābēja mācībām, šī pieraksta divdesmit otro nodaļu, un nolasišu šo vienu līdzību:

„Un Jēzus sāka atkal uz tiem runāt līdzībās un sacīja:

„Debesu valstība līdzinās ķēniņam, kas taisīja savam dēlam kāzas.

Un viņš izsūtīja savus kalpus aicināt viesus kāzās . . .

Tad ķēniņš iegāja viesus aplūkot un ieraudzīja tur vienu cilvēku, kas nebija ģērbies kāzu drēbēs.

Un viņš sacīja tam: draugs, kā tu esi šeit ienācis bez kāzu drēbēm? — Bet tas palika kā mēms.

Tad ķēniņš sacīja saviem kalpiem: sasieniet tam kājas un rokas un izmetiet to galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.

Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu.” [Skat. Mateja 22:1–3, 11–14.] . . .

. . . Tur bija kāds cilvēks, kurš bija atnācis uz kāzu mielastu, un, kad pienāca laiks, ķēniņš jeb skolotājs redzēja, ka viņam nav kāzu drēbju. Acīmredzot viņš bija ignorējis to svarīgumu. Viņš bija ienācis nesagatavojies, cerot, ka varēs piedalīties. Viņš bija atnācis uz mielastu — viņi visi bija uzaicināti uz mielastu, taču es pieņemu, ka viņiem bija jāzina, ka ielaisti tiks vienīgi tie, kuri ir atbilstoši ģērbušies, un šis cilvēks bija pārsteigts, kad viņam tika uzdots jautājums, kāpēc viņš tur bija šādā izskatā.

Šķiet, ka pasaule domā, ka viņi var nākt, kad vien viņi ir gatavi. Mūsu Tēva bērni neizprot, ka ir jāsagatavojas. Pretinieks viņus ir tā pievilis, ka viņi domā, ka nav nepieciešama nekāda sagatavošanās, viss derēs, taču šajā vēstījumā, ko Glābējs deva šajā līdzībā, mēs tiekam informēti, ka jāveic noteikta sagatavošanās un ka bez šīs sagatavošanās nevienam netiks ļauts baudīt mūsu Debesu Tēva vērtīgākās dāvanas. Tas attiecas uz šīs Baznīcas locekļiem, kuri domā, ka tāpēc, ka viņi ir aicināti, un tāpēc, ka viņu vārdi ir redzami pierakstā starp tiem, kuri ir aicināti, viņiem nekas vairāk nav jādara. . . . Viņi ir aizmirsuši To Kungu un negatavojas mielastam, uz kuru Viņš tos ir uzaicinājis.

Mūsu Debesu Tēvs ir paredzējis, ka mēs sagatavosimies kāzu mielastam vai arī mēs tiksīm no tā izslēgti. Viņš sagaida, ka mēs turpināsim piepildīt savus prātus ar patiesību un izplatīsim šo patiesību, kad rodas iespēja, starp visiem Viņa bērniem. Fakts, ka mūsu vārdi ir redzami Baznīcas pierakstos, nav nekāda garantija, ka mēs iegūsim savu vietu celestiālajā valstībā. Tur savu vietu iegūs vienīgi tie, kuri dzīvo cienīgi, lai būtu tās valstības locekļi.

Nemierīgajos apstākļos, neskaidrībā, kas valda pasaulē, ja vien ir bijis kāds laiks, kad mums vajadzētu sevi pārbaudīt, lai noskaidrotu, vai mēs darām to, ko Tas Kungs vēlas, lai mēs darītu, tad tā ir šodienā; ja vien ir bijis kāds laiks, kad mums vajadzētu būt drošiem, ka mēs atrodamies uz mūžīgās dzīves ceļa, tad tas ir tagad. Mēs nedrīkstam nevēriģi izturēties pret šīm iespējām. Dievs netiks apsmiets. Ja Viņš ir mums piedāvājis dāvanu, ja Viņš ir nolīcis mūsu priekšā svētību, ja Viņš ir mūs aicinājis baudīt mielastu un mēs to ignorējam, mēs varam būt droši, ka mēs cietīsim postu, kas nāks pār tiem, kuri atsakās no Tā Kunga svētībām, kad tās tiek piedāvātas.¹¹

Mēs nevaram dzīvot, kā ir pieņemts pasaulē, un sagaidīt, ka iegūsim likumīgu vietu Valstībā. Tas Kungs Mācības un Derību pirmajā nodaļā mums saka, runājot par ļaunumu, ka Viņš nevar raudzīties uz grēku pat ar vismazāko atlaidi [skat. M&D 1:31]. To ir grūti pieņemt, jo daži no mums Baznīcā domā, ka mēs varam niekoties ar mūsu Kunga evaņģēliju un mūžīgās dzīves pamatprincipiem un tomēr iegūt vēlamo vietu. Tā nav patiesība. Tas Kungs būs žēlsirdīgs, taču Viņš būs taisnīgs, un, ja mēs vēlamies kādu svētību, ir tikai viens veids, kā to iegūt, un tas ir — ievērot baušļus, kas mums dos tiesības saņemt šo svētību.¹² [Skat. 3. ieteikumu 9. lpp.]

Ja mēs pilnībā veiksīm savu pienākumu, mūsu dzīve sniegs liecību par mūsu ticību evaņģēlijam.

Pagājušā gada laikā man bija iespēja tikties un runāt par evaņģēliju ar dažiem cilvēkiem, kuri dzīvo šajā apkārtnē [Soltleiksītijā], bet nav mūsu Baznīcas locekļi. Kāds vīrs šeit ir dzīvojis divdesmit gadus, vīrs, kura dzīve ir nevainojama, labs pilsonis, lielisks uzņēmējs, cilvēks, kuram ir laipna attieksme pret mūsu ļaudīm. Viņš man stāstīja, ka šeit ir dzīvojis divdesmit gadus, un viņš ir nonācis pie secinājuma, ka mēs esam tikpat labi kā mūsu kaimiņi, kuri ir citu baznīcu locekļi; viņš mūsos nevarēja saskatīt neko atšķirīgu.

Es vēlos jums teikt, mani brāļi un māsas, ka tas man nebija kompliments. Ja Jēzus Kristus evaņģēlijs mani nepadara par labāku cilvēku, tad es neesmu pilnveidojies, kā man to vajadzētu, un, ja mūsu kaimiņi, kuri nav šajā Baznīcā, var gadiem ilgi dzīvot starp mums un nesaskatīt nevienu pierādījumu labajam, kas nāk no Dieva baušļu turēšanas mūsu dzīvē, tad Israēlā ir nepieciešama reforma. . . .

. . . Vai jūs pildāt savu pienākumu? Vai mēs veicam darbu, ko Tas Kungs ir mums uzticējis? Vai mēs sajūtam mums doto atbildību? Vai arī mēs laiski peldam pa straumi, ejam kopā ar pūli, un uzskatām kā pašu par sevi saprotamu, ka pēdējā dienā mēs tiksīm pestīti?¹³

Mēs tiekam saukti par izredzētu cilti [skat. 1. Pētera 2:9], jo, iespējams, mēs pilnīgi ticam Jēzus Kristus evaņģēlijam. . . .

Ja mūsu izredzētība izpaustos tādā pakāpē, ka mēs dzīvotu ar katru vārdu, kas nāk no mūsu Debesu Tēva mutes [skat. M&D 84:44], tad mēs patiesi būtu svētīti ļaudis. Lielā mērā mēs dzīvojam pēc liecības, ko mums ir devis mūsu Izpircējs, un tiktāl mēs esam svētīti ļaudis; taču mēs būtu vēl vairāk svētīti un veiksmīgi, ja mēs pilnībā veiktu savu pienākumu.

Es lūdzu, lai ar mums būtu Gars, kas mums dos spējas uzticīgi kalpot, lai vēlme darīt labu pārvarētu mūsu ceļā liktos kārdinājumus, un lai kur vien mēs dotos, citi, vērojot mūsu labos darbus, būtu spiesti godināt mūsu Tēvu, kurš ir Debesīs [skat. Mateja 5:16].¹⁴

Tad nu pārbaudīsim sevi. Vai mēs darām tik daudz, kā mums vajadzētu? Un, ja mēs nedarām, nožēlosim un darīsim labāk. Ja mēs darām, kā mums vajadzētu, ja mēs visādos veidos cenšamies darīt

*„Ja mēs visādos veidos cenšamies darīt labu mūsu Tēva bērniem,
tad mēs . . . priecāsimies par to labo, ko mēs paveicam.”*

labu mūsu Tēva bērniem, tad mēs saņemsim viszinošā Tēva svētību un mēs priecāsimies par to labo, ko mēs paveicam. . . .

Būsim pazemīgi un lūgšanu pilni, dzīvojot tuvu mūsu Debesu Tēvam, un apliecināsim mūsu ticību Jēzus Kristus evaņģēlijam, dzīvojot pēc tā principiem. Apliecināsim mūsu ticību Dievam un darbam, ko Viņš ir devis uz Zemes, ar pareizu un atbilstošu dzīvi, jo galu galā tā ir visspēcīgākā liecība, ko mēs spēsim sniegt par šī darba patiesumu.¹⁵ [Skat. 4. ieteikumu 9. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasot prezidenta Smita kredo ideālus (1.–2. lpp.), padomājiet par dažiem ideāliem vai principiem, pēc kuriem jūs

paši vēlētos dzīvot. Apsveriet iespēju tos ierakstīt personīgajā dienasgrāmatā.

2. Izlasiet pirmās četras pilnās rindkopas 3. lpp. Ko nozīmē būt pēdējo dienu svētajam? Ko vecāki var darīt, lai palīdzētu saviem bērniem dzīvot svētā cienīgu dzīvi?
3. Lasot sadaļu, kas sākas 5. lpp., padomājiet par to, kādā veidā līdzību par kāzu mielastu jūs varētu attiecināt uz savu dzīvi (skat. arī Mateja 22:1–14). Piemēram, ko, jūsuprāt, simbolizē kāzu mielasts? Ko simbolizē ielūgtie viesi? Padomājiet par to, ko jūs varat darīt, lai „sagatavotos kāzu mielastam” (6. lpp.).
4. Izlasiet mācību pēdējo rindkopu (8. lpp.) un padomājiet par kādu cilvēku, ko jūs pazīstat, kam ir stipra liecība par evaņģēliju. Kādā veidā šī cilvēka dzīve apliecina viņa vai viņas liecību? Padomājiet par to, ko jūs varat darīt, lai apliecinātu savu liecību.

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 7:16–23; Jēkaba v. 1:22–25; 2:15–18; 1. Jāņa 2:3–6; Moronija 7:3–5; Mācība un Derības 41:5

Mācīšanas padoms: „Lai mums palīdzētu mācīt no Svētajiem Rakstiem un pēdējo dienu praviešu vārdiem, Baznīca ir izveidojusi nodarbību rokasgrāmatas un citus materiālus. Nav lielas vajadzības izmantot papildu komentārus vai citus uzzīņu materiālus” (*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], 52).

Atsauces

1. „President George Albert Smith's Creed”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 262.
2. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1951. g. apr., 46.
3. Spensers V. Kimbals, *The Miracle of Forgiveness* (1969), 284.
4. Bryant S. Hinckley, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith”, *Improvement Era*, 1932. g. marts, 270.
5. J. Reuben Clark Jr., Doyle L. Green, „Tributes Paid President George Albert Smith”, *Improvement Era*, 1951. g. jūn., 405.
6. Conference Report, 1949. g. apr., 8.
7. „The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 1946. g. 28. sept., Baznīcas sadaļa, 1., 6.
8. Conference Report, 1913. g. apr., 28–29.
9. Conference Report, 1906. g. okt., 47.
10. Conference Report, 1941. g. apr., 27.
11. Conference Report, 1930. g. okt., 66.–68.
12. Septiņdesmito un stabu misionāru konference, 1941. g. 4. okt., 6.
13. Conference Report, 1916. g. okt., 49.
14. „Some Points of „Peculiarity””, *Improvement Era*, 1949. g. marts, 137.
15. Conference Report, 1914. g. apr., 13.

„Evaņģēlijs mūs māca būt žēlsirdīgiem pret visiem un mīlēt mūsu līdzcilvekus.”

„Mīli savu tuvāko kā sevi pašu”

*Sniegšanās pretim citiem mīlestībā un līdzjūtībā
ir būtiska Jēzus Kristus evaņģēlija daļa.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordžs Alberts Smits bija labi pazīstams savu spēju dēļ — mīlēt citus cilvēkus. Prezidents Dž. Rūbens Klārks, jaunākais, viens no viņa padomniekiem Augstākajā Prezidijā, par viņu teica: „Viņa īstais vārds bija Mīlestība. . . . Savu mīlestību viņš sniedza katram, ko viņš satika. Savu mīlestību viņš sniedza visiem, kurus viņš nesatika.”¹

Prezidenta Smita mīlestība pret citiem radās no viņa patiesās pārlicības, ka mēs visi esam brāļi un māsas, viena un tā paša Debesu Tēva bērni. Savas dzīves nogalē viņš svētajiem teica:

„Es neapzinu neviena ienaidnieka, un pasaulē nav neviena cilvēka, pret kuru es justu jebkādu naidu. Visi vīrieši un visas sievietes ir mana Tēva bērni, un savas dzīves laikā es esmu centies ievērot cilvēces Izpircēja gudro norādījumu — mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. . . . Jūs nekad neuzzināsi, cik ļoti es jūs mīlu. Man pietrūkst vārdu, lai to izteiktu. Un es vēlos to izjust pret katru mana Debesu Tēva dēlu un meitu.”²

Prezidents Smits izrādīja savu mīlestību citiem, veicot neskaitāmus žēlsirdības darbus. Kāds papildināja, atzīmējot: „Prezidentam Smitam ir raksturīgi novērsties no saviem darbiem, lai personiski mierinātu un svētītu daudzus, kuri ir slimi, kuri ir nospiesti un kuriem ir iemesls būt pateicīgiem par viņa priekpilno uzmundrinājumu. Tas nav nekas neparasts — viņu redzēt pirms un pēc darba laika ejam pa slimnīcu gaiteniem, apmeklējot istabu pēc istabas, ar savu negaidīto parādīšanos svētot, uzmundrinot un iepriecinot vietās, kur viņa mierinošā un pārlicinošā klātbūtne ir tik pateicīgi gaidīta. . . .

Viņam ir raksturīgi doties jebkur, kur vien viņš sajūt, ka var sniegt palīdzību un uzmundrinājumu.”³

Prezidents Tomass S. Monsons dalījās konkrētā piemērā par prezidenta Smita pašai dziedzību, izrādot mīlestību pret kādu cilvēku:

„Kādā aukstā ziemas rītā ielu tīrīšanas brigāde [Soltleiksitijā] lauza lielus ledus gabalus no ielu notekcaurulēm. Pastāvīgajai brigādei palīdzēja pagaidu strādnieki, kuriem izmisīgi bija nepieciešams darbs. Vienam no viņiem mugurā bija tikai plāns džemperis, un viņš cieta sala dēļ. Kāds slaida auguma vīrietis ar labi koptu bārdu apstājās pie brigādes un vaicāja strādniekam: „Šādā rītā kā šis tev vajag ko vairāk par džemperī. Kur ir tavs mētelis?” Vīrs atbildēja, ka viņam nav mēteļa. Tad garāmgājējs novilkā savu mēteli, iedeva to vīram un sacīja: „Ņem šo mēteli. Tas ir no vilnas, un tev būs silti. Es strādāju tepat pāri ielai.” Tā bija South Temple iela. Labais samarietis, kurš devās uz savu ikdienas darbu un bez sava mēteļa iegāja Baznīcas pārvaldes ēkā, bija Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidents Džordžs Alberts Smits. Viņa pašai dziedīgā un augstsirdīgā rīcība liecināja par viņa dāsno sirdi. Pavisam noteikti viņš bija sava brāļa sargs.”⁴ [Skat. 1. ieteikumu 17. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Visi cilvēki ir mūsu brāļi un māsas, mūsu Debesu Tēva bērni.

Mēs raugāties uz visiem vīriešiem kā uz mūsu brāļiem un visām sievietēm kā uz mūsu māsām; mēs raugāties uz katra cilvēka seju pasaulē kā uz mūsu Tēva bērnu; un ticam, ka, tā kā katrs ir pēc Tēva tēla, tad katram piemīt dievišķuma dzirksts, kura, ja to attīsta, mūs sagatavos atgriezties Viņa klātbūtnē. . . .

Tāda ir mūsu izpratne par mūsu esamību pasaulē, un tas izskaidro mūsu ieinteresētību mūsu līdzcilvēkos. Daudzi ir uzskatījuši, ka mēs esam noslēgušies savā dzīvē, un daži ir domājuši, ka mēs esam savrupnieki. Fakts ir tāds, ka mēs raugāties uz katru bērnu, kas ir piedzimis šajā pasaulē, kā uz Dieva dēlu vai meitu, kā uz savu brāli vai māsu, un mēs uzskatām, ka mūsu laime Debesu valstībā nebūs pilnīga, ja vien mums nebūs draudzīgas attiecības savās

ģimenēs un ar tiem mūsu draugiem un paziņām, kurus mēs esam iepazinuši un kuru labā mēs veltām tik daudz sava laika uz Zemes.⁵

Domājot par savām rūpēm un mīlestību pret mana Tēva ģimeni, cilvēces ģimeni, es atceros, ko teica mans zemes tēvs, un es domāju, ka, iespējams, daļēji es to esmu mantojis no viņa. Viņš teica: „Es nekad neesmu redzējis tik dziļi nolaidušos Dieva bērnu, ka man nebūtu pamudinājuma nolaisties lejup un piecelt viņu, nostādīt viņu uz savām kājām un palīdzēt viņam atkal sākt dzīvi.” Es vēlos teikt, ka es savā dzīvē nekad neesmu redzējis kādu sava Tēva bērnu, lai es nepjaustu, ka viņš ir mans brālis un ka Dievs mīl ikvienu Savu bērnu.⁶

Cik gan pasaule būtu laimīga, ja cilvēki it visur savus līdzcilvēkus uzskatītu par saviem brāļiem un māsām un tad pielietotu savas zināšanas, mīlot savus tuvākos kā sevi pašu!⁷ [Skat. 2. ieteikumu 17. lpp.]

Jēzus Kristus evaņģēlijs mūs māca mīlēt visus Dieva bērnus.

Evaņģēlijs mūs māca būt žēlsirdīgiem pret visiem un mīlēt savus līdzcilvēkus. Glābējs teica:

„Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis.

Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.” [Mateja 22:37–40.]

Brāļi un māsas, ja Jēzus Kristus evaņģēlijs, kā tas jums ir pavēstīts, nav iedēstījis jūsu sirdīs mīlestības sajūtu pret jūsu līdzcilvēkiem, tad es vēlos teikt, ka jūs neesat baudījuši šīs brīnišķīgās dāvanas pilnu piepildījumu, kas nāca uz Zemes, kad tika organizēta šī Baznīca.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 17. lpp.]

Mūsu kalpošana ir mīlestības kalpošana. Mūsu kalpošana bagātina mūsu dzīvi. . . . Ja mēs dzīvojam tā, kā Dievs vēlas, lai mēs dzīvotu, ja mēs kalpojam tā, kā Viņš vēlas, lai mēs kalpotu, katra mūsu dzīves diena tiek Viņa Gara ietekmes bagātināta, pieaug mūsu mīlestība pret mūsu līdzcilvēkiem, un mūsu dvēseles pārņem sajūtas, ka mēs varētu paņemt savās rokās visus Dieva bērnus, vēloties viņus svētīt un vest pie patiesības izpratnes.⁹

„Ar savu uzvedību . . . apliecināsim, ka mēs ievērojam to augsto bausli . . . — „Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu”.”

Kā Kristus Baznīcas locekļiem mums jātur Viņa baušļi un jāmīl citam citu. Tad mūsu mīlestībai vajadzētu pārkāpt Baznīcas, ar kuru mēs tiekam identificēti, robežas un sniegties pretim cilvēku bērniem.¹⁰

Ar savu uzvedību, ar savu lēnprātību, ar savu mīlestību, ar savu ticību, apliecināsim, ka mēs turam to augsto bausli, kas, kā Glābējs teica, ir līdzīgs pirmajam augstākajam bauslim: „Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.”¹¹

Mēs izrādām žēlsirdību, sniedzoties pretim tiem, kuriem nepieciešama palīdzība un iedrošinājums.

Nav iespējams izmērīt sekas, ko mīlestība un žēlsirdība var nest pasaulē. Iespējas ir dotas katrā draudzē un bīskapijā, un misijā — ejiet, izstarojot gaismu un prieku, izplatot laimi un paceļot tos, kuri zaudējuši drosmi, un iepriecinot un mierinot tos, kuriem ir bēdas.¹²

Tas Kungs saka:

„Skatieties, lai jūs mīlētu cits citu, mitējieties būt alkatīgi; mācieties dalīties cits ar citu kā evaņģēlijs prasa. . . .

Un pāri visam, tērpieties žēlsirdības saitēs kā apmetnī, kas ir pilnības un miera saites.” [M&D 88:123, 125.] . . .

. . . Vai jūs ievērojat Viņa padomu attiecībā uz žēlsirdību? Es vēlos teikt, ka sevišķi šajā mūsu dzīves posmā mums nepieciešams izrādīt žēlsirdību, ne tikai daloties mūsu mantā ar tiem, kas ir trūcumā, bet mums nepieciešama žēlsirdība pret mūsu Tēva bērnu vājībām, trūkumiem un kļūdām.¹³

Ja mēs atrodam kādu vīrieti vai sievieti, kas dzīvē nav guvis panākumus, kādu, kura ticība kļuvusi vāja, nepagriezīsim savu muguru pret viņu; padarīsim par pienākumu viņu apmeklēt, un iesim pie viņa laipnībā un mīlestībā, un mudināsim viņu novērsties no sava nepareizā ceļa. Iespējas veikt individuālu darbu mūsu starpā ir dotas it visur; un šajā Baznīcā ir tikai daži vīrieši un dažas sievietes, kuri, ja viņi to vēlētos, nespētu nedaudz pasniegties ārpus sev līdzīgo cilvēku loka un pateikt kādu laipnu vārdu vai mācīt patiesību kādam no mūsu Debesu Tēva bērniem. . . . Šis ir mūsu Tēva darbs. Tas ir pats svarīgākais, ar ko mēs tiksīm identificēti šajā dzīvē.¹⁴

Man sirdī ir tikai labsirdība pret cilvēci. Man sirdī nav nekāda naidīguma pret nevienu cilvēku. Es vēlos, lai daži cilvēki, kurus es pazīstu, uzvestos nedaudz labāk nekā pašlaik, taču tas ir viņu zaudējums, nevis mans. Ja es varētu ap viņiem aplikt savas rokas un palīdzēt viņiem nostāties atpakaļ uz laimes ceļa, mācot viņiem Jēzus Kristus evaņģēliju, mana laime tādējādi pieaugtu. . . . Jūs nevarat cilvēkus piespiest darīt pareizo, bet jūs varat ar mīlestību vadīt viņus darīt pareizo, ja jūsu piemērs ir tāds, ka viņi var redzēt, ka jūs domājat to, ko jūs sakāt.¹⁵ [Skat. 4. ieteikumu 17. lpp.]

Patiesa laime rodama, mīlot un kalpojot citiem.

Neaizmirstiet, ka neatkarīgi no tā, cik daudz naudas jūs dodat, neatkarīgi no tā, kā jūs varētu vēlēties, lai šīs pasaules lietas jūs darītu laimīgu, jūsu laime būs proporcionāla jūsu žēlsirdībai un jūsu laipnībai, un jūsu mīlestībai pret tiem, ar kuriem jūs biedrojaties šeit uz Zemes. Mūsu Debesu Tēvs ir ļoti skaidri pateicis, ka cilvēkā,

„Ejiet, izstarojot gaismu un prieku, izplatot laimi un iedvesmojot tos, kuri zaudējuši drosmi, un iepriecinot un mierinot tos, kuriem ir bēdas.”

kurš saka, ka mīl Dievu, bet nemīl savu brāli, nav patiesības [skat. 1. Jāņa 4:20].¹⁶

Laimīgus mūs dara ne tikai tas, ko mēs saņemam, bet tas, ko mēs dodam; un, jo vairāk mēs dodam to, kas iedvesmo un bagātina mūsu Tēva bērnus, jo vairāk mums ir, ko dot. Tas ir kā dzižs dzīvības avots, kas pieaug savā plūdamā un verd mūžīgajai laimei.¹⁷

Kad mūsu dzīve šeit noslēgsies un mēs atgriezīsimies mājās, mēs saņemsim atlīdzību par katru labo rīcību, ko esam veikuši, par katru izrādīto laipnību, par katrām pieliktajām pūlēm mūsu līdzcilvēku labumam. . . .

. . . Izrādīsim savu pateicību par to, ko Tas Kungs mums ir devis, kalpojot Viņam, un mēs kalpojam Viņam, kad mēs darām labu Viņa bērniem. Bez maksas mēs esam saņēmuši, tad bez maksas dosim [skat. Mateja 10:8]. Ar sirdīm, kas pildītas ar mīlestību un laipnību pret mūsu līdzcilvēkiem, neatlaidīgi dosimies uz priekšu, līdz nāks

pēdējā tiesa, un mēs redzēsim savas dzīves pierakstu. Tad, ja mēs esam pilnveidojuši savus talantus, ja mēs esam bijuši godīgi, patiesi, šķīsti, labvēlīgi un žēlsirdīgi un ja mēs esam centušies palīdzēt katrai dvēselei, ar kuru mums bijusi saistība, ja mēs esam dzīvojuši atbilstoši tai gaismai, ko esam saņēmuši, un esam izplatījuši šo gaismu, kad vien tāda izdevība ir radusies, cik gan laimīgi mēs būsim un cik gan mūsu sirdis būs pateicības pilnas, kad mēs saņemsim sviņīgo uzslavu no debesu un Zemes Radītāja: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.” [Mateja 25:21.]¹⁸ [Skat. 5. ieteikumu 17. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Padomājiet par veidiem, kā jūs varat izrādīt mīlestību līdzīgi prezidentam Smitam (skat. 11.–12. lpp.). Piemēram, kā mēs varam izrādīt mīlestību, veicot savus mājskološanas un apmeklējuma mācības uzdevumus?
2. Studējot mācību pirmo sadaļu (12.–13. lpp.), padomājiet par to, kā šo mācību pielietošana varētu uzlabot jūsu attiecības ar kaimiņiem, darba kolēģiem, ģimenes locekļiem un citiem cilvēkiem.
3. Izlasiet priekšpēdējo rindkopu 13. lpp. Kādas mācības vai stāsti Svētajos Rakstos jūs iedvesmo mīlēt citus un kalpot viņiem?
4. Studējiet sadaļu, kas sākas 14. lpp., sevišķi divas pēdējās rindkopas. Padomājiet par kādu cilvēku, kurš, iespējams, ir ārpus „sev līdzīgo cilvēku loka”. Ko konkrētu jūs varat darīt, lai pasniegtos pretim šim cilvēkam?
5. Apdomājiet prezidenta Smita mācības 15.–17. lpp. Kāda jums ir bijusi pieredze, kas mācījusi, ka patiesa laime rodama, darot laimīgus citus?

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 5:43–44; 25:34–40; Lūkas 10:25–37; Jāņa 13:34–35; 1. Jāņa 4:7–8; 1. Nefija 11:16–25; Moronija 7:44–48

Mācīšanas padoms: „Diezgan liela daļa mācīšanas Baznīcā tiek veikta ļoti sastingušā veidā, kas līdzinās lekcijai. Mēs īpaši labi neat-saucamies uz lekcijām nodarbībās. To mēs darām Svētā Vakarēdiena sanāksmēs un konferencēs, taču mācīšana var būt divvirzienu, lai jūs varētu uzdot jautājumus. Jūs varat viegli sarīkot jautājumu uzdo-šanu klasei” (Boids K. Pekers, „Principles of Teaching and Learning”, *Ensign*, 2007. g. jūn., 87).

Atsauces

1. J. Reuben Clark Jr., “No Man Had Greater Love for Humanity Than He”, *Deseret News*, 1951. g. 11. apr., Baznīcas sadaļa, 10., 12.
2. „After Eighty Years”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 263.
3. Richard L. Evans, „Anniversary”, *Improvement Era*, 1946. g. apr., 224.
4. Conference Report, 1990. g. apr., 62; vai *Ensign*, 1990. g. maijs, 47.
5. „Mormon View of Life’s Mission”, *Deseret Evening News*, 1908. g. 27. jūn., Baznīcas sadaļa, 2.
6. „Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 1946. g. 16. febr., 6.
7. Conference Report, 1946. g. okt., 149.
8. Conference Report, 1922. g. apr., 52.
9. Conference Report, 1929. g. okt., 24.
10. Conference Report, 1905. g. apr., 62.
11. Conference Report, 1949. g. apr., 10.
12. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, 1932. g. dec., 704.
13. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 1932. g. 12. nov., Baznīcas sadaļa, 5., 8.
14. Conference Report, 1914. g. apr., 12.–13.
15. Conference Report, 1946. g. apr., 184.–185.
16. „To the Relief Society”, 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, atlas. Prestons Niblijs (1948), 214; uzruna sniegta 1945. g. 4. nov. Vašingtonā.
18. „Mormon View of Life’s Mission”, 2.

Mūsu liecība par Jēzu Kristu

*Atjaunotais evaņģēlijs sniedz pēdējo dienu svētajiem
papildu liecības, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Savos ceļojumos — kā Augstākais pilnvarotais — Džordžs Alberts Smits reizēm satika cilvēkus, kuri domāja, ka pēdējo dienu svētie netic Jēzum Kristum. Šis nepareizais priekšstats prezidentu Smitu pārsteidza un uztrauca, un viņš centās to labot, daloties savā personīgajā liecībā par Glābēju.

Kādā reizē Baznīcas sanāksmē Kārdstonā, Kanādā, viņš runāja par Kristus dzīvi un misiju. Nākamajā rītā viņš devās uz dzelzceļa staciju, lai iegādātos vilciena biļeti. Gaidīdams rindā, viņš nejauši dzirdēja kādas sievietes un biļešu kasieres sarunu. Sieviete minēja, ka iepriekšējā vakarā viņa nolēma apmeklēt pēdējo dienu svēto dievkalpojumu.

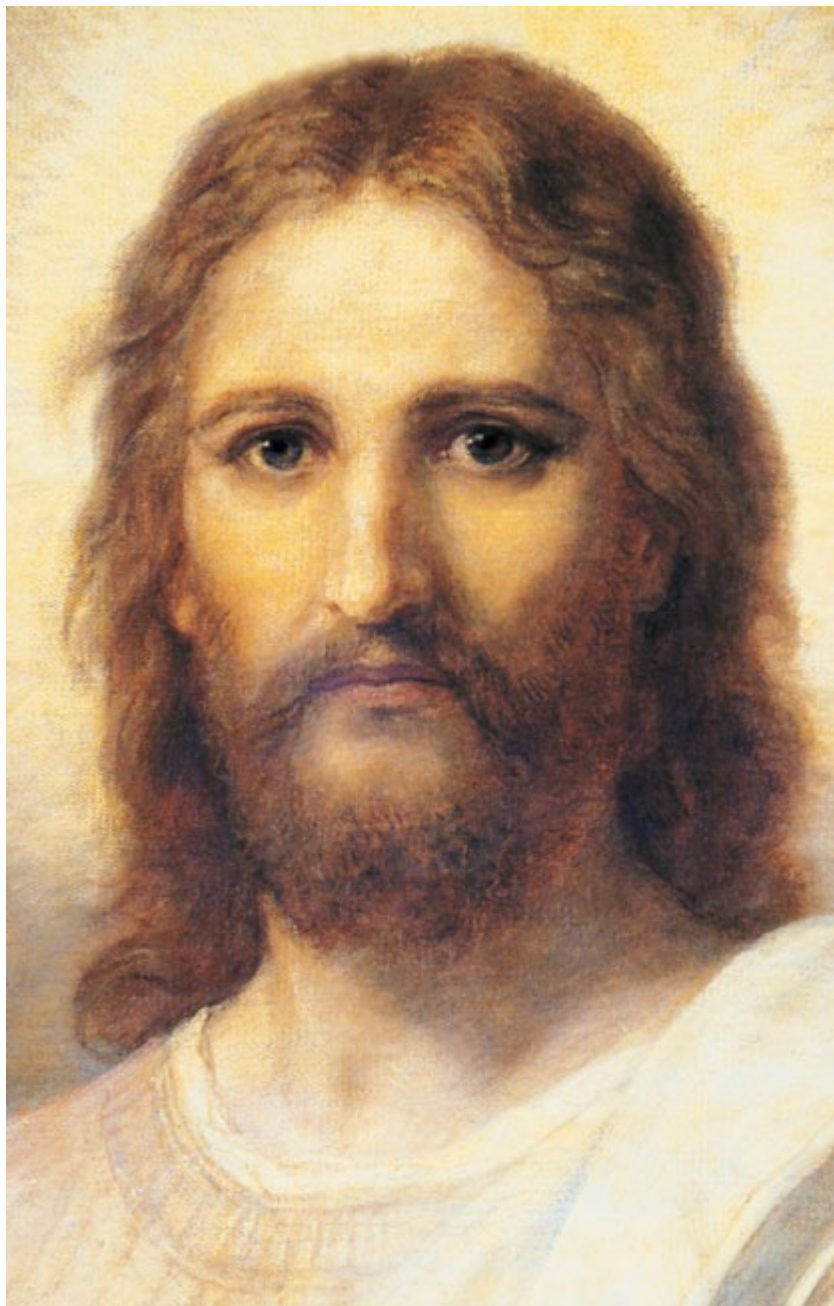
Biļešu kasiere izskatījās izbrīnījusies. „Nevar būt!” viņa teica. „Tu taču negrasies teikt, ka devies uz to baznīcu.”

„Jā, es devos,” sieviete atbildēja. „Kāpēc gan ne?”

Biļešu kasiere teica: „Viņi pat netic Jēzum Kristum.”

Tad sieviete atbildēja: „Tikai vakar es klausījos vienu no Baznīcas elderiem runājam par Jēzus no Nācaretes dzīvi, un es nekad nebiju dzirdējusi nevienu, kurš šķistu dziļāk iespaidots ar zināšanām, ka Jēzus patiesi bija Kristus, kā vakardienas runātājs.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 28. lpp.]

Džordžs Alberts Smits guva spēku no savas liecības par Jēzu Kristu, un viņš priecājās dalīties tajā ar citiem. 44 gadu vecumā, pēc 11 gadu kalpošanas apustuļa aicinājumā, viņš teica:

*„Es zinu, ka mans Pestītājs dzīvo, un ar prieku pazemīgi
cenšos, lai nostiprinātu Viņa mācības.”*

„Es esmu ticis uzmundrināts, un, tā sakot, pacelts augstāk par savām spējām, un man ir ticis dots ne manis paša spēks mācīt brīnišķīgās patiesības, kuras ir pasludinājis pasaules Izpircējs. Es neesmu Viņu redzējis vaigu vaigā, taču esmu baudījis Viņa Gara sadraudzību un sajutis Viņa klātbūtni pavisam nemaldīgā veidā. Es zinu, ka mans Pestītājs dzīvo, un ar prieku sniedzu savus pazemīgos centienus, lai nostiprinātu Viņa mācības. . . . Katra dzīsla manā būtņē vibrē ar zināšanām, ka Viņš dzīvo, un kādu dienu to zinās visi cilvēki.

Glābējs nomira, lai mēs varētu dzīvot. Viņš pārvarēja nāvi un kapu un visiem, kuri paklausa Viņa mācībām, Viņš dāvā brīnišķīgas augšāmcēlšanās cerību. . . . Es zinu, ka šis ir Tā Kunga darbs, ka Jēzus patiesi bija mūsu Glābējs.”²

Prezidents Smits nomira savā 81. dzimšanas dienā, 1951. gada 4. aprīlī. Savas dzīves pēdējos brīžos, kad viņam klāt bija viņa ģimene, viņa dēls vaicāja: „Tēvs, vai ir kaut kas, ko tu vēlētos pateikt ģimenei, — kaut kas īpašs?”

Smaidot viņš no jauna apstiprināja liecību, ar ko viņš bija neskaitāmas reizes dalījies savas dzīves laikā: „Jā, tikai šo — es zinu, ka mans Pestītājs dzīvo; es zinu, ka mans Pestītājs dzīvo.”³

Džordža Alberta Smita mācības

Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, un Viņš dzīvo šodien kā mūsu augšāmcēlies Glābējs.

Es esmu atklājis, ka pasaulē ir daudz cilvēku, kuri nezina, ka mēs ticam mūsu Kunga dievišķajai misijai, un vairāk nekā vienu reizi es esmu saņēmis pamudinājumu teikt, ka pasaulē nav cilvēku, kuri tik labi izprastu Jēzus Kristus dievišķo misiju, kuri tik pamatīgi tic, ka Viņš bija Dieva Dēls, kuri ir tik pārliecināti, ka pašreizējā brīdī Viņš ir celts tronī lielā slāvā pie Sava Tēva labās rokas, kā pēdējo dienu svētie.⁴

Tāpat kā es zinu, ka es dzīvoju, — tāpat arī Viņš bija Dieva Dēls, un, vienīgi pateicoties Viņam, mēs iegūsim paaugstināšanu celestiālajā valstībā, un visi tie, kuri iet Viņa pēdās un dzīvo atbilstoši Viņa dotajām mācībām, būs laimīgi šajā dzīvē un sagatavos sev mājvietu celestiālajā valstībā, kur viņi mājās kopā ar Viņu mūžīgi.⁵

Cilvēces Pestītājs bija vairāk nekā tikai labs cilvēks, kurš nāca pasaulē, lai mums mācītu ētiku. Cilvēces Pestītājam piemita vairāk nekā tikai vidusmēra saprāts. Viņš patiešām bija Dieva Dēls, Dieva vienpiedzimušais miesā. . . . Viņš aicināja ļaudis nožēlot grēkus, novērsties no saviem nepareizajiem ceļiem. Viņš devās to starpā, pārstāvot Dievu, Mūžīgo Tēvu, pasludinot, ka Viņš ir pēc Sava Tēva tēla un ka tie, kuri ir redzējuši Viņu, ir redzējuši Tēvu, un teica viņiem, ka Viņš ir sūtīts darīt Sava Tēva gribu, un aicināja visus cilvēkus novērsties no maldiem, kas bija iezagušies starp tiem, nožēlot savus grēkus un doties kristīšanās ūdeņos.⁶

Glābēja laikā pretinieks čukstēja ļaudīm, ka Viņš nav Dieva Dēls, ka noteikti Viņš nav jāpieņem, ka Viņš ir tikai parasts cilvēks, tikai Marijas un Jāzēpa dēls, un ka Viņš nav lielākā mērā Dieva Dēls kā jūs, un ļaudis klausījās šo viltīgo ļaunprāti un sita krustā cilvēces Pestītāju.⁷

Viņš patiesi bija Dieva Dēls. Viņš darbojās starp [ļaudīm] mīlestībā un laipnībā, bet tie runāja par Viņu ļaunu. . . . Viņš bija Dieva Dēls, un Viņam bija tiesības runāt Tēva Vārdā. Patiesības, kuras Viņš atnesa uz Zemes, nāca no Tēva; un, lai arī viņi pienagloja Viņu pie krusta, lai arī viņi uzlika Viņam galvā pītu ērkšķu vainagu un ielika Viņa rokās neīstu zizli, lai arī viņi izlēja Viņa asinis, sānos iedurot šķēpu, tomēr vārds, ko Viņš tiem sniedza, bija Tā Kunga vārds, un Viņš patiesi bija Dieva Dēls.⁸

Mēs ne tikai ticam, ka Jēzus no Nācaretes dzīvoja uz Zemes, bet mēs ticam, ka Viņš joprojām dzīvo, nevis kā gars, nevis kā kaut kas bezķermenisks vai netaustāms — mēs ticam Viņam kā paaugstinātam cilvēkam; jo Viņš augšāmcēlās tajā pašā ķermenī, ko Jāzēps no Arimatijas ielika kapā, tajā pašā ķermenī, ko apkopa tie, kuri Viņu milēja. Tas pats Jēzus Kristus iznāca no kapa Savā ķermenī, kas bija šķīstīts un attīrīts, . . . un Viņš bija Savā ķermenī, kad Viņš Jeruzālemē pazuda cilvēku skatienam, kad divi vīri baltās drēbēs teica: „[Viņš] tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.” [Skat. Ap. d. 1:10–11.]

Tas ir Jēzus no Nācaretes, kuram tic pēdējo dienu svētie. Mēs arī ticam, ka solījumi, kas doti attiecībā uz cilvēci, tiks piepildīti, ka noliktajā laikā, kad evaņģēlijs būs pasludināts visā pasaulē — katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai, kad cilvēkiem nebūs attaisnojuma

attiecībā uz to; mēs ticam, ka, pateicoties mūsu Debesu Tēva spēkam, cilvēce saņems brīnišķīgu svētību — augšāmcelšanos no mirušajiem, un cilvēces Izpircējs nāks debesu mākoņos spēkā un godībā, lai mājotu uz šīs Zemes. Mēs ticam, ka Jēzus no Nācaretes nāks dzīvot kopā ar tiem, kuri ir celestiālās godības cienīgi.⁹ [Skat. 2. ieteikumu 29. lpp.]

Mēs pieņemam Bībeles liecību par Jēzus Kristus dievišķo misiju.

Jēzus no Nācaretes devās ūdenī un tika Jāņa kristīts, un, kad Viņš iznāca no ūdens, nāca Svētais Gars un nolaidās uz Viņa baloža veidolā. Un balss no debesīm teica: „Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts.” [Skat. Mateja 3:13–17.]

Vai var būt vēl kas skaidrāks par to? Mūsu brīnišķīgā Bībele satur visu šo informāciju un, protams, vēl daudz vairāk. Kad cilvēki saka vai domā, ka mēs neticam Jēzus Kristus dievišķajai misijai, dariet viņiem zināmu, ka mēs ticam visam, ko Bībele māca saistībā ar Viņu. Mēs ticam stāstam par to, kā Viņš organizēja Savus ļaudis un mācīja viņus, un kā galu galā . . . Viņš tika sist krustā.¹⁰

Mēs bez iebildumiem ticam visu evaņģēlistu liecībai, ko satur Jaunā Derība, attiecībā uz cilvēces Izpircēja augšāmcelšanos. Tā ir tik skaidra, ka, man šķiet, nav tāda cilvēka, kas nespētu to saprast. Fakts ir tāds, ka pēc tam, kad Glābējs tika sist krustā un noguldīts kapā, Viņš piecēlās un četrdesmit dienas Viņš tikās ar Saviem mācekļiem, Viņš ēda kopā ar viņiem zivi un medu, viņi taustīja naglu rētas Viņa rokās un šķēpa rētu — Viņa sānos. Viņš paziņoja viņiem, stāvot viņu vidū: „Redziet Manas rokas un Manas kājas! Es pats tas esmu. Aptaustait Mani un apskatait; jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam.” [Skat. Lūkas 24:39–43.] Tas noteikti ir neapstrīdams pierādījums, un tomēr ir daudz mūsu Tēva bērnu, kuri to nesaprot.¹¹ [Skat. 3. ieteikumu 29. lpp.]

Mormona Grāmata un Džozefa Smita liecība mums sniedz papildu pierādījumu Kristus dievišķībai.

Vecajā pasaulē ir ierosināts jautājums, ka Jēzus nav dievišķas izcelsmes, jo Viņš piedzima kā mazs bērns, tika aijāts silitē, Viņa māte

„Mēs bez iebildumiem ticam . . . liecībai, ko satur Jaunā Derība, attiecībā uz cilvēces Izpircēja augšāmcelšanos.”

bija Marija un Viņa domājamais tēvs Jāzebs bija galdnieks. Daudzi ir atzinuši, ka Viņš bija izcils un labs cilvēks, taču viņi ir vēlējušies Viņam laupīt Viņa piedzimšanas dievišķību.

Tomēr par laimi pēdējo dienu svētajiem, mēs esam saņēmuši liecību, ka šīs lietas ir patiesas; un papildus tam mēs esam saņēmuši liecību, ka Viņš ieradās rietumu puslodē, kā pierakstīts Mormona Grāmatā, un šajā kontinentā kalpoja nefijiešiem. Šajā reizē Viņš nenāca kā mazs bērns, bet Viņš nāca debesu mākoņos; un par Viņa atnākšanu paziņoja balss, kas iedūrās katra cilvēka dvēselē, kas dzīvoja tajā zemē. Šajā reizē Viņš nāca kā cilvēks no debesīm, un viņi redzēja Viņu nākam. Viņi zināja, ka Viņš ir Kristus, jo Viņa atnākšanu bija paredzējuši viņu pravieši. Viņš organizēja Baznīcu, kas pastāvēja Jeruzālemē. Viņš tiem mācīja, ka viņiem jātiek kristītiem, kā Viņš tika kristīts, no tiem, kuriem ir pilnvaras veikt šo priekšrakstu. [Skat. 3. Nefijs 11:1–27.] Tas nebija parasta cilvēka vārds; tas bija Dieva Dēla vārds, kurš bija uzkāpis pie Sava Tēva un kurš bija

nācis atkal atpakaļ, lai cilvēku bērniem būtu vēl viena liecība, lai papildinātu tās, kas viņiem bija jau dotas.¹²

Cik gan vēl tiešāka liecība par augšāmcelšanos no mirušiem varētu būt, kā tā, ka Viņš Savā augšāmceltajā ķermenī nāca starp [nefijiešiem] un mācīja viņiem to pašu evaņģēliju, ko Viņš mācīja Jeruzālemē? Un tad Viņš piepildīja apsolījumu, ko Viņš bija devis Jeruzālemē, kad Viņš teica: „Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās Man jāatved; arī viņas dzirdēs Manu balsi, un būs viens ganāms pulks un viens gans.” [Jāņa 10:16.] Viņš atnāca Savā augšāmceltajā ķermenī, lai sniegtu viņiem to informāciju, ko Viņš bija paredzējis sniegt tiem, kuriem Viņš tajā brīdī kalpoja.

Tiem ļaudīm tā bija brīnišķīga pieredze. Pēc viņu mācīšanas visas dienas garumā . . . Viņš dziedināja viņu slimos un svētīja viņu bērnus, un turpināja sniegt tiem norādījumus Sava evaņģēlija skaistumā. Viņiem nebija nekādu šaubu, ka Viņš ir pasaules Glābējs. Viņi redzēja Viņu nākam no debesīm un bija liecinieki Viņa brīnumainajam spēkam. . . . Viņš nāca slavā. No debesīm nonāca eņģeļi, un tie bija it kā uguns vidū un ieskāva bērnus, ka tie tika apņēmti it kā ar uguni. Un eņģeļi kalpoja tiem. [Skat. 3. Nefijs 17:6–24.]

Tās nebija halucinācijas, bet tik brīnumaina pieredze, ka tie, kuri to pieredzēja, atcerējās to uz visiem laikiem. Mēs kā pēdējo dienu svētie šo pierakstu uzskatām par Jēzus Kristus, mūsu Kunga, augšāmcelšanās pierādījumu.¹³

Tad laikā un laikmetā, kurā mēs dzīvojam, radās cits cilvēks. . . . [Džozefam Smitam] bija ne tikai Bībeles liecība, ka Jēzus ir Kristus, bet viņš redzēja Dievu Tēvu stāvam debesu mākoņos, tērptu godībā, un Jēzu Kristu, pasaules Pestītāju, paaugstinātu pie Viņa labās rokas, un viņš dzirdēja Tā Kunga balsi sakām: „Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklusi Viņu!” [Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:16–17.] Viņš sniedza liecību par šo brīnišķīgo vīziju tiem, ar kuriem viņš tikās. Arī citi saņēma liecību no augšienes. Viņu liecība par Glābēja misiju bija augusi un stiprinājusies, tādēļ tas vairs nebija sens vēstures fakts, ka Dievs dzīvoja un Jēzus bija Kristus; viņi to zināja paši, jo viņi paši bija saņēmuši liecību.¹⁴

Manuprāt, viena no spēcīgākajām liecībām par mūsu Glābēja dzīves dievišķību ir Džozefa Smita liecība, kurš atdeva savu dzīvību kā

Kad augšāmceltais Glābējs apmeklēja nefijiešus, „no debesīm nonāca eņģeļi, un tie bija it kā uguns vidū un ieskāva bērniņus”.

licību par Jēzus Kristus evaņģēlija patiesumu.¹⁵ [Skat. 3. ieteikumu 29. lpp.]

Katrs no mums var iegūt personīgu licību, ka Jēzus ir Kristus.

Mums ir vēl viena licība, vēl viens pierādījums, kas ir pat pilnīgāks un pārliecinošāks nekā citas licības, jo tā ir licība, kas nāk pie cilvēka, kad viņš izpilda mūsu Debesu Tēva prasības. Tā ir licība, kas mūsu dvēselēs tiek iededzināta ar Svētā Gara spēku, kad mēs esam paveikuši to darbu, ko Tas Kungs ir teicis, kam jātiek paveiktam, ja mēs vēlamies zināt, vai mācība ir no Dieva vai no cilvēka.¹⁶

Viņš pats ir teicis: „Mana mācība nav Manis paša, bet Tā, kas Mani sūtījis. Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.” (Jāņa 7:16–17) Tas bija Viņa paša apsoliņums. Mēs kā kristieši visā pasaulē pieņemam šo

apsolījumu, un mums vajadzētu censties pārbaudīt, lai uzzinātu, vai tas ir spēkā vai nē. Daudzi cilvēki to ir izdarījuši. Es saprotu, ka ir . . . daudzi, kuri ir to pārbaudījuši, daudzi, kuri zina, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus ir Kristus, un ka Viņš ir pasaules Glābējs.¹⁷

Tādēļ mums ir ne tikai pierakstu liecība . . ., mums ir ne tikai labu cilvēku liecība, kuri dzīvojuši uz Zemes mūsdienās, bet, ja mēs esam izpildījuši mūsu Debesu Tēva prasības, ja mums ir ticība Dievam, ja mēs esam nožēlojuši savus grēkus, ja mēs esam pieņēmuši kristīšanos ar iegremdēšanu, ja mēs esam saņēmuši Svēto Garu zem pilnvarotu Tā Kunga kalpu rokām, es saku — ja mēs to visu esam izdarījuši, tad katrā dvēselē ir drošas zināšanas, ko nevar noliegt, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus Kristus ir cilvēces Izpircējs. . . .

. . . Kā viens no necilajiem šīs Baznīcas locekļiem es sniedzu jums savu liecību, ka es zinu, ka Viņš dzīvo, tāpat kā es zinu, ka es dzīvoju. . . . Jēzus ir Kristus, un es zinu, ka cilvēku bērniem ir jānāk pie šīm zināšanām, ka viņiem tās ir jāsaņem, un, runājot Tā vārdiem, kurš dzīvo Debesīs, — „katrs celis lieksies un katra mēle atzīsies, [ka Jēzus ir Kristus].” [Skat. M&D 88:104.]¹⁸ [Skat. 4. ieteikumu 29. lpp.]

Mūsu misija ir dalīties savās zināšanās par Jēzu Kristu ar visiem cilvēkiem.

Es saku jums, pēdējo dienu svētie, ka pasaulē nav citu cilvēku, kuriem būtu tik daudz informācijas attiecībā uz Glābēja dievišķību, kā mums ir; un, ja mēs neticam Viņam, mēs būsīm zem lielāka nosodījuma nekā citi cilvēki, kuriem nekad nav bijusi šāda informācija. Un tādēļ mēs bez vilcināšanās varam pasaulei teikt, ka mēs ticam. . . .

Es jūs apsveicu, ka jūsu dzīvē ir ienākusi šī privilēģija un šī svētība. Un tagad kā jūsu brālis es svinīgi lūdzu, lūdzos kā viens no necilākajiem jūsu vidū — neturiet savu sveci zem pūra. Nenoklusējiet tās zināšanas, ko Dievs ir jums dāvājis, no saviem līdzcilvēkiem.

Nekaitiniet viņus, taču neesiet tik neprātīgi, ka slēptu no viņiem Jēzus Kristus evaņģēliju. Tas ir vienīgais Dieva spēks, lai iegūtu glābšanu celestiālajā valstībā.¹⁹

Laimīgākie vīrieši un laimīgākās sievietes, ko jūs pazīstat pasaulē, ir tie, kuri saskaņo savu dzīvi ar Jēzus Kristus evaņģēlija mācībām.

Viņi ir tie, kuriem ir pārlicība par mūžīgo dzīvi; viņi ir tie, kuri izprot mūsu esamības jēgu. . . . Šurp un turp ceļojot pa pasauli un sniedzot šo vēstījumu, manu dvēseli ir piepildījis prieks un manas acis ir aizmiglojušās asarām, kad es esmu redzējis, cik pilnīgi Jēzus Kristus evaņģēlijs var pārveidot cilvēku dzīvi. Es esmu redzējis tos, kuri bija zaudējuši drosmi, tos, kuri bija tumsā, tos, kuri apšaubīja savas esamības jēgu, un, kad viņiem tika mācītas Jēzus Kristus evaņģēlija brīnišķīgās patiesības, viņi izmainījās, viņi iemācījās būt laimīgi, būt apmierināti, būt pilni entuziasma, ticot un mācot evaņģēliju, ko pasludināja Jēzus Kristus, kad Viņš dzīvoja uz šīs Zemes un ceļoja Galilejā.

Brāļi un māsas, pasaule to nesaprot, bet tā ir mūsu misija — palīdzēt viņiem to saprast, un tas ir jādara nevis ar patmīlību, nevis ar augstprātību, bet ar žēlsirdību pret visiem, ar mīlošu labsirdību. . . .

Kā viens no necilākajiem jūsu vidū, es pateicos Viņam no visas savas sirds par pārlicību, kas ir nākusi manā dzīvē. . . . Galvenokārt es pateicos Viņam par zināšanām, kas ir iedegušās manā dvēselē; es zinu, ka mans Debesu Tēvs dzīvo, es zinu, ka Jēzus Kristus ir cilvēces Glābējs un ka zem debesīm nav cita vārda, ar ko vīrieši un sievietes varētu tikt paaugstināti, kā vien Jēzus Kristus, mūsu Kunga, Vārds. Es zinu, ka Viņš apmeklēja pasauli šajās pēdējās dienās, ka Viņš piešķīra dievišķas pilnvaras pazemīgam zēnam, kurš meklēja patiesību, un tā rezultāts ir šis Baznīcas izveidošana, ar kuru mēs tiekam identificēti; un tai ir dots Dieva spēks visu ticīgo pestīšanai.²⁰

Es lūdzu, lai mēs dzīvotu tā, ka būtu Viņa cienīgi paraugi. Es lūdzu, lai mūsu dzīve būtu tāda, ka mēs varētu ar to parādīt, ka mēs patiešām ticam Tam Kungam, Jēzum Kristum.²¹ [Skat. 5. ieteikumu 29. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet stāstu 19. lpp. Ko jūs teiktu tādām cilvēkam, kurš saka, ka pēdējo dienu svētie netic Jēzum Kristum?

2. Prezidents Smits mācīja: „Mēs ne tikai ticam, ka Jēzus no Nā-caretes dzīvoja uz Zemes, bet mēs ticam, ka Viņš joprojām dzīvo.” (22. lpp.) Kāds pamatojums ir pēdējo dienu svētajiem, ka Jēzus Kristus dzīvo šodien? Kāds pamatojums ir jums personīgi, lai tam ticētu?
3. Īsumā pārlasiet 23.–26. lpp. Kādi Svēto Rakstu stāsti vai panti ir stiprinājuši jūsu liecību, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls? Izlasiet 1. Nefija 10:17 un padomājiet, kā jūs varat pilnīgāk izprast Glābēja misiju.
4. Lasot 26. lpp., padomājiet par to, kā paklausība evaņģēlija principiem un priekšrakstiem ir stiprinājusi jūsu liecību par Jēzu Kristu. Ko vecāki var darīt, lai palīdzētu saviem bērniem iegūt šo liecību?
5. Kādas ir jūsu domas vai sajūtas, lasot prezidenta Smita liecību 27.–28. lpp.? Padomājiet par gadījumiem, kad jūs esat redzējuši, ka, pateicoties Jēzus Kristus evaņģēlijam, mainās cilvēku dzīve. Kā evaņģēlijs ir mainījis jūsu dzīvi?

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 16:15–17; 17:1–5; 2. Nefija 25:26; Almas 5:45–48; Mācība un Derības 76:22–24; 110:1–4

Mācīšanas padoms: „[Izvairieties] no kārdinājuma aptvert pārāk daudz materiāla. . . . Mēs mācām cilvēkus, nevis tikai temata saturu pašu par sevi; un . . . katrā stundas izklāstā, ko es jebkad esmu redzējis, ir vairāk materiāla, nekā mēs spējam aptvert atvēlētajā laikā” (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, 2007. g. jūn., 91).

Atsauces

1. *Deseret News*, 1924. g. 27. dec., Baznīcas sadaļa, 6; skat. arī *Sharing the Gospel with Others*, atlas. Prestons Niblijs (1948), 201.–202.
2. „Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liahona: The Elders' Journal*, 1915. g. 2. febr., 502.
3. Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (1964. g. 31. marts), 8.
4. *Deseret News*, 1924. g. 27. dec., Baznīcas sadaļa, 6.
5. *Deseret News*, 1927. g. 15. janv., Baznīcas sadaļa, 8.
6. Conference Report, 1921. g. okt., 39.
7. Conference Report, 1918. g. apr., 39.
8. Conference Report, 1904. g. apr., 63.
9. *Deseret News*, 1924. g. 27. dec., Baznīcas sadaļa, 6.

3. NODAĻA

10. Conference Report, 1950. g. okt., 156.
11. Conference Report, 1939. g. apr., 120.–121.
12. Conference Report, 1905. g. apr., 61.
13. Conference Report, 1939. g. apr., 121.–122.
14. Conference Report, 1905. g. apr., 61.–62.
15. *Deseret News*, 1927. g. 15. janv., Baznīcas sadaļa, 8.
16. *Deseret News*, 1924. g. 27. dec., Baznīcas sadaļa, 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, 206; uzruna sniegta 1945. g. 4. nov. Vašingtonā.
18. *Deseret News*, 1924. g. 27. dec., Baznīcas sadaļa, 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, 211., 214.; uzruna sniegta 1945. g. 4. nov. Vašingtonā.
20. Conference Report, 1927. g. okt., 48.–50.
21. *Deseret News*, 1907. g. 12. janv., 31.

Pravietis Džozefs Smits — Dieva darbarīks patiesības atjaunošanā

*Dievs caur pravieti Džozefu Smitu visā skaidrībā
atjaunoja Jēzus Kristus evaņģēliju.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Kad tuvojās pravieša Džozefa Smita 100. dzimšanas diena, elders Džordžs Alberts Smits apceļoja kopā ar prezidentu Džozefu F. Smitu un citiem tās vietas, kurām bija īpaša nozīme pravieša dzīvē. 1905. gada 23. decembra rītā Džozefa Smita dzimtajā vietā Vermontā tika iesvētīts viņa piemineklis. Džordžam Albertam Smitam un citiem, ar ko viņš bija kopā, tā bija aizkustinoša pieredze — būt tik nozīmīgā vietā saistībā ar evaņģēlija atjaunošanu. „Mums plūda asaras,” viņš atminējās. „Gara ietekmē katra dvēsele bija pazemīga, katra sirds atmaīga, un mēs priecājāmies par mūsu Debesu Tēva svētībām.”¹ Džordžam Albertam Smitam palūdza dievkalpojumā teikt noslēguma lūgšanu. Aprakstot šo dienu savā dienasgrāmatā, viņš rakstīja: „Tā noslēdzās viena no notikumiem bagātākajām manas dzīves dienām. Es esmu pateicīgs, ka varu būt viens no nedaudzajiem mūsu cilvēkiem, kurš palīdzēja nupat paveiktajā uzdevumā.”²

Vēlāk viņi devās uz Pirmās vīzijas vietu Palmīrā, Ņujorkas štatā. Elders Smits atcerējās: „Mēs iegājām birzī, kur Džozefs bija nometies ceļos un lūdza To Kungu darīt viņam zināmu, kurai no baznīcām viņam vajadzētu pievienoties. Tajā svētajā vietā mēs sajutām iedvesmu nodziedāt brīnišķīgo . . . Baznīcas dziesmu „Džozefa Smita pirmā lūgšana”.³

Pēc Kumoras pakalna, Kērtlandes Tempļa un citu ar pravieša misiju saistītu vietu apmeklēšanas, brauciena pēdējā vakarā grupu

1905. gada 23. decembrī Džordžs Alberts Smits kopā ar citiem Baznīcas vadītājiem piedalījās pieminekļa iesvētīšanā pravieša Džozefa Smita dzimtajā vietā.

kopā sasauca prezidents Džozefs F. Smits. „Pēc vairāku Ciānas dziesmu nodziedāšanas katram grupas dalībniekam bija ļauts liecināt par mūsu Tēva labestību un žēlastību pret mums. Pār mums tika izliets Tā Kunga Gars, un mums bija prieka un laimes asaras.”⁴ [Skat. 1. ieteikumu 41. lpp.]

Pēc vairākiem gadiem, kad Džordžs Alberts Smits kalpoja kā Baznīcas prezidents, tika publicētas dažas grāmatas, kurās bija mēģinājumi celt neslavu Džozefam Smitam. Baznīcas vispārējā konferencē prezidents Smits drosmīgi aizstāvēja pravieti, sniedzot liecību par viņa misiju šādiem vārdiem:

„Daudzi no labumiem un svētībām, kuras es esmu guvis, ir nākušas, pateicoties šim vīram, kurš atdeva savu dzīvību Jēzus Kristus evaņģēlija dēļ. Daži ir noniecinājuši viņu, taču es vēlos teikt, ka tie, kuri tā darīja, tiks aizmirsti un viņu mirstīgās atliekas atgriezīsies mātē Zemē, ja tās jau nav tur atgriezušās, un viņu nekrietnības smarža nekad nezudīs, kamēr slava, gods, majestātiskums, drosme un uzticība, ko izrādīja pravietis Džozefs Smits, vainagos viņa vārdu uz mūžīgiem laikiem.”⁵

Elderu Haroldu B. Lī, toreizējo Divpadsmit apustuļu kворuma locekli, šis izteikums tik ļoti iespaidoja, ka viņš to glabāja savā kabatas portfeli uzrakstītu uz papīra lapiņas un bieži citēja, vēloties, lai prezidenta Smita vārdus „varētu dzirdēt visi zemes gali”.⁶

Džordža Alberta Smita mācības

Džozefa Smita Pirmā vizija parādīja, ka debesis nav aizslēgtas.

Mēs ticam, ka mūsu Debesu Tēvs ir runājis mūsdienās . . ., ka Viņš dzirdēja Palmīras jaunieša pazemīgo lūgšanu un atbildēja uz to, un svētīja viņu ar zināšanām par Savu personību, lai visi cilvēki varētu pazīt To Kungu, ja viņi to vēlas.

Tas bija pavisam dabiski, ka Džozefs Smits meklēja To Kungu. Viņš cēlās no . . . cilvēkiem, kuri ticēja mūsu Debesu Tēvam, Glābēja dievišķajai misijai, lūgšanas spēkam un tam, ka Dievs dzird un atbild Saviem ļaudīm, ja tie nāk Viņa priekšā atbilstošā garā. Šim jaunajam cilvēkam bija viegli ticēt, jo viņš bija dzimis un tika audzināts

ticīgā ģimenē; un, kad viņš devās birzī, atsaucoties uz Rakstu rīkojumu (Jēkaba gr. 1:5): „Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots,” viņš ticēja, ka uz viņa lūgšanu tiks atbildēts, un mūsu Debesu Tēvs ir kopš iesākuma apsoliļjis Saviem bērniem, ka „ar ticību jūs varat zināt visu”.⁷

Viņa ticība Dievam vadīja viņu prom no viņa laikā raksturīgā uzskata, ka Bībelē ir ietvertas visas iespējamās atklāsmes, ko cilvēki var saņemt, un ka debesis ir aizslēgtas virs viņu galvām. Viņš lūdza Dievu, un viņa lūgšana tika atbildēta. Viņš redzēja Tēvu un Dēlu nolaižamies, ietvertus brīnišķīgā gaismā. Viņš ieguva neapstrīdamas zināšanas, ka Viņiem ir ķermeņi — līdzīgi kā cilvēkiem — un ka Viņi ir personas; Viņi runāja ar viņu, un viņš dzirdēja Viņu balsis.⁸

[Džozefa lūgšanas] rezultāts bija šī brīnišķīgā izpausme, kas bija atšķirīga no jebkā cita, kas jebkad dzirdēts pasaules vēsturē. Mēs esam dzirdējuši par gadījumiem, kad ir parādījies mūsu Debesu Tēvs; mēs esam lasījuši par gadījumiem, kad ir parādījies cilvēces Pestītājs, bet mēs nekad neesam lasījuši par gadījumu, ka iepriekš kādam dzīvam cilvēkam būtu parādījušies Tēvs un Dēls un runājuši ar šo cilvēku.

Pasaules cilvēki tam netic. Vīriešiem un sievietēm ir mācīts, ka debesis ir aizslēgtas . . . , un, kad šis jauneklis paziņoja, ka mūsdienās, laikā, kad mums visvairāk bija nepieciešama gaisma, kad vīrieši un sievietes skraidīja šurp un turp, meklēdami pēc Tā Kunga vārda un nevarēdami to atrast, kā to bija paredzējuši senatnes pravieši [skat. Amosa 8:11–12], bija parādījies Tas Kungs, viņš [Džozefs] tika izsmiets. . . . Viņa paziņojums tika noliegts, un tie, kuri bija viņa draugi, novērsās no viņa un pat teica, kas tas bijis no velna. Kāda tad bija zēna liecība?

. . . Es patiesi redzēju gaismu un tās gaismas vidū es saskatīju divas personas, un tās tik tiešām runāja ar mani; un kaut arī es tiku ienīsts un vajāts par to, ka teicos redzējis vīziju, tomēr tā bija patiesība; un, kamēr tie mani vajāja, zākādami un ar meliem runādami visu ko ļaunu pret mani par to, ka es tā teicu, es tomēr savā sirdī sacīju: „Kāpēc mani vajā par to, ka es saku patiesību? Tik tiešām es biju redzējis vīziju, un, kas es tāds esmu, ka drīkstu Dievam pretoties, jeb kāpēc pasaule domā mani piespiest noliegt to, ko es tiešām biju redzējis? Jo es biju redzējis vīziju; es to zināju, un es zināju, ka

Dievs to zina, un es to nevarēju noliegt, nedz arī iedrošinājos to darīt; vismaz es zināju, ka, tā darot, es apvainotu Dievu un tiktu nosodīts.” [Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:25.]⁹

1830. gadā, kad šī Baznīca tika organizēta, uz Zemes nebija baznīcas, kas paziņotu, ka tic, ka Dievs var parādīties cilvēku bērniem. Visas baznīcu mācības bija tam pretējas, un mūsu Tēvs redzēja, ka ir vēltīgi glābt Viņa dēlus un meitas, līdz viņi būs iedvesmoti nākt pie Viņa ar tādu ticību, ka Viņš spēj dzirdēt un atbildēt uz viņu lūgšanām. Kad zēns, pravietis, Palmīras mežos redzēja Tēvu un Dēlu un saprata, ka Viņi patiešām ir personas, ka Viņi var dzirdēt un atbildēt viņa teiktajam, tas šajā pasaulē iesāka jaunu ēru un deva pamatu cilvēku bērnu ticībai. Tagad viņi varēja lūgt mūsu Debesu Tēvu un saprast, ka Viņš var dzirdēt un atbildēt uz viņu lūgšanām, ka starp Zemi un Debesīm pastāv saikne.¹⁰ [Skat. 2. ieteikumu 41. lpp.]

Lai arī Džozefs Smits bija jauns un nepieredzējis, viņš tika aicināts atjaunot patieso Jēzus Kristus Baznīcu.

Ticība mudināja Džozefu lūgšanā meklēt Dievu un vaicāt, kurai baznīcai viņam būtu jāpievienojas. Kāda bija atbilde? Vai Tas Kungs teica: „Manu zēn, tās visas ir labas, tās visas tiecas turēt Manus baušļus, visi šo baznīcu vadītāji ir Manis apstiprināti, jebkura baznīca derēs — tās visas vadīs tevi atpakaļ tava Debesu Tēva klātbūtnē?” Zēns, iespējams, sagaidīja šādu atbildi toreizējos apstākļos. Taču viņš vēlējās zināt, ko darīt, un viņam bija pilnīga ticība, ka Tas Kungs viņam to pateiks. Tādēļ, kad viņš lūdza Dievu, viņš vaicāja, kurai no baznīcām viņam vajadzētu pievienoties, un es pieņemu, ka viņš bija pārsteigts, kad [viņam tika pateikts]: „Nevajag pievienoties nevienai no tām; viņi sludina mācības, kas ir cilvēku likumi; tie tuvojas Man ar savām lūpām, bet viņu sirdis ir tālu no Manis; viņiem ir dievības izskats, bet viņi noliedz tās spēku.” [Skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:19.] Iedomājieties četrpadsmit gadus vecu zēnu pieceļamies kājās mežā netālu no savām mājām un paziņojam pasaulei šādu vēstījumu! Vai jūs varat iedomāties, ka jauneklis uzdrīkstētos ko tādu darīt? Taču, esot ar liecību, ko viņam bija devis viņa Debesu Tēvs, saņemdamas pavēli no paša Tā Kunga, vai viņš varēja uzdrīkstēties darīt ko citu, kā vien paziņot to, ko Tas Kungs bija viņam teicis?¹¹

Džozeфа Smita Pirmā vīzija „šajā pasaulē iesāka jaunu ēru un ielika pamatu cilvēku bērnu ticībai”.

Džozeфs Smits bija tikai zēns, kad uz viņa galvas rokas uzlika Pēteris, Jēkabs un Jānis un ordinēja Melhisedeka priesterībā, — viņu un Oliveru Kauderiju. Nedaudz vēlāk Džozefam Smitam tika dots norādījums — organizēt Baznīcu. Viņš bija tikai jauns vīrietis, taču viņš to organizēja cilvēces Pestītāja vadībā. Un tā bija veidota pēc Baznīcas parauga, ko organizēja Glābējs, kad Viņš bija uz Zemes. Es nešaubos, ka bija daudzi, kas uz šo jauno cilvēku skatījās kā uz iznireli, un domāja, ka tas ir smieklīgi, ka cilvēkam, kurš nav izglītojies, lai kļūtu par vadītāju, būtu jāuzņemas vadība. Taču viņš bija līdzīgs citiem mūsu Debesu Tēva kalpiem, kuri ir dzīvojuši uz Zemes, kuri bija Tā

Kunga aicināti veikt īpašu darbu, un viņa zināšanu trūkums par šīs pasaules lietām netraucēja Tam Kungam sniegt viņam informāciju, kas padarīja viņu vienlīdzīgu un daudzējādā ziņā pat pārāku par tiem, kuriem bija lielas pasaulīgās iespējas, kas viņam bija liegtas.¹²

Lai arī viņš tika zākāts un apmelots, savu bijušo draugu nicināts, tā laika mācīto un izglīto cilvēku noliegts, viņam izdevās atjaunot dzīvības un glābšanas evaņģēliju un nodibināt Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu.

Lai arī ļaunā spēki aizvien bija aktīvi, lai viņu iznīcinātu, viņš tika Tā Kunga pasargāts, līdz viņa darbs bija pabeigts un visas nepieciešamās atslēgas un priekšraksti cilvēces ģimenes glābšanai bija atkal nodoti cilvēkiem.¹³ [Skat. 3. ieteikumu 41. lpp.]

Caur Džozefu Smitu atjaunotās patiesības sniedz mieru un prieku tiem, kas tās pieņem.

No šī zēna, kurš četrpadsmit gadu vecumā redzēja Tēvu un Dēlu, nāca šis brīnišķīgais vēstījums, ka mūsu Tēvs Debesīs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, ir paaugstināti cilvēki, ka pasaules Glābējs ir augšāmcelies no mirušiem. Šis jauneklis redzēja to, ko pasaule bija zinājusi, taču kaut kāda iemesla dēļ bija aizmirsusi, un viņš sāka sniegt par to liecību cilvēku bērniem.¹⁴

[Deviņpadsmitā gadsimta sākumā] pasaulē bija tikai daži cilvēki, kuri ticēja Dievam ar ķermeni. Taču šī izpaušme notika tajā pravieša Džozefa Smita dzīves laikā, kad viņš bija tikai zēns, vēl nebūdams piecpadsmit gadus vecs, un viņš redzēja Tēvu un Dēlu un tādēļ liecināja. Viņu apmeklēja arī citas debesu būtnes, un Tas Kungs caur tām deva viņam papildu informāciju cilvēku bērniem, un viņš savā veidā deva to mums jeb tiem, kuri Baznīcā bija pirms mums, proti, izpratni par dzīves jēgu. . . . Viņa sniegtais Debesu apraksts iedvēš mums vēlmi būt Debesu māju cienīgiem, kad mūsu zemes dzīve noslēgsies. Burtiskās augšāmcelšanās, Debesu un elles apraksts ir mums darīts tik skaidrs, ka, Rakstu vārdiem, „pat neprāšas nevar tanī apmaldīties”. [Skat. Jesajas 35:8.]¹⁵

Caur viņu tika atklāta tempļu celtniecība, laulības derības mūžīgums un mirušo glābšana, sniedzot neapprakstāmu prieku tūkstošiem mūsu Tēva bērnu.

Viņa skaidri paustās mūžīgās patiesības rod savu ceļu zemes cilvēku starpā, sniedzot mieru un apmierinātību visiem, kas tās pieņem.¹⁶

Mūsu Debesu Tēvs zināja, kas notiks, kad šajās pēdējās dienās Viņš atjaunoja evaņģēliju tā skaidrībā. Viņš zināja par atkrišanu, kas valdīja pasaulē Viņa bērnu starpā, un to, ka viņi ir aizgājuši no vienkāršās patiesības, un Savā lielajā žēlastībā Viņš atklāja šo pēdējo dienu darbu. No cilvēku vidus Viņš izvēlējās lauku zēnu un iedvesmoja viņu sākt darbu, kuram lemts radikāli pārveidot reliģisko pasauli. Viņš zināja, ka pasaule taustās tumsībā, un žēlastībā atjaunoja gaismu. Nav cita veida, kā cilvēku bērni var baudīt laimi, kā vien taisnīgi dzīvojot, un cilvēki nevar, taisnīgi dzīvojot, nebūt saskaņā ar patiesību. Pasaulē bija daudz patiesības, taču tā bija tā sajaukta ar maldiem, ka pats Kungs teica pravietim Džozefam Smitam, ka cilvēki, kuri baznīcās bija skolotāji un mācītāji, sludināja mācības, kas ir cilvēku likumi, un bridināja zēnu neapvienoties ar tiem. Tad Viņš atjaunoja evaņģēliju, Dieva spēku par pestīšanu visiem tiem, kuri ticēs un tam paklausīs.¹⁷

Es saku visiem cilvēkiem it visur — pārbaudiet mūsu Kunga evaņģēlija mācības, kā tās ir atklātas pravietim Džozefam Smitam, pētiet tās ar lūgšanu, un jūs atradīsiet panaceju pret šīs pasaules nedienām, un tā netiks atrasta nekādā citā veidā.¹⁸ [Skat. 4. ieteikumu 41. lpp.]

**Par savu liecību Džozefs Smits
labprātīgi atdeva savu dzīvību.**

Kā tas bija praviešu gadījumā, kurus Tas Kungs bija iecēlis iepriekš, arī šajā gadījumā likās nepieciešami, lai Viņa kalpa liecība tiktu aizzīmogota ar viņa dzīvības asinīm. Pasaules vēsturē netiks atrasta [sāpīgāka] lappuse par to, kurā rakstīti mūsu mīlotā pravieša Džozefa Smita pēdējie izteikumi. Viņš zināja, ka viņa laiks ir tuvu pienācis; viņš saprata, ka viņa dzīves misija ir paveikta. . . . Un, kad pienāca brīdis, kad viņš bija vaigu vaigā ar nāvi, viņš teica: „Es eju kā jērs uz nokaušanu, bet es esmu kluss kā vasaras rīts. Mana sirdsapziņa ir tīra Dieva un visu cilvēku priekšā. Ja viņi man atņems dzīvību, es miršu nevainīgs, un manas asinis brēks no zemes pēc atriebības, un par mani vēl teiks: „Viņš tika aukstasinīgi noslepka-vots.”” [Skat. M&D 135:4.]

*„Es saku visiem cilvēkiem it visur — pārbaudiet mūsu
Kunga evaņģēlija mācības, kā tās ir atklātas pravietim
Džozefam Smitam, pētiēt tās ar lūgšanu.”*

Viņš nebaidījās stāvēt iepriecinošās tiesas priekšā . . . un atbildēt par to, kas tika darīts mirstīgajā ķermenī. Viņš nebaidījās saņemt apsūdzības, kas pret viņu bija vērstas, proti, ka viņš ir maldinājis ļaudis un negodīgi pret tiem rīkojies. Viņš nešaubījās par savas dzīves misijas rezultātu un par tā darba galīgo triumfu, par kuru viņš zināja, ka tam ir dievišķa izcelsme, un par kuru viņš atdeva savu dzīvību. Tomēr pasaules cilvēki, kā jau iepriekš, tiesā šo darbu pēc cilvēku

prāta. Viņiem nav Dieva Gara, kurš tiem spētu sniegt izpratni, ka šis darbs ir nācis no mūsu Debesu Tēva.¹⁹

Šis jauneklis bija tik pārliecināts par saņemto atklāsmi un tik ļoti vēlējās, lai visi viņa Tēva bērni zinātu par patiesību, ka no brīža, kad viņš no eņģeļa Moronija saņēma Mormona Grāmatas plāksnes, viņš visu savu dzīvi veltīja Baznīcas organizēšanai un patiesības izplatīšanai. . . . Viņa dvēselē dega zināšanas, kādas bija Stefanam [skat. Ap. d. 7:54–60], kādas bija Pestītājam, ka mūsu Debesu Tēvs tur vadības grožus, ka tas ir Viņa darbs uz Zemes, ka tas ir Viņa spēks, kas galu galā visu pārvaldīs, ka šī dzīve ir tikai mūžības daļa. Viņš bija sagatavots atdot, ja nepieciešams, daļu savas zemes dzīves, lai viņš varētu mūžīgi baudīt sadraudzību, ko viņš tik patiesi mīlēja, un labu vīriešu un sieviešu sabiedrību, kas mājāja un mājāja uz Zemes, un atkal mājāja uz Zemes, kad tā kļuva par celestiālo valstību.²⁰

Džozefs Smits mācīja, ka viņš zina, ka pastāv aizkapa dzīve, un ka viņš zina, ka Dievs dzīvo un ka Dievs zina, ka viņš zina, ka Dievs dzīvo. Viņš bija gatavs atdot savu dzīvību, lai jūs, mani brāļi un māsas, varētu stiprināt savu liecību un lai jūsu palāvība uz Viņu netiktu iedragāta. Viņš zināja šīs dzīves jēgu. Viņš zināja, ka mēs šeit esam, lai sagatavotos nākotnei un brīnišķīgākai esamībai. Un viņš bija gatavs, ja nepieciešams, atdot savu dzīvību, nevis vienkārši, lai viņš to zaudētu mūsu labumam, bet tāpēc, ka viņš zināja, ka Tēvs ir teicis, ka tas, kurš grib izglābt savu dzīvību, tas to zaudēs; un, kurš savu dzīvību zaudē Viņa dēļ, tas to mantos, patiesi mūžīgo dzīvi [skat. Mateja 16:25]. Tās bija zināšanas, kas padarīja par iespējamu, ka pravietis un Baznīcas patriarhs [Hairams Smits] agrīnajās dienās spēja pamest savus tuviniekus un ieslodzījumā atdot visu savu brāļu labā, kas vien viņiem bija šajā pasaulē — savu mirstīgo dzīvi.²¹

1830. gadā Baznīca tika organizēta ar sešiem tās locekļiem. Visas taisnības ienaidnieks kopš tās dienas līdz pat mūsdienām ir centies traucēt tās attīstību un to iznīcināt. Es vēlos uzzināt, vai šis dižais cilvēks, Džozefs Smits, kurš atdeva savu dzīvību, lai Baznīca varētu tikt izveidota un darbotos, kā Tas Kungs ir paredzējis, var redzēt Baznīcu, kāda tā ir šodien, kad tās draudzes ir izveidotas visās pasaules daļās, un aptvert, ka ar katru dienu, kopš viņš mira mocekļa nāvē, kopš viņš atdeva savu dzīvību un aizzīmogoja savu liecību ar

savām asinīm, Baznīca kļūst stiprāka kā nekad iepriekš.²² [Skat. 5. ieteikumu 41. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Padomājiet par pieredzi, kuru prezidents Smits apraksta sadaļas „No Džordža Alberta Smita dzīves” pirmajās trīs rindkopās (31.–33. lpp.). Kāda jūsu dzīves pieredze ir stiprinājusi jūsu liecību par pravieti Džozefu Smitu? Lasot šo nodaļu, atzīmējiet prezidenta Smita mācības, kas stiprina jūsu liecību, un apsveriet domu dalīties tajās ar jūsu ģimenes locekļiem, priesterības kvorumu vai Palīdzības biedrību.
2. Pārlasiet mācību pirmo sadaļu (33.–35. lpp.) un pārlasiet paša Džozefa Smita veikto Pirmās vīzijas pierakstu (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:10–19). Kā Pirmā vīzija ir ietekmējusi jūsu ticību Dievam? Kā tā ir ietekmējusi citu cilvēku ticību?
3. Studējiet sadaļu, kas sākas 35. lpp. un izlasiet Mācība un Derības 1:17–19. Ko no Džozefa Smita piemēra mēs varam mācīties par kalpošanu Baznīcā? Padomājiet par kādu gadījumu, kad jūs saņēmtāt uzdevumu no Tā Kunga un nejutātiet sagatavoti? Kā Tas Kungs jums palīdzēja?
4. Kādas patiesības Tas Kungs atklāja caur Džozefu Smitu? (Dažus piemērus skat. sadaļā, kas sākas 37. lpp.) Kādā veidā ir svētīta jūsu dzīve, pateicoties tam, ka jūs zināt šīs patiesības?
5. Pārdomājot mācību pēdējo rindkopu (40.–41. lpp.), izvērtējiet, ko jūs varat darīt, lai palīdzētu Baznīcai kļūt arvien stiprākai.

Saistītie Svētie Raksti: Jesajas 29:13–14; 1. korintiešiem 1:26–27; 2. Nefija 3:5–9, 11–15; Mācība un Derības 135

Mācīšanas padoms: „Lai sekmētu pārrunu gaitu, izmantojiet nodaļas beigās dotos jautājumus. . . . Jūs varat uzdot arī savus jautājumus, kas ir piemēroti tiem, kurus jūs mācāt. Piemēram, jūs varat pajautāt dalībniekiem, kā viņi var pielietot prezidenta Smita mācības, pildot

savus pienākumus kā vecāki vai kā mājskolotāji, vai kā apmeklējot šās māsas” (šīs grāmatas vi lpp.).

Atsauces

1. Conference Report, 1906. g. apr., 54.
2. Dienasgrāmatas ieraksts, 1905. g. 23. dec., George Albert Smith Family Papers, Jūtas universitāte, 73. kaste, 2. grāmata, 160. lpp.
3. Conference Report, 1906. g. apr., 56.
4. Conference Report, 1906. g. apr., 57.–58.
5. Conference Report, 1946. g. apr., 181.–182.
6. Harold B. Lee, Conference Report, 1947. g. okt., 67.
7. Conference Report, 1921. g. okt., 158.–159.
8. „The Latter-day Prophet”, *Millennial Star*, 1905. g. 7. dec., 822.
9. Conference Report, 1921. g. okt., 159.–160.
10. Conference Report, 1917. g. apr., 37.
11. Conference Report, 1921. g. okt., 159.–160.
12. Conference Report, 1927. g. apr., 83.
13. „The Latter-day Prophet”, 823.
14. Conference Report, 1921. g. okt., 160.
15. Conference Report, 1934. g. apr., 26.
16. „The Latter-day Prophet”, 823.
17. Conference Report, 1916. g. okt., 46.–47.
18. Conference Report, 1931. g. okt., 121.
19. Conference Report, 1904. g. apr., 63.–64.
20. Conference Report, 1927. g. okt., 48.
21. Conference Report, 1905. g. apr., 62.–63.
22. Conference Report, 1945. g. okt., 18.

Svētā priesterība — Dieva bērnu svētīšanai

*Priesterība ir Dieva pilnvaras. Tiem,
kuriem ir priesterība, jābūt cienīgiem
un tā jāizmanto, lai svētītu citus.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Vispārējās konferences priesterības sesijas laikā 1948. gada 2. oktobrī prezidents Džordžs Alberts Smits teica:

„Es prātoju, vai dažreiz mēs kā tēvi pieliekam pūles, lai mūsu zēniem izskaidrotu atbildības nopietnību, ko zēns uzņemas, kļūstot par diakonu. Es prātoju, vai tad, kad zēns ir ordinēts par diakonu, tēvs ļauj viņam sajust, ka viņam tagad ir kaut kas mūžīgas nozīmes vērts. . . .

Es atceros, it kā tas būtu vakar, kad Džons Tindžijs uzlika savas rokas uz manas galvas un ordinēja mani par diakonu. Man ordinēšana un tās nozīmīgums tika tā pasniegts, ka es domāju, ka tas ir liels gods. Rezultātā tā man bija svētība, un tad pēc kāda laika es saņēmu citas ordinēšanas. Taču katru reizi man prātā tika ielikts pamats tam, ka pastāv iespēja saņemt vēl citu svētību.”¹

Tajā pašā runā prezidents Smits mācīja, ka viena no priesterības ordinēšanas svētībām ir iespēja svētīt citu cilvēku dzīvi. Kā piemēru viņš pastāstīja par kādu īpašu priesterības nesēju — mājskolotāju viņa jaunībā:

„Rodnijs Bedžers bija skolotājs mana tēva mājās gadiem ilgi un arī izcils cilvēks. Kad vien viņš atnāca, ģimene sanāca kopā, viņš apsēdās un mums uzdeva jautājumus, un stāstīja par to, ko, viņaprāt, mums vajadzēja saprast. Un es vēlos jums teikt, ka tad, kad

„Es prātoju, vai tad, kad zēns ir ordinēts par diakonu, tēvs ļauj viņam sajūst, ka viņam tagad ir kaut kas mūžīgas nozīmes vērts.”

viņš ienāca mūsu mājās, ar viņu bija Tā Kunga Gars. Un, kad viņš devās prom, mēs jutām, ka mūs bija apmeklējis Tā Kunga kalps.”²

Prezidents Smits nobeigumā pauda savu vēlēšanos, lai priesterības nesēji kalpotu savu bīskapiju un stabu locekļiem un „nezaudētu iespēju palīdzēt tos iedvesmot un pilnveidot, un veidot tādus, par kādiem mūsu Tēvs vēlas, lai viņi būtu.”³ [Skat. 1. ieteikumu 51. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Savas mirstīgās kalpošanas laikā Jēzus Kristus atjaunoja uz Zemes dievišķas pilnvaras.

Kad Glābējs nāca laika zenītā, Viņš atklāja, ka dižā Jeruzālemes pilsēta bija pilna ļaunuma. Tās iedzīvotāji dzīvoja tā, ka tie bija zaudējuši dievišķas pilnvaras, tādēļ [Dievs] pasaulē sūtīja Savu Dēlu un atkal veidoja Baznīcu, kurai bija dievišķs spēks. . . . Viņa radurakstos bija arī labi cilvēki, . . . un bija citi, kuri aizvien kalpoja priesterībā, tomēr bija nepieciešams, lai nāktu Glābējs un atjaunotu dievišķas pilnvaras. . . .

. . . Kad Viņš uzsāka Savu kalpošanu, Viņš neaicināja Sev palīgā ķēniņus, valdniekus, priesterus un tos, kuriem bija augsti amati, bet Viņš aicināja vienkāršus zvejniekus, un rezultāts bija tāds, ka Viņš ap Sevi bija sapulcinājis cilvēkus, kurus varēja mācīt, nevis cilvēkus, kuri neticētu Viņam. Mūsu Debesu Tēva vadībā Viņš organizēja Baznīcu. Viņš piešķīra Saviem mācekļiem priesterību un vadīja viņus tajā, kas viņiem ir jādara. . . . Viņam bija dievišķas pilnvaras, un taisnīgie cilvēki atzina, ka Viņš ir Dieva Dēls. Daži cilvēki domā, ka Viņš bija tikai labs cilvēks. Mēs ticam, ka Viņš nāca uz Zemes ne tikai, lai mācītu cilvēkiem, kas jādara, bet lai Saviem mācekļiem piešķirtu dievišķas pilnvaras veikt Viņa Baznīcas priekšrakstus. . . .

Glābēja dienās Viņš bija prezidējošais pilnvarotais. Pēc tam prezidēja Viņa izraudzīto divpadsmit vīru kvorums. Kad Viņš nomira, par Baznīcas vadību kļuva Divpadsmito kvorums, nevis kādi vienkārši cilvēki, kuri sevi dēvēja par mācekļiem, bet gan divpadsmit vīru kvorums, kuriem bija dievišķas pilnvaras un kuri tās bija saņēmuši no Jēzus Kristus.⁴ [Skat. 2. ieteikumu 51. lpp.]

Mūsdienās priesterību atjaunoja vīri, kuriem tā bija senatnē.

Ir pierakstīts un atzīts gan debesīs, gan uz Zemes, ka pēc tam, kad [Jēzus Kristus] pameta Zemi, ticību un konfesiju kļuva vairāk, un baznīcu skaits uz Zemes pieauga, līdz Džozefa Smita, mūsu mīlotā pravieša, dienās bija daudz konfesiju. Bija daudz vīru, kuri apgalvoja, ka viņiem ir dievišķas pilnvaras, un es domāju, ka daži no viņiem ticēja, ka ir tās saņēmuši. . . .

Kad pienāca laiks un pasaule bija zaudējusi pilnvaras jeb priesterību, Tas Kungs aicināja necilu zēnu un sniedza viņam dievišķu izpausmi, un runāja ar viņu, un teica viņam, kas jādara, un laiku pa laikam sūtīja citus vēstnešus un Debesu būtnes, kā rezultātā tika izveidota Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca, un tajā Baznīcā tika ieliktas dievišķas pilnvaras. . . .

Kad Džozefs Smits bija jauns vīrietis, Tas Kungs viņam lika pārtulkot Mormona Grāmatu. Kādā reizē, kad Džozefs un Oliveris Kauderijš tulkoja, Tas Kungs nosūtīja svētu personu, lai atbildētu uz viņu jautājumiem par kristīšanos. Kas bija tas, kurš atnāca? Tas bija Jānis Kristītājs, kurš turēja Ārona priesterību. No kurienes viņš atnāca? Viņš atnāca no Debesīm. . . . Viņš parādījās Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam kā godības pilna augšāmcelta būtne. Viņš nāca pēc mūsu Debesu Tēva norādījuma piešķirt Džozefam un Oliveram Ārona priesterību, jo tā nebija atrodama nevienā vietā uz pasaules. Bija nepieciešams, lai debesīs atvērtos un vīrs, kuram bija priesterība un joprojām tā ir, atnāktu un to piešķirtu.

Pēc tam Pēteris, Jēkabs un Jānis, kuriem bija Melhisedeka priesterība, šo priesterību piešķīra Džozefam un Oliveram, un tad Tas Kungs vadīja Baznīcas izveidošanu ar prezidiju, ko veidoja prezidents un divi padomnieki, un arī ar Divpadsmit apustuļu kvorumu, patriarhu, augstajiem priesteriem, septiņdesmitajiem, elderiem, priesteriem, skolotājiem un diakoniem; tādu pat pilnvarotu organizāciju, kas pastāvēja agrīnajā baznīcā.⁵

Tās pašas pilnvaras, kas bija [Džozefam Smitam], ir piešķirtas jūsu dēliem, un no viņiem mūsu Debesu Tēvs prasīs kalpot evaņģēlija priekšrakstos. Atbildība, kas bija dota Džozefam Smitam, nepazuda līdz ar viņa nāvi, tā ir uzvēlusies uz citu cilvēku pleciem. Mūsu

*„Vīri, kuri turēja priesterību senatnē, nāca un
piešķīra šo priesterību vienkāršiem vīriem.”*

Debesu Tēvs laiku pa laikam ir iecēlis cilvēkus, kuriem ir bijušas pilnvaras runāt Viņa Vārdā, veikt evaņģēlija priekšrakstus un svētīt cilvēku bērnus. Viņi ir dalījušies šajā godā ar jums un ar jūsu bērniem.⁶

Es esmu pateicīgs, ka šajās dienās un laikmetā Tas Kungs ir no jauna atklājis evaņģēliju. Parādījās Tēvs un Dēls; vīri, kuriem bija priesterība senatnē, nāca un piešķīra šo priesterību vienkāršiem vīriem, un viņiem savukārt tika pavēlēts to piešķirt citiem. Tādējādi evaņģēlijs un priesterība kļuva pieejami visiem, kuri ir gatavi Tā Kunga veidā to saņemt.⁷

Jūsu misija ir ļoti nozīmīga, jūs vīri, kuriem ir priesterība. Jums ir piešķirtas dievišķas pilnvaras. Savas tiesības sludināt un mācīt evaņģēliju, un pildīt tā priekšrakstus jūs neiegūvat apmācību rezultātā kādā koledžā vai universitātē. Savas pilnvaras jūs saņemat no vīriem, kuri ir dievišķi pilnvaroti rīkoties kā Tā Kunga kalpi, un tās jums piešķīra tie, kuri tās saņēma tieši no Jēzus Kristus, mūsu Kunga.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 51. lpp.]

Dieva spēku un pilnvaras var atrast vienīgi Viņa patiesajā Baznīcā.

Cilvēki man ir jautājuši: „Ar ko jūsu baznīca ir labāka par kādu citu baznīcu?” Es esmu centies viņiem taktiski paskaidrot atšķirību. Jebkura organizācija var apvienoties kopā, lai pielūgtu, taču tas tiem nedod dievišķas pilnvaras. Jebkuras vairākas baznīcas var pulcēties kopā un organizēt apvienotas baznīcas. Taču ar to netiek piešķirtas dievišķas pilnvaras. Cilvēki var apvienoties labiem mērķiem, taču mūsu Debesu Tēva pilnvaras tiek iegūtas vienīgi Viņa noteiktā veidā, un senatnē tā bija cilvēku aicināšana un ordinēšana, un iesvētīšana darbam. Tas pats ir spēkā arī mūsdienās. . . .

Cilvēkiem vajadzētu saprast, ka tikai nomešanās ceļos lūgšanā Tā Kunga priekšā nedod viņiem dievišķas pilnvaras. Dzīvošana saskaņā ar godīgumu, tikumības, patiesības u.c. prasībām nedod viņiem dievišķas pilnvaras. . . . Nepietiek ar to, ka mēs lūdzam Dievu, ka mēs apmeklējam baznīcu. Nepieciešams, lai mums būtu dievišķas pilnvaras, un šis Baznīcas locekļu apgalvojums, ka mums ir šīs pilnvaras, ir nesis tiem daudz vajāšanu no pašiem Baznīcas iesākumiem. Taču tā ir patiesība, un daudzi mūsu Debesu Tēva bērni sāk ievērot dievišķo pilnvaru ietekmi šajā Baznīcā. Viņi saskata attīstību, kas notikusi vīriešu un sieviešu dzīvē.⁹ [Skat. 4. ieteikumu 51. lpp.]

Personīgi es nevēlos, lai cilvēki domātu, ka es meklēju trūkumus un kritizēju cilvēkus, kas pieder dažādām pasaules konfesijām. Es esmu pateicīgs, ka tik daudzās no tām ir labi vīrieši un labas sievietes, kuri tic Dievam, un ar gaismu, kas viņiem dota, kalpo Viņam; taču fakts paliek fakts, ka šajā pasaulē mūsu Tēvs ir nodibinājis Savu Baznīcu. Šodien Viņš ir piešķīris cilvēkiem Savas pilnvaras, un nav citu pilnvaru pasaulē, kuras Viņš atzīs, kā tikai tās, ko Viņš ir devis.¹⁰ [Skat. 5. ieteikumu 51. lpp.]

Lai ieiētu celestiālajā valstībā, mums ir nepieciešami priesterības priekšraksti.

Ja mēs būtu līdzīgi citām konfesijām, mēs varētu meklēt To Kungu un saņemt Viņa svētības, jo ikviens cilvēkus, kurš dara labu šajā pasaulē, saņem svētību. Mums varētu būt visi galvenie tikumi

un mēs dzīvotu pēc tiem, taču bez Dieva spēka un svētās priesterības pilnvarām cilvēkiem nav iespējams iegūt celestiālo valstību.¹¹

Vienīgais plāns, kas sagatavos cilvēkus celestiālajai valstībai, ir plāns, ko ir devis Jēzus Kristus, mūsu Kungs; un vienīgās pilnvaras, kas dos tiesības cilvēkiem mācīt un pareizi pildīt evaņģēlija priekšrakstus, ir Jēzus Kristus, mūsu Kunga, pilnvaras.¹²

Džozefs Smits, jaunākais, bija Dieva aicināts būt par Viņa pravieti, un caur viņu uz Zemes tika atjaunota svētā Melhisedeka priesterība, kas ir cilvēkam piešķirts Dieva spēks rīkoties Viņa Vārdā. Ar šo priesterību pilnvaroti tiek veikts katrs mūsu Kunga, Jēzus Kristus, evaņģēlija priekšraksts, kas nepieciešams cilvēku bērnu glābšanai.¹³

Kā tas mūs ietekmētu, ja mums būtu jāšķiras no pilnvarām, kuras Dievs ir mums piešķīris? Tas nozīmētu, ka vārti uz celestiālo valstību mums būtu slēgti. Tas nozīmētu, ka augstāko svētību, par ko man ticis mācīts kopš manas bērnības, nebūtu iespējams iegūt. . . . Manu mīlo tuvinieku sabiedrību, . . . kura man ir gandrīz tikpat dārga kā pati dzīve, nebūtu iespējams baudīt celestiālajā valstībā.¹⁴

Priesterība . . . ir svētība, kas, ja mēs esam uzticīgi, atvērs celestiālās valstības vārtus un nodrošinās mums tajā vietu, kur mēs varēsim dzīvot cauri mūžības laikmetiem. Neniekojieties ar šo neovērtējamo svētību.¹⁵ [Skat. 6. ieteikumu 51. lpp.]

Priesterības nesējiem ir pienākums priekšzīmīgi dzīvot un lietot priesterību citu cilvēku svētīšanai.

Cik gan brīnišķīgi ir aptvert, ka vīrieši, kuri ir cienīgi, var saņemt priesterību, un ar dotajām pilnvarām sniegt tik daudz svētību citiem mūsu Tēva bērniem!¹⁶

Ja jūs dosities uz jebkuru citu baznīcu vai kaut uz visām citām baznīcām pasaulē, jūs neatradīsiet . . . vīriešus, kuriem ir dievišķas pilnvaras. Neaizmirstiet to. Jūs piederat izraudzītai vīriešu grupai, . . . kuriem ir uzliktas rokas un kuri ir saņēmuši dievišķas pilnvaras, kas jūs padara par Debesu un Zemes Skolotāja partneriem. Es negribu teikt, ka jūs nedrīkstat smieties, smaidīt un baudīt dzīvi, taču es gribu teikt, ka katrā dvēselē jābūt šādai dziļai apziņai: „Es esmu sava brāļa sargs. Es turu Tā Kunga, Jēzus Kristus, pilnvaras — es

esmu svētās priesterības nesējs.” Ja mēs tā darīsim, mēs neniekosimies ar svētām lietām, kā daži to iepriekš ir darījuši.¹⁷

Daudziem vīriešiem fakts, ka viņiem ir priesterība, būs kā nosodījums viņu izturēšanās dēļ, uzskatot to par kaut ko pavisam parastu.¹⁸

Daži vīrieši domā, ka tāpēc, ka viņiem ir priesterība, tas viņiem sniedz īpašas privilēģijas, kā viņi drīkst uzvesties savās mājās. Es vēlos jums teikt, ka jūs, vīrieši, kuriem ir priesterība, nekad netiksiet celestiālajā valstībā, ja vien jūs negodāsi savas sievas un savas ģimenes un nemācīsiet tās, un nedosiet tām svētības, ko jūs paši vēlaties iegūt.¹⁹

Mūsu Debesu Tēva pilnvaras ir uz Zemes, lai svētītu cilvēci; nevis lai to saņēmējus darītu augstprātīgus, bet lai viņus padarītu pazemīgus; nevis lai liktu tiem, kuri saņēmuši īpašas privilēģijas, domāt, ka viņi ir augstāki par citiem, bet lai mēs būtu pazemīgi savās dvēselēs, ar lūgšanu savās sirdīs un taktiski pret visiem cilvēkiem it visā, ko mēs darām, un tādējādi, tainīgi dzīvojot, spētu būt par paraugu tam, ko mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai mēs mācītu.²⁰

Būt par Baznīcas locekli un priesterības nesēju nav nekādas nozīmes, ja vien mēs neesam cienīgi. Tas Kungs ir teicis, ka jebkuru mums vēlamo svētības saņemšanu nosaka paklausība Viņa likumiem. Mēs varam maldināt savus kaimiņus, un mēs varam maldināt sevi ar domu, ka mēs tiksīm cauri sveikā, bet, ja vien mēs neturam mūsu Debesu Tēva baušļus, ja vien mēs cienīgi nenesam šo svēto priesterību, kas ir tik vērtīga, mums nebūs vietas celestiālajā valstībā.²¹

Jums, brāļi, . . . ir piešķirta svēta iespēja, svēta uzticība. Jūs esat saņēmuši svētās priesterības svētības. Jums ir piešķirtas dievišķas pilnvaras, un līdz ar šīm pilnvarām ir nākusi atbildība — pacelt savu balsi un dzīvot savu dzīvi tā, lai pasaules cilvēki varētu zināt atšķirību starp Jēzus Kristus evaņģēliju un citām pasaules organizācijām.²²

Lai kurp jūs dotos, paturiet prātā faktu, ka jūs pārstāvat Viņu, kurš ir mūsu esamības autors. Priesterība, kas jums ir, nav Džozefa Smita vai Brigama Janga, vai kādu citu cilvēku priesterība, kuri ir aicināti par Baznīcas vadītājiem dzimtenē vai ārvalstīs. Jums piešķirtā priesterība ir Dieva spēks, kas jums ir sniegts no augšienes. Uz Zemi bija jāsūta svētas būtnes, . . . lai atjaunotu šo brīnišķīgo svētību, kas

daudzus gadsimtus bija zudusi no Zemes. Mums noteikti vajadzētu būt pateicīgiem par savām svētībām.²³

Es lūdzu, lai Tas Kungs mūs visus svētī, lai mēs būtu cienīgi nest priesterību, ko Viņš mums ir piedāvājis un mums piešķīris, ka, lai kurp mēs dotos, cilvēki varētu teikt: „Šis cilvēks ir Tā Kunga kalps.”²⁴ [Skat. 7. ieteikumu 52. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Padomājiet par pieredzi, kuru prezidents Smits apraksta 43.–45. lpp. Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu jaunajiem vīriešiem sagatavoties ordinēšanai priesterības amatos? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu jaunajām sievietēm izprast priesterības spēka nozīmi savā dzīvē? Kādēļ jaunajiem vīriešiem un sievietēm ir svarīgi mācīties par priesterību?
2. Kādēļ bija nepieciešams, lai Glābējs papildus evaņģēlija mācīšanai Savas kalpošanas laikā uz Zemes „atjaunotu dievišķas pilnvaras” (45. lpp.)?
3. Izlasiet 46. lpp. un pirmo rindkopu 47. lpp. Kādēļ, jūsuprāt, Tā Kunga pilnvaras ir pieejamas visiem cienīgiem vīriešiem, nevis ierobežotas tikai dažiem cilvēkiem, kuri saņēmuši oficiālu apmācību?
4. Prezidents Smits runāja par „attīstību, kas notikusi vīriešu un sieviešu dzīvē” priesterības dēļ (48. lpp.). Ko šis izteikums jums nozīmē? Ko jūs varat darīt, lai stiprinātu priesterības spēku un ietekmi savā dzīvē?
5. Pārlasot sadaļu 48. lpp., padomājiet par to, ko jūs atbildētu, ja kāds jums uzdotu jautājumu, kas tika uzdots prezidentam Smitam: „Ar ko jūsu baznīca ir labāka par kādu citu baznīcu?”
6. Studējiet sadaļu, kas sākas 48. lpp. Kādas ir dažas no nenovērtējamām svētībām, ko jūs esat saņēmuši caur priesterību?
7. Studējot mācību pēdējo sadaļu (49.–51. lpp.), sameklējiet pienākumus, kas, prezidenta Smita vārdiem, nāk līdz ar

priesterību. Ko priesterības kvoruma locekļi var darīt, lai atbalstītu cits citu savos pienākumos? Kā sievietes var palīdzēt priesterības nesējiem palikt uzticamiem šo pienākumu pildīšanā? Ko var darīt priesterības nesēji, lai atbalstītu sievietes viņu dievišķi noteiktajās lomās?

Saistītie Svētie Raksti: Jāņa 15:16; Almas 13:1–3, 6–10; Mācība un Derības 84:19–22; Džozefs Smits — Vēsture 1:68–72; Ticības apliecinājumi 1:5

Mācīšanas padoms: „Liecīniet katru reizi, kad vien Gars mudina jūs to darīt, nevis tikai katras nodarbības noslēgumā. Dodiet iespējas sniegt savas liecības tiem, kurus jūs mācāt” (*Teaching, No Greater Call*, 45).

Atsauces

1. Conference Report, 1948. g. okt., 180.–181.
2. Conference Report, 1948. g. okt., 186.
3. Conference Report, 1948. g. okt., 190.
4. „The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 1946. g. 28. sept., Baznīcas sadaļa, 6.
5. „The Church with Divine Authority”, 6.
6. Conference Report, 1904. g. apr., 64.
7. Conference Report, 1934. g. apr., 28.–29.
8. Conference Report, 1927. g. apr., 83.
9. Conference Report, 1934. g. apr., 28.–29.
10. Conference Report, 1917. g. apr., 37.–38.
11. Conference Report, 1926. g. okt., 106.
12. Conference Report, 1934. g. apr., 30.
13. „Message to Sunday School Teachers”, *Instructor*, 1946. g. nov., 501.
14. Conference Report, 1925. g. apr., 65.
15. Conference Report, 1949. g. apr., 191.–192.
16. Conference Report, 1950. g. okt., 6.
17. Septiņdesmito un stabu misionāru konference, 1941. g. 4. okt., 7.
18. Conference Report, 1948. g. apr., 184.
19. Conference Report, 1948. g. apr., 184.
20. Conference Report, 1928. g. okt., 94.
21. Conference Report, 1943. g. apr., 91.–92.
22. Conference Report, 1933. g. okt., 25.
23. Conference Report, 1945. g. okt., 118.
24. Conference Report, 1950. g. okt., 182.

To cilvēku atbalstīšana, kurus atbalsta Tas Kungs

*Mūsu vadītājus ir izvēlējis Tas Kungs,
un Viņš sagaida, ka mēs viņus atbalstīsim
gan ar vārdiem, gan ar darbiem.*

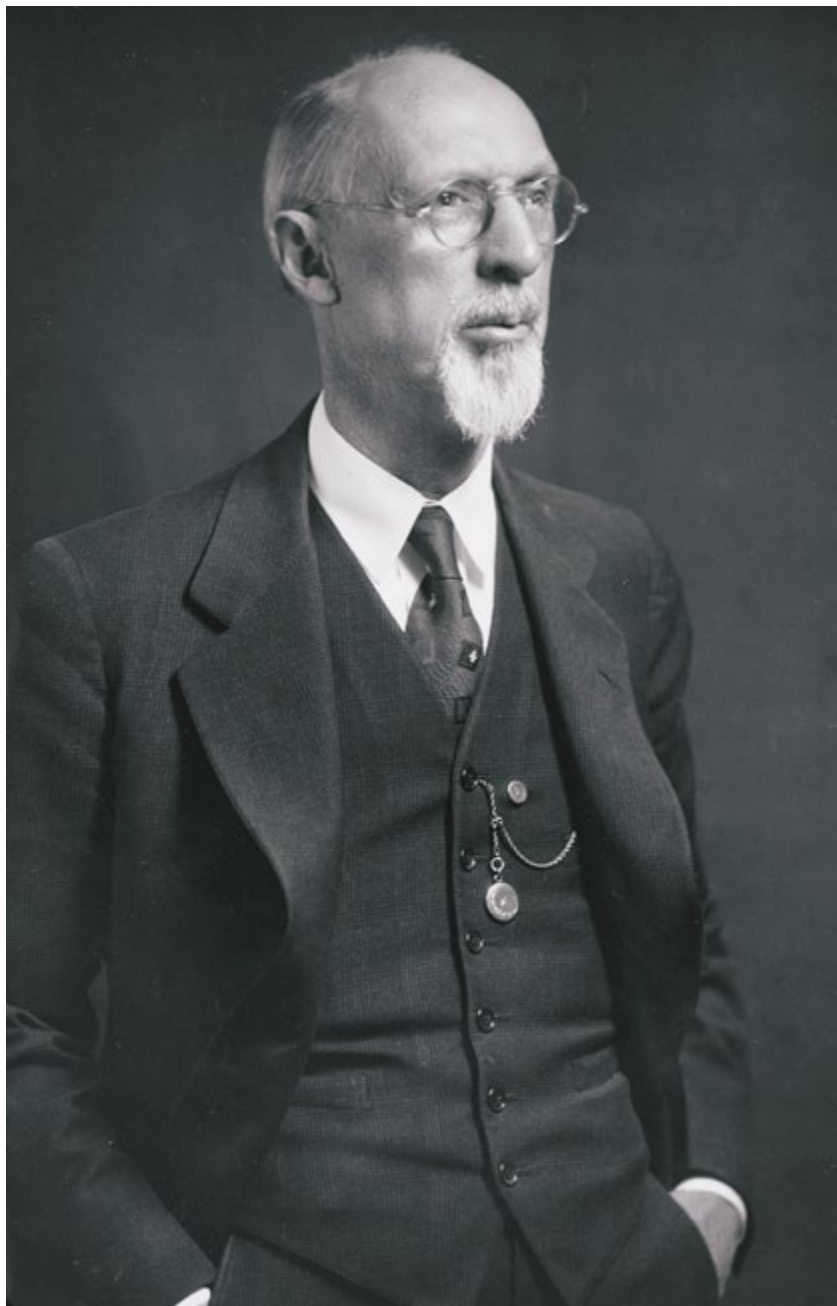
No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordžs Alberts Smits tika atbalstīts par Baznīcas prezidentu 1945. gada oktobra vispārējā konferencē. Konferences noslēgumā prezidents Smits pauda pateicību par svēto atbalsta balsojumu: „Es pateicos jums par izrādīto uzticību, mani brāļi un māsas, kas izpaudās cerībā, ka es gūšu sekmes, un solījumā, ko daži no jums esat devuši, ka jūs man palīdzēsiet gūt sekmes, jo es esmu tikai cilvēks, viens no necilākajiem jūsu vidū, taču es esmu aicināts šai kalpošanai — un neatrastos šeit, ja es nezinātu, ka esmu aicināts — ar mūsu Debesu Tēva pilnvarām.”

Tad viņš piebilda: „Man būs nepieciešama katra vīrieša un katras sievietes, un katra bērna palīdzība, nevis manam labumam, bet jūsu labumam, un cilvēku bērnu labumam, lai kur viņi būtu. Tā nav *mana* atbildība, tā ir *mūsu* atbildība.”¹

Kā redzams šīs nodaļas mācībās, Džordžs Alberts Smits izprata Augstākā Prezidija nesto smago nastu, pat pirms viņš kļuva par Baznīcas prezidentu. Viņš svētajiem mācīja, ka viņu lojalitāte un uzticība var palīdzēt atvieglot šo nastu, un viņš bija uzskatāms paraugs šā principa ievērošanā, kalpojot Divpadsmit apustuļu kvorumā.

1946. gadā, vadot vispārējās konferences sesiju, prezidents Smits iepazīstināja atbalstāmās Baznīcas amatpersonas, paskaidrojot, ka tā ir kas vairāk nekā pasīva rīcība: „Tagad mūsu darba kārtībā ir lieta, kas ir ierasta šajās konferencēs, tas ir, Baznīcas pilnvaroto iepazīstināšana, lai viņi tiktu atbalstīti balsojumā. Es ceru, ka jūs visi saprotat,

*„Es esmu tikai cilvēks, viens no necilākajiem jūsu vidū, taču es esmu
aicināts šai kalpošanai . . . ar mūsu Debesu Tēva pilnvarām.”*

ka šī ir svēta privilēģija. . . . Tā būs ne tikai simboliska rīcība, bet apliecinājums tam, ka ar Tā Kunga palīdzību jūs veiksiat savu darba daļu.”² [Skat. 1. ieteikumu 62. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Tie, kuri vada Baznīcu, ir Tā Kunga sagatavoti, izraudzīti un iedvesmoti.

Šo lielo Baznīcu vada cilvēki, kuri ir īpaši sagatavoti, īpaši mācīti, īpaši piemēroti šim augstajam godam, kas piešķirts katram no viņiem, ieņemot savu vietu. Mūsu Debesu Tēvs Savā gudrībā ir ieskāvis šos Israēla vadītājus ar citiem cilvēkiem, kuriem tāpat ir ticība un kuri nekļūst Baznīcas prezidenta priekšā viņa personības vai individualitātes dēļ, bet kuri atzīst viņu par mūsu Debesu Tēva gribas paudēju un atbalsta viņu, aizstāv viņu, lūdz par viņu un mīl viņu, lai arī viņi varētu saņemt mūsu Debesu Tēva svētības.

Pasaulē nav nevienas citas organizācijas, kas būtu līdzīga šai. Nav citu cilvēku, kuri tiktu vadīti tā, kā tiek vadīti šie cilvēki. Tas ir patiesi teikts, ka tie, kuri prezidē, ir taisnīgi cilvēki. Caur viņiem mūsu Debesu Tēvs veiks Savu darbu. Caur viņiem jātiek mācītam evaņģēlijam. . . . Cilvēks, kurš mūs šodien vada, to nedara savu dabisko spēju dēļ. Viņš neveda tāpēc, ka viņš ir kāda ietekmīga cilvēka dēļ, bet viņš atrodas savā amatā tāpēc, ka mūsu Debesu Tēvs zina viņa dvēseles patiesumu. Apzinoties apņēmību, kas viņam būs, — nest šo vēstījumu visām zemes tautām, Viņš to ir sagatavojis šim augstajam aicinājumam, kas viņam ir dots. Viņš prezidē kā mūsu Debesu Tēva pārstāvis.³

Es šodien esmu domājis par pazemīgajiem, tomēr izcilajiem vīriem, kuri ir vadījuši šo Baznīcu kopš tās izveidošanas. . . . Es esmu labi pazinis daudzus Baznīcas prezidentus un ticu, ka viņi visi bija Dieva vīri. Nav iedomājami, ka mūsu Debesu Tēvs izvēlētos citādākus cilvēkus, kas vadītu šo Baznīcu.⁴

Kas notika, kad Džozefs Smits nomira? . . . Svētie nesaauca konklāvu, neizraudzījās priekšsēdētāju un neizvēlējās jaunu vadītāju. Tas Kungs jau bija izvēlējies vadītāju. Tas bija Divpadsmito kvoruma vecākais loceklis — Brigams Jangs. . . . Baznīcas locekļi kā vienota organizācija visās sesijās atbalstīja viņu par prezidentu.

Kad viņš nomira, viņa padomnieki neteica, ka kāds no viņiem ir prezidents, bet ilgu laiku prezidēja Divpadsmīto kvorums, un tad tā vecākais loceklis tika atbalstīts par Baznīcas prezidentu. Pastāvēja nevainojama kārtība. . . .

Es esmu uzmeklējis dažas no šīm lietām, lai netiktu pieļauta kāda kļūda. Džozefs Smits neizvēlējās pats sevi par Baznīcas prezidentu. To nedarīja arī viņa pēcteči šajā amatā. . . . Iecelšana amatā nāk no mūsu Debesu Tēva caur Viņa iedvesmu, un vīri saņem visu spēku, kas nāk līdz ar šo iecelšanu.⁵

Cik gan pateicīgiem mums vajadzētu būt, zinot, ka šis darbs nav cilvēka darbs, bet Tā Kunga darbs; ka šī ir Viņa Baznīca, kas nes Jēzus Kristus Vārdu un ko vada Viņš, un Viņš neļaus nevienam cilvēkam vai cilvēku grupai to iznīcināt. Viņš neļaus cilvēkiem, kas vada Viņa Baznīcu, vadīt cilvēkus maldos, taču Viņš atbalstīs tos ar Savu visvareno spēku. Viņš tos paaugstinās labu un izcilu vīriešu un sieviešu acīs. Viņš svētīs viņu kalpošanu, un tā būs panākumiem pilna. Tie, kuri pretojas un meklē kļūdas, negūs prieku savā pretestībā. Tie, kuri kritizē un tiecas iznīcināt Baznīcas vadītāju ietekmi, cietīs savā ļaundarībā.⁶

Mums nepieciešams būt pateicīgiem savās sirdīs, ka mūs vada svēti vīri, kuri ir mūsu Debesu Tēva iedvesmoti, lai ik dienas mūs mācītu.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 62. lpp.]

Caur Saviem kalpiem Tas Kungs mums māca ceļu uz laimi un drošību.

Kopš tēva Ādama laikiem līdz tagadnei Tas Kungs ir pamācījis Savus ļaudis caur Saviem kalpiem. Kad ļaudis uzklāusīja Viņu, Viņš tos iedvesmoja labākai dzīvei, un no paaudzes paaudzē, kad Viņa bērni to lūdza, Viņš pasaulē sūtīja svētus vīrus, lai sniegtu norādījumus, kas ved uz laimi, un iedvesmoja viņus mācīt brīnišķīgas patiesības, kas bagātina cilvēci un dara to cildenāku.⁸

Es nezinu nevienu svarīgu lietu, kas ir notikusi pasaulē, par ko Tas Kungs caur Saviem praviešiem nebūtu ļaudīm iepriekš devis padomu, lai viņi nepaliktu neziņā par to, kam drīzumā vajadzēja notikt, bet varētu plānot dzīvi sev par labu, ja viņi to vēlētos. . . .

Par piemēru der Noas gadījums. Tas Kungs viņam pavēlēja uzbūvēt šķirstu, kurā taisnīgie varētu tikt paglābti no gaidāmajiem plūdiem. Noa uzbūvēja šķirstu un simts divdesmit gadu garumā savai paaudzei sludināja grēku nožēlošanu, tādējādi tos pilnībā brīdinot. Tomēr ļaudis bija tik bezdievīgi, ka viņi neuzklausīja brīdinājumu. Būdami brīvi izvēlēties, viņi izvēlējās ļaunumu, nevis taisnīgumu. Lija lietus, un sākās plūdi, un izglābts tika vienīgi Noa un viņa ģimene — astoņi cilvēki. Visi bija pilnībā brīdināti, taču viņi visi noslika savas nepaklausības dēļ un tāpēc, ka atteicās nožēlot grēkus. [Skat. Mozus gr. 8:13–30.]⁹

Tas Kungs vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Tādēļ Viņš mums ir devis Jēzus Kristus evaņģēliju. Tādēļ Viņš mums ir piešķīris priesterību. Viņš vēlas, lai mēs būtu priecīgi. Tādēļ Viņš ir izveidojis šo Baznīcu un noteicis tajā dažādus amatus, un viss tiek veikts kārtībā. . . . Ja jūs rīkosieties atbilstoši Tā Kunga un to, kurus Tas Kungs atbalsta, vadībai, jūs nenomaldīsieties tumsā, nezaudēsiet gaismu, nepārkāpsiet Dieva likumus un nezaudēsiet savas privilēģijas, ko Viņš tik ļoti vēlas, lai mēs visi baudītu.¹⁰

Man šodien ir tikai viens drošs ceļš, un tas ir — sekot tiem, kurus Tas Kungs ir nozīmējis vadīšanai. Man var būt pašam savas domas un uzskati, es varu pieņemt savus spriedumus par lietām, taču es zinu, ka, ja mani spriedumi ir pretrunā ar to cilvēku mācībām, kurus Tas Kungs mums ir devis, lai norādītu ceļu, tad man ir jāmaina savs virziens. Ja es vēlos glābšanu, es sekošu vadītājiem, kurus mūsu Debesu Tēvs ir mums devis, kamēr vien Viņš atbalsta viņus.¹¹ [Skat. 3. ieteikumu 62. lpp.]

Tie, kuri ir pazemīgi un uzticīgi, atbalsta un aizstāv Tā Kunga kalpus.

Es esmu daudzās valstīs iepazinis tūkstošiem šīs lielās Baznīcas vīriešu un sieviešu, kuri ir vienkārši cilvēki un kuri pazemībā un uzticībā ir pieņēmuši evaņģēliju un kļuvuši par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem. . . . Viņi ir aizlūguši par saviem vadītājiem un atbalstījuši tos . . . , un, kamēr es esmu bijis šajā Baznīcā, es neesmu pazinis nevienu cilvēku, kurš būtu ievērojis Tā

Kunga baušļus un pacēlis savu balsi pret tiem, kuri ir aicināti vadīt šo Baznīcu. Tas patiešām ir ievērojami. . . .

Viena no manām lielākajām liecībām par šī darba dievišķumu ir tāda, ka liels cilvēku skaits . . . kuriem staba konferencē ir iespēja . . . balsot, vai nu atbalstot vai atsakoties atbalstīt tos, kuri viņus vada (katram pielietojot savu rīcības brīvību), turpina atbalstīt savus vadītājus. Noteikti Tā Kunga Gars skubina uzticīgos, pazemīgos cilvēkus atbalstīt Viņa izraudzītos kalpus.¹²

Kad Mozus vadīja Israēlu no Ēģiptes cauri tuksnesim uz apsolīto zemi, Israēlam pie Refidimas uzbruka Amaleks. Mozus lika Jozuam izraudzīties cīnītājus, lai aizsargātu Israēlu. Mozus, Ārons un Hūrs uzkāpa kalna galā, lai pārredzētu cīņas lauku. Kamēr Mozus turēja virs savas galvas Dieva zizli, Israēls guva virsroku, bet, kad viņš nolaida savas rokas noguruma dēļ, virsroku guva Amaleks. Ārons un Hūrs atnesa akmeni, uz kā sēdēt, un Ārons un Hūrs atbalstīja viņa rokas, lai Dieva svētības varētu plūst uz Israēlu, lai viņu cīnītāji gūtu virsroku un uzvarētu kaujā. Pār Mozu bija Dieva spēks, un palika ar viņu, līdz viņš bija pabeidzis savu darbu. [Skat. 2. Mozus 17:8–13.] Līdz ar sniegto atbalstu viņam, arī pārējie tika svētīti, un tā tas ir bijis ar katru Tā Kunga kalpu, kurš ir vadījis Israēlu. . . .

. . . Kamēr vien prezidents vadīs šo Baznīcu, nav svarīgi, cik gadus tas būs, mūsu Debesu Tēvs dos viņam spēku, varu, gudrību, spriestspēju un iedvesmu runāt ar Israēlu tā, kā tas ir nepieciešams. Mums, sekojot viņa vadībai, jābūt kā Āronam un Hūram senatnē; mums jāatbalsta viņa rokas, lai caur viņu Tas Kungs ļautu nonākt Debesu svētībām līdz mums un šiem ļaudīm.¹³

Es zinu, ka šie vīri [augstākie pilnvarotie] ir Tā Kunga kalpi, un es zinu, ka viņi tiecas svētīt cilvēci. Es ceru, ka neviens no jums . . . nebūs tāds, kas atteiktos viņus atbalstīt, ne tikai ar jūsu ticību un lūgšanām, bet lai jūs pēc vajadzības būtu gatavi un ļoti vēlētos viņus aizstāvēt, ja viņi tiek pārprasti vai viņu attieksme tiek pārprasta, jo nāks laiks, kad viņiem būs nepieciešama jūsu aizstāvība. Pretinieks nav viņus aizmirsis, un viens no pierādījumiem šo vīru aicināšanas dievišķumam ir tāds, ka ļauni cilvēki runā par viņiem ļaunu, un ļabi vīrieši un labas sievietes runā par viņiem labu.¹⁴ [Skat. 4. ieteikumu 62. lpp.]

*„Mums . . . jābūt kā Āronam un Hūram senatnē;
mums jāatbalsta [pravieša] rokas.”*

Kad mēs kritizējam savus vadītājus vai ignorējam viņu padomu, mēs ļaujam pretiniekam mūs maldināt.

Mūsu vidū ir tādi, . . . kuru prāti ir aptumšoti cilvēku filozofiju un muļķības dēļ. Ir tādi, kuri noraida tā vīra padomus un ieteikumus, kuru Dievs ir nolīcis šīs Baznīcas priekšgalā. . . .

Cilvēkiem, kuriem nav pietiekami daudz informācijas, pēkšņi rodas kāda spoža ideja, un viņi iesaka, ka „šis ir pareizais veids” vai „šis ir pareizais ceļš”, un, lai arī tas ir pretrunā ar Tā Kunga padomu, daži ir ļāvuši sevi pierunāt to izmēģināt. Tas Kungs ir devis drošu padomu un iecēlis Savas Baznīcas prezidentu izskaidrot šo padomu. Ja mēs ignorējam to, ko viņš — kā Baznīcas prezidents — iesaka, mēs varētu atklāt, ka esam pieļāvuši nopietnu kļūdu.¹⁵

Baznīcas prezidijs . . . ir mūsu Debesu Tēva pārstāvji, ne tikai šiem ļaudīm, bet arī visiem pasaules iedzīvotājiem. Mēs rīkotos labi, ja mēs paaugstinātu un godātu šos vīrus, kurus Viņš ir nolīcis par

mūsu vadītājiem. Tie ir vīri ar cilvēciskām vērtībām, viņi kļūdīsies, taču, ja mēs būsīm žēlsirdīgi pret viņu pieļautajām kļūdām, tāpat kā mēs esam žēlsirdīgi pret savām neveiksmēm un kļūdām, mēs saskatīsim viņu tikumus, tāpat kā mēs saskatām savus.

Es šeit stāvu un lūdzu jums, mani brāļi un māsas, neļaujiet kritikai vai nelaipniem vārdiem nākt pār jūsu lūpām par tiem, kurus Tas Kungs ir aicinājis mūs vadīt. Neuzturieties tādu cilvēku sabiedrībā, kuri viņus noniecina vai nievā viņa paraugu starp cilvēku bērniem. Ja jūs uzturēsities šādā sabiedrībā, es saku jums — jūs nonāksiet pretinieka varā. Jūs tiksiet viņa ietekmēti pēc iespējas tālāk novirzīties no patiesības ceļa, un, ja jūs nenožēlosiet grēkus, jūs varat atklāt, ka kļuvis par vēlu, jo jūs esat pazaudējuši „dārgo pērli”. Jūs būsiet ievesti maldos sava savtīguma un sava akluma dēļ, un jūsu tuvinieki . . . bēdāsies priekš kara otrā pusē jūsu vērtības un jūsu neprātības dēļ.¹⁶ [Skat. 5. ieteikumu 62. lpp.]

Pretinieks neguļ. Viņš pieviļ daudzus un vada tos grēkot. . . . Ir tādi, kuri māca nepareizu mācību, un tādi, kuri cenšas pārliecināt vīriešus un sievietes pārkāpt mūsu Debesu Tēva baušļus. . . . Ja šīs Baznīcas locekļi, kuri meklē vainu Baznīcas vadītājos un kritizē tos cilvēkus, kuri velta savu dzīvi, lai mūs svētītu un sniegtu mums labumu, tikai apstātos uz pietiekami ilgu brīdi un lūgšanā pajautātu: „Kuram no šiem vadītājiem var droši sekot?” — viņiem nebūtu grūtību atrast pareizo ceļu, un viņi atbalstītu tos, kurus Tas Kungs atbalsta.¹⁷

Kad mēs atbalstām savus vadītājus, mēs apņemamies sekot viņu padomam un paaugstināt savus aicinājumus.

Tam jābūt šīs Baznīcas prezidenta spēka avotam — raudzīties tūkstošiem godīgu vīriešu un sieviešu sejās un redzēt viņus paceļam savas rokas derībā ar mūsu Debesu Tēvu un atbalstām viņu amatā, kurā viņš ir aicināts kā šīs diženās Baznīcas prezidents. Saistības, kuras mēs uzņemamies, kad mēs paceļam savas rokas šādos apstākļos, ir vissvētākās. Tas nenozīmē, ka mēs klusi dosimies pa savu ceļu un vēlēsimies, lai Tā Kunga pravietis vada šo darbu, bet tas nozīmē — ja es izprotu tās saistības, kuras es uzņēmos, kad pacēlu savu roku, — ka mēs atbalstīsim viņu, mēs lūgsim par viņu, mēs aizstāvēsim viņa labo vārdu un mēs centīsimies pildīt viņa norādījumus,

Mēs atbalstām savus vadītājus, kad mēs „[nesam] savu nastas daļu, un [paaugstinām] savu aicinājumu, pagodinot un slavinot Dievu”.

atbilstoši tam kā Tas Kungs viņu vadīs, lai mums tos sniegtu, kamēr viņš atrodas šajā amatā.¹⁸

Kad es domāju par nastām, ko nes šis Baznīcas prezidents un viņa padomnieki, un aptveru to atbildību, kas gulstas uz viņu pleciem, es no visas sirds vēlos palīdzēt viņiem, lai es nebūtu traucēklis, bet lai tajā pozīcijā, kur es esmu aicināts, līdz ar jums, mani brāļi un manas māsas, mēs katrs varētu ieņemt savu vietu un nest savu nastas daļu, un paaugstināt savu aicinājumu, pagodinot un slavinot Dievu.¹⁹ [Skat. 4. ieteikumu 62. lpp.]

Lai Dievs dod, ka mēs, kuri esam tik bagātīgi svētīti, varētu atbalstīt Tā Kunga kalpa rokas, kurš mūs vada; ka mēs varētu viņam palīdzēt ne tikai ar savu ticību un lūgšanām, bet ar mīlošu laipnību, kad tāda iespēja rodas; ka mēs varētu soļot zem karoga, ko viņš turēs augstu gaisā, kamēr Dievs turpinās viņu atbalstīt kā Baznīcas prezidentu, kā Tā Kunga pravieti šajās pēdējās dienās.²⁰

Atbalstīsim šos vīrus, kurus Dievs ir iecēlis, lai mūs vadītu. Svētīsim viņus ne tikai ar saviem vārdiem, bet katrā iespējamā veidā, palīdzot nest šo nastu, kas tik smagi gultas uz viņu pleciem. . . . Lūdziet par viņiem un svētiet viņus, un palīdziet viņiem.²¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet sadaļas „No Džordža Alberta Smita dzīves” pēdējo rindkopu (53.–55. lpp.). Kas ir „jūsu darba daļa”? Studējot šo nodaļu, apsveriet, kā jūs ar vārdiem un darbiem varat parādīt, ka jūs atbalstāt Baznīcas vadītājus.
2. Pārlasiet mācību pirmo sadaļu (55.–56. lpp.), sevišķi otro un ceturto rindkopu. Kā atšķiras vadītāju izraudzīšana pasaules un Tā Kunga izpratnē? Kāda jums ir bijusi pieredze, kas ir stiprinājusi jūsu ticību tam, ka mūsu vadītāji ir Tā Kunga izraudzīti?
3. Studējiet sadaļu, kas sākas 56. lpp. un izlasiet Mācības un Derību 21:4–7. Kādu konkrētu padomu Tas Kungs ir devis caur pašreizējo Baznīcas prezidentu? Caur jūsu staba vai apgabala prezidentu? Caur jūsu bīskapu vai draudzes prezidentu? Kā jūs esat tikuši svētīti, kad rīkojāties saskaņā ar šo padomu?
4. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 57. lpp., un izlasiet pēdējo rindkopu 60. lpp. un pirmo pilno rindkopu 61. lpp. Ko tas jums nozīmē — atbalstīt Baznīcas vadītājus? Kā Baznīcas vadītāju atbalstīšana stiprina mūsu ģimenes un mājas?
5. Izlasiet pirmo pilno rindkopu 60. lpp. Kādēļ ir bīstami kritizēt Baznīcas vadītājus? Kāds būtu piemērotākais atbildes sniegšanas veids, ja kāds cilvēks norāda uz kļūdu, ko pieļāvis kāds no jūsu vietējiem vadītājiem?

Saistītie Svētie Raksti: Amosa 3:7; Efeziešiem 4:11–14; Ebrejiem 5:4; Mācība un Derības 84:109–110; 107:22; 112:20

Mācīšanas padoms: Viens veids, kā sekmēt uzcītīgu mācīšanos, ir uzmanīgi klausīties, kad kāds cilvēks uzdod jautājumu vai izsaka piezīmi. „Klausīšanās ir mīlestības izpausme. Tā nereti prasa

upurēšanos. Kad mēs patiesi ieklausāmieš citos, mēs bieži vien atsakāmieš no tā, ko mēs vēlējāmieš teikt, lai citi varētu izteikties” (*Teaching, No Greater Call*, 66).

Atsauces

1. Conference Report, 1945. g. okt., 174.–175.
2. Conference Report, 1946. g. okt., 153.–154.
3. Conference Report, 1927. g. apr., 86.–87.
4. Conference Report, 1931. g. apr., 31.
5. „The Church with Divine Authority”, *Deseret News*, 1946. g. 28. sept., Baznīcas sadaļa, 6., 9.
6. Conference Report, 1934. g. apr., 29.
7. Conference Report, 1917. g. okt., 45.
8. Conference Report, 1917. g. okt., 40.
9. Conference Report, 1945. g. apr., 136.
10. Conference Report, 1949. g. apr., 192.
11. Conference Report, 1937. g. apr., 33.
12. Conference Report, 1931. g. apr., 32.
13. Conference Report, 1942. g. apr., 14.
14. Conference Report, 1933. g. okt., 29.
15. Conference Report, 1936. g. okt., 75.
16. Conference Report, 1937. g. apr., 34.
17. Conference Report, 1937. g. apr., 33.
18. Conference Report, 1919. g. jūn., 40.
19. Conference Report, 1929. g. okt., 24.
20. Conference Report, 1930. g. apr., 68.–69.
21. Conference Report, 1930. g. okt., 69.

„Es esmu pateicīgs, ka mums šajās pēdējās dienās ir atklāts un skaidri darīts zināms, ka šī dzīve nav gals, ka tā ir tikai mūžības daļa.”

Dvēseles nemirstība

Mūsu dzīve ir mūžīga, un šīs zināšanas mums palīdz veikt pareizas izvēles un mūs mierina sēru brīžos.

No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordžs Alberts Smits bija svētīts ar nelokāmu dzīves mērķa izpratni, un tas viņam deva spēju uzmundrināt citus cilvēkus, kad viņi saskārās ar dzīves likstām. Viņš svētajiem bieži atgādināja, ka „mēs dzīvojam mūžīgu dzīvi” — ka mūžība nesākas pēc šīs dzīves, ka mirstība ir izšķiroši svarīga mūžības daļa. „Es dažkārt esmu teicis saviem draugiem, kad šķita, ka viņi nonākuši krustcelēs, skaidri nezinot, pa kuru ceļu tie vēlas doties: „Šodiena ir tavas mūžīgās laimes vai mūžīgās vilšanās sākums.””¹

Par šīm patiesībām prezidents Smits liecināja Hairama G. Smita, Baznīcas patriarha, bērnu dievkalpojumā, kurš nomira samērā jauns, atstājot savu sievu un astoņus bērnus:

„Kopš es tiku aicināts runāt šajās bērēs, es esmu jutis, ka, iespējams, to nespēšu izdarīt. Es esmu juties satraukts un atklāju, ka nespēju apvaldīt savas jūtas, taču, kad es iegāju šajā ēkā, manā dvēselē ieplūda brīnišķīga, maiga miera sajūta. . . .

Tā vietā, lai sērotu, es pateicos mūsu Debesu Tēvam par Viņa Miļotā Dēla evaņģēliju, kas no jauna ir atklāts mūsdienās. . . . Zināšanas par to, ka dzīve ir mūžīga, ir brīnišķīga svētība — apziņa, ka cauri mūžībai tās svētības, ko šis labais cilvēks ir pelnījis, būs viņa. Viņa mirstīgā dzīve ir noslēgusies, taču tā ir tikai mūžīgās dzīves daļa. Viņš ir licis dziļus un drošus pamatus, uz kā viņš cēla un turpinās celt cauri mūžībai. Prieks, ko viņš pieredzēja šeit uz Zemes, viņam vēl tiks vairots. . . .

Kad šādos gadījumos es domāju par pasaules iedzīvotāju pieredzi, es brīnos, cik ļoti mēs esam svētīti. Man nav vairāk šaubu par

mūžīgo dzīvi un dvēseles nemirstību, kā par to, ka saule spīd dienas vidū. . . . Ir skumji šķirties no mīļajiem, pat uz laiku. Mēs sūtām viņus misijās vai viņi dodas dzīvot citās pasaules daļās, un mums viņu pietrūkst. Kad notiek kas šāds, liekas, ka viņi ir vēl tālāk no mums, bet, ja vien mēs to saprastu, patiesībā tas tā nav. . . . Tā vietā, lai izteiktu līdzjūtību, kas dažkārt ir ļoti nepieciešama sērojošajiem, es šajā dienā vairāk jūtu, ka jāprieceļas, jo es zinu, ka tās nav beigas. . . .

. . . Tādēļ šodien, stāvot jūsu klātbūtnē, kad, iespējams, vajadzētu plūst asarām, mana dvēsele ir mierinājuma un gandarījuma pilna. Es lūdzu, lai šāds mierinājums būtu katra cilvēka dzīvē, kurš ir zaudējis tuviniekus.”² [Skat. 1. ieteikumu 74. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Pirms mēs nācām uz Zemes, mēs dzīvojām kā gari, un mūsu gari turpinās dzīvot pēc mūsu nāves.

Mēs izprotam mūžīgās dzīves esamību — līdzīgi kā mēs šodien dzīvojam mūžībā, tāpat arī mēs vienmēr dzīvosim mūžībā. Mēs ticam, ka mēs dzīvojām, pirms mēs šeit ieradāmies; saprāta un gara pirmsākumi nav meklējami šajā dzīvē. Mēs ticam, ka mēs saņēmām gara mājokli, pirms mēs nācām šajā pasaulē. Šis garīgais ķermenis tika sūtīts šajā pasaulē, un šeit tas saņēma fizisko mājokli, ķermeni, ko mēs varam redzēt. Mūsu fiziskā daļa, kuru mēs redzam, ir no zemes, no pīšļiem [skat. 1. korintiešiem 15:47], taču tā daļa, kas atstāj ķermeni, kad mūsu dzīve beidzas, ir garīgā daļa, un tā nekad nemirst. Fiziskais mājoklis guļ kapā — tā ir zemes daļa un dodas atpakaļ pie mātes Zemes — taču saprāts, ko Dievs ir mūsos licis, tas, kas spēj spriest un domāt, tas, kas spēj dziedāt un runāt, tas nāvi nepazīst; tas vienkārši aiziet no šīs mūžīgās dzīves sfēras un gaida sava fiziskā mājokļa attīrīšanu līdz laikam, kad tas atkal tiks apvienots ar savu fizisko mājokli, kas būs slavas pilns, tieši tāpat kā mūsu augšāmceltā Kunga ķermenis bija slavas pilns, ja mēs esam dzīvojuši šāda ķermeņa cienīgu dzīvi.³

Dzejnieka vārdiem: „Dzīve ir reāla, dzīve ir kvēla, [un] kaps nav tās mērķis.” [Henrijs Vadsvorts Longfelovs, „A Psalm of Life”.] Gars,

kas mīt mūsu mājoklī, ir nemirstīgs. Tas dzīvo arī pēc nāves. Ķermenis satrūd un atgriežas zemē, bet gars turpina dzīvot.⁴

Es esmu pateicīgs, ka mums šajās pēdējās dienās ir atklāts un skaidri darīts zināms, ka šī dzīve nav gals, ka tā ir tikai mūžības daļa, un, ja mēs šeit izmantojam savas iespējas, tas ir tikai solis uz lieliskākiem un vēlamākiem apstākļiem.⁵ [Skat. 2. ieteikumu 74. lpp.]

Mūsu mērķis šeit uz Zemes ir sagatavoties dzīvot kopā ar mūsu Debesu Tēvu.

Daži cilvēki domā, ka tad, kad mēs pametam šo esamības sfēru, tas ir gals. Kad mēs aplūkojam dabas darbu, kad mēs pētām cilvēka organismu, viņa ķermeņa nevainojamību, viņa sirdsdarbību, augšanu un veidošanos no bērnības līdz briedumam, tad pakāpenisku novecošanos, līdz šī dzīve noslēdzas, man tas šķiet neiedomājami — ka ir iespējams, ka kāds no mūsu Tēva bērniem spēj ticēt, ka cilvēki šajā pasaulē dzimst tikai tāpēc, lai izaugtu par vīriešiem vai sievietēm, sasniegtu sirvu vecumu un nomirtu bez kāda savas dzīves mērķa.⁶

Šī dzīve nav mums dota kā izklaidēšanās. Mūsu radīšanai, mūsu dzīvei, ko Dievs ir mums devis, ir svēts mērķis. Pētīsim, kas ir šis mērķis, lai mēs varētu pilnveidoties un iegūt mūžīgo dzīvi.⁷

Pēdējo dienu svētā prātā nav šaubu par mūsu zemes dzīves mērķi. Mēs šeit esam, lai sagatavotos un pilnveidotos gatavībā cieņīgi mājot mūsu Debesu Tēva klātbūtnē.⁸

Mēs ticam, ka mēs šeit esam, jo mēs bijām uzticīgi savā pirmajā stāvoklī un nopelnījām privilēģiju nākt uz šo Zemi. Mēs ticam, ka mūsu esamība pati par sevi ir balva mūsu uzticībai, ko mēs izrādījām pirms mēs šeit ieradāmies, un ka mēs uz Zemes baudām garu pasaules centības augļus. Vēl mēs ticam, ka mēs šodien sējam sēklu tam, ko mēs pļausim, kad dosimies prom no šīs dzīves. Mums mūžīgā dzīve nozīmē pirms-esamības, pašreizējās esamības un dzīves turpinājuma nemirstības kopsummu, kas piedāvā mums bezgalīgas attīstības un pieauguma spēku. Šī sajūta un pārliecība ļauj mums ticēt, ka „kāds pašreiz ir cilvēks, tāds Dievs reiz bija, un kāds pašreiz ir Dievs, tāds cilvēks var kļūt”. [Skat. Lorenzo Snovs, „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 20. jūl., 22. lpp.] Būdami radīti pēc Dieva tēla, mēs ticam, ka nav nepareizi un

netaisnīgi cerēt, ka mums var būt ļauts iegūt Dievības īpašības un, ja mēs esam uzticīgi, kļūt līdzīgiem Dievam; jo, kad mēs pieņemam mūsu Tēva radītos likumus, kas pārvalda šo dzīvi, un paklausām tiem, mēs kļūstam Viņam līdzīgāki; un kad mēs izmantojam mums sniegtās iespējas, mēs sagatavojamies lielāku iespēju saņemšanai šajā dzīvē un nākamajā dzīvē. . . .

Cik gan laimīgiem cilvēkiem mums vajadzētu būt, zinot, ka šis pārbaudes laiks nav dots, lai mūs sagatavotu nāvei, bet gan dzīvei; ka Tēvs vēlas, lai mēs izvairītos no ikvienas kļūdas un saņemtu katru patiesību, un, pielietojot patiesību savā dzīvē, kļūtu Viņam līdzīgāki un cienīgi dzīvot kopā ar Viņu.⁹

Brāļi un māsas, tas ir nopietni. Mums par to arī vajadzētu nopietni domāt. Mums vajadzētu ieskatīties savās dzīvēs un atklāt, vai mēs esam sagatavoti tai lieliskajai nākotnes dzīvei; ja mēs rīt tiktu no šejienes aizsaukti, vai mēs būtu gatavi sniegt atskaiti par saviem darbiem uz Zemes; vai mēs varam sajust, ka mēs no sava Debesu Tēva saņemtu atzinīgo uzslavu: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps.”¹⁰ [Skat. 3. ieteikumu 74. lpp.]

Šīs dzīves laikā mums jātiecas pēc tā, kam ir mūžīga vērtība.

Šajā dzīvē mums var būt dotas dažas lietas, kas mums sniedz īslaicīgu apmierinājumu, taču lietas, pēc kurām mēs visvairāk sniedzamies un kuras gatavojamies saņemt, un kuru dēļ pieliekam individuālas pūles, ir lietas ar mūžīgu vērtību.¹¹

Vai nav neparasti, ka tas, pēc kā pasaule kopš iesākuma ir tiekusies — pēc bagātības, varas un visā tā, kas cilvēku dzīvi dara ērtu, mūsdienās ir pārpilnībā, proti, lielāka kvalitatīvu apģērbu izvēle nekā jebkad agrāk, vairāk pārtikas, nekā var patērēt, vairāk visāda veida bagātību, nekā pasaulē jebkad ir bijis. Mūsu mājas ir ērtāk iekārtotas. Kopš evaņģēlijs nācis uz Zemes, ir brīnumaini pieaugušas dzīves ērtības, un šodien mums ir viss, pēc kā mēs esam tiekušies. Izglītība ir sasniegusi savu augstāko virsotni. Cilvēkiem ir vairāk zināšanu par šīs zemes lietām nekā jebkad iepriekš. Viss, pēc kā cilvēce ir tiekusies kopš laika sākuma, kas tika uzskatīts par

visvērtīgāko, tagad ir uz Zemes; un, neskatoties uz to, pastāv šaubas un bailes no tā, ko sniegs nākotne.

Kādas ir mūsu nepatikšanas? Tādas, ka mēs esam tiekušies pēc materiālās labklājības, mēs esam tiekušies pēc cilvēku pagodinājumiem, mēs esam tiekušies pēc tā, ko mūsu dvēselēs rada savtīgums. Mēs esam tiekušies paaugstināt sevi un esam vērtējuši sevi augstāk par citiem mūsu Tēva bērniem.¹²

Neļausimies tikt ieaijāti miegā, neļausimies tikt daudz šīs pasaules labo lietu pārpilnības maldināti, jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli? [Skat. Marka 8:36.] Nepieļausim, ka mūsu radišanas nolūks paliek neievērots, bet strādāsim, lai glābtu savas dvēseles.¹³

Viens no skumjākajiem dzīves brīžiem ir redzēt, kā kāds vīrietis vai sievietē tiek guldīts zemē, apzinoties faktu, ka viņi ir atteikušies no lielākajām svētībām, ko mūsu Tēvs tiem piedāvāja, un turpinājuši dzīvot alkatības burbulī, kas negaidot pārplīst. Kad es domāju par miljoniem Dieva bērnu pasaulē un aptveru, cik maz viņi tiecas pēc tā, kas patiešām ir vērtīgs, es jūtos bēdīgs.¹⁴

Atcerieties, ka mūžīgais saprāts, ko jūs iegūstat, patiesība, ko jūs šeit mācāties un pielietojat savā dzīvē, gūtās zināšanas un pieredzes, kas jums nāk par labu, — to jūs paņemsit sev līdzī, kad dosities mājās.¹⁵

Dārgumi, ko mēs atradīsim, kad dosimies viņpasaulē, būs tie, kurus mēs tur būsīm sakrājuši, pateicoties kalpošanai mūsu Tēva citiem dēliem un meitām, ar kuriem mēs esam bijuši kopā šeit. Viņš to ir padarījis par iespējamu mums visiem, un, atrodoties šeit, mēs būsīm laimīgāki, kalpojot saviem līdzcilvēkiem, nekā mēs spētu būt jebkādā citā veidā.¹⁶

Nav tik svarīgi, cik daudz vērtslietu jums ir, cik daudz īpašumu jums pieder un cik daudz cilvēku pagodinājumu jūs esat guvuši un visu to, kas ir tik iekārojams pasaulē. Tas, ko Dievs ir jums devis, kas ir vērtīgāks par visu pārējo, ir iespēja iemantot mūžīgo dzīvi celestiālajā valstībā un cauri mūžības laikmetiem būt kopā ar saviem līdzcilvēkiem, dēliem un meitām, vīriem un sievietēm, ar kuriem jūs bijāt kopā šeit uz Zemes.¹⁷ [Skat. 4. ieteikumu 74. lpp.]

„Tas, . . . kas ir vērtīgāks par visu pārējo, ir iespēja iemantot mūžīgo dzīvi [kopā ar saviem] dēliem un meitām, vīriem un sievietēm.”

Pateicoties Jēzum Kristum, mēs visi augšāmcelsimies.

Glābēja taisnīgā dzīve ir nevainojams piemērs mums visiem, un Viņa augšāmcelšanās bija pirmais apliecinājums cilvēcei, ka arī mēs nāksim ārā no kapa.¹⁸

Kad Jēzus uzcēlās no mirušiem, Viņš kļuva par pirmo, kurš augšāmcelās. Tēva radītais gars (Viņa dvēseles saprātīgā daļa) no jauna iemājoja Savā zemes mājoklī, kas bija attīrīts, un Viņš kļuva par godības pilnu celestiālu būtni un — viens no Dievības — ieņēma Savu vietu pie Tēva labās rokas. Viņam bija spēks pārvarēt nāvi, jo Viņš bija pakļāvis visiem Sava Tēva likumiem, kas to pārvalda; un, pakļāvis nāvi, Viņš pagrieza atslēgu, ar ko visa cilvēce var tikt augšāmcelta, un visi var būt godības pilni, paklausot Viņa mācībām, kas ir tik vienkāršas, ka visi, ja vien vēlas, var tās izpildīt.¹⁹

Jēzus Kristus bija cilvēks bez grēka. Pateicoties Savai šķīstībai, Savam taisnīgumam un Savai tikumībai, Viņš spēja atvērt cietuma

durvis, pārvarēt nāvi un kapu un sagatavot ceļu . . . uz Debesīm, kur mēs ceram doties.²⁰

Mēs varam atvērt Mācības un Derību 88. nodaļu un redzēt, ko Tas Kungs ir teicis par mūsu augšāmcelšanos, ne tikai par Glābēja augšāmcelšanos, bet Viņš skaidro, kas var notikt ar mums. . . . Šajā nodaļā mums tiek pavēstīts, ka mūsu ķermeņi tiks uzcelti no kapa, nevis kādi citi ķermeņi, un ka gari, kas tagad mājō ķermenī, saņems savus ķermeņus, kad tie būs attīrīti, šķīstīti un padarīti nemirstīgi. [Skat. M&D 88:14–17, 28–33.]²¹

Mūsdienās daudz labu cilvēku pasaulē nezina, kas ir augšāmcelšanās. Vai jūs mācāt saviem bērniem un saviem līdzcilvēkiem, ko tā nozīmē? . . . [Glābēja] augšāmcelšanās ir skaidra pēdējo dienu svētajiem, kuri izprot evaņģēliju, taču ir ļoti daudz cilvēku, kuri nesaprot, ko tā nozīmē. . . . Jēzus Kristus evaņģēlija nolūks ir sagatavot katru vīrieti, sievieti un bērnu laikam, kad visi tie, kuri ir miruši, uzcelties no saviem kapiem un kad mūsu Debesu Tēvs nodibinās Savu valstību uz šīs Zemes, un šeit dzīvos taisnīgie, un Jēzus Kristus būs mūsu Ķēniņš un mūsu Likumdevējs.²² [Skat. 5. ieteikumu 74. lpp.]

Mūsu zināšanas par dvēseles nemirstību mūs iedvesmo, uzmundrina un mierina.

Ījaba grāmatā mēs lasām: „Bet īstenībā tas ir tikai gars cilvēkā, tā ir tikai Visuvarenā elpa, kas viņiem piešķir atziņas un ieskatus.” [Ījaba 32:8.] Tie, kuri nav saņēmuši šo elpu, nesapratīs mirušo augšāmcelšanās nozīmi, un man šķiet, ka bez šīs izpratnes tiem, kuri sasnieguši brieduma gadus, būs maz laimes, kad viņi gaidīs brīdi, kad viņu gari atstās ķermeņi, lai dotos uz vietu, par kuru viņi neko nezina.²³

Ak, cik gan mēs būtu bēdīgi, ja domātu, ka ar nāvi beidzas mūsu esamība! Ja tad, kad mūsu dzīves darbs uz Zemes būs pabeigts, mums nebūtu iespējas turpināt pilnveidoties, maz kas mūs varētu iedvesmot dzīvot tā, kā mums šeit jādzīvo. Zināšanas, ka viss labais, ko mēs šeit paveicam, un visa gūtā attīstība sekmēs mūsu laimi mūžībā, skubina mūs darīt labāko, ko mēs varam.²⁴

Mēs visi ātri tuvojamies tam laikam, kad mēs no šejienes tiksim aizsaukti. Ja mēs nesaprastu, ka pastāv dzīve nākotnē, ja mēs neapvertu, ka pastāv kaut kas vairāk par to, ko līdz šim esam saņēmuši,

*„Glābēja . . . augšāmcelšanās bija pirmais apliecinājums
cilvēcei, ka arī mēs nāksim ārā no kapa.”*

ja šajā dzīvē nebūtu nekā cita kā tikai niecība un dzīves nepatīkšanas, man liekas, ka daudzi pagurtu šajā cīņā par eksistenci. Taču mūsu Debesu Tēvs Savā žēlastībā ir mums piešķīris visbrīnīšķīgākās dāvanas, kas dotas cilvēcei.²⁵

Tas Kungs ir mūs svētījis ar zināšanām, ka Viņš dzīvo un ka Viņam ir ķermenis, un ka mēs esam radīti pēc Viņa tēla. Mēs neticam, ka Viņš ir kaut kāda būtība vai ka Viņš ir neizprotams. Ja jūs esat saņēmuši liecību, ko es esmu saņēmis, un zināt, kā es zinu, ka mūsu Debesu Tēvs ir atklājies cilvēku bērniem, ka Viņš ir personisks Dievs, ka mēs esam radīti pēc Viņa tēla, ka Viņš ir radījis mūsu garus, ka Viņš ir mums devis iespēju dzīvot uz Zemes, lai saņemtu fizisko mājokli, lai mēs varētu sagatavoties atgriezties Viņa klātbūtnē un mūžīgi dzīvot kopā ar Viņu, es saku, ja jūs esat saņēmuši šo pārliecību, tad jums ir pamats, uz kā jūs varat celt savu ticību. Ja tas jums tiek atņemts — zināšanas, ka Dievs patiešām dzīvo, pārliecība, ka Jēzus Kristus bija Dieva izpausme miesā — ja jums tiek atņemta pārliecība, ka būs burtiska augšāmcelšanās no mirušiem, tad jūs atradīsities stāvoklī,

kādā mūsu Tēva bērni ir visā pasaulē, un es vaicāju jums — kāds mierinājums jums tad atliek? Šis ir pamata patiesības.²⁶

Vairums manu tuvinieku atrodas viņpasaulē, nevis šeit, un nepaies ilgs laiks dabiskajā notikumu ritējumā, kad arī es saņemšu savu uzaicinājumu doties tālāk. Uz to laiku es raugos nevis ar raizēm vai nemieru, bet ar cerību un pārliecību, ka pārmaiņas, kad tās notiks, sniegs lielāku laimi un priekšrocības, ko mēs nevaram zināt mirstībā.²⁷

Kad mēs saprotam, ka nāve ir tikai viens no soļiem, kas Dieva bērniem jāspēr cauri mūžībai, un ka tā ir Viņa ieceres daļa, tas atņem nāvei tās dzeloni un nostāda mūs vaigu vaigā ar mūžīgās dzīves realitāti. Daudzām ģimenēm ir nācies uz laiku atvadīties no saviem mīļajiem. Kad mūs piemeklē šādi nāves gadījumi, tie mūs uztrauc, ja mēs to ļaujam, un tādējādi ienes mūsu dzīvē lielas skumjas. Taču, ja mēs varētu atvērt savas garīgās acis un spētu redzēt, es esmu pārliecināts, ka ieraudzītais mūs mierinātu. Tas Kungs nav mūs atstājis bez cerības. Gluži pretēji — Viņš ir mums devis ciešu pārliecību par mūžīgo laimi, ja mēs mirstībā pieņemam Viņa padomus un ieteikumus.

Tas nav tikai sapnis. Tie ir fakti. Jums, kas esat Jēzus Kristus Baznīcas locekļi, šis stāsts ir vienkāršs, taču tas ir patiess. Mūsu Debesu Tēvs ir mums devis svētus Rakstu sējumus, kuros mūs māca, ka mēs dzīvojam mūžīgi. . . . Šo informāciju Tas Kungs mums ir devis ļoti skaidri, un es no visas sirds pateicos Viņam par zināšanām, ko Viņš ir mums devis, ka tie, kuri sēro, var tapt mierināti, un ka mēs paši varam saprast nolūku, kāpēc mēs šeit esam. Ja aizgājēji varētu runāt ar mums, viņi teiktu: „Ejiet uz priekšu, ejiet tik uz priekšu, uz mērķi, kas mums kopā sniegs mūžīgu laimi.” Dariet to, ko Tas Kungs vēlas, lai jūs darītu, un jūs nepalaidīsiet garām neko vērtīgu; gluži pretēji — jūs nepārtraukti krāsīt mantu debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. [Skat. Mateja 6:19–20.]

Es sniedzu jums savu liecību, zinot, ka mēs dzīvojam mūžīgu dzīvi un ka pārejošā nāves atšķirtība . . . ir tikai viens no mūžīgās attīstības ceļa soļiem, un galu galā, ja mēs būsim uzticīgi, sniegs mums laimi.²⁸ [Skat. 6. ieteikumu 74. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Lasot „No Džordža Alberta Smita dzīves” (65.–66. lpp.), padomājiet par kādu reizi, kad jūs centāties kādu cilvēku mierināt pēc viņa tuvinieka nāves. Kas sniedza mierinājumu prezidentam Smitam?
2. Prezidents Smits mācīja, ka „ši [dzīve] ir tikai mūžības daļa” (67. lpp.). Ko tas jums nozīmē? Kādā veidā mūsu izpratne par šo principu ietekmē mūsu izvēli?
3. Studējiet sadaļu, kas sākas 67. lpp. Kā šīs sadaļas mācības atšķiras no tā, ko par dzīves mērķi māca pasaule? Kāda mirstības pieredze mums var palīdzēt „iegūt Dievības īpašības”?
4. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 68. lpp., sevišķi sadaļas pēdējās četras rindkopas. Kādēļ tiekšanās pēc pasaulīgām lietām ir kā „alkatības [burbulis], kas negaidot pārplīst”?
5. 71. lpp. prezidents Smits atsaucas uz informāciju par augšāmcelšanos, kas atrodama Mācības un Derību 88. nodaļā. Ko jums par augšāmcelšanos māca šīs nodaļas 14.–17. un 28.–33. pants? Kā mēs efektīvi varam mācīt bērnus par augšāmcelšanos?
6. Izlasiet sadaļu, kas sākas 71. lpp. Kurus dzīves pārbaudījumus ir kļuvis vieglāk panest, pateicoties tam, ka jums ir liecība par principiem, kas tiek mācīti šajā sadaļā?

Saistītie Svētie Raksti: 1. korintiešiem 15:12–26, 35–42, 53–58; 2. Nefija 9:6–13; Almas 12:24; 28:12; Mācība un Derības 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Ābrahāma 3:24–26

Mācīšanas padoms: „Palūdziet dalībniekiem izvēlēties sadaļu, kas viņus interesē, un klusi to izlasīt. Aiciniet viņus pulcēties grupās pa diviem vai trim cilvēkiem, kuri izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir mācījušies” (šīs grāmatas vii lpp.).

Atsauces

1. Conference Report, 1944. g. okt., 94.
2. *Deseret News*, 1932. g. 13. feb., Baznīcas sadaļa, 5., 7.
3. „Mormon View of Life’s Mission”, *Deseret Evening News*, 1908. g. 27. jūn., Baznīcas sadaļa, 2.
4. Conference Report, 1905. g. apr., 62.
5. Conference Report, 1923. g. okt., 70.–71.
6. Conference Report, 1905. g. apr., 59.
7. Conference Report, 1906. g. okt., 48.
8. Conference Report, 1926. g. okt., 102.
9. „Mormon View of Life’s Mission”, 2.
10. Conference Report, 1905. g. apr., 63.
11. Conference Report, 1909. g. okt., 78.
12. Conference Report, 1932. g. apr., 44.
13. Conference Report, 1906. g. okt., 50.
14. Conference Report, 1923. g. okt., 70.
15. „Mormon View of Life’s Mission”, 2.
16. *Deseret News*, 1945. g. 26. maijs, Baznīcas sadaļa, 6.
17. Conference Report, 1948. g. apr., 163.
18. „President Smith Sends Greetings”, *Deseret News*, 1950. g. 27. dec., Baznīcas sadaļa, 3.
19. „Mormon View of Life’s Mission”, 2.
20. Conference Report, 1905. g. apr., 60.
21. Conference Report, 1939. g. apr., 122.–123.
22. Conference Report, 1950. g. apr., 187.–188.
23. Conference Report, 1939. g. apr., 121.
24. Conference Report, 1921. g. okt., 41.
25. Conference Report, 1923. g. okt., 71.
26. Conference Report, 1921. g. okt., 39.
27. *Deseret News*, 1945. g. 26. maijs, Baznīcas sadaļa, 4.
28. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, 1945. g. sept., 501.

*Kērtlandes Tempļa iekšpuse, kur Džozefam Smitam
parādījās senais pravietis Elija un piešķīra saistišanas
spēku un atslēgas darba veikšanai par mirušajiem.*

Tempļa svētības mums un mūsu priekštečiem

*Tempļu nolūks ir nodrošināt vietu,
kur var veikt svētus priekšrakstus
dzīvo un mirušo labā.*

No Džordža Alberta Smits dzīves

1905. gadā jaunais apustulis Džordžs Alberts Smits kopā ar prezidentu Džozefu F. Smitu un citiem Divpadsmīto kvoruma locekļiem apmeklēja vairākas nozīmīgas Baznīcas vēsturiskās vietas. Viena no vietām, ko viņi apmeklēja, bija Kērtlande, Ohaio štatā, kur agrīnie svētie uzcēla pirmo templi šajā atklāšanā. „Ieraugot pilsētu,” elders Smits atminējās, „pirmais, kas pavērs mūsu skatienam, bija skaislais Kērtlandes templis. . . . Tur pravietis Džozefs Smits un [Olivers Kauderijs] redzēja Glābēju uz kanceles margām. Tur Mozus viņiem nodeva Israēla sapulcināšanas atslēgas un Ēlija un Elija nāca savu aicinājumu spēkā un majestātiskumā un piešķīra atslēgas, kas bija nodotas viņu gādībā laikā, kad viņi kalpoja uz Zemes.

Kad grupa gāja cauri templim, elders Smits domāja par uzticīgajiem svētajiem, kuri to uzcēla. „Kad mēs aptvērām, ka ēku cēla ārkārtīgi nabadzīgi cilvēki, ka drosmīgi vīri strādāja dienas laikā, ieliekot pamatus un ceļot šīs ēkas sienas, un tad pa nakti ar ieročiem to sargāja no tiem, kuri zvērēja, ka ēka nekad netiks pabeigta, mēs sajūtām, ka tas nebija brīnums, ka Tas Kungs pieņēma viņu upurus un svētīja viņus tā, kā tikai daži cilvēki uz Zemes ir svētīti.”¹

Pēc vairākiem gadiem, kad prezidents Smits bija iesvētīts par Baznīcas vadītāju, viņš iesvētīja Aidahofolzas Aidaho Templi. Iesvētīšanas lūgšanā viņš pauda pateicību par glābšanas darbu, kas tiek veikts templī dzīvo un mirušo labā:

„Mēs pateicamies Tev, ak, Dievs, par Elijas, senatnes pravieša, sūtīšanu, kuram bija . . . „[uzticētas] atslēgas spēkam pievērst tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis tēviem, lai visa zeme netiktu sista ar lāstu”. [M&D 27:9.] Mēs pateicamies Tev, ka viņš tika sūtīts pie Tava kalpa Džozefa Smita, lai piešķirtu atslēgas un pilnvaras darba veikšanai par mirušajiem un atklātu, ka glābšanas iecere aptver visu cilvēces ģimeni, ka evaņģēlijs savā vērienā ir universāls un ka Tu neuzlūko cilvēka vaigu un esi nodrošinājis glābšanas evaņģēlija sludināšanu gan dzīvajiem, gan mirušajiem. Mēs esam ļoti pateicīgi Tev, ka glābšana tiek nodrošināta visiem, kuri vēlas tikt izglābti Tavā valstībā.

Kaut Taviem ļaudīm patiktu pētīt savu priekšteču radurakstus, lai viņi kļūtu par atsvabinātājiem Ciānas kalnā, kalpojot Tavos tempļos savu mirušo tuvinieku labā. Mēs lūdzam arī, lai Elijas gars spēcīgi ietekmētu visus cilvēkus it visur, lai viņi būtu iedvesmoti apkopot un padarīt pieejamus savu priekšteču radurakstus; un lai Tavi uzticīgie bērni varētu izmantot Tavus svētos tempļus, kuros veikt visus priekšrakstus mirušo labā viņu mūžīgai paaugstināšanai.”

Prezidents Smits savā lūgšanā arī atzina, ka templis patiesi ir Tā Kunga nams un vieta, kur var sajust Dieva klātbūtni:

„Šodien mēs šeit un tagad Tev iesvētām templi ar visu, kas saistīts ar to, lai tas varētu būt svēts Tavās acīs; lai tas varētu būt lūgšanu nams, slavas un pielūgsmes nams, lai Tava godība būtu pār to un tajā pastāvīgi būtu Tava svētā klātbūtne; un lai tā būtu pieņemama mītne Tavam ļoti mīļotajam Dēlam, Jēzum Kristum, mūsu Glābējam; lai tas tiktu gan iesvētīts, gan veltīts visās tā daļās Tev, un mēs lūdzam, lai visi tie, kuri pārkāps šī Tava nama slieksni, būtu tā svētuma iespaidoti. . . .

Mēs lūdzam Tevi, mūsu Debesu Tēvs, lai Tava klātbūtne būtu vienmēr šeit sajūtama, lai visi, kas sapulcējas šeit, saprastu, ka viņi ir Tavi viesi un ka šis ir Tavš nams.”² [Skat. 1. ieteikumu 86. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Tempļi mēs saņemam svētus priekšrakstus, tostarp priekšrakstus, kas ģimenes saista uz mūžību.

Lai mēs varētu būt sagatavoti [celestiālajai] valstībai, Tas Kungs Savā žēlastībā atjaunoja Jēzus Kristus evaņģēliju šajās pēdējās dienās un sniedza dievišķas pilnvaras, un tad Saviem bērniem ļāva izprast, kā saņemt un veikt noteiktus priekšrakstus. Tādēļ tiek būvēti tempļi, un šajos tempļos tiem cilvēkiem, kuri vēlas vietu celestiālajā valstībā, ir iespēja saņemt savas svētības, lai bagātinātu savas dzīves un sagatavotos šai valstībai.³

Mēs esam vienīgie cilvēki pasaulē, kuri zina, kāds ir tempļu nolūks.⁴

Katrs [tempļis] ir ticis celts vienam diženam mūžīgam nolūkam — lai būtu par Tā Kunga namu un nodrošinātu svētu un piemērotu vietu svētu priekšrakstu veikšanai, kas saista uz Zemes tāpat kā debesīs, t. i., priekšrakstu veikšanai mirušo un dzīvo labā, kas nodrošina tiem, kuri tos saņem un kuri ir uzticīgi savām derībām, savu ģimeņu piederību un iespējas saglabāt attiecības tajās, kas ir bezgalīgas pasaules un paaugstināšanas iegūšana kopā ar savām ģimenēm mūsu Tēva celestiālajā valstībā.⁵

Mums vajadzētu būt pateicīgiem par zināšanām par laulības derības mūžīgumu. Ja mums tikai šīnī vien dzīvē būtu cerība, mēs patiešām būtu visnožēlojamākie cilvēki [skat. 1. korintiešiem 15:19]. Pārliecība, ka mūsu attiecības, kas mums ir šeit kā vecākiem un bērniem, kā vīriem un sievietēm turpināsies debesīs un ka šis ir tikai sākums diženajai un brīnišķīgajai valstībai, ko mūsu Tēvs ir nolēmis ļaut mums iemantot viņpasaulē, mūs piepilda ar cerību un prieku.⁶

Ja es domātu tā, kā domā tik daudzi cilvēki, ka tagad, kad mana mīlotā sieva un mani mīlotie vecāki ir miruši, ka viņi ir aizgājuši no manas dzīves uz visiem laikiem un ka es nekad viņus vairs neredzēšu, tas man atņemtu vienu no lielākajiem priekiem, kas man ir šajā dzīvē, — ieceri par satikšanos ar viņiem, par viņu sveicienu un viņu mīlestības saņemšanu, un pateikšanos viņiem no visas sirds par visu, ko viņi manā labā ir darījuši.

Taču ir daudzi, daudzi miljoni mūsu Tēva bērnu, kuri nezina, ka, saņemot noteiktus priekšrakstus, ko noteicis mūsu Debesu Tēvs, vīri un sievas var būt vienoti uz laiku un uz mūžību un mūžīgi baudīt savu bērnu klātbūtni. Cik gan pateicīgiem mums jābūt par šīm zināšanām!⁷

Pasaulē ir tikai dažas vietas, kur mēs varam tikt laulāti uz mūžību, un tas ir Dieva tempļos. . . . Ir daudz mūsu brāļu un māsu, kas visi ir mūsu Debesu Tēva bērni, kuriem ir liegta šī privilēģija . . . ne-novēršamu iemeslu dēļ. Taču, ja viņi dzīvo cienīgi un ja viņi būtu izmantojuši šo privilēģiju, ja viņiem būtu bijusi tāda iespēja, viņi neko nezaudēs šo pagaidu nelabvēlīgo apstākļu dēļ. Taču tagad padomājiet, cik gan lielāka atbildība ir tiem, kuri dzīvo vietās, kur vīrieši un sievietes var tikt savienoti uz mūžību un kur viņi var doties un veikt darbu savu mirušo labā! Pasaules cilvēkiem nav šādas svētības. Es prātoju, vai mēs to pietiekami novērtējam. . . .

Apmācīsim mūsu jaunus cilvēkus šajos jautājumos no viņu bērnības, lai tad, kad viņi sasniedz laulības vecumu, viņu prātos nebūtu jautājumu par to, kur vai kā jātiek izpildītam šim svētajam priekšrakstam, vai kurš to izpildīs — jo templis ir vienīgā vieta, kur to var izpildīt uz laiku un uz mūžību.⁸

Es pateicos [Tam Kungam] par visiem Tā Kunga Nama priekšrakstiem, ko es esmu saņēmis, un katrs no tiem nav bijis domāts tikai man vienam, taču man ir bijis atļauts saņemt daļu no tā, kas ir domāts visiem Viņa bērniem, lai kur viņi būtu, ja vien viņi vēlas saņemt to, ko Viņš tiem piedāvā, kā kaut ko bez maksas un tajā pašā laikā nenovērtējamu.⁹

Visi . . . tempļi, kas ir uzcelti vai kas vēl tiks iesvētīti, izrādīsies ārkārtīgi liela svētība visiem tiem, kuri cienīgi izmantos šo privilēģiju — tos lietot gan savā, gan savu mirušo tuvinieku labā.¹⁰ [Skat. 2. ieteikumu 86. lpp.]

Veicot tempļa darbu, mēs saviem mirušajiem priekštečiem padarām pieejamas mūžīgas svētības.

Genealoģijas biedrība ir veltījusi daudzus gadus, lai apkopotu [ģimenes vēstures] informāciju, un citi ir veltījuši daudzus gadus,

*„Pasaulē ir tikai dažas vietas, kur mēs varam tikt
laulāti uz mūžību, — Dieva tempļos.”*

dodoties uz Tā Kunga namu, lai kristītos par tiem, kuri ir miruši, lai piesaistītu vīrus un sievas, un bērnus citu citam, lai vienotu ģimeni, kā mūsu Debesu Tēvs to mums ir norādījis. Ko es daru šajā sakarā? Vai es daru savu daļu? Mūsu Debesu Tēvs caur Džozefu Smitu teica cilvēkiem, ka, ja vien mēs neveiksim darbu savu mirušo labā, mēs zaudēsim savas svētības un mēs tiksīm izdeldēti, un viena no beidzamajām lietām, ko praviētis centās darīt, bija pabeigt templi, kurā ļaudis varētu doties un veikt darbu savu mirušo labā. Tas bija ļoti nozīmīgi. Kādam tas ir jādara.¹¹

Es atceros stāstu par diviem brāļiem, kuri dzīvoja kādā pilsētā Jūtas štata ziemeļos. Vecākais brālis Henrijs bija banķieris un tirgotājs, un viņam bija lieli ienākumi. Otrs brālis Džordžs bija lauksaimnieks, un viņam nebija īpaši lielu ienākumu, bet viņam bija vēlēšanās veikt tempļa darbu savu mirušo labā. Viņš pētīja savus radurakstus un devās uz templi, un veica darbu mirušo labā.

Kādu dienu Džordžs teica Henrijam: „Es domāju, ka tev vajadzētu doties uz templi un palīdzēt.”

Taču Henrijs teica: „Man nav laika ar ko tādu nodarboties. Man visu laiku paņēmu manas uzņēmējdarbības veikšana.” . . .

Gadu vēlāk Henrijs atnāca pie Džordža mājās un teica: „Džordž, es redzēju sapni, un tas mani uztrauc. Es prātoju, vai tu man varētu pateikt, ko tas nozīmē?”

Džordžs vaicāja: „Par ko tu sapņoji, Henrij?”

Henrijs teica: „Es sapņoju, ka mēs ar tevi esam aizgājuši no šīs dzīves un esam priekškara otrā pusē. Ejot kopā, mēs ienācām kādā skaistā pilsētā. Cilvēki daudzās vietās bija pulcējušies grupās, un katrā vietā viņi paspieda tev roku un apskāva tevi, un svētīja tevi, un teica, cik ļoti viņi ir pateicīgi, ka var tevi redzēt, bet,” viņš teica, „man viņi vispār nepievērsa uzmanību; viņi nebija pret mani draudzīgi. Ko tas nozīmē?”

Džordžs vaicāja: „Vai tu domā, ka mēs bijām priekškara otrā pusē?”

„Jā.”

„Nu, tas ir tas, par ko es ar tevi jau runāju. Es esmu centies tevi pierunāt darīt darbu to cilvēku labā, kuri ir aiz priekškara. Es esmu paveicis darbu par daudziem no viņiem, taču vēl ir jāveic darbs daudzu citu labā. . . . Būtu labāk, ja tu sāktu veikt šo darbu, jo tu esi guvis priekšstatu par to, kas ar tevi notiks, kad tu tur nokļūsi, ja tu nedarīsi savu darba daļu viņu labā. [Skat. 3. ieteikumu 86. lpp.]

Es diezgan daudz reižu esmu domājis par šo stāstu no minēto divu brāļu dzīves. Daudzi cilvēki neizprot dzīves nopietnību un svētumu; tie neizprot mūžīgās laulības svētumu. Dažiem no mūsu cilvēkiem nav nekādas intereses par saviem radurakstiem. Viņi nemaz nerūpējas par saviem priekštečiem; vismaz tā varētu padomāt, redzot viņu izturēšanos. Viņi nedodas uz templi, lai veiktu darbu savu mirušo labā. . . .

. . . Pēc tam, kad mēs esam bijuši Tā Kunga namā, lai saņemtu savas svētības, padomāsim par mūsu pienākumu pret mūsu priekštečiem. Kā jūs tiksit sagaidīti, kad dosities uz viņpasauli? Vai jūs

„Padomājiet par to cilvēku ziedošanos un uzticību, kuri dienu no dienas dodas uz šiem tempļiem un kalpo tiem, kuri ir aizgājuši uz viņpasauli.”

būsiet tas, kuram viņi sniegsies pretī un svētīs cauri mūžības laikiem, vai arī jūs būsiet līdzīgs otrajam brālīm, kurš šeit savtīgi risināja savas problēmas un nepalīdzēja tiem, kuri paši sev nevarēja vairs palīdzēt?¹²

Jūs zināt, ka mūs visus vieno diženais darbs, kas tiek veikts mūsu Tēva tempļos, kur ģimenes, kas iepriekš nebija vienotas, tiek savienotas ar Svētās Priesterības spēku. Tas Kungs iecerēja, ka ikvienam no Viņa dēliem un meitām būs iespēja tapt svētītam, ne tikai šeit uz Zemes, bet baudīt mūžīgas svētības.

Padomājiet par to cilvēku ziedošanos un uzticību, kuri dienu no dienas dodas uz šiem tempļiem un kalpo tiem, kuri aizgājuši uz viņpasauli, un ziniet, ka tie, kuri atrodas viņpasaulē, ir tikpat nobažījušies par mums. Viņi lūdz par mums un mūsu panākumiem. Viņi savā veidā aizlūdz par saviem pēctečiem, par savām nākamām paaudzēm, kas dzīvo uz Zemes.¹³

Tas Kungs mums palīdzēs, kad mēs meklēsim savus mirušos tuviniekus.

Pirms vairākiem gadiem Čikāgā izstādes „Century of Progress” laikā es kādu dienu devos pie mūsu Baznīcas stenda un vaicāju misionāriem, kurš ir atbildīgs par šo ievērojamo kultūras un zinātnisko izstādi.

Viņi man pateica, ka šo cilvēku sauc Doss, un es jautāju: „Vai viņš ir Čārlza G. Dosa brālis, kurš bija Amerikas Savienoto Valstu viceprezidents un arī vēstnieks Lielbritānijā?”

Un viņi atbildēja: „Jā.”

„Labi,” es teicu, „man prieks to uzzināt. Tā ir sagādījis, ka es viņu pazīstu.”

Es teicu pie sevis: „Es domāju, ka viņam piezvanīšu. Noteikti viņš ir Henrijs Doss.” Es pazinu Henriju Dosu, tādēļ es devos pie telefona un piezvanīju uz viņa biroju. Viņa sekretāre . . . pateica Dosa kungam, ka Džordžs Alberts Smits no Soltleiksitijas zvana un vēlas tikt ar viņu, un viņš pateica viņai, ka es esmu aicināts ierasties. Tādēļ tā vietā, lai liktu man gaidīt simts cilvēku rindā, kuri visi gaidīja savu kārtu, viņa ieveda mani pa sāndurvīm, un tur manā priekšā stāvēja kāds gara auguma vīrietis, kuru es nekad iepriekš savā dzīvē nebiju redzējis.

Viņš teica: „Es esmu Dosa kungs.”

Viņš bija ļoti jauks, taču jūs varat iedomāties, cik samulsis es jutos. Viņš *bija* Dosa kungs, un viņš arī bija vēstnieka Dosa brālis, taču viņš bija Rufuss Doss. Es nezināju, ka pasaulē ir tāds Rufuss Doss.

„Nu,” es teicu, „es atnācu, lai jums pateiktu, ka šī ir brīnišķīga izstāde, un paustu savu pateicību par to, ko jūs esat paveicis, to organizējot un pārraugot. Paveiktais ir apbrīnas vērts, un tas ir ļoti izglītojošs pasākums daudziem cilvēkiem. Es saprotu, ka jūs esat aizņēmts cilvēks, un tas ir viss, ko es vēlējos pateikt — jūs apsveikt, un pateikties jums.”

„Tas ir ļoti pieklājīgi,” viņš teica. „Nāciet iekšā.”

„Nē, tas ir viss, ko es vēlējos teikt,” es atbildēju.

Viņš teica: „Nāciet nu iekšā.”

Es teicu: „Nē, tur simtiem cilvēku gaida, lai ar jums tiktos.”

„Neviens no viņiem nepateiks neko tik jauku, ko jūs pateicāt.”

Tad nu es devos iekšā, bez kāda plāna un gandrīz bez elpas. Viņš mudināja mani apsēsties, un pēc tam es negaidīti teicu: „Starp citu, Dosa kungs, no kurienes nāk jūsu senči?”

„Vai jūs domājat Amerikā?” viņš vaicāja.

„Es domāju — jebkur.”

Viņš teica: „Vai jūs interesējaties par ģenealoģiju?”

„Pavisam noteikti,” es atbildēju. „Mums ir viena no labākajām ģenealoģijas bibliotēkām Soltleiksitiā.”

Viņš teica: „Uz brīdi atvainojiet mani,” un izgāja no sava biroja un atgriezās ar kartona kārbu, kas bija vecas ģimenes Bībeles lielumā. Viņš paņēma savu nazi, atvēra kārbu un izņēma iepakojumu, kas bija ietīts baltā zīd papīrā. Viņš noņēma zīd papīru un uz galda uzlika vienu no visskaistāk iesietām grāmatām, kādu es jebkad biju redzējis. Tā bija labi iespiesta un bagātīgi ilustrēta, un vāks bija eleganti apkalts ar zeltu.

Kad es to aplūkoju, es teicu: „Dosa kungs, tas ir skaists darinājums.”

„Tādam tam jābūt. Tas man izmaksāja divdesmit piecus tūkstošus dolāru.”

„Nu,” es teicu, „tas ir tā vērts.”

Viņš teica: „Vai tas jums ir kā vērts?”

Es teicu: „Būtu vērts, ja man tas būtu.”

Viņš teica: „Labi, jūs varat to ņemt!” — divdesmit piecus tūkstošus dolāru vērti raduraksti, ko manās rokās ielika vīrs, kuru es satiku tikai pirms piecām minūtēm! Es biju pārsteigts. Mūsu pirmā tikšanās turpinājās vēl kādu brīdi. Es viņam pateicu, cik ļoti es priecājos par to un ka es to ievietošu Solteiksitiņas ģenealoģiskajā bibliotēkā.

Pirms es devos prom, viņš teica: „Smita kungs, tā ir manas mātes ģenealoģija, Geitsu ģenealoģija. Mēs gatavojam arī mana tēva ģenealoģiju — Dosu ģimeni. Tā būs līdzīga šai. Kad tā būs pabeigta, es vēlos jums nosūtīt arī tās eksemplāru.”

Piecdesmit tūkstošu dolāru vērtā ģenealoģija! — un tikai tāpēc, ka es centos pret kādu būt laipns. Es nedomāju, ka tā bija tikai sagādīšanās. . . .

Tas Kungs palīdz mums; ir brīnišķīgi redzēt, kā ceļš tiek atvērts un kā citi cilvēki nereti tiek iedvesmoti sagatavot savus radurakstus. Taču reizēm mēs neizmantojam savas iespējas sagatavot savus radurakstus, neskatoties uz to, ka Tas Kungs ļoti skaidri ir teicis, ka, ja vien mēs neparūpēsimies par savu senču tempļa darbu, mēs tiksim noraidīti ar saviem mirušajiem [skat. M&D 124:32]. Tas ir ļoti nopietni. Tas ir kaut kas, ko mēs nevarēsim izmainīt, ja būsīm izniekojuši savas iespējas līdz dzīves beigām. . . . Mēs nevaram gaidīt, ka citi veiks šo darbu mūsu vietā.

Tādēļ Tas Kungs visādi mudina, iesaka un dod mums padomu veikt šo darbu. Dažām ģimenēm, kuras pašas nevar veikt šo darbu, ir kāds cits cilvēks, kurš visu laiku strādā ar viņu tempļa ģeoloģiju un pierakstiem.

Ja mēs darām savu daļu, mūsu raduraksti mums atklāsies — reizēm vienā veidā, reizēm citā. Tādēļ es vēlos jums ieteikt, mani brāļi un māsas, — darīsim savu daļu.¹⁴ [Skat. 4. ieteikumu 86. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet fragmentus no Aidahofolzas Aidaho Tempļa iesvētīšanas lūgšanas 78. lpp. un izlasiet M&D 109:1–5, 10–13 (panti no Kērtlandes Tempļa iesvētīšanas lūgšanas). Padomājiet par savām sajūtām, apmeklējot templi, un padomājiet par pieredzi, kas ir stiprinājusi jūsu liecību par to, ka templis ir Tā Kunga nams.
2. Kādus iemeslus prezidents Smits min tam, ka tiek celti tempļi? (skat. 79.–80. lpp.). Ko mēs varam darīt, lai mudinātu jaunos cilvēkus sagatavoties laulāties templī?
3. Izlasiet stāstu 81.–82. lpp. Kādi ir daži vienkārši veidi, kā kāds, kuram ir daudzi citi pienākumi, var piedalīties ģimenes vēstures darbā? Ko priesterības kvorumu un Palīdzības biedrība var darīt, lai piedalītos šajā darbā?
4. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 84. lpp. Kā Tas Kungs ir jums palīdzējis, kad jūs centāties atrast informāciju par saviem

priekštečiem? Kādas vēl svētības jūs esat saņēmuši no piedalīšanās ģimenes vēstures darbā?

Saistītie Svētie Raksti: Maleahija 3:23–24; Mācība un Derības 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Mācīšanas padoms: Kad viens cilvēks skaļi lasa prezidenta Smita mācības, aiciniet citus nodarbības dalībniekus „klausīties un atrast noteiktus principus vai domas. Ja tekstā ir neparasti vai sarežģīti vārdi vai frāzes, pirms lasīšanas tos paskaidrojiet. Ja kādam no grupas ir grūtības ar lasīšanu, lūdziet to darīt brīvprātīgi, nevis visiem pēc kārtas” (*Teaching, No Greater Call*, 56).

Atsauces

1. Conference Report, 1906. g. apr., 57.
2. „Dedicatory Prayer . . . Idaho Falls Temple”, *Improvement Era*, 1945. g. okt., 564.–565.
3. *Deseret News*, 1932. g. 13. febr., Baznīcas sadaļa, 7.
4. Conference Report, 1950. g. okt., 159.
5. „The Tenth Temple”, *Improvement Era*, 1945. g. okt., 561.
6. Conference Report, 1905. g. okt., 29.
7. „Priceless Prospects”, *Improvement Era*, 1950. g. jūn., 469.
8. „The Tenth Temple”, 561., 602.
9. Conference Report, 1929. g. okt., 25.
10. „The Tenth Temple”, 602.
11. „The Tenth Temple”, 602.
12. „The Tenth Temple” 561., 602.
13. Conference Report, 1937. g. apr., 34.–35.
14. „On Searching for Family Records”, *Improvement Era*, 1946. g. aug., 491., 540.

*„Tā ir brīnišķīga svētība, ko mēs baudām . . . — justies drošiem
par dievišķas vadības saņemšanu, personīgi ticēt Dievam, kurš
interesējas par mums un kurš dzird un atbild uz mūsu lūgšanām.”*

Atveriet savu dvēseli Tam Kungam lūgšanā

*Caur personīgo un ģimenes lūgšanu mēs varam
sajust Debesu Tēvu savā dzīvē un savās mājās.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Mājās, kur uzauga Džordžs Alberts Smits, lūgšanai bija svarīga nozīme. „Katrš ģimenes loceklis piedalījās personīgās un ģimenes lūgšanās,” viņš teica. „Jau diezgan agri savā dzīvē es uzzināju, ka Tas Kungs atbild uz lūgšanu, jo Viņš atbildēja uz manu lūgšanu, un daudzos veidos Viņš man sniedza Savu rūpju pierādījumus.”¹

Pat savas dzīves nogalē prezidents Smits ar mīlestību atcerējās, kā viņa māte Sāra Fāra Smita mācīja viņu lūgt:

„Es bērniībā mācījos no Pēdējo dienu svēto mātes. Viena no manām pirmajām atmiņām — viņa paņēma mani pie rokas un uzveda augšup pa kāpnēm. Istabā bija divas gultas — gulta, kurā gulēja mani vecāki, un otrā pusē — neliela izvelkama gulta. Es to varu atcerēties, it kā tas būtu vakar. Kad bijām augšstāvā, viņa nosēdās līdzās manai nelielajai izvelkamai gultai. Viņa lika man nomesties uz ceļiem sev pretī. Viņa salika kopā manas rokas un paņēma tās savējās, un mācīja man pirmo lūgšanu. Es to nekad neaizmirsīšu. Es nevēlos to aizmirst. Tās ir vienas no jaukākajām manas dzīves atmiņām — eņģelim līdzīga māte sēž uz manas gultas malas un māca man lūgt.

Tā bija pavisam vienkārša lūgšana, bet . . . šī lūgšana man atvēra debesu logus. Šī lūgšana man pastiepa mana Debesu Tēva roku, jo viņa man paskaidroja, ko tā nozīmē, lai pat mazs bērns spētu saprast. Kopš tās dienas līdz šodienai, kaut arī es esmu nobraucis aptuveni miljons jūdžu, ceļojot pārējo mūsu Tēva bērnu starpā visā pasaulē, katru dienu un katru nakti, lai kur es biju, kad es devos

gulēt vai piecēlos no savas gultas, es jutu, ka esmu tuvu savam Debesu Tēvam. Viņš nav tālu prom.”²

Prezidents Smits savas dzīves laikā paļāvās uz lūgšanu ne tikai kā uz līdzekli, lai tuvotos Dievam, bet arī lai vajadzību brīžos lūgtu Viņam palīdzību. Kādu dienu peldot Klusajā okeānā, Kalifornijas piekrastē, viņam bija šāda pieredze:

„Mani uzskatīja par ļoti labu peldētāju, un man ļoti patika šis sporta veids. Tajā dienā bija ļoti liels paisums un ļoti vējains. Kad es pametu piekrasti un iepeldēju okeānā, es izniru cauri lielām bangām, kad tās gāzās un šļācās man pāri. Mans mērķis bija tikt tālāk par bangām, kur es varētu atgulties uz savas muguras un peldēt pa lielajiem viļņiem augšup un lejup.

Kamēr es šādā veidā peldējos, sašķēlās kāds ļoti liels vilnis, pirms es spēju atgūties pēc niršanas cauri iepriekšējam vilnim. Šis otrais vilnis mani satvēra un nometa okeāna dibenā. Es sajutu, ka apakšstraume mani iznesa virspusē. Šajā brīdī nāca daudzi viļņi straujā secībā, un es nespēju atgūties, lai spētu iznirt tiem cauri. Es aptvēru, ka man strauji sāk zust spēks, ka man būs nepieciešams sameklēt kādu palīdzību. Uzpeldot uz kāda milzīga viļņa, es netālu pamanīju estakādes balstu un nodomāju, ka, ja es ar pārcilvēciskām pūlēm spētu sasniegt balstus, tad būtu drošībā un spētu izglābt savu dzīvību.

Es klusi lūdzu savu Debesu Tēvu dot man spēku sasniegt savu mērķi. Kad es tiku aizskalots rokas stiepiena attālumā no balsta, es pastiepos un apliku savas rokas ap vienu no tiem. Tie bija pārklāti ar asām, tumši zilām jūras pīlītēm, un, kamēr es biju aplīcis savas rokas un kājas ap balstu, tie sagrieza man krūtis, kājas un ciskas. Es turējos tik ilgi, cik spēju izturēt sāpes, un gaidīju kādu lielu draudzīgu vilni, kas nāktu man talkā, lai es varētu uzņemties uz tā un nokļūt līdz nākamajam balstam, kas atradās tuvāk krastam. Katru reizi ar lūgšanu savā sirdī es pieliku pūles, lai ar putojoša viļņa palīdzību ceļotu no viena balsta pie nākamā.

Lēni, bet nekļūdīgi un ar lielām grūtībām es nokļuvu līdz piekrastei, kur ūdens bija pietiekami sekls, ka es varēju aiziet līdz pludmalei. Kad es sasniedzu sauso smilšu drošību, es nespēkā nokritu. Es biju tik ļoti noguris, bijis tik tuvu noslikšanai, ka es nespēju doties mājās, pirms es kādu laiku nebiju atpūties. Guļot drošībā siltajās

smiltīs, es domāju par mokošo pieredzi, kas man nupat kā bija, un mana sirds bija pilna pateicības un pazemības, ka Tas Kungs bija . . . pasargājis manu dzīvību.”³ [Skat. 1. ieteikumu 96. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Caur lūgšanu mēs varam sarunāties ar mūsu Debesu Tēvu, it kā Viņš būtu līdzās.

Tā ir brīnišķīga svētība, ko mēs baudām šajā saspringtajā un nedrošajā laikā, — justies drošiem par dievišķas vadības saņemšanu, personīgi ticēt Dievam, kurš interesējas par mums un kurš dzird mūsu lūgšanas un atbild uz tām.⁴

Pirms daudziem gadiem . . . es dzirdēju par kādu deviņus gadus vecu zēnu, bāreni, kuru steigšus veda uz slimnīcu, jo izmeklēšanā tika konstatēts, ka viņu steidzami vajag operēt. Viņš dzīvoja kopā ar draugiem, kuri bija viņam devuši pajumti. Viņa tēvs un māte, (kad viņi bija dzīvi), bija viņam mācījuši lūgt; tādēļ, kad viņš nokļuva slimnīcā, pirmais, ko viņš vēlējās, bija, lai Tas Kungs viņam palīdzētu.

Ārsti nolēma apspriesties. Kad viņu iestūma operāciju telpā, viņš paskatījās visapkārt un ieraudzīja māsiņas un ārstus, kuri bija apsprieduši viņa stāvokli. Viņš zināja, ka stāvoklis ir nopietns, un viņš teica vienam no ārstiem, kurš gatavojās dot viņam anestēzijas līdzekli: „Dakter, vai pirms operācijas sākšanas jūs, lūdzu, palūgtu par mani?”

Ārsts, manāmi samulsis, atvainojās un teica: „Es nevaru par tevi lūgt.” Tad zēns vaicāja citiem ārstiem, un atbilde bija līdzīga.

Beidzot notika kaut kas ļoti nozīmīgs; šis mazais zēns teica: „Ja jūs nevarat lūgt par mani, vai jūs, lūdzu, pagaidītu, kamēr es palūdzu par sevi?”

Viņi noņēma palagu, un viņš nometās ceļos uz operāciju galda, nolieca savu galvu un teica: „Debesu Tēvs, es esmu tikai bārenis. Es esmu smagi slim. Vai Tu, lūdzu, padarīsi mani veselu? Svētī šos cilvēkus, kuri operēs, lai viņi to darītu pareizi. Ja Tu padarīsi mani veselu, es centīšos izaugt par labu cilvēku. Paldies Tev, Debesu Tēvs, ka palīdzi man izveseļoties.”

Kad viņš pabeidza lūgt, viņš apgūlās. Ārstu un māsiņu acis bija asaru pilnas. Tad viņš teica: „Es esmu gatavs.”

Operācija tika veikta. Mazais zēns tika aizvests atpakaļ uz savu istabu, un pēc dažām dienām viņu izrakstīja no slimnīcas, jo viņš bija ceļā uz pilnīgu izveseļošanos.

Pēc dažām dienām kāds vīrs, kurš bija dzirdējis par šo gadījumu, apmeklēja vienu no ķirurgiem, kurš bija piedalījies operācijas veikšanā, un teica: „Pastāstiet man par operāciju, ko jūs veicāt pirms dažām dienām, — mazā zēna operāciju.”

Ķirurgs teica: „Es esmu operējis vairākus mazus zēnus.”

Tad vīrs piebilda: „Šis mazais zēns vēlējas, lai kāds par viņu lūgtu.”

Ārsts ļoti nopietni teica: „Bija tāds gadījums, taču man tas ir pārāk svēti, lai par to runātu.”

Vīrs sacīja: „Dakter, ja jūs man to pastāstīsiet, es pret to attieksos ar cieņu; es vēlos to dzirdēt.”

Tad ārsts pastāstīja stāstu, līdzīgi kā es to šeit atstāstīju, un piebilda: „Es esmu operējis simtiem cilvēku, vīriešus un sievietes, kuri domāja, ka viņiem ir ticība tapt dziedinātiem; taču nekad, līdz es stāvēju pie šī mazā zēna, es nebiju sajutis Dieva klātbūtni, kā es tad to sajutu. Tas zēns atvēra debesu logus un runāja ar savu Debesu Tēvu kā tāds, kurš runā ar citu cilvēku vaigu vaigā. Es vēlos jums teikt, ka es esmu labāks cilvēks kopš šīs pieredzes, kad stāvēju un dzirdēju šo mazo zēnu runājam ar savu Debesu Tēvu, it kā Viņš būtu līdzās.”⁵ [Skat. 2. ieteikumu 96. lpp.]

Dzīvosim tā, lai katru vakaru, kad mēs nometamies ceļos, un katru rītu, kad mēs pateicībā zemojamies Tā Kunga priekšā, mums būtu spēks atvērt debesis, lai Dievs dzirdētu un atbildētu uz mūsu lūgšanām, lai mēs zinātu, ka Viņš pieņem mūsu lūgšanas.⁶

**Ja mēs dzīvojam tuvu mūsu Debesu Tēvam,
mēs tiksīm iedvesmoti, lai zinātu, ko lūgt.**

Mans tēvs, kad bija jauns vīrietis, gandrīz zaudēja savu dzīvību Provo upē. . . . Viņa tēvs, kurš atradās Soltleiksītijā, sajuta iedvesmu doties uz istabu, kas bija domāta lūgšanai. Viņš . . . nometās ceļos . . . un teica: „Debesu Tēvs, es jūtu, ka ar manu ģimeni Provo kaut

*„Mums vajadzētu dzīvot tik tuvu mūsu Debesu Tēvam,
lai tad, kad mēs zemojamies Viņa priekšā, mēs zinātu,
ka tas, ko mēs lūdzam, ir Viņam tikams.”*

kas nav kārtībā. Tu zini, ka es nevaru vienlaicīgi būt tur ar viņiem un būt šeit. Debesu Tēvs, lūdzu, pasargā viņus. . . .”

Gandrīz tajā pašā brīdī, kad viņš lūdza, mans tēvs bija iekritis upē, kas tika, cik vien iespējams precīzi, noteikts, salīdzinot laikus. Tas bija palu laiks. No kanjona brāzās lejup baļķi un akmeņi, un viņš bija bezspēcīgs. Tie, kuri atradās tuvumā, redzēja viņa bīstamo stāvokli, taču nevarēju viņam piekļūt. Ūdens turbulence bija tik spēcīga, ka neviens tajā nevarētu izdzīvot. Viņi tikai šausmās noraudzījās. Tēvs darīja visu, ko varēja, lai turētu savu galvu virs ūdens, taču viņš tika mētāts augšup un lejup un triekts pret akmeņiem un baļķiem. Pēkšņi kāds vilnis pacēla viņa ķermeni virs ūdens un izmeta krastā. Tā bija tieša atbilde uz . . . lūgšanu.⁷

Mums jāizturas nopietni pret savām personīgajām lūgšanām. Mums vajadzētu dzīvot tik tuvu mūsu Debesu Tēvam, lai tad, kad mēs zemojamies Viņa priekšā, mēs zinātu, ka tas, ko mēs lūdzam,

ir Viņam tīkams, un, ja tas netiek mums dots tā, kā mēs to lūdzam, mēs varētu zināt, ka mums tiks dota svētība, ka mums ir tiesības uz to un ka tā patiesi būs svētība.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 96. lpp.]

**Lūgšanai ir spēcīga ietekme mūsu personīgajā
dzīvē, mūsu mājās un mūsu sabiedrībā.**

Tas Kungs . . . ir mums paskaidrojis, kā mēs caur lūgšanu varam saņemt svētības. Pasaulē ir daudz cilvēku, kuri nesaprot lūgšanas patieso ieguvumu. Lūgšana ir spēks. Tai ir tāda ietekme, ko, šķiet, izprot samērā maz cilvēku. . . .

. . . Cik daudzi ir šeit, šajā Baznīcā, kuri nezina, ka viņiem ir tiesības, pilnīgas tiesības lūgt savu Debesu Tēvu, un lūgt Viņu paņemt prom viņu bēdas un vadīt viņus uz apmierinātību un laimi?⁹

Tas ir savādi, ja kādu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli ir jānudina teikt savas lūgšanas, un tomēr ir daži cilvēki, kuri personīgi nelūdz vai kuriem nav ģimenes lūgšanas. Tomēr, ja mēs nelūdzam, mēs zaudējam lūgšanas sniegto aizsardzību.¹⁰ [Skat. 4. ieteikumu 96. lpp.]

Es vēlos uzsvērt šo — es ceru, ka Pēdējo dienu svētie necietīs neveiksmi, noturot savas lūgšanas, savas personīgās lūgšanas un savas ģimenes lūgšanas. Bērni, kuri tiek audzināti mājās, kurās viņiem nav ģimenes lūgšanu un personīgo lūgšanu, daudz zaudē, un es baidos, ka pasaules apjukuma, steigas un kņadas vidū, daudzas reizes mājas tiek atstātas bez lūgšanas un bez Tā Kunga svētībām; šādās mājās nevar allaž būt laime. Mēs dzīvojam laikmetā, kad mums ir vajadzīgs mūsu Debesu Tēvs, tāpat kā Viņš cilvēkiem bija vajadzīgs jebkurā citā laikmetā.¹¹

Neatsakieties no Dieva spēka. Saglabājiet savās mājās lūgšanas un pateicību, un ļaujiet, lai pateicība plūst pie Viņa, kurš ir mūsu esamības autors un visa labā devējs.¹²

Lai mūsu mājās pastāvīgi ir lūgšana, atzinība un pateicība. . . . Lūgsim par lieliskajiem pasaules vīriešiem un sievietēm, kuriem ir nepieciešams Tas Kungs, bet kuri neizprot Viņa interesi par tiem. Lūdziet par . . . mūsu valdniekiem, par pilsētu mēriem, cilvēkiem, kuriem ir ietekme politikā un mūsu dažādās kopienās, lai viņi varētu darīt to, kas būtu vislabākais mums visiem, un darītu mūs laimīgus,

*„Aizsargājiet savas ģimenes visos iespējamajos veidos.
Saliedējiet tās lūgšanā.”*

un būtu tīkams mūsu Debesu Tēvam. Tā ir mūsu privilēģija. Es saku jums, ka lūgšanas spēks ir kaut kas tāds, ko nevar izmērīt.¹³

Ģimenes lūgšana saliedē ģimenes.

Mums [kā ģimenes locekļiem] ne vienmēr ir līdzīgi uzskati; vīrieši ne vienmēr domās kā viņu sievas un otrādi, bet, ja jūs kopā lūdzat, patiesi vēloties būt vienoti, es varu jums teikt, ka jūs vienosities par visiem svarīgajiem jautājumiem.

Es pamanīju . . . uz ziņojumu dēļa: „Ģimene, kas lūdz kopā, paliek kopā.” Es nezinu, kurš to uzlika, taču es vēlos teikt, ka, ja jūs par to uz brīdi padomāsi, jūs zināsi, ka tā ir patiesība. Es pamācu jūs kopā lūgt To Kungu, un es ar to nedomāju tikai lūgšanu skaitīšanu, es nedomāju . . . kaut kā atkārtotānu atkal un atkal, bet savās mājās kā vīri un tēvi atveriet savas dvēseles Tam Kungam, un lai

jūsu sievas un jūsu bērni jums pievienojas. Lieciet viņiem piedalīties. Tad ikviens, mājās ieejot, sajūt pārmaiņas.¹⁴

Būdam viens no tiem, kurus Tas Kungs ir lūdzis mācīt, es lūdzu jūs rūpēties par kārtību savās mājās. Neuztveriet pārāk daudz lietu kā pašas par sevi saprotamas. Neļaujieties, lai jūs vada pasaules muļķības un vājības. Aizsargājiet savas ģimenes visos iespējamajos veidos. Saliedējiet tās lūgšanā. . . . Kāds gan spēks ir lūgšanai, lai mūs noturētu uz mūžīgās dzīves ceļa un mūs vadītu uz celestiālo valstību!¹⁵ [Skat. 5. ieteikumu 96. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

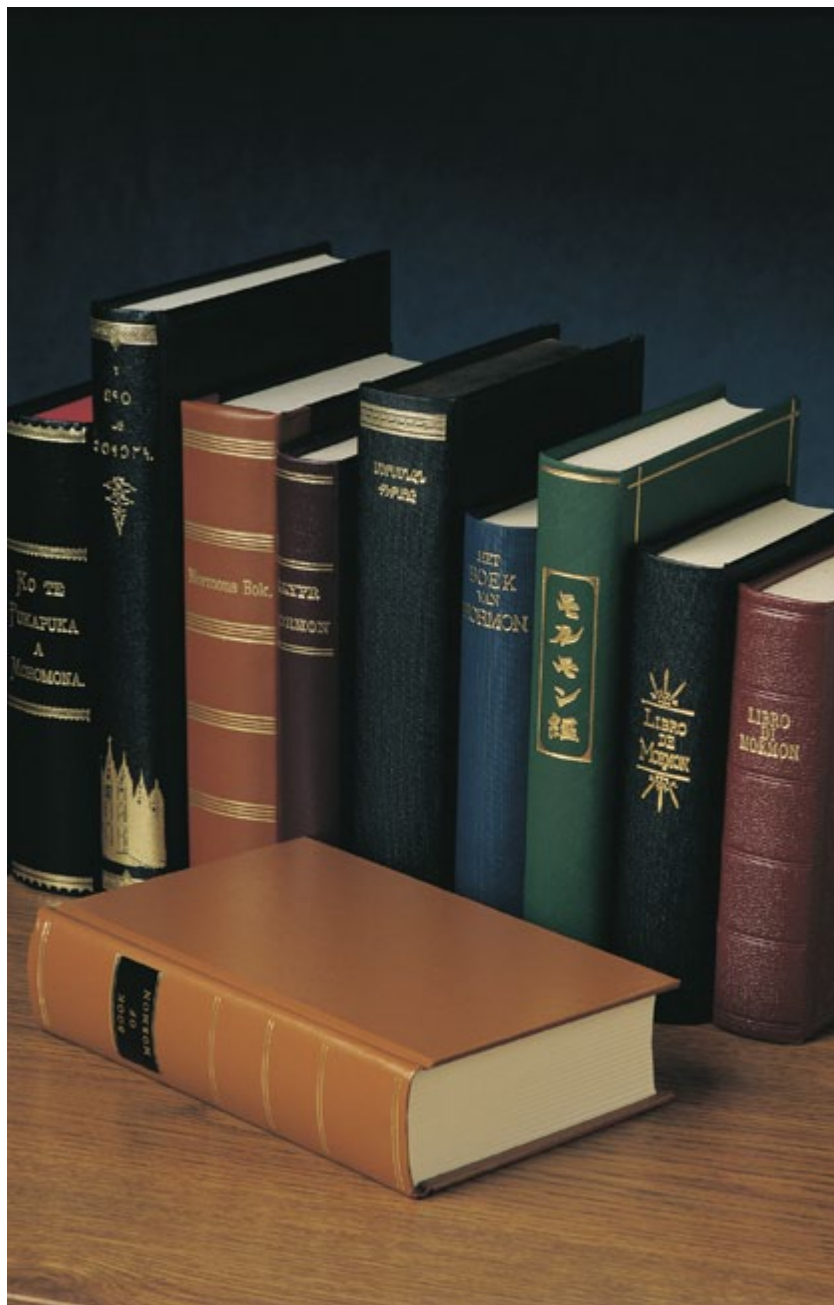
1. Sadaļā „No Džordža Alberta Smita dzīves” (89.–91. lpp.) pievērsiet uzmanību tam, kā prezidenta Smita agrīnā lūgšanas pieredze viņu ietekmēja visas dzīves laikā. Kā varētu mācīt bērnus par lūgšanas spēku?
2. Pārlasiet stāstu par deviņus gadus veco zēnu (91.–92. lpp.). Kādēļ ir tā, ka dažkārt mūsu lūgšanas neliekas kā klātienē saruna ar Debesu Tēvu? Apsveriet, ko jūs varat darīt, lai savās personīgajās lūgšanās biežāk sajustu Viņa klātbūtni.
3. Apdomājot prezidenta Smita mācības 92.–94. lpp., padomājiet par kādu reizi, kad jūs sajūtāt iedvesmu lūgt par kaut ko konkrētu. Ko jūs teiktu tādām cilvēkam, kurš domā, ka viņa vai viņas lūgšanas ir palikušas neatbildētas?
4. Padomājiet par prezidenta Smita izteikumu: „Ja mēs nelūdzam, mēs zaudējam lūgšanas sniegto aizsardzību” (94. lpp.). Kā jūs esat sajutuši lūgšanas spēku un aizsardzību? Apsveriet iespēju dalīties savā liecībā par lūgšanas spēku ar tiem, kurus jūs apmeklējat kā mājskolotājs vai apmeklējošā māsa.
5. Prezidents Smits mācīja, ka lūgšana „mūs [noturēs] uz mūžīgās dzīves ceļa” (96. lpp.). Kādēļ, jūsuprāt, tas tā ir? Kā ģimenes varētu nodrošināt kopīgu lūgšanu? Padomājiet, ko jūs varat darīt, lai padarītu lūgšanu par nozīmīgāku savas dzīves daļu.

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 6:7–13; 7:7–11; 2. Nefija 4:35; Almas 34:18–27; 37:37; 3. Nefijs 18:20–21; Mācība un Derības 88:63–64

Mācīšanas padoms: „Nodarbības dalībnieki ir tie, kuriem jāliek darboties. Kad skolotājs kļūst par galveno, par izrādes zvaigzni, kad runā un citādi darbojas tikai skolotājs, ir gandrīz pilnībā skaidrs, ka viņš traucē nodarbības dalībnieku mācīšanos” (Asahel D. Woodruff, *Teaching, No Greater Call*, 61).

Atsauces

1. „Testimony of Elder George Albert Smith”, *Liahona: The Elders' Journal*, 1915. g. 2. febr., 501.
2. Conference Report, 1946. g. okt., 150.–151.
3. „How My Life Was Preserved”, George Albert Smith Family Papers, Jūtas universitāte, 121. kaste, 1. albums, 45.–46. lpp.
4. Conference Report, 1931. g. apr., 31.
5. „A Story of Two Boys”, *Improvement Era*, 1949. g. jūn., 365.
6. Conference Report, 1942. g. apr., 17.
7. „Pres. Smith's Leadership Address”, *Deseret News*, 1946. g. 16. febr., Baznīcas sadaļa, 1.
8. Conference Report, 1934. g. okt., 51.
9. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 1932. g. 12. nov., Baznīcas sadaļa, 5.
10. Conference Report, 1941. g. apr., 25.
11. Priesterības sanāksme, 1947. g. 4. okt., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
12. “Pres Smith's Leadership Address”, 6.
13. Conference Report, 1948. g. apr., 163.–164.
14. Conference Report, 1949. g. apr., 190.
15. Conference Report, 1933. g. apr., 72.

„[Svētie Raksti] satur to, ko jūsu un mans Tēvs ir uzskatījis par pietiekami svarīgu, lai to saglabātu un dotu cilvēku bērniem, un padarītu pieejamu daudzās pasaules valodās.”

Svētie Raksti — visvērtīgākā bibliotēka pasaulē

*Dievs mums ir devis Svētos Rakstus, lai palīdzētu mums
un mūsu ģimenēm sagatavoties mūžīgajai dzīvei.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Savas dzīves nogalē prezidents Džordžs Alberts Smits atminējās pieredzi no savas jaunības, kad kāda Rakstu vieta atstāja uz viņu paliekošu ietekmi: „Kad es biju aptuveni četrpadsmit gadus vecs, es mūsu Svētdienas skolas nodarbībā Mormona Grāmatā lasīju Almas grāmatas četrdesmito nodaļu. Tā iespaidoja manu prātu un noderēja, kad nāve paņēma manus tuviniekus. . . . Tā ir viena no Rakstu vietām, kas mums saka, kurp dosies mūsu gari, kad tie pametīs šo ķermeni [skat. 11.–14.pantu], un kopš tā laika es esmu vēlējies doties uz to vietu, kas tiek saukta par paradīzi.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 104. lpp.]

Prezidents Smits cerēja, ka citiem cilvēkiem būs pašiem sava nozīmīga pieredze, lasot Svētos Rakstus. Savās publiskajās runās un savā personīgajā saskarsmē ar citiem viņš ikvienu cilvēku mudināja studēt Rakstus, lai veidotu savu liecību par evaņģēliju. Reiz braucot ar vilcienu, viņš sāka runāties ar kādu vīrieti, kurš bija uzaudzis Pēdējo dienu svēto ģimenē, bet vairs neapmeklēja baznīcu. „Kad mēs tikāmies,” viņš vēlāk teica, „es stāstīju viņam par Jēzus Kristus evaņģēliju. . . . Un, kad mēs pārrunājām evaņģēlija principus, viņš teica: „Tas mani interesē.” Mēs runājāmies diezgan ilgu laiku, un sarunas beigās šis labais cilvēks, es ticu, ka viņš bija labs cilvēks, man teica: „Es atdotu visu, kas man pieder, lai iegūtu tādu pārliecību, kāda ir jums. . . .”

Es sacīju: „Manu brāli, lai iegūtu šādu pārliecību, tev nevajag atdot visu, kas tev pieder. Viss, kas tev jādara, — ar lūgšanu jāpēta Svētie Raksti. Dodies tur, kur kāds tev tos var paskaidrot. Meklē

patiesību un patiesības skaistums tevi pievilks, un . . . tu varēsi zināt, tāpat kā es zinu, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus ir Kristus, ka Džozefs Smits ir dzīvā Dieva pravietis.”²

Džordža Alberta Smita mācības

Svētajos Rakstos ietvertās patiesības ir daudz vērtīgākas par cilvēku filozofijām.

Bībele, Mormona Grāmata, Mācība un Derības un Dārgā Pērle satur ne vien cilvēku, bet Dieva gudrību. Lai arī tās nav atrodamas daudzu cilvēku mājās, tās satur Tā Kunga vārdu. Kāda nozīme, ja mēs saprotam Homēru un Šekspīru, un Miltonu, un es varētu uzskaitīt visus pasaules rakstniekus; ja mēs neesam lasījuši Svētos Rakstus, mēs esam palaiduši garām šīs pasaules literatūras vislabāko daļu.

Mani brāļi un māsas, visa patiesība, kas ir . . . nepieciešama mūsu glābšanai, ir ietverta manis jau iepriekš uzskaitīto grāmatu vākos. Mums var nepiederēt divu vai trīs tūkstošu sējumu bibliotēka, taču mums par mazu samaksu var piederēt nenovērtējama bibliotēka, kas ir maksājusi labākās šīs pasaules asinis.³

Ja vien jums ir šīs grāmatas, es neraizējos, vai jums savās mājās ir vai nav izcilo pasaules bibliotēku grāmatas. Padomājiet par miljoniem sējumu, kas atrodas Kongresa bibliotēkā Vašingtonā, Britu bibliotēkā un citu valstu bibliotēkās, miljoniem sējumu — un tomēr viss, ko Dievs ir atklājis un paziņojis cilvēku bērniem, kas ir nepieciešams, lai viņus sagatavotu vietai celestiālajā valstībā, ir ietverts šo svēto grāmatu vākos. Cik daudzi no mums zina, ko tās satur? Es bieži apmeklēju mājas, kur es redzu visus jaunākos žurnālus. Grāmatplauktos es redzu grāmatas, kas tiek reklamētas kā vislabāk pārdotās grāmatas. Ja jūs aizvestu tās visas prom un paturētu tikai šos Svētos Rakstus, jūs nezaudētu to, ko Tas Kungs ir licis sarakstīt un padarījis mums visiem pieejamu, lai mēs gūtu labumu. Tādēļ, brāļi un māsas, starp citām mūsu svētībām neaizmirsīsim, ka Tas Kungs ir padarījis par iespējamu, ka mēs varam iegūt, baudīt un izprast Rakstus un saņemt Viņa vārdu, kas cauri laikmetiem ir ticis dots Viņa bērnu glābšanai.⁴

Kad es lasu Svētos Rakstus, . . . es apbrīnoju Tā Kunga labestību, kad Viņš svētī tos, kuri pieņem Viņa mācības, tādēļ šajos svētajos pierakstos var rast vairāk mierinājuma nekā visu laikmetu filozofijās, ko mums devusi cilvēku gudrība.⁵

Mēs runājam par cilvēku filozofijām un reizēm tās apbrīnojam kā skaistu gleznu, taču, ja tās ir pretrunā ar mūsu Debesu Tēva mācībām, kas ietvertas Svētajos Rakstos, tās ir bezvērtīgas. Tās nekad nevienu nevadīs uz mūžīgo laimi, nedz arī kādam palīdzēs rast vietu mūsu Debesu Tēva valstībā.⁶

Es reizēm domāju, ka mēs pietiekami nenovērtējam Svēto Bībeli un to, ko tā satur, un šos citus Rakstus, Mormona Grāmatu, Mācību un Derības un Dārgo Pērli, par kuriem tika teikts, ka tie ir . . . kā vēstules no mūsu Debesu Tēva. Tos var uzskatīt par vēstulēm, jo tie satur Viņa padomus un ieteikumus visiem cilvēku bērniem, kas doti tiem, lai viņi zinātu, kā izmantot savas iespējas, lai viņu dzīves nebūtu veltas.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 105. lpp.]

**Tas Kungs mums deva Rakstus, lai mums
palīdzētu pārvarēt mūsu pārbaudījumus
un sagatavoties paaugstināšanai.**

Šis ir laiks, lai pierādītu sevi, pārbaudes laiks. Šis ir laiks, kad cilvēku sirdis pamirst izbailēs. Kad pasaulē ļaužu masas vaicā sev, kāds būs gals. Daži iedvesmoti cilvēki zina, kāds būs gals. Tas Kungs [Rakstos] ir mums pateicis, kas notiks, — šajā brīnišķīgajā bibliotēkā, ko es turu savās rokās. Viņš mums ir devis nepieciešamo informāciju, lai mēs pielāgotu savas dzīves un sagatavotos, lai neatkarīgi no tā, kas varētu notikt, mēs būtu Tā Kunga pusē.⁸

Ļaujiet man nolasīt, ko Tas Kungs saka Mācības un Derību pirmajā nodaļā attiecībā uz šīm pēdējām dienām: . . .

„Tādēļ Es, Tas Kungs, zinādams to postu, kas nāks pār zemes iedzīvotājiem, aicināju Savu kalpu Džozefu Smitu, jaunāko, un runāju uz viņu no debesīm, un devu viņam pavēles; . . .

Pētiet šīs pavēles, jo tās ir patiesas un uzticamas, un pravietojumi un solījumi, kas ir tanīs, tiks visi piepildīti.

Ko Es, Tas Kungs, esmu runājis, Es esmu runājis, un Es neattaisnojos, un kaut arī debesis un zeme zudīs, Mani vārdi nezudīs, bet tiks visi piepildīti vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats.

Jo skaties un raugi, Tas Kungs ir Dievs, un Gars dod liecību un tās pieraksts ir patiesi, un patiesība pastāv mūžīgi mūžos. Āmen.” [M&D 1:17, 37–39.]

Šo priekšvārdu ir vērts nopietni apdomāt. Tas ir Tēva brīdinājums mums visiem. Tas ir mīloša vecāka sirsnīgs padoms, kurš zina, kas mums vajadzīgs, kā Viņš teica nupat lasītajā nodaļā, ka, zinādams to postu, kas nāks pār zemes iedzīvotājiem, Viņš deva šīs pavēles.⁹

Reizēm mēs aizmirstam, ka Tas Kungs ir runājis, un mēs negūstam informāciju par Viņa spriedumiem. . . .

Varētu citēt desmitiem Rakstu vietu kā pierādījumu, ka mūsu Debesu Tēvs Savā žēlastībā un laipnībā ir runājis ar cilvēku bērniem visos laikmetos, ne tikai sakot viņiem, kas notiks, bet lūdzot viņus novērsties no saviem maldu ceļiem, lai tos nepārsteigtu iznīcība. . . .

Mūsu Debesu Tēvs caur Saviem uzticīgajiem pārstāvjiem ir mums pavēstījis par nozīmīgiem notikumiem, kas būs, un mēs par tiem varam lasīt Viņa Svētajos Rakstos. Ja mēs patiešām vēlamies tapt izglābti un paaugstināti Viņa celestiālajā valstībā, Viņš ir mums pateicis, kā rīkoties.¹⁰

[Raksti] ir vislieliskākā bibliotēka, kas atrodama visā pasaulē. Ko tā satur? Tā satur to, ko jūsu un mans Tēvs ir uzskatījis par pietiekami svarīgu, lai saglabātu un dotu cilvēku bērniem, un padarītu pieejamu daudzās pasaules valodās. Šie Raksti ir ļoti svarīgi, un Pēdējo dienu svētajiem tie ir jāizprot. Es negrāsojūs jūs lūgt pacelt savas rokas, lai noskaidrotu, cik daudzi no šeit esošajiem ir jebkad lasījuši šīs grāmatas, taču es vēlos pievērst jūsu uzmanību faktam, ka tās ir vērtīgas patiesības, un tās satur Tā Kunga atklāto vārdu, kas ir iespiests un paziņots pasaulei ar nolūku sagatavot Viņa bērnus vietai celestiālajā valstībā. Tādēļ es saku, ka šīs grāmatas ir tik vērtīgas. . . . Cik gan pateicīgiem mums vajadzētu būt, ka mēs dzīvojam laikā un laikmetā, kad mēs varam lasīt Viņa padomus un ieteikumus un varam rast skaidrojumu lietām, kas citādi mums būtu neskaidras un apšaubāmas!¹¹ [Skat. 3. ieteikumu 105. lpp.]

Kopā lasot Svētos Rakstus, mēs iedvešam ticību savās ģimenēs.

Es vēlos, lai jūs sev pavaicātu, cik daudzi no jums esat laiku pa laikam lasījuši savām ģimenēm no šīm grāmatām, sasaukuši tās kopā, lai mācītu to, ko viņiem vajadzētu zināt. Es baidos, ka daudzi no mums teiktu, ka esam bijuši pārāk aizņemti.¹²

Mēs jau dzirdējām par daudzām svētībām, ko Tas Kungs ir mums devis šajos svētajos pierakstos, kas ir saglabāti līdz mūsdienām un kas satur visgudrā Tēva padomus un ieteikumus. Šķiet savādi, ka tik daudzi no mūsu cilvēkiem, kuriem sniegtas neskaitāmas iespējas, labi nepārzina šo svēto pierakstu saturu.¹³

Vai mūsu Tēvs turēs mūs par nevainīgiem, kad mēs atgriezīsimies mājās, ja nebūsim saviem bērniem mācījuši šo svēto pierakstu nozīmīgumu? Es domāju, ka nē. . . . Vai jūs domājat, ka pēc tam, kad Tas Kungs . . . ir nolīcis mūsu priekšā lieliskās mācības, kas ietvertas šajos svētajos pierakstos, Viņš izteiks mums atzinību, ja mēs tos nemācīsim savām ģimenēm un tos neskaidrosim tiem, ar kuriem mēs nākam saskarē?

Brāļi un māsas, es atkal vēlos uzsvērt Skolotāja mācību — „pētiet Rakstus”; lasiet tos ar lūgšanu un uzticīgi māciet tos savās mājās; sapulciniet ap sevi savu ģimeni un iedvesiet viņos ticību dzīvajam Dievam, lasot to, kas ir ticis atklāts. Tā ir pati vērtīgākā no visām pasaules bibliotēkām.¹⁴

Turiet šo bibliotēku, kur jūs to varat atrast un kur jūsu bērni to atradīs, un tad izrādiet pietiekamu interesi par to zēnu un meiteņu mūžīgo glābšanu, kuri ir jūsu mājās, lai jūs atrastu veidus un līdzekļus, kā viņus ieinteresēt tajā, ko satur šīs grāmatas, lai viņi varētu zināt, cik viņi ir dārgi sava Debesu Tēva acīs.¹⁵

Cik gan bija jauki, ka man bērībā bija tēvs un māte, kuri apsēdās pie kamīna un lasīja Bībeli, kamēr mēs, bērni, sēdējām uz grīdas. . . .

Tagad es vēlos teikt, mani brāļi un māsas, ka Jēzus Kristus padoms, ko Viņš teica, joprojām ir spēkā: „Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!” [Jāņa 5:39.] Neizturieties nevērigi pret vecu ģimenes Bībeli, nenolieciet to plauktā un neaizmirstiet. Noskaidrojiet, ja jūs to vēl

„Sapulciniet ap sevi savu ģimeni un iedvesiet viņos ticību dzīvajam Dievam, lasot to, kas ir ticis atklāts.”

nezināt, kas tajā teikts, un, ja jūs to jau esat lasījuši, lasiet to atkal bieži saviem bērniem un saviem bērnu bērniem. Lasiet viņiem ne tikai Bībeli, bet arī citas Rakstu grāmatas, ko Tas Kungs ir mums devis mūsu paaugstināšanai, lai mūs mierinātu un lai mūs svētītu.¹⁶

Es pamācu jūs, ak, Israēl, pētiet Rakstus; lasiet tos savās mājās; māciet savām ģimenēm to, ko ir teicis Tas Kungs, un veltīsim mazāk laika, lai lasītu nenozīmīgu un bieži vien kaitīgu mūsdienu literatūru, un dosimies pie patiesības avota, un lasīsim Tā Kunga vārdu.¹⁷ [Skat. 4. ieteikumu 105. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Lasot pirmo rindkopu 99. lpp., padomājiet par kādu reizi, kad kāds Rakstu pants jūs ir līdzīgi iedvesmojis? Kā jūs nonācāt

pie zināšanām, ka Svētie Raksti ir patiesi? Kāda nesena Rakstu pieredze ir stiprinājusi jūsu liecību par to patiesumu?

2. Izlasiet sadaļu, kas sākas 100. lpp., un padomājiet, kāda vieta Rakstiem ir jūsu personīgajā bibliotēkā (starp citām lietām, ko jūs lasāt, skatāties vai klausāties). Ko jūs varat darīt, lai Rakstiem būtu augstāka prioritāte jūsu mājās un jūsu dzīvē?
3. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 101. lpp. Kā Svētie Raksti ir jums palīdzējuši pretoties pēdējo dienu postam un nelaimēm? Padomājiet, kā jūs varētu izmantot Rakstus, lai palīdzētu kādam cilvēkam, ko jūs pazīstat, kurš saskaras ar grūtu pārbaudījumu.
4. Apdomājiet prezidenta Smita padomu ģimenēm 103.–104. lpp. Kādas svētības saņem ģimenes, kuras kopā studē Svētos Rakstus? Kā mūsu bērniem (vai mazbērniem) radīt interesi par Svētajiem Rakstiem?

Saistītie Svētie Raksti: 5. Mozus 6:6–7; Jozuas 1:8; Romiešiem 15:4; 2. Timotejam 3:15–17; 2. Nefija 4:15; Helamana 3:29–30; Mācība un Derības 33:16

Mācīšanas padoms: „Jūs varat palīdzēt tiem, kurus jūs mācāt, būt pārliecinātiem par savām spējām piedalīties pārrunās, ja jūs pozitīvi reaģējat uz katru sirsnīgu piezīmi. Piemēram, jūs varētu teikt: „Paldies tev par atbildi. Tā bija ļoti pārdomāta” . . . vai „Tas ir labs piemērs”, vai „Es pateicos par visu, ko jūs šodien teicāt”” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Conference Report, 1949. g. apr., 83.–84.
2. Conference Report, 1948. g. okt., 165.–166.
3. Conference Report, 1917. g. okt., 43.
4. Conference Report, 1948. g. okt., 164.–165.
5. Conference Report, 1931. g. okt., 120.
6. Conference Report, 1946. g. apr., 125.
7. Conference Report, 1923. g. okt., 70.
8. Conference Report, 1942. g. apr., 14.
9. Conference Report, 1917. g. okt., 42.–43.
10. Conference Report, 1940. g. okt., 107.–
11. Conference Report, 1948. g. okt., 164.
12. Conference Report, 1950. g. okt., 179.
13. Conference Report, 1929. g. apr., 30.
14. Conference Report, 1917. g. okt., 43.–44.
15. Conference Report, 1948. g. okt., 165.
16. „Pres. Smith’s Leadership Address”, *Deseret News*, 1946. g. 16. febr., Baznīcas sadaļa, 6.
17. Conference Report, 1917. g. okt., 41.

Džordžs Alberts Smits un viņa sieva Lūsija. Lai mācītu par atklāsmes nozīmību, prezidents Smits izmantoja lidojumā pieredzēto.

Dieva atklāsme Viņa bērniem

*Mūsu Debesu Tēvs ar Svēto Garu vada mūs
individuāli un Baznīcu kopumā.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Lai mācītu par atklāsmes nozīmīgumu Baznīcas vadīšanā, Džordžs Alberts Smits dalījās pieredzē, kas viņam bija lidmašīnas reisā no Losandželosas, Kalifornijas štata, uz Soltleiksitiju, Jūtas štatu:

„Netālu no Milfordas, Jūtas štatā, mēs pēkšņi ielidojām vienā no biežākajām miglām, ko es jebkad esmu redzējis. Es centos paskatīties pa lidmašīnas logu, taču caur miglu neko nevarēju saskatīt. Ārpus lidmašīnas neko nevarēja redzēt nevienā virzienā.

Es zināju, ka mēs tuvojamies kalniem ar aptuveno ātrumu — trīs jūdzes minūtē, ka mums vajadzēja pārlidot tiem pāri, lai nokļūtu Soltleikas ielejā. Es biju uztraucies un jautāju sev: „Kā pilots var zināt ceļu, ja viņš neko neredz?” Viņam bija kompass, taču lidmašīna varēja novirzīties no sava kursa. Viņam bija ierīces, kas norādīja attālumu virs jūras līmeņa, taču viņš nevarēja zināt, cik tālu mēs esam no zemes. Es nedomāju, ka viņš varētu lidot pietiekami augstu virs kalniem, kas bija starp mums un Soltleikas ieleju, lai tiktu tiem pāri, un censties atrast lidlauku pēc signāluguņu mirgošanas, ja mēs nokļūtu pietiekami tuvu, taču es sajutu tirpas, kad iedomājos par briesmām, ka mēs varētu nomaldīties no ceļa un neredzēt signālugunis un lidlauku.

Savā satraukumā es devos uz vietu, kur atradās pilots un otrs pilots, lai noskaidrotu, kā viņi zina, kur mēs dodamies. Es nevarēju pateikt, vai mēs bijām simts pēdas, tūkstoš pēdas vai desmit tūkstoš pēdas virs zemes, un es nezināju, kā viņi to var noteikt, ja vien tikai aptuveni. Es ievēroju, ka pilotam uz auss bija maza ierīce,

līdzīga tai, ko mēdz izmantot telefona operatori zvanu saņemšanai. Es pajautāju otrajam pilotam, kā viņi var noteikt, vai mēs lidojam pareizā virzienā, vai zināt, ka mēs neesam novirzījušies no kursa. Viņš atbildēja: „Kad mēs nevaram redzēt, mēs vadāmies pēc radiosignāla.”

„Kas tas ir?” es jautāju. Viņš paskaidroja, ka signālu varētu salīdzināt ar elektrisku lielceļu starp diviem punktiem, un mūsu gadījumā šie punkti bija Milforda un Soltleiksītija. Viņš teica, ka ierīce uz pilota auss darbojas tā, ka, ja lidmašīna atrodas radiosignāla laukā, var dzirdēt zemu, dūcošu skaņu, taču, ja lidmašīna novirzās pa labi vai pa kreisi, skaņa mainās, un pilots tiek brīdināts ar tādiem kā telegrāfa klikšķiem. Ja viņš . . . atgriežas atpakaļ signāla laukā jeb uz lielceļa, uz drošības ceļa, klikšķi beidzas, un atsākas dūkšana. Ja mēs turpinām lidot signāla laukā, mēs droši nokļūsim līdz savam galamērķim.

Es atgriezos savā vietā krietni nomierinājies, zinot, ka, neskatoties uz to, ka mēs bijām ietīti miglā un tumsā un nevarējām ne redzēt, ne sajūst, kur mēs atrodamies, pilots nepārtraukti saņēma informāciju, ka mēs esam uz lielceļa, un viņš zināja, ka mēs drīz nonāksim savā galamērķī. Pēc dažām minūtēm es jutu, ka lidmašīna nolaižas. Mēs bijām šķērsojuši kalnu virsotnes un tuvojāmies lidostai. Kad mēs bijām gandrīz piezemējušies, mēs varējām saskatīt spēcīgās lidlauka gaismas, kas norādīja, kur nolaisties, un lidmašīna ar savu vērtīgo kravu aizskāra zemi tik liegi, kā kajja nolaižas uz ūdens, lēni apstājās, un mēs izkāpām no sava satiksmes līdzekļa uz zemes, būdami priecīgi, ka atkal esam mājās. . . .

Es esmu daudzas reizes domājis par mācību, ko es apguvu lidmašīnā, un esmu to pielietojis praksē Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. . . .

Lai mūs vadītu, Tas Kungs mums ir devis ne tikai padomus, kas jau ir ierakstīti Rakstos, bet viņš šai Baznīcai ir iecēlis vadītāju, vienu no Saviem dēliem, kurš ticis izraudzīts un ordinēts, un iesvētīts par prezidentu. Viņš ir mūsu pilots, un viņš tiks vadīts ar balsi, kas viņam dos spēju mūs vadīt, lai kur mēs dotos. Ja mēs esam gudri, mēs neļausim saviem spriedumiem būt pretrunā ar viņa spriedumiem, bet būsīm priecīgi godāt viņu, kamēr vien Tas Kungs viņu atbalsta.”

Prezidents Smits vēl izmantoja lidmašīnā gūto pieredzi, lai mācītu, ka katrs no mums var saņemt atklāsmi, ja mēs esam cienīgi, lai vadītu savu dzīvi:

„Ja mēs dzīvojam tā, kā mēs zinām, ka mums jādzīvo, mums ir tiesības uz mierīgo, kluso balsi, kas brīdina par briesmām, sakot, ka šis ir drošs ceļš, ejiet pa to. . . . Ja mēs esam nepareizi uzvedušies, balss mums čukstēs: „Griezies atpakaļ, tu esi kļūdījies; tu neesi ievērojis sava Debesu Tēva padomu.” Novērsieties no sava nepareizā ceļa, kamēr vēl ir laiks, jo, ja jūs esat aizgājuši pārāk tālu no pareizā ceļa, jūs nedzirdēsiet balsi un jūs varat bezcerīgi apmaldīties. . . .

Es jums iesaku iegūt Dieva Garu un to paturēt, un vienīgais veids, kā mēs to paturēsim, ir dzīvojot Viņam līdzās, turot Viņa baušļus. . . . Klausieties lēno, kluso balsi, kas vienmēr jūs vadīs, ja jūs esat tās cienīgi, — ceļā uz mūžīgo laimi.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 114. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Dievs Sevi pasludina Saviem bērniem mūsdienās, tāpat kā Viņš to ir darījis senatnē.

Cik gan tā ir liela privilēģija — dzīvot pasaules laikmetā, kad mēs zinām, ka Dievs dzīvo, kad mēs zinām, ka Jēzus Kristus ir pasaules Glābējs un mūsu Pestītājs, un kad mēs zinām, ka Tas Kungs aizvien Sevi pasludina Saviem bērniem, kuri ir sagatavojušies saņemt Viņa svētības! Šorīt [Vispārējās konferences sesijā] es lielā auditorijā raugos cilvēku sejās, no kuriem vairums bauda Visuvarenā iedvesmu, un, kad viņi lūdz, viņi lūdz savu Debesu Tēvu, zinot, ka viņu lūgšanas tiks atbildētas ar svētībām. . . . Mēs zinām, ka debesīs ir Dievs, ka Viņš ir mūsu Tēvs, ka Viņš ir ieinteresēts mūsu veikumā, un Viņš to ir darījis kopš pasaules sākuma, kad uz Zemes nokļuva Viņa pirmie bērni.²

Atšķirība starp šo diženo Baznīcu un visām pārējām baznīcām kopš iesākuma ir bijusi tā, ka mēs ticam dievišķai atklāsmei; mēs ticam, ka mūsu Tēvs šodien runā ar cilvēku, tāpat kā Viņš to ir darījis kopš Ādama laikiem. Mēs ticam un mēs zinām — kas ir vairāk nekā tikai ticēt — ka mūsu Tēvs ir izstiepis Savu roku šajā pasaulē cilvēku bērnu glābšanai.³

Mēs tiekam uzskatīti par svētu tautu ne tikai tāpēc, ka mēs ticam šīm grāmatām [Mormona Grāmatai, Mācībai un Derībām un Dārgajai Pērlei], bet arī tāpēc, ka mēs pārliecināti ticam, ka mūsu Debesu Tēvs ir runājis šajās dienās un šajā laikmetā. Mēs tiešām zinām, ka notiek saziņa ar debesīm. Mēs ticam, ka Jehovam ir tādas pat sajūtas pret mums, tāda pat ietekme uz mums, kāda Viņam bija uz Viņa bērniem, kuri šajā pasaulē dzīvoja senatnē.

Neticīgie visos pasaules laikmetos ir uzskatījuši, ka Jēzus Kristus Baznīcas locekļi ir svēta tauta. Dažādos laika periodos, kad vien Tas Kungs ir runājis caur Saviem kalpiem, uz Zemes ir bijis daudz cilvēku, kuri ir teikuši: „Es neticu atklāsmei.” Šis laikmets nav šī likuma izņēmums. Tūkstošiem, jā, miljoniem mūsu Tēva bērnu, kuri dzīvo uz Zemes, tikai atkārtoti pagātnes vēsturi, kad viņi noliedz, ka Dievs no jauna ir atklājis Savu gribu cilvēku bērniem, un saka, ka viņiem nav vajadzīga nekāda papildu atklāsme.⁴

Mēs neticam, ka debesis ir aizzīmogotas virs mūsu galvām, bet ticam, ka tas pats Tēvs, kurš mīlēja un loloja Israēla bērnus, mīl un lolo mūs. Mēs ticam, ka mums tikpat ļoti kā viņiem ir nepieciešama mūsu Debesu Tēva palīdzība, lai vadītu savas dzīves. Mēs zinām, ka laikā un laikmetā, kurā mēs dzīvojam, zīmogs ir noņemts, un Dievs ir atkal runājis no debesīm.⁵ [Skat. 2. ieteikumu 114. lpp.]

Tas Kungs vada Savus ļaudis, dodot atklāsmi Baznīcas prezidentam.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca tika izveidota ar tiešu pavēli no mūsu Debesu Tēva. Šī Baznīca ir celta uz atklāsmes klints, un tā tika un tiek vadīta ar atklāsmi.⁶

Ir unikāli šajās dienās piederēt baznīcai, kuras locekļi tic, ka Tas Kungs runā caur viņu vadītājiem. Kad mums šīs Baznīcas prezidents sniedz norādījumus, mēs ticam, ka viņš mums saka to darīt, ko Tas Kungs vēlas. Mums tas nozīmē ko vairāk nekā tikai cilvēka padomu. Mēs tam ticam, un šī ticība pārbauda mūsu sirdis, un mēs tiekam skubināti atjaunot savu apņemšanos būt tādiem, kā to vēlas Dievs.⁷

Mums Baznīcā ir maldinātas dvēseles, kuras savā neziņā ir pretojušās [Baznīcas prezidenta] padomam, neapzinoties faktu, ka tās

ir pretojušās Tam Kungam, un tās ir kritušas tumsībā un bēdās, un, ja vien tās nenožēlos grēkus, tās negūs vietu celestiālajā valstībā.

Atcerēsīties, ka šeit mirstībā šīs Baznīcas prezidents ir oficiāli iecelts par Baznīcas vadītāju, lai pārstāvētu debesu un zemes Mācītāju.⁸

Kad cilvēki, kā tie reizēm mēdz darīt, lai gūtu panākumus kādā jomā, nāk pie kāda cilvēka vai cilvēkiem un saka: „Man bija šis sapnis, un tas ir tas, ko Tas Kungs vēlas, lai mēs darītu,” jūs varat zināt, ka tie neatrodas Tā Kunga pusē. Dieva dotie sapņi un vīzijas, un atklāsmes cilvēku bērniem vienmēr nāk caur Viņa atbilstoši iecelto kalpu. Jums var būt sapņi un citas garīgās izpausmes jūsu pašu mierinājumam vai jūsu pašu labumam, taču jūs tās nesaņemsit Baznīcai. . . . Mēs nedrīkstam tapt pievilti.⁹

Mana dvēsele šodien ir pateicības pilna par zināšanām, ka, mums, turpinot būt šīs Baznīcas locekļiem, ir vadītājs, kurš zina ceļu, un, ja mēs rīkojamies atbilstoši viņa norādījumiem . . . mēs nesaskarsīties ar garīgām nelaimēm, ar ko pasaule saskaras, bet mēs dosīties, darot labu, svētot cilvēci un priecājoties to cilvēku sabiedrībā, kurus mēs mīlam.¹⁰ [Skat. 3. ieteikumu 114. lpp.]

Ja mēs paklausām baušļiem, katram no mums ir tiesības uz personīgo iedvesmu no Svētā Gara.

Es jums uzticos, mani brāļi un māsas. . . . Jums ir tiesības uz tādām pat zināšanām kā tam, kurš prezidē pār šo Baznīcu. Jums ir tiesības uz to pašu iedvesmu, kas plūst pie tiem, kurus Dievs ir licis ordinēt par Saviem vadītājiem. Jums ir tiesības uz Gara iedvesmu un zināšanām par to, ka Viņš ir jūsu Tēvs, un, kad es saku „jūs”, es runāju par visiem tiem, kuri ir paklausījuši mūsu Tēva baušļiem un ir baudījuši Tā Kunga Gara patīkamo ietekmi Kristus Baznīcā. . . . Katram no mums ir tiesības uz Tā Kunga iedvesmu atbilstoši tam, cik dievbijīgu dzīvi mēs dzīvojam.¹¹

Lai kur jūs dotos, jūs neatradīsiet nevienu šādu grupu, kurā katram cilvēkam ir ticība Dievam; un, ja mēs jautātu, cik daudziem no jums ir liecība, nevis tikai ticība, jo kāds cits to jums ir teicis, bet cik daudziem no jums ir pārliecība, ka šis ir Dieva darbs, ka Jēzus ir Kristus, ka mēs dzīvojam mūžīgi, ka Džozefs Smits bija dzīvā Dieva pravietis,

*„Katram no mums ir tiesības uz Tā Kunga iedvesmu
atbilstoši tam, cik dievbijīgu dzīvi mēs dzīvojam.”*

jūs atbildētu, ka jums ir šī liecība, kas jūs paceļ un kas jūs stiprina, un kas jums sniedz gandarījumu, virzoties uz priekšu pasaulē. . . .

. . . Kad es biju zēns, es uzzināju, ka šis ir Tā Kunga darbs. Es uzzināju, ka uz Zemes dzīvoja pravieši. Es uzzināju, ka Visuvarenais var iedvesmot tos, kuri dzīvo cienīgi, tādēļ mēs neesam atkarīgi no viena vai diviem, vai dažiem cilvēkiem. Ir tūkstošiem šīs Baznīcas locekļu, kuri zina — tas nepavisam nav iztēles auglis — viņi zina, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus ir Kristus, un ka mēs esam Dieva bērni.¹²

Lai zinātu, ka šis ir Tā Kunga darbs, jūs neesat atkarīgi tikai no vēstures faktiem, ne arī no kāda cilvēka mācībām, jo jums tas ir iededzināts jūsu dvēselēs ar Svētā Gara dāvanu. Ja jūs esat uzticīgi savam pienākumam, jūsu prātā nav šaubu par jūsu izcelsmi, nedz arī par vietu, kur jūs dosities, kad šī dzīve būs beigusies.¹³

Liecību mums nevar iedot kāds cits cilvēks. Pārliecību sniedz mūsu Debesu Tēvs.¹⁴

Es šodien stāvu šeit pateicībā par zināšanām, ko esmu saņēmis. Es esmu pateicīgs, ka savā liecībā es neesmu atkarīgs ne no viena cilvēka. Protams, es esmu pateicīgs par iedrošinājumu, ko es esmu saņēmis no citiem cilvēkiem, kuriem ir gaisma un zināšanas un kuri sniedz iedrošinājumu ar savas taisnīgās dzīves paraugu, taču es neesmu atkarīgs no viņiem attiecībā uz zināšanām, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus Kristus ir cilvēces Izpircējs un ka Džozefs Smits ir Tā Kunga pravietis. Šīs lietas es zinu pats.

. . . Es priecājos liecinot, ka es zinu, ka evaņģēlijs ir patiess, un es pateicos savam Debesu Tēvam no visas savas dvēseles, ka Viņš to man ir atklājis.¹⁵

No visām svētībām, kas man dzīvē dotas, visvērtīgākās ir zināšanas, ka Dievs dzīvo un ka šis ir Viņa darbs, jo tas ietver visas citas svētības, ko es ceru baudīt šajā dzīvē un nākamajā dzīvē.¹⁶ [Skat. 4. ieteikumu 114. lpp.]

Svētais Gars ir drošs ceļvedis mirstīgās dzīves ceļā.

[Dieva] Gara sadraudzība . . . ir drošs ceļvedis mirstīgās dzīves ceļā un droša sagatavošanās mājokļa iemantošanai Viņa celestiālajā valstībā.¹⁷

Ījaba grāmatā mēs lasām, ka cilvēkā ir gars, un Visuvarenā iedvesma tam piešķir atziņas un ieskatus [skat. Ījaba 32:8]. Ja mēs ievērojam Dieva baušļus, mums ir tiesības uz šo iedvesmu, un, ja mēs dzīvojam tā, kā jādzīvo Dieva dēliem, mums būs šī iedvesma, un neviens to nevarēs ietekmēt, un rezultāts būs mūsu fiziskā, garīgā un tikumiskā izaugsme mirstībā un turpmāka izaugsme cauri mūžības laikmetiem.¹⁸

Tā Kunga Gara sadraudzība ir pretlīdzeklis nogurumam, . . . bailēm un visam tam, kas reizēm mūs dzīvē nomāc.¹⁹

Kad Glābēja mācekļi bija ar Viņu kopā, tie Viņu apbrīvoja, nezinot, cik varens Viņš ir patiesībā, taču viņi tikai tad spēja pārvarēt problēmas un izturēt vajāšanas, kas dzīvi padarīja gandrīz neizturamu, kad pār viņiem bija nācis Svētais Gars, kad viņi bija saņēmuši kristības ar uguni. Kad Visuvarenā iedvesma sniedza viņiem sapratni, viņi zināja, ka dzīvo mūžīgi, un, ja viņi paliks uzticīgi, viņi

zināja, ka tad, kad viņi būs guldījuši savu ķermeni nāvē, viņi tiks uzcelti no kapa — slavai un nemirstībai.

Tas bija rezultāts Dieva Gara iedvesmai, kas bija nākusi pār viņiem, Visuvarenā iedvesmai, kas viņiem deva sapratni. . . .

Es lūdzu, lai ar mums mājotu tas Gars, kurš vada mūs pa patiesības un taisnīguma ceļu, un es lūdzu, lai tā vēlme, ko sniedz mūsu Debesu Tēva iedvesma, mūs turpinātu vadīt pa šo dzīves ceļu.²⁰

Kad dzīves darbi būs pabeigti, kaut mēs varētu atklāt, ka mēs esam klausījušies šīs lēnās, klusās balss čukstus, kas mūs vienmēr ir vadījuši pa taisnīguma ceļu, un zināt, ka tā ir nodrošinājusi celestiālās valstības vārtu atvēršanu mums pašiem un tiem, kurus mēs mīlam, lai dotos uz priekšu cauri laikmetiem, . . . mūžīgi laimīgi.²¹ [Skat. 5. ieteikumu 115. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Lasot „No Džordža Alberta Smita dzīves” (107.–109. lpp.), padomājiet par to, kā prezidenta Smita līdzība attiecas uz mūsu ceļojumu cauri mirstībai. Ko varētu simbolizēt migla, radiosignāls un klikšķa skaņa? Kā Tas Kungs ir jūs brīdinājis par briesmām un jums palīdzējis palikt uz mūžīgās dzīves ceļa?
2. 109.–110. lpp. prezidents Smits paziņo, ka mūsdienās atklāsme ir tikpat nepieciešama kā Bībeles laikos. Ko jūs atbildētu tādām cilvēkam, kurš saka, ka Rakstos dotās atklāsmes ir pietiekamas mūsdienām? Kāda pieredze ir jums mācījusī, ka Debesu Tēvs „ir ieinteresēts mūsu veikumā”?
3. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 110. lpp. Kā jūs esat uzzinājuši, ka pravieša padoms nāk no Tā Kunga un „nozīmē ko vairāk nekā tikai cilvēka padomu”? (110. lpp.) Kā personīgā atklāsme var jums palīdzēt pieņemt un pielietot atklāsmi, kas dota caur pravieti?
4. Studējot sadaļu, kas sākas 111. lpp., padomājiet par to, kā jūs ieguvāt liecību par evaņģēliju. Kā jums ir palīdzējušas citu cilvēku liecības? Ko jūs darījāt, lai paši uzzinātu patiesību?

5. Beidzamajā mācību sadaļā (113.–114. lpp.) atrodiēt vārdus un frāzes, kas raksturo to, kā mums var palīdzēt Svētais Gars. Padomājiēt par to, ko jūs varat darīt, lai jūs biežāk savā dzīvē būtu Svētā Gara sadraudzības cienīgi.

Saistītie Svētie Raksti: Jāņa 15:26; 1. Nefija 10:17–19; 2. Nefija 32:5; Moronija 10:3–5; Mācība un Derības 1:38; 42:61; 76:5–10; Ticības apliecinājumi 1:9

Mācīšanas padoms: „Neuztraucieties, ja pēc tam, kad esat uzdevuši jautājumu, nodarbības dalībnieki dažas sekundes ir klusi. Neatbildiet pats uz savu jautājumu; dodiet viņiem laiku apdomāt atbildes. Tomēr ieildzis klusums var norādīt, ka viņi neizprot jautājumu un ka jums vajag to pārfrāzēt” (*Teaching, No Greater Call*, 69).

Atsauces

1. Conference Report, 1937. g. okt., 50.–53.
2. Conference Report, 1946. g. apr., 4.
3. Conference Report, 1917. g. apr., 37.
4. „Some Points of ‘Peculiarity’”, *Improvement Era*, 1949. g. marts, 137.
5. *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, 55. lpp.
6. „Message to Sunday School Teachers”, *Instructor*, 1946. g. nov., 501. lpp.
7. Conference Report, 1930. g. okt., 66.
8. Conference Report, 1937. g. okt., 52.–53.
9. Conference Report, 1945. g. okt., 118.–119.
10. Conference Report, 1937. g. okt., 53.
11. Conference Report, 1911. g. okt., 44.
12. Conference Report, 1946. g. apr., 124.–125.
13. Conference Report, 1905. g. apr., 62.
14. „Opportunities for Leadership”, *Improvement Era*, 1949. g. sept., 557.
15. Conference Report, 1921. g. okt., 42.
16. Conference Report, 1927. g. apr., 82.
17. „To the Latter-day Saints Everywhere”, *Improvement Era*, 1947. g. dec., 797.
18. Conference Report, 1944. g. apr., 31.
19. Conference Report, 1945. g. okt., 115.–116.
20. Conference Report, 1939. g. apr., 124.–125.
21. Conference Report, 1941. g. apr., 28.

*„Mēs sniedzam Jēzus Kristus evaņģēliju. Mūsu sirdīs
kvēlo vēlēšanās izglābt cilvēku bērnus.”*

Entuziasma pilna vēlēšanās dalīties evaņģēlijā

*Atjaunotā evaņģēlija vēstījums ir nepieciešams
mūsu brāļiem un māsām visā pasaulē, un
mūsu privilēģija ir dalīties tajā ar viņiem.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Kāds tuvs Džordža Alberta Smita draugs rakstīja: „Prezidents Džordžs Alberts Smits ir dzimis misionārs. Kopš jaunības viņam ir bijusi kvēla vēlēšanās dalīties evaņģēlija mācībās ar saviem līdzcilvēkiem, padarīt patiesības, kas tika atklātas pravietim Džozefam Smitam, zināmas Dieva dēļiem un meitām, jo visus viņš uzskata par saviem brāļiem un māsām.

Vairākas reizes man bija privilēģija ceļot kopā ar prezidentu Smitu vilcienā. Katru reizi es ievēroju, ka, tiklīdz mēs sākām braukt, viņš paņēma no savas somas dažus evaņģēlija traktātus, ielika tos savā kabatā un tad devās starp pasažieriem. Ar savu draudzīgo, labvēlīgo izturēšanos viņš drīz vien iepazinās ar kādu no ceļotājiem, un pēc neilga laika es dzirdēju viņu atstāstām stāstu par Baznīcas dibināšanu, ko veica pravietis Džozefs Smits, vai stāstām par svēto izešanu no Navū un par viņu pārbaudījumiem un grūtībām, šķērsojot prērijas, lai nokļūtu Jūtā, vai savam jaunatrastajam draugam izskaidrojām kādus evaņģēlija principus. Notika saruna pēc sarunas ar katru pasažieri pēc kārtas, līdz ceļojums bija beidzies. Vairāk nekā četrdesmit gadu laikā, kopš iepazinu prezidentu Smitu, es esmu mācījies, ka, lai kur viņš būtu, viņš vispirms un pirmkārt ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionārs.”¹

Par prezidentu Smitu vēl ir rakstīts: „Viņš runāja par reliģiju ar skursteņslauķi, kurš strādāja viņa mājās. Reti kad viņš neizman-toja iespēju paskaidrot atjaunotā evaņģēlija mūžīgās patiesības gan

draugam, gan svešiniekam. Viņaprāt, tas bija visaugstākais pakalpojums, jo Kristus vēstījums bija visnozīmīgākā dāvana, kas viņam bija dodama.”² [Skat. 1. ieteikumu 126. lpp.]

Tā kā dalīšanās evaņģēlijā bija tēma, par ko prezidents Smits savās mācībās runāja bieži, šī ir pirmā no trim nodaļām par šo tēmu šajā grāmatā. Šī nodaļa koncentrējas uz iemesliem, kāpēc mēs dalāmies evaņģēlijā; 13. nodaļā aprakstīti vairāki veidi, kā mēs varam piedalīties šajā svarīgajā darbā; un 14. nodaļā aprakstīts, kā mēs savos centienos varam gūt vislabākos panākumus.

Džordža Alberta Smita mācības

Pasaulei ir nepieciešams tas, kas ir mums, — savā pilnībā atjaunotais Jēzus Kristus evaņģēlijs.

No viena gala līdz otram pasaule ir nemierā un moku pārņemta. Vīrieši un sievietes raugās gan šur, gan tur, meklējot, kur viņi varētu rast to, kas viņiem sniegs mieru. . . . Jēzus Kristus evaņģēlijs ir atjaunots. No debesīm atklātā patiesība ir šeit, un tā ir tā patiesība, tas evaņģēlijs, kas, ja pasaule tikai to zinātu, būtu panaceja visām viņu kaitēm. Tā ir vienīgā lieta, kas sniegs viņiem mieru, kamēr viņi dzīvo uz Zemes.³

Šis pasaules cilvēkiem ir nepieciešams atgriezties pie pamatiem, ko ielicis debesu un Zemes Meistars — ticības, grēku nožēlošanas un kristīšanās ar iegremdēšanu grēku atļaišanai, un Svētā Gara dāvanas saņemšanas zem to rokām, kuriem ir dievišķas pilnvaras. Lūk tas pasaulei ir nepieciešams. Es patiesi esmu pateicīgs, ka daudzi lūkojas tajā virzienā. Viņi ir akli gājuši pa ceļu, kas vedis uz ciešanām un postu, taču viņu ceļā ir novietots aizsniedzams līdzeklis visām kaitēm — Jēzus Kristus evaņģēlijs. Visiem cilvēkiem ir izplānots ceļš, kas, lai arī ir šaurs un grūti ejams, ved atpakaļ pie mūsu visu Tēva; un nav neviena cita ceļa, kas ved uz turieni.⁴

Pasaules baznīcas savā veidā cenšas mierināt cilvēku sirdis. Tām ir daudzi tikumi un daudzas patiesības, un tās paveic daudz laba, bet tās nav Dieva pilnvarotas. Nevienai no tām nav priesteru, kas būtu dievišķi pilnvaroti.⁵

Pēdējo dienu svētie ir vienīgie, kuriem ir mūsu Debesu Tēva pilnvaras veikt evaņģēlija priekšrakstus. Pasaulei mēs esam nepieciešami.⁶

Pasaulē ir īsts bads pēc Tā Kunga vārdiem, un daudzi godīgi cilvēki nopietni cenšas uzzināt, ko mūsu Debesu Tēvs vēlas no viņiem. Es esmu ticīgs ar daudziem pasaules baznīcu vadītājiem un viņu starpā esmu atklājis cēlus cilvēkus, kuri ir nodevušies labiem darbiem, taču to starpā, kuri ir aicināti kalpošanai dažādās baznīcas organizācijās, es esmu reti kad saticis cilvēkus, kuriem ir izpratne par savas esamības mērķiem vai kuri saprot, kāpēc mēs esam šeit pasaulē. Cilvēki nevar mācīt to, ko tie paši nezina. Šie labie cilvēki, neizprotot evaņģēliju un nepieciešamību pēc tā priekšrakstiem, savas mācības ļoti ierobežo morālās pamācībās vai psalmu lasīšanā savām draudzēm. Tiek izvēlēti atsevišķi Rakstu panti, lai runātu par tikumību, godīgumu u.c., kas viss ir noderīgi un iedvesmojoši, bet tikai daži sprediķi tiek teikti, izskaidrojot prasības, kas uzliktas katrai dvēselei, pirms mēs varam ieiet Debesu valstībā. Tieši šo informāciju pasaulei vajag visvairāk. Tikai dažiem mācītājiem ir vēstījums savām draudzēm, kas tās iedvesmo ticēt Jēzus Kristus dievišķībai un nepieciešamībai saņemt Viņa noteiktos evaņģēlija priekšrakstus.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 126. lpp.]

Ir daudzi cilvēki, kuri, ja viņiem būtu dota iespēja, pieņemtu patiesību.

It visur mūsu Tēva bērni ļoti vēlas uzzināt, kas viņiem būtu jā-dara, taču viņi tiek maldināti ļaunu ietekmju dēļ, kas izplatījušās uz Zemes; patiesība tiek apslēpta no godājamiem zemes cilvēkiem. . . . Pretinieks darbojas, un vienīgais spēks, kas var neutralizēt viņa ietekmi, ir Jēzus Kristus evaņģēlijs.⁸

Cilvēki nav vēlējušies uzticēties cits citam. Viņi nav ticējuši tam, ko ir dzirdējuši, un viņi nav vēlējušies rīkoties, kā tas notika ar Filipu, vienu no Glābēja mācekļiem, kurš Nātānaēlam, kad tas bija atnācis pie viņa ciemos, deva šādu padomu. Filips teica: „Tas Kungs ir atnācis.”

Un viņš raksturoja Viņu, un Nātānaēls vaicāja: „No kurienes Viņš nācis?”

Un Filips atbildēja: „No Nacaretēs.” Un tad šis labais cilvēks teica: „Vai no Nacaretēs var nākt kas labs?” Filips teica: „Nāc un redzi!” (Skat. Jāņa 1:43–46.)

Nātānaēlam bija mācīts ticēt, ka no Nacaretēs nevar nākt nekas labs, un tomēr viņš bija tas vīrs, par kuru Glābējs vēlāk teica, ka viņš ir israēlietis, kurā nav viltības — labs cilvēks, taču maldināts dzirdēto stāstu dēļ.

Taču, kad viņš uzzināja, viņš atsaucās mācekļu aicinājumam: „Nāc un redzi!”, un viņš nāca un redzēja.

Mēs esam izjutoši lielu prieku Viņa Gara ietekmē. Mēs vēlamies, lai visi cilvēki baudītu šo svētību, tādēļ, kad viņi ir vaicājuši: „Kas šie ir par cilvēkiem?”, mūsu atbilde ir bijusi: „Nāciet un redziet!”⁹

Mans Debesu Tēvs . . . ir mani aicinājis doties uz daudzām pasaules daļām, un, kopš es esmu aicināts šajā kalpošanā, es esmu veicis vairāk nekā miljons jūdžu. Es esmu ceļojis pa daudzām zemēm un klimata joslām, un, lai kur es būtu, es esmu atradis labus cilvēkus, dzīvā Dieva dēlus un meitas, kuri ir gaidījuši Jēzus Kristus evaņģēliju, un starp viņiem ir desmitiem, simtiem tūkstošu, miljoniem cilvēku, kuri pieņemtu patiesību, ja vien viņi zinātu to, ko mēs zinām.¹⁰

Pasaulē ir lieliskas baznīcu organizācijas, daudzi dievbijīgi vīrieši un sievietes, kuri atbilstoši savai izpratnei dzīvo saskaņā ar mūsu Debesu Tēva gribu. . . .

Visu cilvēku, kuri dzīvo pēc tās gaismas, ko Tas Kungs viņiem dod, un kuri meklē Viņu sirsnīgā lūgšanā, sirdis tiks aizskartas, prāti ietekmēti, un viņiem tiks piedāvāta iespēja uzzināt, ka Dievs ir atkal runājis.¹¹ [Skat. 3. ieteikumu 126. lpp.]

Mēs ar entuziasmu vēlamies dalīties evaņģēlijā, jo mēs mīlam savus tuvākos.

Iespējams, ka kādam novērotājam varētu likties, ka Pēdējo dienu svēto starpā pastāv neparasts entuziasms. Kāds vīrs nesēn teica: „Man liekas savādi tas, cik priecīgi jūsu ļaudis turpina veikt savu darbu. Neatkarīgi no tā, vai es runāju ar jaunieci vai ar pieaugušu cilvēku, ar dārznieku vai ar policistu, visi jūsu ļaudis ir laimīgi, apmierināti un pārliecināti, ka viņiem ir Jēzus Kristus evaņģēlijs.” . . .

„Tie, kas tic, rīkosies atbilstoši Glābēja sniegtajam piemēram, kad Viņš Saviem mācekļiem teica: „Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts.””

. . . Vai tas ir kāds brīnums, ka mūsu pielūgsmē pastāv entuziasms, jo mēs vēlamies dalīties šajās brīnišķīgajās patiesībās ar saviem kaimiņiem? Vai ir jābrīnās, ka tad, kad pienāk laiks, kad mūsu dēli tiek aicināti kalpot misijā vai kad mums tiek lūgts atlikt savus darbus un doties kā dzīvā Dieva kalpiem, apveltītiem ar spēku no augšienes, ar pilnvarām, kas ir piešķirtas šajās pēdējās dienās, un dalīties ar cilvēkiem šajā brīnišķīgajā patiesībā, kas tik ļoti ir bagātīnājusi mūsu dzīvi, . . . ka mēs labprātīgi un ar prieku atsaucamies?¹²

Mēs nesam Jēzus Kristus evaņģēliju. Mūsu sirdīs kvēlo vēlēšanās izglābt cilvēku bērnus. To mēs darām ne tāpēc, lai nostiprinātu sevi vai kļūtu finansiāli nodrošināti; ne tāpēc, lai mūsu vārdi tiktu godināti uz zemes par mūsu sasniegumiem; bet tāpēc, lai Dieva dēli un meitas, lai kur viņi būtu, dzirdētu šo evaņģēliju, kas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic un paklausa tā priekšrakstiem. Un tie, kas tic, rīkosies atbilstoši Glābēja sniegtajam piemēram, kad Viņš

Saviem mācekļiem teica: „Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts, bet, kas netic, tiks pazudināts.” [Marka 16:16.]¹³

Padomājiet par atbildību, kas gulstas uz mums, ja mēs dzīvojam bezrūpīgi vai vienaldzīgi, necenšoties dalīties dievišķajā patiesībā ar tiem, kurus Tas Kungs mīl tikpat daudz, kā Viņš mīl mūs, un kuri ir dārgi Viņa acīs. Es uzskatu, ka dažiem mūsu Baznīcas locekļiem būtu jāpamostas. Es domāju, ka jāpieliek lielākas pūles, lai dalītos ar mūsu Tēva bērniem visā patiesībā, kas šai Baznīcai ir.¹⁴

Kad kāds cilvēks ir slims un viņš ir mūsu kaimiņš, mēs viņam ar prieku kalpojam; ja viņa ģimenē kāds nomirst, mēs viņu cenšamies mierināt. Taču gadu pēc gada mēs viņam ļaujām iet pa ceļiem, kas viņam liegs mūžīgās dzīves iespēju, mēs viņam paejam garām, it kā viņš būtu niecība.¹⁵

Vai mēs aptveram, ka katrs vīrietis ir radīts pēc Dieva tēla un ir Dieva dēls un katra sieviete ir Viņa meita? Lai kur viņi atrastos, tie ir Viņa bērni, un Viņš mīl viņus un vēlas viņus izglābt. Kā Baznīcas locekļi mēs noteikti nedrīkstam būt dīkdieņi. Mēs nevaram saņemt mūsu Debesu Tēva labvēlību, kas mums ir dāvāta, zināšanas par mūžīgo dzīvi un savtīgi to paturēt, domājot, ka tādējādi mēs tiksīm svētīti. Mūsu dzīvi bagātina nevis tas, ko mēs saņemam, bet tas, ko mēs dodam.¹⁶

Būsim pietiekami ieinteresēti cilvēku glābšanā, lai izrādītu svētu dedzību viņu pievēršanā — lai mēs varētu baudīt viņu mūžīgo pateicību un mīlestību, un Debesu Tēva atzinību par mūsu nesavtīgo ieinteresētību Viņa bērnos.¹⁷

Mūsu misija pret Tēva bērniem . . . ir miera un labas gribas misija pret visiem cilvēkiem. Tā ir spēcīga un entuziasma pilna vēlme dalīties ar visiem mūsu Tēva bērniem tajā labajā, ko Viņš tik dāsni mums ir piešķīris; un tai līdzās ir cerība, ka viņi sapratis, tādēļ mēs dienu no dienas metamies ceļos un lūdzam, lai viņu sirdis tiktu aizskartas, lai Dieva Gars ienāktu viņu dvēselēs, lai viņi saprastu patiesību, kā tā viņiem tiek dota.¹⁸

Ak, kaut šī varenā Baznīca ar tai doto Dieva spēku spētu ātrāk izplatīt patiesību un izglābt tautas no iznīcības. Kā organizācija mēs augam strauji, taču es priecājos ne tik daudz par skaitlisko pieaugumu, kā par labo ietekmi, ko mēs izplatām, un par to, ka mūsu

Tēva bērni, no ziemeļiem līdz dienvidiem un no austrumiem līdz rietumiem, dzird dzīvības un glābšanas vēstījumu, bez kā viņi nevar dzīvot cilvēces Pestītāja klātbūtnē.¹⁹ [Skat. 4. ieteikumu 126. lpp.]

Tas Kungs prasīs no mums atbildību par mūsu centieniem dalīties evaņģēlija dāvanā.

Mēs esam saņēmuši brīnišķīgu dāvanu, taču arī lielu atbildību. Tas Kungs mūs ir svētījis ar zināšanām, kādu nav mūsu līdzcilvēkiem, un līdz ar šīm zināšanām nāk prasība, lai mēs dalītos šajās zināšanās ar Viņa bērniem, lai kur viņi būtu.²⁰

Es nedomāju, ka mēs kalpojam Dievam ar visu savu spēku, ja mēs pametam Viņa bērnus vai ja mēs veltām pārāk daudz sava laika, lai savtīgi sev gūtu labumu, uzkrājot šīs pasaules lietas, un atstājam Viņa bērnus tumsībā, kad mēs viņus varētu izvest gaismā. Manuprāt, vissvarīgākā manas dzīves misija ir: pirmkārt — turēt Dieva baušļus, kā tie man ir mācīti; un pēc tam — mācīt tos mana Tēva bērniem, kuri tos nesaprot.²¹

Nav cita glābšanas evaņģēlija, un mums, mani brāļi, kuriem ir svētā priesterība, ir dota atbildība ne tikai sniegt šo vēstījumu zemes tautām, bet arī ar piemēru ilustrēt to savā dzīvē un mācīt to saviem kaimiņiem, kuri nav no mūsu ticības. Es jūs šodien brīdinu, ka Tas Kungs ir devis mums atbildību piesaukt Viņa bērnus grēku nožēlošanai un izplatīt Viņa patiesību. Ja mēs neizmantojam savas iespējas, lai mācītu šo mūsu Kunga evaņģēliju Dieva dēliem un meitām, kuri nav no mūsu ticības un kuri dzīvo mūsu vidū, Viņš otrā priekšskara pusē mūs lūgs atbildēt par to, ko mēs nebūsim izdarījuši.²²

Pēc kāda laika mēs tiksim tiesāti, un, ja mēs esam bijuši uzticīgi, es esmu pārliecināts, ka mūsu visu Tēvs pateiksies mums un svētīs mūs par tik daudzu Viņa dēlu un meitu vešanu pie sapratnes par dzīves mērķi un to, kā to baudīt Viņa Gara ietekmē.²³

Kad mums ir evaņģēlija gars, mēs vēlamies, kaut mēs varētu mācīt tik daudziem mūsu Tēva bērniem, cik vien tas mums ir iespējams, brīnišķīgās patiesības, kas ir nepieciešamas viņu paaugstināšanai; lai tad, kad pienāks laiks un mēs stāvēsim cilvēces Pestītāja priekšā, mēs varētu Viņam teikt: „Ar to spēku, ko Tu man devi, ar to gudrību un zināšanām, ko Tu man sniedzi, es esmu labsirdībā

un ar neviltotu mīlestību, ar apņēmību un ar laipnību centies vest pie evaņģēlija zināšanām tik daudzus Tavus bērnus, cik to man bija iespējams darīt.”²⁴ [Skat. 5. ieteikumu 126. lpp.]

Ja mēs dalāties evaņģēlijā ar Dieva bērniem, mūsu atlīdzība būs liels prieks kopā ar viņiem celestiālajā valstībā.

Daudzi no mums lielāko daļu sava laika pavada, tiecoties pēc šīs pasaules lietām, kuras mēs būsim spiesti atstāt, kad mēs dosimies prom no šejienes, tajā pat laikā mums visapkārt ir nemirstīgas dvēseles, kuras, ja mēs vēlētos, mēs varētu mācīt un iedvesmot meklēt patiesību, un iedēstīt viņu sirdīs zināšanas, ka Dievs ir dzīvs. Kādas gan citas pasaules bagātības mums varētu būt tik dārgas — jo mums būtu viņu pateicība jau šeit un viņu nebeidzamā un mūžīgā atzinība nākamajā pasaulē. Tā ir vissvarīgākā misija.²⁵

Padomājiet par to, ko tas nozīmētu, ja tā vietā, lai būtu savtīgi, cenšoties izglābt tikai savu nelielo ģimeni, mēs varētu skaitīt desmitiem un simtiem vīriešu un sieviešu, kurus mēs būtu ietekmējuši pieņemt mūsu Kunga evaņģēliju. Tad mēs patiesi jutīsimies svētīti un mūžīgi baudīsim viņu mīlestību un pateicību.²⁶

Kāds gan liels prieks būs priekš kara otrā pusē — sastapt tur labus vīriešus un sievietes, kuri pašreiz dzīvo atbilstoši tai gaismai, kas viņiem ir dota, cenšoties veikt savus pienākumus pret Dievu, un, pateicoties mūsu saskarsmei, pateicoties mūsu dedzīgumam un vēlmei dalīties ar viņiem, viņi saņems pārējo informāciju par mūsu Kunga evaņģēliju un pieņems Viņa svētā nama priekšrakstus, un būs sagatavoti būt par celestiālās valstības locekļiem. Cik gan laimīgi jūs jutīsities tad, kad šis laiks pienāks, kad jūs stāvēsiet diženā Soģa priekšā, lai atskaitītos par nedaudzajiem dzīves gadiem, kas pavadīti mirstībā, ja šie mūsu Tēva bērni, kurus Viņš mīl tikpat ļoti, kā Viņš mīl mūs, stāvot mums līdzās, teiks: „Debesu Tēvs, tas bija šis vīrietis, tā bija šī sieviete, kura pirmā sniedza man informāciju par Tavu brīnišķīgo patiesību, kas manī izraisīja vēlēšanos meklēt Tevi dedzīgāk, nekā es to biju darījis iepriekš. Tas bija šis vīrietis vai šī sieviete, kas man deva šo svētību.” Un tas vēl nav viss.

„Kad mums ir evaņģēlija gars, mēs vēlamies, kaut mēs varētu mācīt tik daudzus mūsu Tēva bērnus, cik vien tas mums ir iespējams.”

Kad tas laiks būs pienācis un jūs būsiet izgājuši cauri mūžības laikmetiem, kas ir ilgs laiks, jūs sajūtīsiet katra vīrieša, sievietes un bērna mīlestību, kuram jūs bijāt palīdzējuši sniegt mūžīgo laimi. Vai tas nav tā vērts? Mēs varam pavadīt savu dzīvi šeit un nopelnīt dažus simtus vai tūkstošus dolāru, mums var būt sīklopu un liellopu ganāmpulki, mājas un zemes, taču mēs nevaram paņemt to sev līdzī uz viņpasauli. Tas nav nepieciešams mūžīgajai dzīvei — tas ir nepieciešams tikai mums šeit, taču, ja mēs izpelnīsimies citu Dieva bērnu pateicību un mīlestību, tā pie mums plūdis mūžīgi. Padomājiet, ko tas nozīmēs! Kad būs pienācis laiks, kad šī pasaule tiks attīrīta un šķīstīta ar uguni un kļūs par celestiālo valstību, visa netīrība un viss nevēlamais būs aizslaucīts, cik gan patīkami būs atklāt, ka mēs esam kopā ar tiem, kuriem mēs kalpojam mirstībā, ar kuriem mēs būsīm līdzmantinieki, un mūs mūžam vadīs Jēzus Kristus, mūsu Kungs, — vai tas nav tā vērts? Vai tā nav priekpilna iespēja?²⁷ [Skat. 6. ieteikumu 126. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet „No Džordža Alberta Smita dzīves” (117.–118. lpp.). Kādēļ, jūsuprāt, prezidents Smits bija tik pilns entuziasma attiecībā uz misionāru darbu? Ko jums nozīmē „vispirms un pirmkārt [būt] Baznīcas [misionāram]”?
2. Ko atjaunotais evaņģēlijs pasaulei piedāvā papildus „morālām pamācībām”, ko piedāvā vairums reliģiju? (Dažus piemērus skat. 118.–119. lpp.)
3. Izlasiet sadaļu, kas sākas 119. lpp. (skat. arī M&D 123:12). Kādus piemērus jūs esat redzējuši to cilvēku dzīvē, kuri, pieņemot aicinājumu „Nāc un redzi!”, ir mainījuši nepareizos priekšstatus par Baznīcu? Kā mēs varētu paust šādu uzaicinājumu?
4. Izlasiet otro pilno rindkopu 122. lpp. Kādēļ, jūsuprāt, mēs dažkārt nelabprāt dalāmies evaņģēlijā ar saviem kaimiņiem? Studējot 120.–123. lpp., domājiet, ko mēs varētu darīt, lai pārvarētu šo nevēlēšanos.
5. Lasot sadaļu, kas sākas 123. lpp., apdomājiet, vai, daloties evaņģēlijā, jūs darāt to, ko Tas Kungs sagaida no jums. Ar lūgšanu apsveriet, kā jūs pilnīgāk varētu ievērot šo pavēli.
6. Pārlasiet mācību pēdējo sadaļu (124.–125. lpp.) un padomājiet par cilvēku, kurš pirmais iepazīstināja jūs vai jūsu ģimeni ar Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju. Ko jūs varat darīt, lai izrādītu vai paustu savu pateicību šim cilvēkam?

Saistītie Svētie Raksti: Amosa 8:11–12; Mosijas 28:1–3; Almas 26:28–30; Mācība un Derības 4:4; 18:10–16

Mācīšanas padoms: „Labāk ir pateikt tikai dažas labas domas un ierosināt veiksmīgas pārrunas un mācīšanos, nevis steigties, cenšoties mācīt katru vārdu rokasgrāmatā. . . . Ja jūs vēlaties, lai jūsu nodarbībā būtu Tā Kunga Gars, ļoti būtiski, lai gaisotne būtu nesteidzīga” (Džefrijs R. Holands, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, 2007. g. jūn., 91).

Atsauces

1. Prestons Niblijs, „Sharing the Gospel with Others”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 270.
2. Merlo Dž. Pasijs, *Builders of the Kingdom* (1981), 240.
3. Conference Report, 1919. g. jūn., 43.
4. Conference Report, 1922. g. apr., 54.–55.
5. Conference Report, 1922. g. apr., 53.
6. Conference Report, 1916. g. apr., 47.
7. Conference Report, 1921. g. okt., 38.
8. Conference Report, 1922. g. apr., 53.
9. Conference Report, 1949. g. okt., 5.
10. Conference Report, 1945. g. okt., 120.
11. Conference Report, 1935. g. apr., 43.–44.
12. Conference Report, 1927. g. okt., 46.–47.
13. *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, 55. lpp.
14. Conference Report, 1934. g. apr., 28.
15. Conference Report, 1916. g. okt., 50.
16. Conference Report, 1935. g. apr., 46.
17. „Greeting”, *Millennial Star*, 1919. g. 10. jūl., 441.
18. Conference Report, 1927. g. okt., 49.
19. Conference Report, 1922. g. okt., 98.
20. Conference Report, 1922. g. apr., 53.
21. Conference Report, 1916. g. okt., 50.
22. Conference Report, 1916. g. apr., 48.
23. Conference Report, 1948. g. okt., 7.–8.
24. *Deseret News*, 1921. g. 20. aug., Baznīcas sadaļa, 7.
25. Conference Report, 1916. g. okt., 50.
26. Conference Report, 1941. g. okt., 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, atlas. Prestons Niblijs (1948), 214.–216.; uzruna sniegta 1945. g. 4. nov. Vašingtonā.

*No 1919. līdz 1921. gadam Džordžs Alberts Smits
kalpoja par Eiropas misijas prezidentu.*

Dalīšanās evaņģēlijā — savas darba daļas veikšana

Mēs dažādi varam piedalīties Jēzus Kristus atjaunotā evaņģēlija sludināšanas dižēnājā darbā.

No Džordža Alberta Smita dzīves

Papildus tam, ka Džordžs Alberts Smits gandrīz 48 gadus kalpoja kā Augstākais pilnvarotais, viņš Baznīcā kalpoja trīs pilnlaika misijās, tai skaitā, divus gadus par Eiropas misijas prezidentu. Viņš mudināja Baznīcas locekļus garīgi sagatavoties kalpošanai pilnlaika misijā un pieņemt šādus aicinājumus, kad tie tiek doti. Taču viņš arī mācīja, ka, lai sludinātu evaņģēliju, viņiem nav nepieciešams saņemt oficiālu misijas aicinājumu. Džordžs Alberts Smits bija misionārs visas savas dzīves laikā un viņš bieži Baznīcas locekļiem atgādināja par viņu daudzajām iespējām dalīties evaņģēlijā ar saviem kaimiņiem un draugiem, un mudināja viņus būt par priekšzīmīgiem Kristus mācekļiem.

Prezidenta Smita kalpošana Eiropas misijā sākās neilgi pēc 1. Pasaules kara beigām. Kara dēļ kalpojošo misionāru skaits bija krasi samazināts, un centieni palielināt misionāru skaitu tika kavēti, jo misionāriem atteica vīzas. Turklāt Baznīcas pretinieki izplatīja apmelojumus par Pēdējo dienu svētajiem, radot aizspriedumus, ko bija grūti atspēkot. Neskatoties uz šiem ierobežojumiem, prezidents Smits bija pārliecināts, ka darbs virzīsies uz priekšu, pateicoties uzticīgu Pēdējo dienu svēto rādītājiem piemēriem. Viņš atzīmēja, ka, Baznīcai kļūstot pazīstamākai, „tās locekļi tiek ieredzēti savu tikumu dēļ”, un pēlēji, „nonākot tiešā saskarsmē ar Pēdējo dienu svētajiem viņu ikdienas dzīvē, ātri vien atbrīvojas no saviem nepamatotajiem aizspriedumiem. . . . Viņi tad mūs sāk vērtēt pēc mūsu augļiem, no saviem personīgajiem vērojumiem, un šādai informācijai, kad viņi to sniedz, var būt tikai viena ietekme — mums ļoti labvēlīga”.¹

Neilgi pēc tam, kad viņš bija sācis kalpot par misijas prezidentu, viņš rakstīja Baznīcas locekļiem Eiropā, atgādinot par viņu pienākumiem dalīties evaņģēlijā un palīdzēt šī darba sekmēšanā:

„Būdami pilnīgi pārliecināti, ka Tas Kungs liks visu cienīgu cilvēku sirdīm pievērsties evaņģēlijam, kad viņi to sapratīs, izmantosim iespēju vienoti strādāt, kamēr vēl ir laiks. Izplatīsim pestīšanas Mācītāja mācības — gan laicīgās, gan garīgas — Lielbritānijas un citu Eiropas misijas valstu labajiem cilvēkiem.”²

Dažus mēnešus vēlāk viņš rakstīja: „Katram Baznīcas loceklim būtu jāpriecājas, mācot patiesību. Mums katram vajadzētu kaut ko darīt ikdienā, lai nestu gaismu saviem līdzcilvēkiem. Debesu Tēvam ir dārgi visi cilvēki, un Viņš mūs pienācīgi atalgos par viņu apgaismošanu. Mūsu atbildību nevar novelt uz citu cilvēku pleciem.”³

Pēc atgriešanās no Eiropas 1921. gadā Džordžs Alberts Smits ziņoja Vispārējā konferencē: „Aizspriedumi, kas pret mums iepriekš pastāvēja, ir lielā mērā klievēti, un simtiem un tūkstošiem vīriešu un sieviešu ir darīts zināms par darbu, ko mēs veicam.” Pēc tam viņš pamācīja svētos pastāvīgi meklēt iespējas, kā dalīties evaņģēlijā ar citiem: „Mūsu uzdevums ir atrast veidu, kā mēs varētu pasniegt mūsu Kunga evaņģēliju visiem cilvēkiem. Tas ir mūsu uzdevums, un ar dievišķu palīdzību mēs atradīsim veidu, kā to izdarīt. Mūsu pienākums ir noskaidrot — kā mēs spētu izdarīt vairāk, nekā mēs jau esam izdarījuši, lai pildītu mūsu Debesu Tēva prasības.”⁴ [Skat. 1. ieteikumu 138. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Katram Baznīcas loceklim ir pienākums dalīties evaņģēlijā.

Es jūtos ļoti pateicīgs par savām privilēģijām Jēzus Kristus Baznīcā, par draudzīgajām attiecībām ar šīs Baznīcas un citu baznīcu vīriešiem un sievietēm. Es esmu pateicīgs, ka man ir daudz draugu dažādās pasaules baznīcās, kas izkaisītas dažādās vietās. Es esmu pateicīgs par šīm draudzīgajām attiecībām, taču es nebūšu apmierināts, līdz es nebūšu dalījies ar viņiem dažās lietās, ko viņi vēl nav saņēmuši.⁵

Mēs sūtām misionārus uz pasaules valstīm sludināt evaņģēliju, kā tas ir atklāts šajās pēdējās dienās. Taču tas vēl nav viss mūsu pienākums. Tepat pie mūsu durvīm atrodas simtiem un tūkstošiem mūsu Debesu Tēva labāko dēlu un meitu. Viņi dzīvo mūsu vidū, mēs kļūstam par draugiem, bet mums neizdodas dalīties ar viņiem evaņģēlijā tā, kā mums vajadzētu, jo mēs zinām, ka tas ir Dieva pestīšanas spēks. Baznīcas prezidijs dara visu, kas ir tā spēkos; Baznīcas interesēs viņi velta savu laiku dienā un bieži arī vēlās vakara stundās. Ar viņiem saistītie brāļi devīgi ziedo savu laiku, ceļojot un mācot Pēdējo dienu svētos un sniedzot evaņģēliju mūsu Tēva bērniem. Stabu prezidenti, augstie padomnieki, bīskapiju bīskapi un viņu palīgi nemitīgi strādā, lai svētītu cilvēkus, un viņi noteikti saņems atlīdzību. Taču, vai mēs darām visu, ko mums vajadzētu, lai tad, kad mēs stāvēsim mūsu Debesu Tēva tiesas priekšā, Viņš varētu teikt, ka mēs esam pilnībā izpildījuši savu pienākumu pret saviem līdzcilvēkiem, Viņa bērniem?⁶

Vienā no pašām pirmajām atklāsmēm . . . Mācībā un Derībās teikts:

„Tagad lūk, brīnumains darbs drīz sāksies starp cilvēku bērniem. . . .

Tāpēc, ja jums ir vēlēšanās kalpot Dievam, jūs esat aicināti šim darbam.” [M&D 4:1, 3.]

Lai sludinātu patiesību, nav nepieciešams, lai jūs tiktu aicināti misijā. Sāciet ar cilvēku, kurš dzīvo kaimiņos, ar savu taisnīgumu iedvešot viņā uzticēšanos, mīlestību, un jūsu misionāru darbs ir jau sācies.

„Jo lūk, druvas jau ir baltas pļaujai.” [M&D 4:4.]⁷

Patiesības izplatīšana nav kāda cita cilvēka atbildība — tā ir jūsu un mana atbildība parūpēties, lai Jēzus Kristus evaņģēlijs savā skaidrībā tiktu mācīts cilvēku bērniem. Vai tas jums neliek justies pateicīgiem?⁸

Katram no mums ir lieliskas iespējas. Es vēlos uzsvērt individuālo misionāra darbu, ko katrs no mums var darīt starp saviem kaimiņiem. Ja mēs darīsim, ko varēsim, mēs būsim pārsteigti, cik daudzi būs ieinteresēti, un viņi būs pateicīgi mums ne tikai par to, ka

vedām viņus pie patiesības un atvērām viņu acis slavai un svētībām, ko mūsu Debesu Tēvs viņiem ir sagatavojis, bet arī viņi mūs mīlēs un būs mums pateicīgi cauri visiem mūžības laikmetiem.

Tas Kungs mums ir dāvājis ļoti daudz no tā, ko vēl nav saņēmuši citi cilvēki. Protams, ka mēs nebūsim savtīgi. Mūsu sirdīs jābūt vēlmei dalīties ar katru cilvēku, cik vien tālu iespējams, Jēzus Kristus evaņģēlija priekpilnajās patiesībās.⁹

Tādēļ, dodoties uz priekšu, droši veidosim saskarsmi katrs ar saviem kaimiņiem un saviem draugiem. Mums nav jākaitina cilvēki, taču liksim viņiem sajust un saprast, ka mēs esam ieinteresēti nevis vienkārši padarīt viņus par Baznīcas locekļiem, bet ievest viņus Baznīcā, lai viņi varētu baudīt tās pašas svētības, ko mēs baudām.¹⁰ [Skat. 2. ieteikumu 138. lpp.]

Ja mēs dzīvojam priekšzīmīgu dzīvi, mūsu paraugs var pamudināt citus uzzināt vairāk par evaņģēliju.

Atcerieties, ka mums visiem ir pienākumi. Iespējams, mēs netiksim aicināti veikt kādu noteiktu pienākumu, taču katrs no mums it visur spēj izrādīt mieru, mīlestību un laimi, lai cilvēki saprastu evaņģēliju un tiktu sapulcināti Baznīcā.¹¹

Pirms dažām dienām kāda no mūsu māsām, kura apmeklēja ASV austrumus, sarunājās ar kādu izglītotu vīru, kurš viņai teica: „Es nespēju ticēt tā, kā jūs ticat, taču es vēlos, kaut es varētu. Tas ir brīnišķīgi.” Un tāpat tas ir ar daudziem mūsu Tēva bērniem, kuri, vērojot šī darba iezīmes, vērojot vīriešu un sieviešu rīcību, kuri ir pieņēmuši patiesību, ir pārsteigti par to, kas ir paveikts, un par mieru un laimi, kas mājo patiesi ticīgajā, un vēlas, lai arī viņi varētu tajā piedalīties; un viņi to varētu, ja viņiem būtu ticība.¹²

Es bieži esmu novērojis, un es domāju, ka vairums no jums, kam ir bijusi misionāra pieredze, mani atbalstīs, jo neviens labs vīrietis vai sieviete, kas nonāk starp uzticīgiem Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem, nevar atturēties no apbrīnas izteikšanas par to, ko viņi ir novērojuši, esot kopā ar mums. Kad Baznīcas locekļi mūs atstāj, tad dažreiz tas ir citādāk, taču, kamēr Baznīcai nepiederoši cilvēki atrodas tādā ietekmē, kas nāk no Tā Kunga un kas piemīt Viņa kalpiem, kuri Viņam kalpo, tādus gadījumos

„Visur ikvienam no mums ir iespēja izrādīt mieru, mīlestību un laimi.”

parasti Baznīcai nepiederošiem cilvēkiem patīk cildināt to, ko viņi ir redzējuši un sajutuši.¹³

Pretinieks ir pielicis visspēcīgākos pūliņus, lai kavētu evaņģēlija patiesību izplatīšanos. Un jūsu un mans pienākums ir taktiski un ar cilvēkmīlestību, un ticību pārvarēt aizspriedumus, ko pretinieks ir iesējis mūsu Tēva bērnu sirdīs, dzēst maldīgo izpratni, kas reizēm pastāv labu vīriešu un labu sieviešu prātos, un mācīt viņiem mūsu Kunga evaņģēliju, kas ir Dieva pestīšanas spēks ikvienam, kas tic un paklausa tam.¹⁴

Es domāju, ka šai lieliskajai organizācijai, kurai mēs piederam, būtu jāspēj parādīt tāds piemērs, ka cilvēki mūsu apkārtnē, kuri nav Baznīcas locekļi, redzot mūsu labos darbus, būtu spiesti slavināt mūsu Debesu Tēva Vārdu. Tā es to izjūtu. Viss, kas mums jādara, ir jārāda piemērs — jābūt labiem vīriešiem un labām sievietēm — un viņi pamanīs to. Iespējams, ka tad viņi mums dos iespēju mācīt viņiem to, ko viņi nezina.¹⁵

Ja mēs kā Baznīcas locekļi ievērotu Dieva baušļus, ja mēs pienācīgi novērtētu patiesību, ja mūsu dzīve būtu saskaņā ar patiesības mācībām, tad mūsu kaimiņi, vērojot mūsu uzvedību, būtu spiesti meklēt patiesību, jo mēs lieliski veiktu misionāru darbu.¹⁶ [Skat. 3. ieteikumu 138. lpp.]

Mēs piedalāties misionāru darbā, palīdzot sagatavot nākamos misionārus un atbalstot viņus misijās.

Mūsu misija ir ne vien mācīt Jēzus Kristus evaņģēliju un dzīvot pēc tā — mūsu misija ir sūtīt pasaulē mūsu dēlus un meitas, kad viņi laiku pa laikam tiek aicināti strādāt Baznīcas kalpošanā. Kad viņi dodas, viņiem jābūt tā apmācītiem, ka viņi būtu nelokāmi pret pretinieka kārdinājumiem; viņiem savā dzīvē jābūt tik tīriem, tikumīgiem un taisnīgiem, cik vien tas ir iespējams, un tad tie, ar kuriem viņi nonāks saskarē, sajūtīs viņu klātbūtnes ietekmi. Dieva Gars nemītīs nešķīstos tempļos, taču Viņa Gars mitīs tajos, kuri ir šķīsti un jauki.

Tādēļ [audzināsim] mūsu zēnus un meitenes Dieva Gara ietekmē.¹⁷

Neļaujiet saviem bērniem uzaugt, nemācot viņiem Jēzus Kristus evaņģēlija principus. Negaidiet līdz viņu misijai, lai mācītu par evaņģēlija nozīmi. Es atceros, kad es [kā misionārs] pirms piecdesmit pieciem vai sešdesmit gadiem biju ASV dienvidos, kāds vīrs, kurš nāca no lielas ģimenes, teica: „Es nezinu, ko teikt. Es nezinu, ko šiem cilvēkiem stāstīt.”

„Nu,” kāds brālis teica, „māci viņiem Bībeli. Ej un paņem savu Bībeli, un izlasi pirmo Mozus grāmatu. Viņš teica: „Es nezinu, kur Bībelē ir pirmā Mozus grāmata,” un, neskatoties uz to, viņš bija nācis no . . . Pēdējo dienu svēto mājām, lai šiem cilvēkiem dienvidos nestu dzīvības un glābšanas vēstījumu. Tomēr nepagāja ilgs laiks, līdz viņš mainīja savas domas. Viņš bija saņēmis liecību par patiesību studējot un lūdzot, un viņš zināja, ka evaņģēlijs ir uz Zemes, un viņš spēja nostāties pats uz savām kājām un brīvi sniegt liecību, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs ir patiesība.¹⁸

Es apzinos, cik svarīga ir sagatavošanās darbam. Nepietiek tikai ar to, ka tādēļ, ka zēns uzticas saviem vecākiem, viņš paziņo, ka pildīs viņu vēlēšanos, — doties pasaulē un sludināt evaņģēliju; nepietiek ar to, ka viņš atsaucas aicinājumiem kalpošanai misijā, ko mūsu

Debesu Tēvs laiku pa laikam dod caur Saviem kalpiem; taču vēl ir vajadzīgs, lai viņš sagatavotos darbam, pētītu Rakstus un mācītos, ko Tas Kungs vēlas, lai viņš zinātu. Svarīgi, lai mūsu dēli un meitas nostiprinātos savā ticībā un zinātu — līdzīgi kā vecāki, ka šis ir mūsu Tēva darbs. . . .

Ducis cilvēku, kuri ir sagatavoti darbam misijas laukā, ir vairāk vērti nekā simts cilvēku, kuri nezina patiesību un kurus pašus ir jā māca, pirms viņi spēj to izskaidrot citiem.

Šis ir mūsu Tēva darbs, un ar to nedrīkst niekoties. Tas mums ir ārkārtīgi nozīmīgs. Rosināsim ticību mūsu bērnos, lai viņi būtu gatavi atsaukties katram aicinājumam un savu dvēseļu dziļumos vēlētos teikt: „Es esmu gatavs doties, kur vien mans Debesu Tēvs vēlas mani sūtīt.”¹⁹ [Skat. 4. ieteikumu 139. lpp.]

Lūgums ir izteikts . . . lai mēs sūtītu savus dēlus un meitas misijās. . . . Man ir bijis prieks redzēt, ka vīrieši un sievietes taupa naudu un plāno, lai viņu bērni varētu doties pasaulē. Pirms dažām nedēļām kāds jauns vīrietis . . . devās misijā, un viņa divas māsas . . . sūta viņam daļu no savām nelielajām algām, lai viņš varētu baudīt misijas svētību. Viņš ir pirmais no lielas ģimenes bērniem, kurš devies misijā, lai izplatītu patiesību. . . . Es zinu to prieku, ko izjutīs tās divas jaukās sievietes, kurām ir ticība ar saviem līdzekļiem atbalstīt brāli, lai viņš varētu kalpot Tam Kungam misijā. Viņas saņems svētību par evaņģēlija mācīšanu, cik vien to ir iespējams saņemt, personīgi neveicot šo kalpošanu.²⁰

Es domāju . . . par mūsu pārstāvjiem misijā, kas izkaisīti šīs valsts dažādās daļās un dažviet ārvalstīs. Lūdziet par viņiem, brāļi un māsas. Viņiem ir nepieciešama Tā Kunga palīdzība, un viņiem ir nepieciešama mūsu ticība un lūgšanas. Rakstiet viņiem un uzmundriniet viņus, lai tad, kad viņi saņem vēstuli no mājām, viņi zinātu, ka par viņiem visu laiku atceras.²¹

Mēs piedalāmies misionāru darbā, sagatavojoties kalpošanai misijās.

Nepaies ilgs laiks, kad būs nepieciešami spējīgi šīs Baznīcas vīrieši un sievietes, lai mācītu patiesību Zemes vietās, kur iepriekš tā netika mācīta; un ja mēs vēlamies gūt mūžīgu prieku mūsu Tēva valstībā

kopā ar tiem, ar kuriem Viņš mūs ir svētījis šeit, būsim nesavtīgi savā dzīvē — sagatavosimies darbam un dosimies pasaulē, un sludināsim patiesību, kad tāda iespēja radīsies, un būsim noderīgi mūsu Tēva rokās, lai aicinātu Viņa bērnus atpakaļ pie Viņa, mācot viņiem Viņa evaņģēlija skaistās mācības.²²

Tikai vēl pirms dažiem gadiem daudzi no maniem draugiem bija turīgi, viņiem bija viss nepieciešamais un daudzas greznumlietas, un, kad tika norādīts, ka viņi varētu doties misijā, daļa no viņiem teica: „Es nevaru atstāt savu biznesu, es nevarēšu izdzīvot, ja es došos prom un pametišu visu.” Taču viņu business izjuka. To, bez kā, viņuprāt, nebija iespējams izdzīvot, viņi vairs nekontrolēja, un daudzi no tiem pašiem cilvēkiem šodien būtu laimīgi, ja viņi varētu atgriezties laikā pirms desmit gadiem, un, ja tad, tiekot aicināti doties Tā Kunga kalpošanā, viņi teiktu: „Es pielāgošu savas darīšanas, es esmu priecīgs par man dāvāto iespēju būt par dzīvības un glābšanas kalpotāju.”

. . . Padomājiet par mūsu iespējām un privilēģijām — sēdēt godājamu pasaules cilvēku mājās un mācīt viņiem Jēzus Kristus evaņģēliju; padomājiet, ko tas varētu nozīmēt, — sēdēt līdzās cilvēkiem, kuriem nav dievišķu pilnvaru, un mācīt viņiem glābšanas ieceri, un paskaidrot viņiem, kā viņi arī varētu baudīt to dievišķo pilnvaru svētības, kuras jūs baudāt.

Es uzskatu, ka daži no mums ir savtīgi. Mēs esam tik priecīgi, baudot savas svētības, mēs esam tik laimīgi, ka mūs ietver dzīves ērtības, un mēs biedrojamies ar labākajiem vīriešiem un sievietēm, ko pasaulē var atrast, ka mēs aizmirstam savu pienākumu pret citiem. Cik gan laimīgi mēs būtu, ja mēs tiektos darīt vairāk laba pasaulē, kalpojot tiem, kuri vēl nav sapratuši mūsu Kunga evaņģēliju!

Daudzi no mums ir pārsnieguši pusmūžu, daudzi no mums ir beiguši strādāt savā profesijā. Baznīcai ir nepieciešami misionāri. Vīri, kas izprot evaņģēliju un kas ir gatavi, ja nepieciešams, atdot savu dzīvību tā labā, un, kad es saku, ka mums ir nepieciešami misionāri, es gribu teikt, ka viņi ir nepieciešami pasaulei.²³

Mūsu misijas iespējas ir mūsu priekšā. Mēs esam nepieciešami mūsu Tēva dēliem un meitām. . . . Šajā Baznīcā ir tūkstošiem vīriešu un sieviešu, kuri spēj mācīt evaņģēliju un kuri, veicot savu

„Šajā Baznīcā ir tūkstošiem vīriešu un sieviešu, kuri spēj mācīt evaņģēliju un kuri, veicot savu pienākumu misijā, spētu mācīt evaņģēliju vēl labāk.”

pienākumu misijā, spētu mācīt evaņģēliju vēl labāk. Viņi tiks svētīti ar līdzekļiem, kas būs pietiekami, lai viņi varētu paveikt Tā Kunga darbu.²⁴

Tagad, kad tuvu ir pienācis laiks, kad šķēršļi tiks noņemti un barjeras nogāztas, kas bija celtas, lai kavētu evaņģēlija izplatīšanos, un kad Tā Kunga balss skaņa nāks pie jums caur Viņa kalpiem: „Sagatavojieties doties pasaulē, lai sludinātu evaņģēliju,” nedariet tā kā Jona, nemēģiniet slēpties vai bēgt no sava pienākuma; neizdomājiet attaisnojumus, ka jums nav nepieciešamo līdzekļu, lai dotos; nelieciet muļķīgus ieganstus savas vīzijas ceļā, kas jums traucēs saskatīt mūžīgo dzīvi mūsu Debesu Tēva klātbūtnē, ko var iegūt, vienīgi ticot un ziedojoties Viņa darbam. Lai katrs vīrs saved kārtībā savu namu; lai katrs vīrs, kuram ir priesterība, saved kārtībā sevi, un, kad no Tā Kunga kalpiem nāk aicinājums, aicinot viņu doties pasaulē mācīt patiesību, brīdināt cilvēku bērnus, kā to prasa mūsu Tēvs, lai viņi tiktu brīdināti — lai neviens vīrs neslēpjas aiz kādiem

mulķīgiem ieganstiem, lai netiktu, ja ne zivs, tad pasaules mulķības aprīts. [Skat. Jonas 1:1–16; 2:1.]²⁵

Tas nav viegls uzdevums; iespējams, ka tas nav patīkami — tikt aicinātam doties pasaulē, atstāt savus tuviniekus, taču es jums saku, ka tie, kas ir uzticīgi, tie, kas izpilda šo pienākumu, kā no tiem tiek prasīts, iemantos mieru un laimi, kas augstāka par visu saprašānu, un sagatavos sevi noteiktam laikam, kad dzīves darbs būs pabeigts, jo viņi stāvēs sava Radītāja priekšā, būdami Viņa pieņemti, pateicoties viņu paveiktajam.²⁶

Es lūdzu, lai Viņa Gars būtu visā [Baznīcā], lai mūsu sirdīs būtu Tēva mīlestība pret Viņa bērniem, lai mēs apjēgtu savas misijas nozīmību pasaulē. Laikā, kad mēs tiecamies pēc lietām, kas nav mūsu, kas tikai ir aizdotas mums pārvaldījumā, kaut mēs neaizmirstu nenovērtējamo dāvanu, nenovērtējamo privilēģiju, kas mums dota, — mācīt evaņģēliju un glābt cilvēku bērnu dvēseles.²⁷ [Skat. 5. ieteikumu 139. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Apdomājiet prezidenta Smita vārdus „No Džordža Alberta Smita dzīves” (129.–130. lpp.). Kādēļ, jūsuprāt, viņš bija tik optimistisks attiecībā uz misionāru darbu par spīti pretestībai, ar ko viņš saskārās? Kā viņa piemērs var palīdzēt jums, ja jūsu ģimenes locekļi vai draugi noraida jūsu aicinājumu mācīties evaņģēliju?
2. Pārlasiet mācību pirmo sadaļu (130.–132. lpp). Kuras metodes jūs uzskatāt par visefektīvākajām, lai dalītos evaņģēlijā ar kaimiņiem un draugiem?
3. Lasot sadaļu, kas sākas 132. lpp., padomājiet par kādu jums zināmu gadījumu, kad kāds Baznīcas loceklis ar savu piemēru ir mudinājis kādu cilvēku uzzināt vairāk par Baznīcu. Kuri iemesli vēl ir svarīgi, dzīvojot atbilstoši Baznīcas standartiem, misionāru darbā?

4. 134.–135. lpp. meklējiet, kas nākamajiem misionāriem ir jādara, lai garīgi sagatavotos savām misijām (skat. arī M&D 4). Ko vecāki var darīt, lai palīdzētu sagatavoties saviem dēliem un meitām? Kā var palīdzēt priesterības kvorumu un Palīdzības biedrības māsas?
5. Pārlasiet mācību pēdējo sadaļu (135.–138. lpp.). Kādi ir daži „mulžīgi iegansti”, kas mūs var atturēt no kalpošanas misijā? Kādas svētības iegūstam, pateicoties senioru misionāru kalpošanai? Apdomājiet, kas jums jādara, lai sagatavotos misionāru kalpošanai.

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 5:14–16; Marka 16:15–16; 1. Timotejam 4:12; Almas 17:2–3; Mācība un Derības 31:1–8; 38:40–41

Mācīšanas padoms: „Ja jūs izmantojat dažādas mācīšanās aktivitātes, dalībnieki labāk izprot evaņģēlija principus un arī labāk tos atceras. Rūpīgi izvēlēta metode var padarīt principu skaidrāku, interesantāku un vieglāk iegaumējamu” (*Teaching, No Greater Call*, 89).

Atsauces

1. „New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 1921. g. 6. janv., 2.
2. „Greeting”, *Millennial Star*, 1919. g. 10. jūl., 441.
3. „New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 1920. g. 1. janv., 2.
4. Conference Report, 1921. g. okt., 37.–38.
5. Conference Report, 1950. g. okt., 159.
6. Conference Report, 1916. g. apr., 46.
7. Conference Report, 1916. g. okt., 50.–51.
8. Conference Report, 1929. g. okt., 23.
9. *Deseret News*, 1950. g. 25. jūn., Baznīcas sadaļa, 2.
10. Conference Report, 1948. g. apr., 162.
11. Conference Report, 1950. g. apr., 170.
12. Conference Report, 1913. g. okt., 103.
13. Conference Report, 1922. g. apr., 49.
14. „The Importance of Preparing”, *Improvement Era*, 1948. g. marts, 139.
15. Conference Report, 1941. g. apr., 26.
16. Conference Report, 1916. g. okt., 49.
17. Conference Report, 1932. g. okt., 25.
18. Conference Report, 1948. g. okt., 166.
19. „The Importance of Preparing,” 139.
20. Conference Report, 1935. g. apr., 45.
21. Conference Report, 1941. g. okt., 98.
22. Conference Report, 1916. g. okt., 51.
23. Conference Report, 1933. g. okt., 27.–28.
24. Conference Report, 1946. g. apr., 125.
25. Conference Report, 1919. g. jūn., 44.
26. Conference Report, 1922. g. apr., 53.
27. Conference Report, 1916. g. okt., 51.

Kā efektīvi dalīties evaņģēlijā

*Mūsu centieni dalīties evaņģēlijā ir visefektīvākie,
ja mēs mīlam savus brāļus un māsas un
mums ir Svētā Gara sadraudzība.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordžs Alberts Smits savos nenogurstošajos centienos dalīties evaņģēlijā ar citiem rīkojās atbilstoši personīgajam kredo: „Es ne-centīšos uzspiest cilvēkiem dzīvot pēc saviem ideāliem, bet drīzāk ar mīlestību vērsīšu viņus darīt to, kas ir pareizi.”¹ Viņš juta, ka vis-efektīvākais veids, kā dalīties evaņģēlijā, ir meklēt labus tikumus citu ticību cilvēkos un tad drosmīgi, taču laipni piedāvāt pastāstīt viņiem par atjaunotā Jēzus Kristus evaņģēlija papildu patiesībām. Kad viņš prezidēja Eiropas misijā, viņš dalījās šādā pieredzē:

„Kādu dienu es braucu vilcienā. Mans ceļabiedrs kupejā bija prez-biteriešu mācītājs, ļoti patīkams, jauks džentlmenis, un, kad viņš deva man iespēju, es viņam pateicu, ka esmu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis. Viņš bija pārsteigts un izbrīnīti paskatījās uz mani. Viņš teica: „Vai jūs nekaunaties par to, ka piederat šādai grupai?”

Es pasmaidīju un teicu: „Manu brāli, zinot to, ko es zinu, man būtu kauns, ja nepiederētu šai grupai.” Tad viņš man sniedza iespēju, ko es vēlējos, parunāt ar viņu un paskaidrot viņam dažas lietas, kam mēs ticam. . . .

Viņš bija labs cilvēks, kuram nebija sapratnes par to, ko mēs cen-tāmies darīt. Mēs tur nebijām, lai viņam izteiktu nožēlu vai sāpinātu viņu; mēs viņam centāmies palīdzēt. Sarunas gaitā es viņam teicu: „Jums ir nepareizs priekšstats par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas nolūku šajā zemē. Es esmu viens no tās pārstāvjiem, un,

„Mēs vēlamies darīt labu visiem un palīdzēt visiem izprast dzīvības un glābšanas ieceri, ko Tas Kungs ir atklājis šajās pēdējās dienās.”

ja jūs man ļausiet nedaudz pastāstīt, es domāju, ka jūsu domas mainīsies par mums.” Es teicu: „Pirmkārt, mēs lūdzam visiem labajiem cilvēkiem šajā Zemes daļā paturēt visas brīnišķīgās patiesības, kuras jūs esat guvuši savās baznīcās, kuras jūs esat guvuši no saviem Svētajiem Rakstiem, paturiet to visu, paturiet visas labās mācības, kuras jūs esat guvuši savās izglītības iestādēs, visas zināšanas un patiesību, ko esat guvuši no katra avota, paturiet . . . visu labo savā raksturā, kas iegūts, pateicoties jūsu jaukajām ģimenēm; paturiet visu mīlestību un skaistumu, kas ir jūsu sirdī, pateicoties tam, ka esat dzīvojuši tik skaistā un brīnišķīgā zemē. . . . Tas viss ir Jēzus Kristus evaņģēlija daļa. Tad apsēdisimies, un ļaujiet mums dalīties ar jums dažās lietās, kas vēl nav jūsu dzīvē, kas ir bagātinājušas mūsu dzīvi un darījušas mūs laimīgus. Mēs to jums piedāvājam bez maksas, par velti. Viss, ko mēs lūdzam, ir uzklaut, ko mēs vēlamies teikt, un, ja jums tas patīk, varat to brīvi pieņemt. . . .”

Tāda ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas attieksme.”²
[Skat. 1. ieteikumu 147. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Misionāru darbs ir visefektīvākais, kad mēs to darām ar mīlestību un laipnību, nevis ar piespēšanu vai kritiku.

Mūsu Debesu Tēvs . . . ir sūtījis mūs, Viņa pārstāvjus, pasaulē, nevis lai dzītu vai piespiestu, bet lai aicinātu. „Nāc Man līdz!” teica Glābējs. „Un Es tev došu mieru.” To māca evaņģēlijs, un tā ir mūsu kalpošana.³

Šis Baznīcas mērķis nav izteikt paziņojumus, kas aizvainotu tos cilvēkus, kuri nesaprot tās mācības. Šī Baznīca nav no tām, kas kritizē un meklē vainu citās baznīcās, bet gan tās pārstāvji sniedz evaņģēlija vēstījumu zemes tautām, to darot mīlestības garā un vēloties palīdzēt.⁴

Visās . . . baznīcās ir labi vīrieši un labas sievietes. Tieši labais, kas ir šajās dažādajās konfesijās ir tas, kas satur tās kopā. Man ir bijusi privilēģija būt kopā ar cilvēkiem daudzās pasaules daļās un būt daudzu cilvēku mājās, kuri pieder dažādām pasaules konfesijām, — gan kristiešu, gan jūdu. Es esmu bijis pie [musulmaņiem]; es esmu bijis pie tiem, kas tic Konfūcijam; un es varētu minēt daudzas citas konfesijas. Visās šajās organizācijās es esmu sastapis brīnišķīgus cilvēkus, un, lai kur es dotos viņu starpā, es izjūtu milzīgu atbildību viņus neaizvainot, nesāpināt, nekritizēt tādēļ, ka viņi neizprot patiesību.

Mums kā Baznīcas pārstāvjiem ir dota atbildība doties starp cilvēkiem ar mīlestību, kā Tā Kunga kalpiem, kā Debesu un Zemes Radītāja pārstāvjiem. Iespējams, viņi to pilnībā neizpratīs; iespējams, viņi uzskatīs to par augstprātību vai neobjektivitāti, taču tas nemainīs manu attieksmi. Ja vien es to varu novērst, es negrāsošu viņus padarīt nelaimīgus. Es vēlos viņus darīt laimīgus, sevišķi, kad es domāju par tām brīnumainajām iespējām, ko man sniegusi piederība šai svētītajai Baznīcai.⁵

Mūsu kalpošana ir mīlestības un iecietības kalpošana, un mēs vēlamies darīt labu visiem un palīdzēt visiem izprast dzīvības un glābšanas ieceri, ko Tas Kungs ir atklājis šajās pēdējās dienās.⁶

Mēs nedrīkstam dzīt šos jaunos cilvēkus un mūsu kaimiņus, un draugus Debesu valstībā, rājot viņus un meklējot viņos vainu, taču es

jums vēlos teikt, ka mēs varam ar mīlestību vērst viņus mūsu Debesu Tēva virzienā un, iespējams, ar laiku viņus turp arī vadīt.

Tā ir mūsu privilēģija. Mīlestība ir liels spēks, ar ko var ietekmēt šo pasauli.⁷

Tie no mums, kuriem ir liecība un zināšanas, dosimies katru dienu uz priekšu ar neviltotu mīlestību un laipnību starp šiem vīriešiem un sievietēm, vai viņi ir Baznīcas locekļi vai nav, un atradīsim veidu, kā aizkustināt viņu sirdis un vadīt viņus pa ceļu, kas viņiem nodrošinās zināšanas par patiesību.⁸

Es ļoti lūdzu, lai mums kā Tā Kunga kalpiem būtu žēlsirdība pret cilvēci, būtu pacietība pret tiem, kas kļūdās, un lai mēs laipnībā un mīlestībā dotos uz priekšu, mācot mūsu Kunga evaņģēlija vienkāršos principus, svētot katru cilvēku, ar kuru mēs nonākam saskarē.⁹ [Skat. 2. ieteikumu 147. lpp.]

Mums nav jākaunas dalīties patiesības zināšanās.

Dažkārt man liekas, ka mēs nepietiekami izprotam [evaņģēlija] nozīmīgumu, ka mēs to nemācām ar pienācīgu nopietnību.¹⁰

Kā paziņoja apustulis Pāvils, Jēzus Kristus evaņģēlijs ir Dieva spēks par pestīšanu [skat. Romiešiem 1:16]. Tas ir Pestītāja darbs. Tas ir vienīgais veids, kā mēs varam iegūt augstāko paaugstināšanu, ko cilvēces Glābējs ir paredzējis baudīt tiem, kas seko Viņam. To es nesaku augstprātīgi — to es saku ar žēlsirdību pret mūsu Tēva bērniem, kuri pieder citām baznīcām. To es saku ar mīlestību pret Viņa dēliem un meitām, kuri nesaprot, taču Viņš ir pavēlējis, lai mēs sakām šīs lietas. Viņš vēlas, lai cilvēki zinātu.¹¹

Es zinu, ka Dievs dzīvo. Es zinu, ka Jēzus ir Kristus. Es zinu, ka Džozefs Smits bija Dieva pravietis. Es neesmu bijis tādā vietā, kur man būtu bijis kauns liecināt par šīm patiesībām. Es nezinu, kāpēc cilvēkam būtu jākaunas par to, ka zina patiesību, jo kāds cits to nezina, sevišķi attiecībā uz evaņģēliju, kas ir Dieva spēks par pestīšanu.¹²

Ja mēs zinām patiesību, to nevajadzētu uzskatīt par lielīšanos, kad mēs par to runājam. Mūsaprāt, to nevajadzētu uzskatīt par augstprātību, ja mēs citiem mūsu Tēva bērniem sakām: „Es to zinu, un arī jūs to varat zināt, ja vēlaties.”

Tieši tas ir Jēzus Kristus evaņģēlija skaistums, ka tas nav domāts tikai dažiem cilvēkiem, bet katrai dvēselei, kas piedzimusi pasaulē. . . . Mūsdienās ir cilvēki, kuri zina, ka Dievs dzīvo, un ir tūkstošiem cilvēku, kuri to varētu zināt, ja viņi vēlētos. . . . Šie cilvēki nav atkarīgi no mums, lai zinātu par Dieva esamību, bet viņi ir atkarīgi no mums tādā ziņā, ka mums ir jāmāca viņi, kā viņi to var uzzināt.¹³

Es zinu, ka mūsu Debesu Tēvs ir runājis šajā pasaules laikā un laikmetā, ka Viņa evaņģēlijs ir uz Zemes, un, lai arī es nevienu cilvēku nespiedišu to pieņemt, es lūdzu, lai mums būtu spēks un gudrība, un izturība sniegties pēc mūsu kaimiņiem, kuri neizprot patiesību. Veiksīm savu pienākumu un piesaistīsim viņus mūsu Mācītāja pulkam, lai viņi līdz ar mums varētu zināt, ka Viņš dzīvo.¹⁴ [Skat. 3. ieteikumu 148. lpp.]

Mēs tiecamies papildināt to laimi un labestību, ko Dieva bērni jau sajūt.

Kad [cilvēki] man ir jautājuši: „Kāds ir tās organizācijas mērķis, kurai tu pieder? Par ko jūs tā raizējaties, ka jūs sūtāt savus misionārus visā pasaulē?” Es dažkārt esmu atbildējis: „Mēs vēlamies, lai jūs visi būtu laimīgi. Mēs vēlamies, lai jūs visi priecātos, kā mēs priecājamies.”¹⁵

Tūkstošiem misionāru . . . ir devušies pasaulē, un mīlestībā un laipnībā viņi ir gājuši no durvīm pie durvīm, sakot mūsu Tēva citiem bērniem:

„Padomāsim kopā, ļaujiet mums paskaidrot jums kaut ko, kas, mūsaprāt, padarīs jūs laimīgus, gluži — kā mūs!”

Tāds ir Baznīcas, kuras locekļi mēs esam, misionāru darba attēlojums.¹⁶

Es atceros, ka reiz kāds vīrs pēc tam, kad mēs bijām runājuši kādu laiku, man teica: „Nu, no visa dzirdētā es varu spriest, ka jūsu baznīca ir tikpat laba kā jebkura cita baznīca.” Es pieņemu, ka viņš domāja, ka mums izsaka lielu komplimentu, taču es viņam teicu: „Ja Baznīca, ko es šeit pārstāvu, cilvēku bērniem nebūtu nozīmīgāka par visām citām baznīcām, tad es būtu pārpratis savu pienākumu. Mēs neesam nākuši, lai jums atņemtu patiesību un tikumus, kas jums piemīt. Mēs neesam nākuši, lai meklētu vainu vai jūs kritizētu. . . . Paturiet visu to labo, kas jums ir, un ļaujiet mums sniegt jums

vairāk laba, lai jūs būtu laimīgāki un lai jūs būtu sagatavoti ieiēt mūsu Debesu Tēva klātbūtnē.” [Skat. 4. ieteikumu 148. lpp.]

. . . Laikā, kad uz Zemes bija Glābējs — laika zenītā — bija citas baznīcas; pastāvēja daudzas konfesijas un sekta, un viņi ticēja, ka kalpo Tam Kungam. Jūdas lielās sinagogas bija ļaužu pilnas, kuri ticēja, ka viņiem ir priesterības pilnvaras. Viņuprāt, viņi ievēroja Ābrahāma un Mozus mācības. Viņi turpināja sludināt par pasaules Glābēja nākšanu. Viņi mudināja vīrus un sievas uz taisnības darbiem. Viņi bija uzcēluši templi un lūgšanu namus. Viņi bija uzcēluši pieminekļus praviešiem, kuri bija snieguši liecību par Dieva esamību, daži no tiem tika nogalināti un bija aizzīmogojuši savu liecību ar savām asinīm. Tie bija cilvēki, pie kuriem ieradās Glābējs. . . . Viņos bija daudz kā laba. Starp viņiem bija daudz labu vīriešu un sieviešu. Starp šiem ļaudīm bija daudz taisnīguma. Glābējs nenāca, lai viņiem atņemtu labo. Viņš parādījās viņiem, nevis lai viņus nosodītu, bet lai viņus aicinātu nožēlot grēkus, lai viņus aicinātu novērsties no saviem maldiem un lai viņus mudinātu saglabāt visu patiesību, kas viņiem bija.

. . . Kad mēs cilvēces ģimenei pasludinām, kā mēs to darām, — ka cilvēks atkrita no evaņģēlija, mēs nesludinām kaut ko, kas pasaulē nebūtu noticis iepriekš. Kad mēs sakām labajiem vīriešiem un sievietēm, kuri tiek vadīti darbībā un ticībā nepareizi, mēs to nesakām, lai nosodītu, mēs nerunājam ar vēlmi sāpināt, taču mēs runājam ar vēlmi, lai cilvēki varētu apstāties uz pietiekami ilgu brīdi, lai pārbaudītu sevi, lai redzētu, kurp viņi dodas un kāds būs viņu galīgais liktenis.¹⁷

Ak, kaut mēs spētu izskaidrot cilvēcei savas sajūtas, lai viņi saprastu, ka mēs nevēlamies ierobežot viņu iespējas, un lai viņi sajustu, ka mūsu sirdis sniedzas pie tiem mīlestībā un laipnībā, un nevis ar jebkādu vēlmi sāpināt. Mūsu uzdevums pasaulē ir glābt dvēseles, svētīt tās un sniegt tām tādu stāvokli, ka tās varētu atgriezties mūsu Tēva klātbūtnē, lai tiktu kronētas godā, nemirstībā un mūžīgajā dzīvē.¹⁸

Ja mēs mācām ar Svēto Garu, Viņš tiem, kurus mēs mācām, sniegs liecību par patiesību.

Šī Baznīca ir izsūtījusi misionārus uz četriem zemes galiem, un viņi ir sludinājuši Jēzus Kristus evaņģēliju. Daudzi no misionāriem nav mācījušies pasaules izcilajās universitātēs. Savas zināšanas viņi lielākoties

„Strādāsīm dienu no dienas, lai mūsu Tēvs varētu svētīt mūs. Ja ar mums ir Viņa Svētais Gars, cilvēki, ar kuriem mēs nonāksim saskarē, to sajūtīs.”

ir ieguvuši dzīves pieredzes ceļā, taču viņiem ir kaut kas spēcīgāks, lai iedvesmotu cilvēces ģimeni, — tā ir Svētā Gara sadraudzība.¹⁹

Kad es ceļoju savā misijā, es redzu šo lielisko jauno vīriešu un sieviešu izaugsmi, kad viņi nesavtīgi kalpo, un aptveru, ka viņi ne tikai iemācās tās valsts valodu, kurā viņi strādā, bet viņi zina, ka viņiem ir Dieva dāvana, lai izplatītu patiesību, ko cilvēki nevarētu iegūt nekādā citā veidā.²⁰

Daudzi no jums vai jūsu priekštečiem ir dzirdējuši evaņģēliju, kā to mācījusi Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca. . . . Dažreiz jūs to esat dzirdējuši uz ielas, kur bija kāds pazemīgs misionārs, mācot to, ko Tas Kungs bija aicinājis viņu mācīt.

Kaut kas aizkustināja to cilvēku sirdis, kuri klausījās. Man ir bijušas dažādas pieredzes misijā. Es esmu redzējis cilvēku pulkus stāvam un klausāmiešus pazemīgu misionāru, kurš izskaidro dzīves jēgu un runā ar cilvēkiem, un mudina viņus nožēlot savus grēkus, un es esmu dzirdējis cilvēkus sakām: „Nekad iepriekš es neesmu izjutis tādu ietekmi, ko es izjutu, kamēr es klausījos to cilvēku runājam.”²¹

Neatkarīgi no tā, cik mēs būtu apdāvināti vai cik daiļrunīga ir mūsu valoda, tas, kas aizsniedz cilvēka sirdi un sniedz pārliecību par šī darba dievišķumu, ir mūsu Tēva Gars.²²

Šis ir Tā Kunga darbs. Cilvēki pašu spēkiem to nebūtu spējuši paveikt, jo tas ir ticis veikts ar vienkāršiem līdzekļiem, ko mēs esam izmantojuši. Parasti cilvēki nebūtu spējuši sniegt jūsu dvēselēm tās zināšanas, kas jums ir. Mēs kā cilvēki nevaram iedvesmot citus pasaules iedzīvotājus ar pārliecību, ka Dievs dzīvo un ka šī ir Viņa Baznīca, taču, ja mēs veiksīm savu daļu, mūsu Debesu Tēvs svētīs mūsu pūliņus.²³

Strādāsim dienu no dienas, lai mūsu Tēvs varētu svētīt mūs. Ja ar mums ir Viņa Svētais Gars, cilvēki, ar kuriem mēs nonāksim saskarē, to sajūtīs, jo tas izplatīsies mūsu apkārtnē, un viņi baudīs to un pieņems to.²⁴

Ir salīdzinoši maz cilvēku, kuri ir pieņēmuši to evaņģēliju, kas ir atklāts pēdējās dienās; taču ir miljoni mūsu Tēva bērnu, kuri alkst zināt Viņa gribu; un kad viņiem tiks sniegta patiesība, un Gara pārliecinošā ietekme viņiem sniegs liecību par patiesību, viņi priecāsies to pieņemt.²⁵ [Skat. 5. ieteikumu 148. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Studējiet sadaļas „No Džordža Alberta Smita dzīves” pēdējās divas rindkopas (140.–141. lpp.). Padomājiet par kādu cilvēku, kuru jūs pazīstat un kurš nav Baznīcas loceklis. Kādas īpašības jūs apbrīnojat šajā cilvēkā? Kādām evaņģēlija patiesībām viņš vai viņa jau tic? Kādas vēl evaņģēlija patiesības būtu viņam vai viņai sevišķi noderīgas? Kā šāda attieksme pret cilvēku ietekmē mūsu centienus dalīties evaņģēlijā?
2. Lasot mācību pirmo sadaļu (142.–143. lpp.), padomājiet par kādu reizi, kad kāda cilvēka izrādītā mīlestība jūs īpaši iespaidoja. Kādēļ tik svarīgi ir atturēties no tādu cilvēku kritizēšanas, kuru uzskati atšķiras no mūsu uzskatiem?

3. Izlasiet sadaļu, kas sākas 143. lpp. Ko nozīmē — ar nopietnību dalīties evaņģēlijā? Kā mēs varam dalīties savās liecībās par atjaunoto evaņģēliju, neizklausoties lielīgi vai iedomīgi?
4. Ko, jūsuprāt, prezidents Smits domāja, kad viņš teica: „Ja Baznīca, ko es šeit pārstāvu, cilvēku bērniem nebūtu nozīmīgāka par visām citām baznīcām, tad es būtu pārpratis savu pienākumu”? (144. lpp.). Ko Jēzus Kristus Baznīca piedāvā, lai padarītu cilvēka dzīvi laimīgāku?
5. Lasot mācību pēdējo sadaļu (145.–147. lpp.), padomājiet par kādu pieredzi, kas jums ir bijusi, daloties ar kādu cilvēku evaņģēlijā. Kas palīdzēja to paveikt? Ko jūs varat darīt, lai uzlabotu savus centienus dalīties evaņģēlijā?

Saistītie Svētie Raksti: Jāņa 13:34–35; 2. Timotejam 1:7–8; 2. Nefija 33:1; Almas 20:26–27; Mācība un Derības 50:13–22

Mācīšanas padoms: Apsveriet iespēju sadalīt nodarbības dalībniekus grupās pa trim līdz pieciem cilvēkiem. Katrai grupai nozīmējiet vadītāju. Katrai grupai uzdodiet citu sadaļu. Palūdziet viņiem grupā izlasīt savu sadaļu un pārrunāt atbilstošos jautājumus, kas doti nodaļas beigās. Pēc tam lieciet nodarbības dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies savās grupās. (Skat. *Teaching, No Greater Call*, 161.)

Atsauces

1. „President George Albert Smith's Creed”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, atlas. Prestons Niblijs (1948), 199.–201.; uzruna sniegta 1945. g. 4. nov. Vašingtonā.
3. Conference Report, 1930. g. okt., 67.–68.
4. Conference Report, 1931. g. okt., 120.
5. Conference Report, 1945. g. okt., 168.
6. Conference Report, 1927. g. okt., 47.
7. Conference Report, 1950. g. apr., 187.
8. Conference Report, 1934. g. apr., 30.
9. Conference Report, 1928. g. okt., 94.
10. Conference Report, 1916. g. apr., 47.
11. Conference Report, 1927. g. okt., 48.
12. „At This Season”, *Improvement Era*, 1949. g. dec., 801., 831.
13. „Opportunities for Leadership”, *Improvement Era*, 1949. g. sept., 557, 603.–604.
14. Conference Report, 1930. g. okt., 69.
15. Conference Report, 1948. g. okt., 7.
16. Conference Report, 1946. g. okt., 5.
17. *Deseret News*, 1921. g. 20. aug., Baznīcas sadaļa, 7.
18. Conference Report, 1904. g. okt., 66.
19. Conference Report, 1940. g. apr., 85.
20. Conference Report, 1935. g. apr., 45.
21. Conference Report, 1949. g. okt., 7.
22. Conference Report, 1904. g. okt., 66.
23. Conference Report, 1929. g. okt., 25.
24. Conference Report, 1906. g. okt., 50.–51.
25. *Deseret News*, 1907. g. 12. janv., 31.

Tā Kunga darba veicināšana

*Dievs vada Savu darbu, un Viņš aicina katru
Baznīcas locekli piedalīties tā attīstības veicināšanā.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Kad 1903. gadā Džordžs Alberts Smits tika aicināts Divpadsmit apustuļu kvorumā, Baznīcas locekļu skaits nedaudz pārsniedza 300 000. Kad viņa kalpošana Baznīcas prezidenta amatā tuvojās noslēgumam, Baznīcas locekļu skaits bija pārsniedzis 1 miljonu. Prezidents Smits priecājās par šādu izaugsmi, jo tā nozīmēja, ka glābšanas vēstījums turpināja aizsniegt arvien vairāk un vairāk cilvēku. „Cik gan laimīgiem mums būtu jābūt,” viņš teica Vispārējās konferences klausītājiem 1950. gadā, „ne tāpēc, ka ir palielinājies mūsu skaits, kas piederam šai organizācijai, bet tāpēc, ka vairāk mūsu Tēva bērnu, vairāk Viņa dēlu un meitu, ir vesti pie patiesības izpratnes un ienāk Viņa organizācijā, ko Viņš ir sagatavojis, lai mums mācītu dzīvības ceļu, un mūs vadītu pa mūžīgās laimes ceļu.”¹

Laika posmā starp 1903. gadu un prezidenta Smita nāvi 1951. gadā, Baznīca, tai augot visā pasaulē, saskārās ar daudziem izaicinājumiem. Tādi notikumi kā Pirmais pasaules karš, Otrais pasaules karš un Lielā depresija (vispasaules ekonomiskā krīze) ievērojami samazināja misionāru skaitu, kurus varēja sūtīt uz ārzemēm. Neskatoties uz šīm grūtībām, Džordžs Alberts Smits saglabāja pārliecību, ka Baznīca turpinās augt un īstenos savu likteni „[piepildīt] visu zemi” (Daniēla 2:35). 1917. gadā, Pirmā pasaules kara kulminācijā, viņš svētājiem teica: „Man nezūd drosme pat, ja šī patiesība neizplatās straujāk. Gluži otrādi — mūsdienu notikumos es saskatu visgudrā Tēva roku darbu, lai sagatavotu ceļu evaņģēlija izplatīšanai, ko Viņš ir atjaunojis uz Zemes mūsu dienās.”²

Prezidents Smits ticēja, ka tehnoloģiju sasniegumi „var patiesi kļūt par svētībām, ja mēs tos taisnīgi izmantojam patiesības izplatīšanai un Tā Kunga darba sekmēšanai cilvēku starpā”.

Kaut arī 20. gadsimta pirmajā pusē bija nozīmīgi izaicinājumi, tajā laikā tika radītas arī jaunas tehnoloģijas, kas, kā ticēja prezidents Smits, varēs veicināt Tā Kunga darbu. Viņš ļoti atbalstīja aviācijas rūpniecību un saskatīja tajā veidu, kā efektīvāk ceļot Augstākā pilnvarotā aicinājumā. Viņš atbalstīja arī radio un televīzijas pārraides izmantošanu Baznīcā, lai Dieva vārdu sadzirdētu plašāka auditorija. „Šie [izgudrojumi] mums būtu jāuztver kā Tā Kunga svētības,” viņš teica. „Tie ievērojami palielina mūsu iespējas. Tie var patiesi kļūt par svētībām, ja mēs tos taisnīgi izmantojam patiesības izplatīšanai un Tā Kunga darba veikšanai cilvēku starpā. Lielais izaicinājums, ar ko pasaule šodien saskaras, ir tas, kā mēs pielietojam daudzus no šiem izgudrojumiem. Mēs tos varam pielietot, lai iznīcinātu, kā mēs jau dažreiz pagātnē esam darījuši, vai arī mēs tos varam pielietot, lai apgaismotu un svētītu cilvēci, kā mūsu Debesu Tēvs to vēlas.”³

1946. gada Vispārējās konferences runā prezidents Smits pravie-toja par šādu tehnoloģiju izmantošanu: „Nepaies ne ilgs laiks, kad no šīs kanceles un citām vietām, kas tiks nodrošinātas, Tā Kunga kalpi varēs nodot vēstījumus atsevišķām cilvēku grupām, kas atrodas tik tālu, ka tās nevar aizsniegt. Šādā vai citādā veidā mūsu Kunga Jēzus Kristus evaņģēlijs — vienīgais Dieva spēks par pestīšanu, lai sagatavotos celestiālajai valstībai, būs sadzirdams visās pasaules daļās, un daudzi no jums, kas esat šeit, pieredzēs to dienu.”⁴ [Skat. 1. un 4. ieteikumu 157.–158. lpp.]

Prezidents Smits saprata, ka Baznīcas darbs gūst panākumus tāpēc, ka tas ir Tā Kunga darbs, un viņš mācīja svētajiem, ka iespēja piedalīties šajā darbā ir svētība, ko Tas Kungs piedāvā katram Viņa Baznīcas loceklim. Pirmās Vispārējās konferences laikā, kad viņš tika iesvētīts par Baznīcas prezidentu, viņš teica: „Es aptveru milzīgo atbildību, kas uzlikta uz maniem pleciem. Es zinu, ka organizācija, kuras locekļi mēs esam, nevar gūt panākumus bez mūsu Debesu Tēva palīdzības. Neviens cilvēks vai cilvēku grupa nevar to izdarīt, taču, ja šīs Baznīcas locekļi turpinās ievērot Dieva baušļus, dzīvot pēc savas reliģijas, rādīt piemēru pasaulei un mīlēt savus tuvākos kā sevi pašu, mēs dosimies uz priekšu un mēs būsīm aizvien laimīgāki.”⁵

Džordža Alberta Smita mācības

Katram Baznīcas loceklim ir milzum daudz iespēju piedalīties Tā Kunga darbā.

Atbildība par šī darba vadīšanu negulstas tikai uz [Baznīcas prezidentu] vai uz viņa padomniekiem, vai uz apustuļu kvorumu, — tā gulstas uz katru vīrieti un sievieti, kurus kristījuši Tā Kunga kalpi un kuri kļuvuši par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem. . . . Mēs nevaram novelt šo atbildību pēc savas patikas; mūsu Tēvs ir uzlicis to uz mūsu pleciem, un mums tie ir jāsaliec un jāpalīdz nest šī atbildība līdz triumfējošai uzvarai.⁶

Es jums uzticos, mani brāļi un māsas. Es esmu pārliecināts par jūsu ticību un par jūsu godprātīgumu. . . . Par šī darba veikšanu ir atbildīgs arī katrs no jums, kā arī tie, kuri jūs vada. Es nevaru sacīt: „Vai es esmu sava brāļa sargs?” Es nevaru novelt atbildību . . . , bet, stāvot mūsu Tēva bērnu ierindā, man jānes sava daļa, man jānes nastas daļa, ko Tas Kungs man ir uzlicis, un, ja es izvairos, es saprotu, ka zaudēju svētību, ko es varētu saņemt, ja būtu paklausīgs mūsu Tēva baušļiem.⁷

Cik gan ļoti mums būtu jāvēlas darīt labu! Tas ir kūtrs kalps, kurš gaida, kad viņam tiks pavēlēts visās lietās. [Skat. M&D 58:26–27.] Mūsu Debesu Tēvs sagaida, ka mēs turēsim godā savu aicinājumu, lai kāds tas būtu, lai kāda arī būtu mūsu dzīves situācija.⁸

Lai saņemtu lielākās svētības mūsu Debesu Tēva valstībā, nav nepieciešams, lai cilvēks būtu Divpadsmīto kvoruma vai Baznīcas prezidija loceklis. Tie ir tikai vajadzīgie Baznīcas amatī, un ir daudz uzticīgu vīru, kuri ir cienīgi pildīt šos amatus, kuru laiks un talanti ir nepieciešami visā Baznīcā. . . . Atcerieties, ka katram vīrietim un katrai sievietei visā Baznīcā ir milzum daudz iespēju darīt kaut ko, lai svētītu savus līdzcilvēkus un veicinātu Tā Kunga darbu.⁹

Dažiem priesterības nesējiem un tiem, kuriem Baznīcā ir kāds amats, piemīt nosliece nevērīgi izturēties pret Svētā Vakarēdiena sanāksmēm un citiem svarīgiem pienākumiem un ierobežot savu darbību kādā noteiktā aicinājumā. Tie var būt Svētdienas skolas vadītāji un skolotāji, un, kad viņi ir paveikuši savu Svētdienas skolas darbu, viņi to uzskata par pietiekamu; vai tie var būt [Jauno vīriešu vai Jauno sieviešu], Sākumskolas, ģeologijas vai labklājības

darbinieki, vai tie, kuriem ir kāds cits uzdevums, un, kad viņi paveic savu uzdevumu, viņi uzskata, ka viss viņu pienākums ir paveikts.

Lai arī mēs mīlam un svētām visus šādus cilvēkus par viņu sniegto izcilo kalpošanu, mums ir jāatgādina sev, ka no mums visiem tiek prasīts dzīvot ar katru vārdu, kas nāk no Debesu Tēva mutes [skat. M&D 84:44]. Īpaši uzdevumi neatbrīvo mūs no citiem pienākumiem; un īpašas sanāksmes parasti neaizvieto vai neaizstāj Baznīcas vispārējās sanāksmes. Un vairāk par mūsu īpašajiem pienākumiem un uzdevumiem no mums tiek sagaidīts, ka mēs ik dienu uzvedsimies kā Pēdējo dienu svētie šī apzīmējuma plašākā nozīmē, lai, kad mēs redzam kādu, kam ir ciešanas vai kāda vajadzība, vai nepieciešams padoms un ieteikums, mēs nekavējoties rīkosimies kā Tā Kunga kalpi.

Un tad ir tādi, kuri pieņem piederību Baznīcai nosaukuma pēc, taču kuri, šķiet, jūtas atbrīvoti no jebkādas kalpošanas. Taču agrāk vai vēlāk viņi jūtas neērti savās sirdīs un šaubās savos prātos, kā tas notiek ar mums visiem, ja mēs nedarām to, kas ir mūsu pienākums. Cilvēks, kurš dzīvo saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju, nekad nešaubās par tā panākumiem; savukārt cilvēks, kurš nevērīgi izturas pret savu pienākumu, kurš neievēro savas derības, zaudē Tā Kunga Garu, un tad viņš sāk prātot, kas notiks ar Ciānu. . . .

Kad vien jūs pilnībā veicat savu pienākumu, jūs zināsit, tāpat kā jūs zināt, ka jūs dzīvojat, ka šis ir mūsu Tēva darbs un ka viņš to triumfējoši paveiks.¹⁰

Vai jūs nevarat redzēt, kā brīnišķs darbs un brīnums ir virzījies uz priekšu? Vai jūs nevarat redzēt, kā mēs kā atsevišķi cilvēki esam ziedojuši savu artavu, taču mēs visi esam vienoti, un Tā Kunga vārds tiek izplatīts starp cilvēku bērniem; nevis kareivīgā veidā, bet laipnībā un mīlestībā, ar vēlmi svētīt visu cilvēci?¹¹ [Skat. 2. ieteikumu 157. lpp.]

Pretestība neapturēs Baznīcas izaugsmi, jo šis ir Dieva darbs, nevis cilvēka darbs.

Baznīca aizsākās tikai ar sešiem locekļiem. Tā ir augusi dienu no dienas, par spīti pretinieka pretestībai. Taču, ja nebūtu taisnīguma spēcīgās rokas, ja nebūtu mūsu Debesu Tēva pārraudzības, šī Baznīca jau sen būtu saberzta kā čaumala. Tomēr Tas Kungs ir teicis,

„Visā Baznīcā katram vīrietim un katrai sievietei ir milzum daudz iespēju darīt kaut ko, lai svētītu savus līdzcilvēkus un sekmētu Tā Kunga darbu.”

ka Viņš mūs sargās, un Viņš mums ir apsoliņjis aizsardzību, ja mēs godāsim Viņu un ievērosim Viņa baušļus.¹²

Šīs Baznīcas izaugsme nav notikusi tās popularitātes dēļ. Tā ir notikusi, neskatoties uz pasaules gudro cilvēku pretestību; tā ir notikusi, neskatoties uz ticības mācītāju pretestību, un tā turpina pulcināt šur un tur izraudzītus garus, kuri ir dzīvojuši tā, ka ir spējuši saprast patiesību.¹³

Es lasīju sava vectēva Džordža A. Smita dienasgrāmatu. . . . Es lasīju par viņa personīgajām pieredzēm, no kurām dažas bija ļoti smagas, citas — brīnumainas. Kad viņš bija jauns, viņš tika sūtīts sludināt mūsu Kunga evaņģēliju. Viņš guva pieredzi kopā ar citiem vīriem, kuri bija aicināti kalpošanā. Ļauni cilvēki cēla viltus apsūdzības pret viņu un viņa līdzgaitniekiem, taču viņš turpināja būt uzticīgs, un Tas Kungs attaisnoja viņus un paaugstināja cilvēku acīs, un sniedza viņiem liecību par šī darba dievišķumu, kas bija tik noteikta, ka neviens uzdevums, ar nolūku izplatīt patiesību, viņiem nelikās par grūtu.

Vectēvs bija to cilvēku grupā, kas 1839. gadā tika sūtīta uz Angliju, lai sludinātu evaņģēliju. Tur pretinieks viņiem centās atņemt drosmi visādos veidos. Viņu tajā laikā rakstītās dienasgrāmatas atklāj faktu, ka viņus apmeloja slikti cilvēki un viņiem uzbruka ļauni gari, taču Tas Kungs pasargāja viņus, un viņi paveica lielu darbu. Tajā laikā tur bija astoņi Divpadsmito kворuma locekļi. Starp tiem, kas tika aicināti doties uz Angliju, bija arī vīri, kas nespēja apmaksāt ceļa izdevumus, taču viņi kājām sāka doties no savām mājām. Viens no šiem vīriem ilgstošas slimības dēļ bija pārāk vājš, lai noietu divas jūdzes un tiktu līdz ratiem, taču viņam šo attālumu noiet palīdzēja kāds draugs. Viņi ticēja Dievam; viņi zināja, ka šī ir Viņa Baznīca, un tādēļ viņi devās ceļā, un draugi, kas nebija Baznīcas locekļi, bija iedvesmoti dot viņiem naudu un samaksāt par viņu braucienu pāri okeānam, kur viņi sniedza savu vēstījumu, un daudzi ticīgi cilvēki pieņēma patiesību viņu kalpošanas dēļ.¹⁴

Šis ir Dieva darbs. Šis nav kāda cilvēka darbs. Nevienš cilvēks vai cilvēku grupa to nebūtu varējusi virzīt uz priekšu un gūt panākumus pasaules pretestības dēļ. Daudzas reizes tie, [kas ir izrādījuši pretestību darbam,] ir domājuši, ka ir pienācis Baznīcas gals, un katru reizi Tas Kungs to ir pacēlis Sava spēka varenībā, un tā ir virzījusies no pilsētas uz pilsētu, no ciemata uz ciematu, no valsts uz valsti.¹⁵

Es zinu, ka ir daudz problēmu un laika gaitā būs vēl lielākas problēmas, taču tas pats Debesu Tēvs, kurš veda Israēla bērņus, kurš izglāba Daniēlu un trīs ebreju jauniešus no iznīcības, tas pats Debesu Tēvs, kurš pasargāja mūsu priekštečus, kuri ienāca [Sāls ezera ielejā], un nostiprināja viņus, un svētīja viņus, un padarīja par iespējamu, ka viņi savā nabadzībā uzcēla šo diženo [Soltleika] templi un citus diženus tempļus, . . . tas pats Tēvs, jūsu un mans Tēvs, ir gatavs izliet Savas svētības pār mums šodien.¹⁶

Drosmes zaudēšanai nav nekāda pamata. Jēzus Kristus evaņģēlijs turpina virzīties uz priekšu. Mums ir mūsu Debesu Tēva apsolījums, ka tas turpinās virzīties uz priekšu. Nevienā citā atklāšanā nav bijusi tāda pārliecība, kāda ir mums. Iepriekšējās atklāšanās evaņģēlijs tika paņemts prom no Zemes. Kad tas mūsdienās tika atjaunots, tika dots solījums, ka tas nekad vairs netiks paņemts prom no Zemes vai atdots citiem ļaudīm. Tādēļ es lūdzu jūs, kuri esat likuši savu roku pie arkla, — neskatieties atpakaļ. Kalpojiet Dievam un ievērojiet Viņa baušļus.¹⁷

Mums nav jābažījās par Ciānas attīstību, jo vecais, labais kuģis turpinās lepnī burāt, un tie, kuri ir uzticīgi un patiesi, droši piestās Dieva ostā, kronēti godībā, nemirstībā un mūžīgajā dzīvē. Man nav bail par šiem sirmgalvjiem un sirmgalvēm, kuri ir ticējuši. Man nav bail par zēniem un meitenēm, kuri paklausa Dieva baušļiem. . . . Taču Pēdējo dienu svētie, kuri, zinot mūsu Tēva gribu, nav to pildījuši, tie, kuri laiku pa laikam dzird Tā Kunga mācības un novēršas no tām, es baidos, ka viņi nerasnīgs mērķi, izņemot, ja viņi atgriezīsies un no visas savas sirds nožēlos grēkus.¹⁸

Viņa darbs progresē, tāpēc mums jābūt aktīviem, lai mēs spētu iet ar to kopsolī. Ar katru gadu — kopš Baznīcas izveidošanas — tā ir augusi aizvien stiprāka. Tās izredzes uz pastāvīgiem panākumiem šodien ir labākas kā jebkad iepriekš. Aizvien vairāk cilvēku uzzina patiesību par mums un par mūsu attieksmi pret viņiem. Gaismai izplatoties ļaužu starpā, aizspriedumi, kas radušies nezināšanas dēļ, tiek pārvarēti. . . .

Tam vajadzētu būt acīmredzamam visiem cilvēkiem, un kādu dienu tas būs acīmredzams, ka pretestība šo darbu jau sen būtu iznīcinājusi, ja tas nebūtu dievišķs. Lai visa pasaule zina, ka to nav iespējams gāzt, jo „tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic”. [Skat. Romiešiem 1:16.]¹⁹ [Skat. 3. ieteikumu 158. lpp.]

Dievs pielāgo pasaules apstākļus, lai Viņa darbs varētu izplatīties pa visu Zemi.

[Dievs] ir noteicis, ka vēstījums, ko Viņa kalpi pasludinājuši iepriekšējās laikmetos, kas ir atjaunots un pasludināts caur Viņa kalpiem pēdējās dienās, tiks sadzirdēts, un ar Savu vareno spēku Viņš pielāgos šīs pasaules apstākļus un pazemos cilvēku bērnus, līdz viņi nožēlos grēkus un vēlēties klausīties. Patiesības, ko mēs mācām, tas ir, patiesības, ko Dievs prasīja, lai mēs mācītu pasaulē, tiek izplatītas.²⁰

Tas Kungs atklāja vienam no Saviem praviešiem, ka Mormona Grāmatas iznākšanas laikā Viņš uzsāks Savu darbu tautu starpā, lai atjaunotu Savus ļaudis. [Skat. 2. Nefija 30:3–8; 3. Nefijs 21:1–14; 29:1–2.] Kad mēs aptveram, ar kādu ātrumu Jēzus Kristus evaņģēliju var izplatīt tagad, salīdzinot ar 1830. gadu, mēs varam saskatīt, ka

Tas Kungs ir izstiepis Savu roku un cilvēkiem tiek sniegta iespēja uzzināt. Nepaies ilgs laiks, līdz šīs pasaules katrā daļā būs dzirdams evaņģēlijs, ko Tā kunga kalpi pasludinās spēkā. Mūsu Debesu Tēvs pielāgos pasaules apstākļus, lai evaņģēlijs varētu tikt sludināts.²¹

Glābējs teica, ka Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals! [Skat. Džozefs Smits — Mateja 1:31.] Tas Kungs nebūtu prasījis to, ko nav iespējams izdarīt. Viņš noņem šķēršļus, un evaņģēlijs „tiks sludināts”.²²

Ciāna tiks pestīta, un pasaule, kas tagad pārprot „mormonisma” darbu, reiz zinās, ka tas ir Dieva spēks par pestīšanu tiem, kuri tur mūsu Tēva baušļus. Es liecinu, ka darbs uzņem ātrumu un ka cilvēku bērni pieņem „mormonismu” savās dvēselēs; ka šis ir mūsu Tēva darbs. Iespējams, ka mēs domājam, ka esam vārgi un vāji, taču, ja mēs dzīvosim šķīstu un tīru dzīvi, ja mēs darīsim pareizo, tiks uzaudzināti vīrieši un sievietes, kas turpinās Tā Kunga darbu, līdz mūsu Tēva darbs būs pabeigts tā, kā Viņš to vēlas. Tie, kuri tagad mūs pārprot, iepazīs mūs labāk. Tie, kuri domā, ka mums ir savtīgi nolūki, tiks apskaidroti, un mūsu brāļi un māsas pasaulē, kuri vēlas patiesību un grib zināt, ko Tas Kungs vēlas no viņiem, būs to sāpīgi apjautuši savās sirdīs un pieņems evaņģēliju. Ciāna celsies un mirdzēs, un kļūs par visas zemes krāšņumu, jo Tas Kungs, Israēla Dievs, ir tā noteicis.²³ [Skat. 4. ieteikumu 158. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Prezidents Smits pravietoja, ka „Kunga Jēzus Kristus evaņģēlijs . . . būs sadzirdams visās pasaules daļās” (151. lpp.). Kādas tehnoloģijas palīdz to īstenot? Kādos vēl veidos jaunās tehnoloģijas un zinātnes sasniegumi sekmē Tā Kunga darbu?
2. Lasot mācību pirmo sadaļu (152.–153. lpp.), domājiet par savu pašreizējo Baznīcas aicinājumu vai uzdevumu. Kādā veidā jūsu aicinājuma pildīšana jums ļauj piedalīties Tā Kunga darba veicināšanā? Kādā veidā šo darbu sekmē jūsu kā mājskolotāja vai apmeklējošās māsas centieni? Kādos veidos mēs visi varam

piedalīties Tā Kunga darbā, kas būtu ārpus mūsu oficiālajiem aicinājumiem un uzdevumiem?

3. 153.–156. lpp. prezidents Smits sniedz savu liecību, ka Tas Kungs vada Savas Baznīcas darbu. Kādas pieredzes jums ir bijušas, kas atklāj, ka tā ir patiesība? Kādā veidā mūsu ticību Tā Kunga darbam demonstrē evaņģēlija mācīšana un dzīvošana pēc tā mūsu mājās?
4. 151. lpp. un 156.–157. lpp. meklējiet, ko prezidents Smits teica par Tā Kunga rīcību, lai sagatavotu ceļu Viņa evaņģēlija sludināšanai. Kādus apliecinājumus jūs redzat tam, ka tas ir noticis vai notiek mūsdienā pasaulē?

Saistītie Svētie Raksti: Daniēla 2:44–45; Joēla 2:27; 3:1; Mosijas 27:13; Mācība un Derības 64:33–34; 65:1–6; 107:99–100; Mozus gr. 1:39

Mācīšanas padoms: „Var būt . . . reizes, kad jūs nezināt atbildi uz kādu jautājumu. Tādā gadījumā vienkārši saki, ka jūs nezināt. Jūs varat teikt, ka centīsities sameklēt atbildi. Vai arī jūs varat aicināt nodarbības dalībniekus sameklēt atbildi, atvēlot viņiem laiku kādā citā nodarbībā, lai viņi pastāstītu, ko ir uzzinājuši” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Conference Report, 1950. g. apr., 6.
2. Conference Report, 1917. g. apr., 37.
3. *Deseret News*, 1947. g. 10. maijs, Baznīcas sadaļa, 10.
4. Conference Report, 1946. g. okt., 6.
5. Conference Report, 1945. g. okt., 173.
6. Conference Report, 1904. g. apr., 64.
7. Conference Report, 1911. g. okt., 44.
8. Conference Report, 1934. g. apr., 30.
9. Conference Report, 1919. g. jūn., 42.–43.
10. „Our Full Duty”, *Improvement Era*, 1946. g. marts, 141.
11. Conference Report, 1930. g. apr., 68.
12. Conference Report, 1945. g. okt., 170.–171.
13. Conference Report, 1916. g. okt., 47.
14. Conference Report, 1931. g. apr., 32.–33.
15. Conference Report, 1931. g. okt., 122.–123.
16. Conference Report, 1945. g. okt., 174.
17. *Deseret News*, 1921. g. 20. aug., Baznīcas sadaļa, 7.
18. Conference Report, 1906. g. okt., 49.
19. „New Year’s Greeting”, *Millennial Star*, 1920. g. 1. janv., 3.
20. Conference Report, 1917. g. apr., 37.
21. Conference Report, 1927. g. apr., 82.–83.
22. „New Year’s Greeting”, 2.
23. Conference Report, 1906. g. apr., 58.

„Pienes savus Svētos Vakarēdienus Manā svētajā dienā”

*Ja mēs turam Sabata dienu svētu un cienīgi
pieņemam Svēto Vakarēdienu, tas mums
sniedz pieaugošu garīgo spēku.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordžs Alberts Smits jau bērnībā mācījās, cik svarīgi ir godāt Sabata dienu. Bieži vien svētdienās pēc Svētdienas skolas viņa mājās ieradās kaimiņu zēni, lai viņu aicinātu spēlēt bumbu. „Es biju līdzīgs citiem zēniem,” viņš teica. „Es domāju, ka bumbas spēlēšana un citu spēļu spēlēšana sagādās lielu prieku. Taču man bija brīnišķīga māte. Viņa neteica: „Tu to nevari darīt,” bet viņa teica, „dēls, tu būsi laimīgāks, ja tu to nedarīsi. . . .” Es vēlos jums teikt, ka es esmu pateicīgs par šādu apmācību mājās.”¹ Mātes mācību ietekmi var saskatīt tajā, ka prezidents Smits bieži atgādināja svētajiem, ka Sabata dienas svēta ievērošana sniedz lielas svētības.

Kad Džordžs Alberts Smits bija Augstākais pilnvarotais, viņam bija iespēja apmeklēt Baznīcas svētdienas sanāksmes daudzās vietās. Kad viņš vēroja, kā svētie Sabatā kopā pielūdz, viņš bija apmierināts ar viņu godbijīgo attieksmi pret Svēto Vakarēdienu: „Es jūtu, ka Baznīcas locekļiem ir svarīgi saprast Tā Kunga Vakarēdiena mielasta svētumu. . . . Es priecājos, kad redzu mūsu brāļus un māsas nākam uz lūgšanu namu un . . . cienīgi pieņemam šos simbolus.”² [Skat. 1. ieteikumu 167. lpp.]

„Pēdējo dienu svētie, godājiet Sabata dienu un turiet to svētu, un tas jums sniegs lielu prieku.”

Džordža Alberta Smita mācības

Dieva pavēle mums turēt Sabata dienu svētu ir nevis apgrūtinājums, bet svētība.

[Tas Kungs] ir mācījis, ka mums ir jāievēro Sabata diena un jātur tā svēta. Vienu no septiņām dienām Viņš ir nošķīris kā Savu dienu, un, ņemot vērā visas Viņa svētības, kas mums tiek piešķirtas citās dienās, man liekas, ka mums būtu jārod prieks, darot to, ko Viņš mūs lūdz darīt Viņa svētajā dienā, un es domāju, ka, ja mēs to nedarīsim, mēs nebūsim laimīgi. . . . Viņš vēlas, lai mēs būtu laimīgi, un ir mums teicis, kā mēs varam nopelnīt šo laimi.³

Mums vajadzētu domāt par [Tā Kunga] dienas mērķi un baudīt pielūgsmes ietekmi. Cik gan tas būtu noderīgi pasaulei, ja visi mūsu Tēva bērni — un mēs visi esam Viņa bērni — cienītu Viņa vēlēšanos, lai Sabata diena būtu pielūgsmes diena! Nav iespējams novērtēt, cik labvēlīga pārmaiņa tā būtu ne tikai mūsu nācijai, bet visām pasaules tautām, ja mēs godātu Sabata dienu un turētu to svētu.⁴

Sabata diena ir pārtapusi par brīvdienu . . . — dienu, ko tūkstošiem cilvēku ir atvēlējuši, lai pārkāptu bausli, ko Dievs deva tālā senatnē, un es esmu pārliecināts, ka liela daļa no bēdām un posta, kas cilvēcei sagādā ciešanas un turpinās sagādāt ciešanas, ir, tā fakta dēļ, ka viņi ir ignorējuši Viņa pamācību — turēt Sabata dienu svētu.⁵ [Skat. 2. ieteikumu 167. lpp.]

Vienu no pirmajiem sprediķiem šajā [Sālsezera] ielejā teica prezidents Brigams Jangs, un viņš brīdināja ļaudis godāt Sabatu dienu un turēt to svētu, un neatkarīgi no tā, cik grūti būtu bijuši viņu apstākļi, viņiem nebija jāiziet un jādara fizisks darbs Sabata dienā. . . . Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir mudinājusi savus ļaudis atcerēties Sabata dienu un turēt to svētu, jo mūsu Debesu Tēvam labpatīk, ka mēs tā darām.⁶

Mācīsim šīs [Baznīcas] zēnus un meitenes, viņiem pieaugot, darīt to, ko Tas Kungs vēlas, lai viņi darītu Sabata dienā, un tas būs pārsteidzoši, kā viņi ietekmēs apkārtni, kurā viņi dzīvo. Ja vien pasaule nenožēlos savu bezrūpību un vienaldzību, ja vien mēs kā Pēdējo dienu svētie daudzos gadījumos nenožēlosim savu attieksmi un vienaldzību pret mūsu Debesu Tēva svēto dienu, mēs nesaņemsim

visu prieku un laimi, ko mēs šeit vēlamies baudīt, un mēs to nebaudīsim mūžībā.⁷

Šķiet, ka daži cilvēki domā, ka, ja viņi ir apmeklējuši reliģiskās sanāksmes vai veikuši kādu kalpošanas daļu, kas no viņiem svētdienā tiek prasīta, tad viņi ir brīvi nodoties baudām un piedalīties pasākumos, kas ir nesavienojami ar Sabata garu, un joprojām baudīs mūsu Tēva labvēlību. Es jums saku, ka, ja Baznīcas locekļi, kuriem ir lielākas zināšanas, turpina apgānīt Sabata dienu, dzenoties pēc pasaulīgām baudām, viņi zaudēs savu ticību; un mūsu Debesu Tēva Gars attālināsies no viņiem.⁸

Sabata dienas pārkāpšana nav nekas maznozīmīgs. Es vēlos teikt, ka jūs zaudējat katru reizi, kad jūs pārkāpjat Sabata dienu, jūs zaudējat vairāk, nekā jūs varat iegūt, neatkarīgi no tā, ko jūs, jūsprāt, domājat iegūt.⁹

Tas ir nepateicīgi — aizmirst, kā daži no mums, šķiet, dara, ka tā [Sabata diena] ir Tā Kunga diena. Viņš ir nošķīris vienu no septiņām dienām ne tāpēc, lai to padarītu mums par apgrūtinājumu, bet lai nestu prieku mūsu dzīvē un lai mūsu mājas būtu ģimenes pulcēšanās vietas, lai vecāki un bērni varētu pulcēties ap ģimenes pavardu un vairot savstarpējo mīlestību. . . .

Pēdējo dienu svētie, godājiet Sabata dienu un turiet to svētu, un tas jums sniegs lielu prieku, un mūsu Debesu Tēvs jums dāvās svētības par paklausību Viņa padomam un ieteikumam.¹⁰

Baznīcas apmeklēšana ir nozīmīga Sabata dienas svētīšanas daļa.

Ja mēs darām to, ko mūsu Debesu Tēvs no mums vēlas, Sabata dienā mēs dosimies uz Viņa svēto namu un tur pieņemsim Svēto Vakarēdienu, pieminot upuri, ko mūsu labā paveica cilvēces Pestītājs.¹¹

Šī [Sabata diena] ir Tā Kunga svētā diena; šī ir diena, ko Viņš ir nošķīris, kurā mums ir jāpielūdz Viņš, un šajās pēdējās dienās Viņš ir devis papildu bausli, ka mums šajā svētajā dienā ir jāiet lūgšanas un gavēšanas namā un tur jāatzīstas savos grēkos, un jāsniedz savas liecības citam cita klātbūtnē [skat. M&D 59:9–12]. . . .

Šajā brīnumainajā laikmetā, kad cilvēki var ērti sēdēt mājās un klausīties pasaules mūziku un publiskas uzstāšanās, un sprediķus, viņi paliks savās mājās un, iespējams, domās, ka viņi saņem visu, ko viņi varētu saņemt, ja dotos uz vietu, kas paredzēta dievkalpojumiem.

Šajā sakarā Pēdējo dienu svētie nedrīkst tapt pievilti. Noderīgi ir ne vien vārdi, ko mēs dzirdam, — būtiska ir mūsu Debesu Tēva ietekme, kas jūtama mūsu lūgšanu namos. Mums mājās var būt radiouztvērējs, taču mēs no tā negūsim tik lielu garīgo labumu, ja mēs Viņa svētajā dienā dotos uz Tā Kunga namu, kur mums tiek ļauts pieņemt Svēto Vakarēdienu un kur mēs lūdzam un piesaucam mūsu Debesu Tēva svētības, un saņemam liecību par patiesību, kas domāta cilvēces glābšanai.¹² [Skat. 3. ieteikumu 168. lpp.]

Pieņemt Svēto Vakarēdienu Sabata dienā ir svēta privilēģija.

Es domāju, ka, iespējams, vairums no mums aptver, kas tā mums ir par dāvanu, kad mums tiek ļauts pulcēties mierā un klusumā, tikties un pieņemt Mācītāja lauztās miesas un izlieto asiņu simbolus. Tam ikviena prātā būtu jābūt, un es pieņemu, ka tā [tas] ir, kā vissvētākajam un svinīgākajam notikumam, saprotot, ka mēs atjaunojam savas derības ar Viņu, kurš atdeva Savu dzīvību, lai mēs varētu tikt augšāmcelti un paaugstināti. Kad mēs pieņemam šos simbolus, es esmu pārliecināts, ka mēs visi aptveram, ka Svētais Vakarēdiens, ko Viņš ieviesa pirms Savas nāves, ir domāts mums kā garīgs pacīlājums, iedvesma un svētība cauri mūžībai.¹³

Svētais Vakarēdiens ir ļoti nozīmīgs. Tas Kungs pats noteica, lai mēs pieņemtu šos simbolus. Daudzi cilvēki domā, ka ir nepieciešams tikt kristītiem vai veikt citus evaņģēlija priekšrakstus savā labā, un tomēr viņi kļūst vienaldzīgi un bezrūpīgi attiecībā uz Tā Kunga mielasta Vakarēdienu. Mūsu Debesu Tēvs to uzskatīja par tik nozīmīgu, ka caur Savu mīļoto Dēlu un apustuļiem, un praviešiem, kā pierakstīts Rakstos, pamācīja svētos to pieņemt regulāri. Par to raksta trīs no evaņģēlistiem [evaņģēliju autoriem] [skat. Mateja 26:26–28; Marka 14:22–24; Lūkas 22:19–20], un mēs atrodam, ka

„Svētais Vakarēdiens, ko [Mācītājs] ieviesa pirms Savas nāves, ir domāts mums kā garīgs pacilājums, iedvesma un svētība cauri mūžībai.”

daudzās Rakstu vietās tiek mācīts par tā nozīmīgumu, kā to mācīja pats Tas Kungs, kad Viņš dzīvoja miesā. Mūsu Debesu Tēvs mums nedod baušļus vai padomus, kas nav svarīgi. Viņš mūs māca, lai mūs garīgi pacilātu, lai mēs augtu un pilnveidotos, un, ja mēs rīkosimies atbilstoši Viņa padomiem, tas mūs sagatavos, lai mēs spētu atgriezties Viņa klātbūtnē. . . . No mums tiek sagaidīts, ka mēs katru Sabata dienu pulcēsimies kopā un pieņemsim mūsu augšāmceltā Izpircēja miesas un asiņu simbolus. . . .

Norādījumu par to mēs atrodam arī 3. Nefija 18. nodaļā, kur Glābējs māca ļaudis šajā [Amerikas] kontinentā tieši tāpat, kā Viņš mācīja Savus mācekļus noturēt Svēto Vakarēdienu vecajā pasaulē. Tur rakstīts:

„Un, kad ļaužu pulks bija ēdis un paēdis, Viņš sacīja uz mācekļiem: Lūk, viens tiks ordinēts jūsu vidū, un viņam Es došu varu, lai viņš lauztu maizi un svētītu to, un dotu to Manas baznīcas ļaudīm, visiem tiem, kas ticēs un taps kristīti Manā Vārdā.

Un to jūs vienmēr centīsities darīt, tāpat kā Es darīju, tāpat kā Es lauzu maizi un svētīju to, un devu to jums.”

. . . Nākamajā pantā teikts:

„Un to jūs darīsiet, lai pieminētu Manu miesu, ko Es jums esmu rādījis. Un tas būs kā liecība Tēvam, ka jūs vienmēr Mani atceraties. Un, ja jūs vienmēr atcerēsities Mani, Mans Gars būs ar jums.” [3. Nefijs 18:5–7.]

. . . Papildus tam mēs atrodam, ka Tas Kungs par to ir devis atklāsmi mūsdienās. Mācības un Derību 20. nodaļā Tas Kungs mums sniedz par to norādījumus. Šajā atklāsmē, sākot ar 75. pantu, Viņš saka:

„Ir nepieciešams, lai baznīcas locekļi sanāktu kopā bieži, lai dalītos ar maizi un vīnu, pieminot To Kungu Jēzu;

un elderim vai priesterim ir tas jāsniedz; un tas viņam ir jāsniedz šādā veidā: viņam jānometas ceļos kopā ar draudzi un jāpiesauc Tēvs svinīgā lūgšanā, sakot —

ievērojiet, cik tā ir brīnišķīga lūgšana . . . :

„Ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, mēs lūdzam Tevi, Tava Dēla Jēzus Kristus Vārdā, svētīt un svētu padarīt šo maizi visām tām dvēselēm, kuras no tās ņem, lai viņi varētu ēst, atceroties Tava Dēla miesu, un liecināt Tev, ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, ka viņi ir ar mieru pieņemt Tava Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš tiem ir devis; lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar viņiem. Āmen.” [M&D 20:75–77.]

Lūgšana ūdens svētīšanai ir līdzīga [skat. M&D 20:78–79].

Cik gan svētas, cik absolūti svētas ir Svētā Vakarēdiena lūgšanā paustās domas! Es pamācu jūs, mani brāļi, ka tad, kad mēs izpildām Svētā Vakarēdiena priekšrakstu, mums jāatkārto . . . tieši tie vārdi, kas sniegti caur atklāsmi, un mums tas jā dara ar Tā Kunga Garu. Atkārtojot šīs lūgšanas, mums būtu jāizjūt izrunāto vārdu nozīmi.¹⁴

Es baidos, ka dažkārt, kad kādā no mūsu sanāksmēm tiek pasniegts Svētais Vakarēdiens, tajā nav tādas svinīgās gaisotnes, kādai tai vajadzētu būt. Tā ir ļoti svēta privilēģija. . . . Tiem, kuri [pieņem] Svēto Vakarēdienu, vajadzētu domāt par saistībām, kas minētas lūgšanā.¹⁵ [Skat. 4. ieteikumu 168. lpp.]

**Ja mēs cienīgi pieņemam Svēto Vakarēdienu,
mūsu garīgais spēks tiek atjaunots.**

Mēs uzņemam fizisku barību — tas ir, mēs uzņemam maizi un ūdeni u.c., lai barotu fizisko ķermeni. Tikpat svarīgi mums ir pieņemt mūsu augšāmceltā Kunga miesas un asiņu simbolus, lai palielinātu savu garīgo spēku. Ir novērots, ka vīrieši un sievietes, kuri gadu pēc gada nepieņem Tā Kunga mielastu, pakāpeniski zaudē mūsu Debesu Tēva Garu; viņi zaudē Gara sadraudzību, lai gan viņiem bija iespēja baudīt šo svētību, taču viņi to neizmantoja. . . .

Es esmu atvēris Rakstu vietu pirmās vēstules korintiešiem 11. nodaļā, sākot ar 23. pantu, kur teikts:

„Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi,

pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami,

— tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinis. To dariet, cikārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami.

Cikārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk.

Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm.

Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera.

Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu.

Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir mirušu.” [1. korintiešiem 11:23–30.]

. . . Es vēlos pievērst jūsu uzmanību faktam, ka ir bīstami, ja mēs to darām [pieņemam Svēto Vakarēdienu] necienīgi. Pirms Svētā Vakarēdiena pieņemšanas mūsu sirdīm jābūt šķīstām; mūsu rokām jābūt tīrām; mums jābūt brīviem no jebkāda naidīguma pret mūsu līdzgaitniekiem; mums jābūt mierā ar saviem līdzcilvēkiem; un mūsu sirdis jābūt vēlmei darīt mūsu Tēva gribu un turēt visus Viņa

baušļus. Ja mēs to darām, Svētā Vakarēdiena pieņemšana būs mums par svētību un atjaunos mūsu garīgo spēku. . . .

. . . Mums nopietni jāapdomā derības, ko mēs noslēdzam ar mūsu Tēvu. Pievērsīsim stingru vērību šīm derībām un pārliecināsimies, ka mēs ēdam un dzeram cienīgi, lai tas būtu par svētību mūsu dvēselēm un lai pieaugtu mūsu garīgais spēks. Šīs svētības paredzētas jums, mani brāļi un māsas, kas esat ticības biedri. Augstu vērtēsīm tās un dzīvosim to cienīgi, lai mēs ar savu piemēru ilustrētu savu ticību. Kaut neviens no mums nebūtu zem nosodījuma par Svētā Vakarēdiena necienīgu pieņemšanu, tādējādi zaudējot mūsu Tēva Gara sadraudzību.¹⁶

Mums tas [Svētais Vakarēdiens] jāpieņem sagatavotiem, pazemībā, ar tīrām rokām un šķīstām sirdīm, un vēlēdamies tikt mūsu Tēva pieņemti; tad mēs to pieņemsim cienīgi un priecāsimies tajā svētībā, ko mēs saņemsim.¹⁷

Kaut Tas Kungs mūs svētītu; kaut Viņa Gars arī turpmāk varētu tikt izliets pār mums. Kaut mēs mīlētu cits citu, kā mūsu Tēvs to mums ir pavēlējis. Ja mēs cienīgi pieņemam Svēto Vakarēdienu, mēs varam mīlēt cits citu, tieši kā noteicis mūsu Tēvs; atceroties, ka Viņš mums ir teicis: „Ja jūs neesat vienoti, jūs neesat Mani.” [M&D 38:27.]¹⁸ [Skat. 5. ieteikumu 168. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet pēdējo rindkopu 159. lpp. Ja jūs Svētā Vakarēdiena sanāksmi apmeklētu Baznīcas prezidents, kādi, jūsuprāt, būtu Viņa iespaidi? Ko jūs personīgi varat darīt, lai izrādītu lielāku godbijību pret To Kungu un Svēto Vakarēdienu?
2. Apdomājiet prezidenta Smita vārdus 161. lpp. otrajā un trešajā rindkopā. Kādā veidā sabiedrībai kopumā būtu noderīgi tas, ja vairāk cilvēku godātu Sabata dienu? Kā palīdzēt mūsu ģimeņiem un citiem uzskatīt Sabata dienas ievērošanu par svētību, nevis par apgrūtinājumu?

3. Kādi ir daži no kopīgas pielūgsmes ieguvumiem svētdienās, ko mēs nesaņemam, ja studējam evaņģēliju tikai savās mājās? (Dažus piemērus skat. 162.–163. lpp. ; skat. arī M&D 59:9–12.)
4. Lasot sadaļu, kas sākas 163. lpp., padomājiet par to, ko jūs varētu darīt, lai Svētā Vakarēdiena priekšrakstu padarītu par nozīmīgāku savas dzīves sastāvdaļu. Kā bērniem palīdzēt sagatavoties Svētajam Vakarēdienam un izturēties pret to godbijīgi?
5. Lasot mācību pēdējās četras rindkopas (166.–167. lpp.), pievērsiet uzmanību tam, ko prezidents Smits saka par to, kas mūs padara cienīgus pieņemt Svēto Vakarēdienu. Kāpēc, jūsuprāt, Svētā Vakarēdiena cienīga pieņemšana palielina mūsu garīgo spēku?

Saistītie Svētie Raksti: 2. Mozus 20:8–11; Jesajas 58:13–14; Mateja 18:20; 3. Nefijs 18:1–12; 20:8–9; Moronija 6:5–6

Mācīšanas padoms: „Prasmīgs skolotājs nedomā: „Ko es šodien darišu nodarbībā?“, bet vaicā, „ko mani studenti šodien darīs nodarbībā?“, nevis, „ko es šodien mācišu?“, bet drīzāk, „kādā veidā es saviem studentiem palīdzēšu atklāt, kas viņiem ir jāzina?“” (Virginia H. Pearce, *Teaching, No Greater Call*, 61).

Atsauces

1. Conference Report, 1948. g. okt., 188.	10. Conference Report, 1932. g. okt., 23.
2. Conference Report, 1908. g. apr., 34–35.	11. Conference Report, 1932. g. okt., 23.
3. Conference Report, 1937. g. okt., 50.	12. <i>Deseret News</i> , 1925. g. 31. janv., 3. sadaļa, 4.
4. „A Faith Founded upon Truth”, <i>Deseret News</i> , 1944. g. 17. jūn., Baznīcas sadaļa, 4.	13. „The Sacredness of the Sacrament”, <i>Improvement Era</i> , 1946. g. apr., 206.
5. Conference Report, 1935. g. okt., 120.	14. Conference Report, 1908. g. apr., 35–37.
6. Conference Report, 1948. g. apr., 13–14.	15. „The Sacredness of the Sacrament”, 206.
7. „Tribute to Richard Ballantyne”, <i>Instructor</i> , 1946. g. nov., 505.	16. Conference Report, 1908. g. apr., 34.–35., 37.
8. „Faith — and Life”, <i>Improvement Era</i> , 1949. g. apr., 252.	17. Conference Report, 1908. g. apr., 36.
9. Conference Report, 1948. g. okt., 188.	18. Conference Report, 1908. g. apr., 37.

Ticības stiprinošais spēks

Ticība ir Tā Kunga dāvana, ar ko taisnīgie tiek pilnvaroti veikt ievērojamas lietas.

No Džordža Alberta Smita dzīves

1919. gadā Džordžs Alberts Smits, toreiz būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, tika aicināts par Eiropas misijas prezidentu. Vēstījumā vietējiem svētajiem, ko viņš uzrakstīja neilgi pēc savas ierašanās, prezidents Smits minēja grūtos apstākļus Eiropā, kas vēl nebija atguvusies no Pirmā pasaules kara postījumiem: „Es saprotu, ka mēs dzīvojam pasaules vēstures svarīgā periodā. Tautas saskaras ar jauniem, saspilētiem apstākļiem, un gandrīz visur cilvēku bērnu starpā jūtams satraukums, tādēļ es izjūtu lielu atbildību, tiekoties ar viņiem, un ļoti kvēli vēlos dievišķu vadību, pildot savus pienākumus.” Prezidentam Smitam bija ticība, ka, neskatoties uz grūtībām, ar ko viņi saskārās, Baznīcas locekļu un misionāru pūliņi vainagosies panākumiem: „Tā kā man palīdz labi, spējīgi darbabiedri [misijas] pārvaldē un uzticīgi vīrieši un sievietes misijā, es ar patīkamu nojautu gaidu godīgo dvēseļu auglīgu ražu.”¹

Viens no prezidenta Smita grūtākajiem pienākumiem bija paliecināt misionāru skaitu Eiropā. Kara laikā Baznīca uz Eiropu bija sūtījusi ļoti maz misionāru, un pēc kara pārtikas trūkuma un citu ekonomisko problēmu dēļ Eiropas valdību amatpersonas nevēlējās dot ārzemniekiem vīzas. Prezidenta Smita grūtais uzdevums bija pārliecināt šīs amatpersonas, lai viņi ielaistu misionārus savās valstīs. Kādā vēstulē savai meitai Emīlijai prezidents Smits pastāstīja par šā nolūka braucienu uz Londonu.

„Mūsu Amerikas vēstnieks bija ļoti laipns un viņam izdevās sarunāt mums tikšanos ar seru Robertu Hornu, Lielbritānijas darba lietu ministru. Kad mēs viņa birojā stādījāmies priekšā, mēs pasniedzām vēstnieka vēstuli sera Roberta sekretāram, kurš mums pavaicāja, vai

„Svētie Raksti ir piepildīti ar liecībām par ticības spēku. . . . Ar ticību praviētis Elija piesauca uguni no debesīm, kas aprija viņa upuri.”

mēs varētu atlikt savas darišanas, jo viņa priekšniekam pēc dažām minūtēm bija jādodas uz Skotiju, kur viņš pavadītu trīs nedēļas. Es viņam apliecināju, ka mēs augstu novērtētu piecas minūtes no viņa laika tagad, jo mēs nedzīvojam Londonā un mūsu darišanas ir steidzamas. Sekretārs devās pie sera Roberta un drīz vien atgriezās ar informāciju, ka viņš atliks savu braucienu un tiksies ar mums plkst. četros tajā pēcpusdienā. Tajā rītā es biju ļoti sirsnīgi lūdzis, lai mums varētu tikt atvērts ceļš, un, kad mēs tikām aicināti atgriezties, es izjutu lielu pateicību pret mūsu Debesu Tēvu.”

Noteiktajā laikā prezidents Smits un viņa darbabiedri tika ieaicināti sera Roberta Horna privātajā birojā. „Mēs viņam centāmies pastāstīt, kas mums vajadzīgs, un apgalvojām, ka Lielbritānijai ir nepieciešams tas, ko mēs lūdzam. Vairāk nekā pusotru stundu viņš ļoti uzmanīgi klausījās par Baznīcas vēsturi un mūsu ticību utt.

Nobeigumā viņš vēlreiz pavaicāja, ko mēs no viņa vēlamies, un, kad mēs viņam pateicām, ka vēlamies iespēju palielināt mūsu misionāru skaitu līdz divsimt piecdesmit, kā tas bija pirms kara, viņš teica, ka viņam sagādāšot prieku sniegt savam departamentam norādījumus, lai ielaistu šādu skaitu misionāru valstī, tiklīdz tie ieradīsies. Protams, mēs bijām ļoti apmierināti un devāmies prom pārliecībā, ka viņš ir atbrīvojis mūsu prātus no diezgan smagas nastas.

Es jutos pārliecināts, ka mēs iedraudzējamies ar vienu no Anglijas ietekmīgākajiem cilvēkiem, un es nekavētos doties pie viņa jebkurā brīdī, ja rastos tāda vajadzība.”²

Džeimss Gans Makeijs, viens no prezidenta Smita misionāriem, kurš piedalījās tikšanās reizē ar seru Robertu Hornu, vēlāk teica: „Redziet, cik brīnišķīgu darbu viņš paveica. [Misijā] bija tikai daži eldieri. Likās, ka viņu ceļš ir nosprostots, un tomēr viņš atnāca, piepildīts ar Tā Kunga iedvesmu, un spēja piekļaut pie amatpersonu durvīm, lai iegūtu viņu uzticību; un galu galā viņš ieguva tās privilēģijas, ko mēs vēlējamies, lai eldieri varētu nākt un veikt savu darbu, un pildīt savus misijas pienākumus, veicinot Dieva darbu, un šādā veidā viņš nostiprināja mūsu liecību, ka šo darbu vada Dievs.”³ Elders Makeijs prezidenta Smita panākumus izskaidroja ar viņa „ticību un ziedošanos, un žēlsirdību pret visiem, ar kuriem viņš saskārās”. „Es strādāju kopā ar viņu,” viņš teica. „Es apspriedos ar viņu; es lūdzu kopā ar

viņu, un es zinu, ka viņa ticība un uzticība ir tik dziļa kā pati dzīve.”⁴
[Skat. 1. ieteikumu 178. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Ticības spēks ir acīmredzams Svētajos Rakstos.

Mums ir teikts, ka bez ticības mēs nevaram patikt Dievam [skat. Ebrejiem 11:6]. Ticība ir jebkuras rīcības virzītājspēks, un Svētie Raksti ir piepildīti ar liecībām par ticības spēku. Noas ticība ļāva viņam uzbūvēt šķirstu, un viņš un viņa ģimene tika izglābti, pateicoties paklausībai Dieva pavēlēm, kamēr tie, kuriem nebija ticības, tika apglabāti lielajos plūdodos [skat. 1. Mozus 6:13–22; 7:1–24].

Pateicoties ticībai, Lats un viņa ģimenes locekļi tika pasargāti, kad uguns no debesīm izpostīja Sodomas un Gomoras pilsētas un iznīcināja iedzīvotājus, kuriem nebija ticības [skat. 1. Mozus 19:12–25].⁵

Ar ticību Mozus vadīja Israēla bērnus ārā no jūga, izejot cauri Sarkanajai jūrai pa sauszemi, kamēr ēģiptiešu karaspēks, kas viņiem dzinās pakaļ un mēģināja izdarīt to pašu, tika noslīcināts. Ļaužu pulks tika paēdināts ar maizi no debesīm. Kad Mozus sīta Horeba klinti, izplūda ūdens, kas dzesēja viņu slāpes; un, izejot cauri tuknesim, viņi tika vadīti uz apsolīto zemi. [Skat. 2. Mozus 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6].⁶

Kad Daniēls turpināja atklāti lūgt Israēla Dievu, pretēji rīkojumam, kas bija viņa ienaidnieku sagatavots ar mērķi viņu iznīcināt, viņš tika iemests lauvu bedrē un atstāts uz visu nakti. Viņš zināja, ka viņa Debesu Tēvs viņu pasargās, un viņa pārliecība bija nelokāma. Jau agri nākamajā rītā ķēniņš devās pie bedres un atrada Daniēlu dzīvu. Viņa ticība bija padarījusi mežonīgos zvērus nekaitīgus, un viņš izpelnījās ķēniņa uzticību. [Skat. Daniēla 6:4–28.]

Trīs ebreju jaunieši, Sadrahs, Mesahs un Abed-Nego, kuri atteicās pielūgt zelta tēlu, ko bija uzcēlis Nebukadnēcars, tika iemesti degošā ceplī, kas bija sakurināts septiņreiz stiprāk nekā parasti. Viņi palāvās uz dzīvo Dievu, un viņu ticība tika atalgota ar viņu dzīvību saglabāšanu. [Skat. Daniēla 3:8–28.]

*„Ar ticību Mozus vadīja Israēla bērnus ārā no jūga,
izejot cauri Sarkanajai jūrai pa sauszemi.”*

Ar ticību pravietis Elija piesauca uguni no debesīm, kas aprija viņa upuri, un ķēniņš un ļaudis bija pārliecināti, ka Israēla Dievs ir Dievs un nevis Baals [skat. 1. Ķēniņu 18:36–40].

Laikā, kad pie Bābeles torņa tika sajauktas valodas, Jareda brālis un viņa sekotāji, pateicoties ticībai, saglabāja savu tēvu valodu un tika aizvesti uz šo rietumu puslodi [skat. Etera 1:33–43]. . . . Līdzīga ticība Lehimam deva iespēju aizvest savu ģimeni pāri okeānam un uzkāpt uz šīs zemes, kas ir izraudzīta pār visām citām zemēm.

Tā bija ticība, kas Jēzus mācekļiem ļāva izturēt pieaugošās vajāšanas, un, par spīti jūdu pretestībai, ieviest evaņģēliju, ko viņiem bija devis Glābējs.⁷

Pasaules Pestītājs un tie, kuri Viņam sekoja, visus brīnumus paveica ar ticību. Kopš laika sākuma līdz pat mūsdienām Dieva spēks ir piemītis ticīgiem cilvēkiem.⁸ [Skat. 2. ieteikumu 178. lpp.]

Ticības spēks acimredzami izpaužas taisnīgu svēto dzīvē šajā atklāšanā.

Šajā pēdējā atklāšanā, pateicoties savai nešaubīgajai ticībai Dievam, zēns, pravietis [Džozefs Smits], devās mežā un nometās ceļos, un lūdza Dievu, un saņēma pirmo lielo dievišķīgo izpaušmi, ar ko cilvēcei atkal tika darīta zināma Dievības personība. Ar ticību viņš spēja doties uz Kumoras pakalnu un no eņģeļa rokām saņemt svētus pierakstus, ko viņš vēlāk pārtulkoja ar Dieva dāvanu un spēku. Ar ticību viņš vadīja savus ļaudis no Kērtlandes uz Misūri zemi un atpakaļ uz Ilinoisu, un, lai arī viņi vairākkārtīgi tika aplaupīti un izdzīti no savām mājām, viņi saglabāja ticību, kas bija iedēstīta viņu sirdīs, un viņi zināja, ka Dievs rūpējās par viņiem. Ar ticību pravieša Džozefa Smita vadībā tika nodibināta diženā Navū pilsēta; un ar ticību viņš saņēma brīnišķīgās patiesības, kas ietvertas Mācībā un Derībās.

Ar ticību Brigams Jangs veda ļaudis uz šo rietumu zemi [Sālsezera ieleju]; un, kad viņš uzkāpa kalna virsotnē un raudzījās uz ieleju, Dievs viņam sniedza liecību, ka šī ir tā vieta, kur jānostiprina Israēls. . . . Ar ticību ļaudis ielika šī dižā tempļa [Soltleika Tempļa] stūrakmeni, būdami vāji un nabadzīgi, ticot, ka Dievs sagatavos ceļu un nodrošinās līdzekļus, ar ko celtni varētu pabeigt. Ar ticību ļaudis saņēma mūsu Debesu Tēva žēlastību savā ciešanu stāvoklī, jo, kad viņi redzēja, ka viņu labību apēd circeņi, un nespēja to novērst, Dieva žēlastībā viņu lūgšanas tika atbildētas un viņi saņēma liecību par to, jo atlidoja kajjas, lai pasargātu viņu ražu un paglābtu viņus no bada. . . .

. . . Ar ticību cilvēki, kuri ir vadījuši šo darbu, laiku pa laikam ir tikuši iedvesmoti, lai sniegtu mums nepieciešamos norādījumus. Ar ticību mēs tiekam pamācīti . . . no tiem, kuri kalpo Tā Kunga Vārdā, un Mierinātājs atdzīvina viņu saprašanu, atgādinot viņiem to, kas ir bijis, un parādot to, kas vēl būs; tādējādi apliecinot atklāsmes gara klātesamību.⁹

Ar ticību Israēla elderi ir devušies uz priekšu, atstājot mājas un tuviniekus un paciešot pasaules kritiku, lai sniegtu liecību, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus ir Kristus, un ka Džozefs Smits bija Tā Kunga pravietis. Pateicoties ticībai, jūsu slimie ir tikuši dziedināti, jūsu mirušie tikuši uzcelti dzīvē. Ja būtu pieejami pieraksti par brīnumiem, kas veikti šo ļaužu starpā . . . , tā būtu liecība par

*„Ar ticību Brigams Jangs veda ļaudis uz . . .
[Sālsēzera ieleju].”*

Dieva spēku ticības dēļ, šī ticība nav bijusi lielāka nevienā pasaules laikmetā.

Mani brāļi un māsas, tas ir princips, kas mūs vērš uz debesīm, kas mums sniedz cerību dzīves cīņās. Kad mēs apjūkam un atklājam, ka esam sadūrušies ar šķēršļiem, ko mēs šķietami nevaram pārvarēt, tad būdami ar ticību pasaules Izpircējam, mēs varam doties pie Viņa un zināt, ka mūsu lūgšanas tiks atbildētas.¹⁰ [Skat. 3. ieteikumu 178. lpp.]

Bieži tiek uzdots jautājums: Vai ir iespējams, ka zēni un meitenes, jauni vīrieši un sievietes, kuri ir uzaudzināti šajā Baznīcas paaudzē, būs gatavi paciest grūtības, trūkumu un pārbaudījumus, ko viņu tēvi un mātes izturēja evaņģēlija labad? Vai viņi atstās savu māju ērtības, lai dotos pie cilvēkiem jaunā valstī savas ticības dēļ?

Es jums saku, ka, ja viņu sirdīs ir iedēstītas zināšanas par šī darba dievišķumu, kā mēs to zinām, ja viņiem ir dota ticība, pateicoties tam, ka mēs esam ievērojuši Tā Kunga baušļus, ja viņi ir mācīti zināt,

ka Jēzus ir Kristus un ka Džozefs Smits bija Dieva pravietis, tad es jums saku: „Jā! Viņi darīs to, ko ir darījuši viņu tēvi un mātes, t. i., ieņems savas vietas pēdējo dienu Israēla ierindās.”

Ja tas radītu grūtības, ja tas radītu slimību vai ciešanas vai pat izdzīšanu no savām mājām, ir simtiem un tūkstošiem mūsu dēlu un meitu, kuri, zinot, ka šis ir Kristus evaņģēlijs, aizzīmogotu, ja nepieciešams, savu liecību ar savu dzīvību.¹¹ [Skat. 2. ieteikumu 178. lpp.]

Ja mēs izrādīsim ticību, Tas Kungs atvērs ceļu, lai mēs izdarītu to, ko Viņš lūdz.

Es atceros, ka kādu dienu es sajutu iedvesmu pateikt misionāram, kurš devās uz kādu pilsētu, kur mums neļāva rīkot ielas sanāksmes:

„Atceries dot Tam Kungam iespēju. Tev būs jālūdz pēc labvēlības. Dod Tam Kungam iespēju. Lūdz Viņam, lai Viņš atvērtu ceļu.”

Šis jaunais cilvēks devās uz to pilsētu, iegāja mēra birojā un vaicāja, vai varētu satikt viņu. Viņa nodoms bija lūgt, lai viņi mainītu šo likumu.

Kad viņš tur nonāca, viņš atklāja, ka mērs bija izbraucis. Jaunais cilvēks iznāca no biroja, paraudzījās apkārt un vestibila galā ieraudzīja durvis „Policijas prefekta birojs”. Viņš kādu brīdi vilcinājās, taču kaut kas viņam teica: „Dod Tam Kungam iespēju.” Viņš iegāja policijas prefekta birojā un izstāstīja, kādēļ ir ieradies. Nobeigumā šis vīrs teica:

„Kuru ielu krustojumu jūs vēlētos?”

Viņš teica: „Es šo pilsētu nepazīstu tik labi kā jūs. Es negribētu prasīt krustojumu, kas būtu nevēlams vai kur mēs kavētu satiksmi. Vai jūs nāktu man līdzi, lai izvēlētos krustojumu?”

Tikai padomājiet par misionāru, kurš policijas prefektam prasa izvēlēties krustojumu, kur sludināt evaņģēliju!

Prefekts teica:

„Protams, es iešu ar jums.”

Pēc piecpadsmit minūtēm viņi bija vienā no pilsētas labākajiem ielu krustojumiem, saņemot atļauju sludināt Jēzus Kristus evaņģēliju vietā, kur tas nebija sludināts uz ielas kopš kara [Pirmā pasaules kara] sākuma. . . .

Tas Kungs paveic to, ko mēs nespējam, un Viņš nekad mums neprasa darīt kaut ko, kam Viņš nesagatavos ceļu. To Viņš mums pateica caur Nefiju. Viņš neprasis neko, tam iepriekš nesagatavojot ceļu.

„Un notika, ka es, Nefijs, teicu savam tēvam: Es iešu un darišu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis, jo es zinu, ka Tas Kungs nedod pavēles cilvēku bērniem, ja vien Viņš nesagatavos ceļu priekš tiem, lai viņi varētu paveikt to, ko Viņš tiem ir pavēlējis.” [1. Nefija 3:7.]

Ja Tas Kungs no jums kaut ko prasa vai sagaida kādu rīcību, un jūs nezināt, kā tieši rīkoties, dariet to labāko, ko spējat. Ejiet tajā virzienā, kur jums jāiet; paļaujieties uz To Kungu, dodiet Viņam iespēju, un Viņš nekad jūs nepievils.¹²

Cik tas ir brīnišķīgi — zināt, ka mēs varam, ja vien vēlamies, turēt mūsu Debesu Tēva roku un tikt Viņa vadīti! Nevienam cilvēkam pasaulē nav tādas pārliecības kā šiem ļaudīm.¹³ [Skat. 4. ieteikumu 178. lpp.]

Dievs dāvā ticību kā dāvanu taisnīgajiem.

Mūsu ticība ir atkarīga no tā, cik taisnīga ir mūsu dzīve. Mēs nevaram dzīvot nepareizi un būt ar ticību, kas no mums tiek sagaidīta, taču, ja mēs ievērojam Tā Kunga baušļus, mums var būt ticība, un tā augs un palielināsies, palielinoties mūsu taisnīgumam.¹⁴

Ja starp mums ir kāds, kuram nav ticības šim darbam, tas ir tāpēc, ka mēs neesam turējuši Dieva baušļus. Ja ir kādi cilvēki, kuri nezina, ka šis ir mūsu Tēva darbs, tas ir tāpēc, ka viņi nav pildījuši savu pienākumu. Es zinu, ka šis ir Tā Kunga darbs, gluži kā zināšanas par manu dzīvību, un šīs zināšanas gūstamas Viņa baušļu ievērošanas rezultātā.¹⁵

Mēs zinām, ka ticība ir Dieva dāvana; tā ir taisnīgas dzīves auglis. Mēs to nesaņemam pēc savas pavēles, bet tā ir mūsu Debesu Tēva gribas pildīšanas rezultāts. Ja mums pietrūkst ticības, pārbaudīsim sevi, lai redzētu, vai mēs turam Viņa baušļus un, ja mēs neturam, nekavējoties nožēlosim grēkus. . . . Kaut Tas Kungs stiprinātu mūsu ticību, un kaut mēs dzīvotu tās cienīgi.¹⁶

Es ceru, ka tie, kuri ir saņēmuši šo brīnišķīgo ticības dāvanu, dzīvo tā, lai to saglabātu.¹⁷ [Skat. 5. ieteikumu 178. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Sameklējiet pierādījumus Džordža Alberta Smita ticībai stāstā 169.–171. lpp. Viens no prezidenta Smita misionāriem teica, ka viņa panākumi „nostiprināja mūsu liecību, ka šo darbu vada Dievs” (171. lpp.). Kā jūs ir ietekmējusi citu cilvēku ticība, piemēram, kāda ģimenes locekļa vai tuva drauga ticība?
2. Pārlasiet ticības piemērus 172.–176. lpp. Kādi vēl ticības piemēri jums ir īpaši nozīmīgi? Kā jūs varētu izmantot šos piemērus, lai palīdzētu kādam cilvēkam, kurš tic, bet vēl nav saņēmis svētības, ko viņš vai viņa vēlas?
3. Kā ticība jums ir devusi „cerību dzīves cīņās”? Kā ticība mums palīdz pārvarēt bailes un citus „[šķēršļus], ko mēs šķietami nevaram pārvarēt”? (175. lpp.)
4. Izlasiet stāstu, kas sākas 176. lpp., un salīdziniet to ar stāstu, kas atrodams sadaļā „No Džordža Alberta Smita dzīves”. Kāda līdzīga pieredze jums ir bijusi? Ko, jūsuprāt, nozīmē „dot Tam Kungam iespēju”?
5. Prezidents Smits mācīja, ka „ticība ir Dieva dāvana” un ka „mēs to nesaņemam pēc savas pavēles” (177. lpp.). Kā šis princips ietekmē jūsu centienus stiprināt savu ticību un iedvest ticību citos? Ko konkrēti mēs varam darīt, lai „saglabātu” ticības dāvanu? (skat. Almas 32:35–43).

Saistītie Svētie Raksti: Ebrejiem 11:1–11, 17–34; Jēkaba v. 2:17–24; Almas 32:26–43; Etera 12:6–22; Moronija 7:27–39; Mācība un Derības 136:42

Mācīšanas padoms: „Lai dalībniekiem palīdzētu sagatavoties atbildēt uz jautājumiem, pirms kaut kas tiek lasīts vai stāstīts, jūs viņiem varat pateikt, ka jūs aicināsit viņus atbildēt . . . Piemēram, jūs varētu teikt: „Kad es lasīšu šo fragmentu, klausieties, lai jūs varētu dalīties tajā, kas jūs visvairāk saistībā ar to interesē” vai „Kad tiks lasīts šis Rakstu pants, padomājiet, vai jūs saprotat, ko Tas Kungs mums saka par ticību”” (*Teaching, No Greater Call*, 69).

Atsauces

1. „Greeting”, *Millennial Star*, 1919. g. 10. jūl., 440.–441.
2. Glenn R. Stubbs, „A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951” (filozofijas zinātņu doktora disertācija, Brigama Janga universitāte, 1974), 142.–143.
3. James Gunn McKay, Conference Report, 1921. g. okt., 156.
4. James Gunn McKay, „A Biography of George Albert Smith”, 160.
5. Conference Report, 1923. g. apr., 75.–76.
6. Conference Report, 1913. g. okt., 102.
7. Conference Report, 1923. g. apr., 75.–76.
8. Conference Report, 1913. g. okt., 102.
9. Conference Report, 1913. g. okt., 102–103.
10. Conference Report, 1913. g. okt., 102–103.
11. „As to This Generation”, *Improvement Era*, 1949. g. febr., 73.
12. „Give the Lord a Chance”, *Improvement Era*, 1946. g. jūl., 427.
13. Conference Report, 1947. g. apr., 164.
14. Conference Report, 1950. g. okt., 6.
15. Conference Report, 1915. g. okt., 27–28.
16. Conference Report, 1913. g. okt., 103.
17. Conference Report, 1923. g. apr., 77.

*„Ja mēs rīkosimies atbilstoši Tā Kunga dotajiem padomiem
un teteikumiem, mūsu ceļš būs laimes ceļš.”*

Palieciēt Tā Kunga pusē

Tas Kungs mums ir devis baušļus, lai mēs varētu pretoties ļaunumam un gūt laimi.

No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordža Alberta Smita vectēvs Džordžs A. Smits daudzus gadus kalpoja Divpadsmīt apustuļu kvorumā un Augstākajā Prezidijā par padomnieku Brigamam Jangam. Džordžs Alberts Smits bieži atkārtoja sava vectēva padomu, ko viņš mēdza dot savai ģimenei: „Starp Tā Kunga teritoriju un velna teritoriju pastāv skaidri noteikta robežlīnija. Ja jūs paliksīt Tā Kunga pusē, jūs būsīt Viņa ietekmē un jums nebūs vēlmes rīkoties nepareizi; taču, ja jūs kaut nedaudz ieiesīt velna pusē, jūs nonāksīt kārdinātāja varā, un, ja viņš būs veiksmīgs, jūs nespēsīt pienācīgi domāt vai pat spriest, jo jūs būsīt zaudējuši Tā Kunga Garu.”

Džordžs Alberts Smits teica, ka viņš šo padomu pielietoja visu savu dzīvi kā ceļvedi, veicot izvēles: „Kad es reizēm tieku kārdināts kaut ko darīt, es sev vaicāju: „Kurā pusē es esmu?” Ja es esmu nolēmis būt drošajā pusē, Tā Kunga pusē, es katru reizi rīkošos pareizi. Tādēļ, kad rodas kāds kārdinājums, ar lūgšanu domājiet par savu problēmu, un Tā Kunga ietekme jums palīdzēs izlemt gudri. Mums droši ir atrasties vienīgi Tā Kunga pusē.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 188. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Lai paliktu Tā Kunga pusē, nepieciešama stingra paklausība baušļiem.

Visa drošība, viss taisnīgums un visa laime rodama Tā Kunga pusē. Ja jūs turat Dieva baušļus, ievērojot Sabata dienu, jūs esat Tā Kunga pusē. Ja skaitāt savas personīgās lūgšanas un ģimenes lūgšanas, jūs esat Tā Kunga pusē. Ja jūs esat pateicīgi par pārtiku un paužat šo

pateicību Dievam, jūs esat Tā Kunga pusē. Ja jūs mīlat savu tuvāko kā sevi pašu, jūs esat Tā Kunga pusē. Ja jūs esat godīgi savās attiecībās ar līdzcilvēkiem, jūs esat Tā Kunga pusē. Ja jūs ievērojat Gudrības vārdu, jūs esat Tā Kunga pusē. Un tā es varētu turpināt par Desmit baušļiem un citiem baušļiem, ko Dievs ir devis, lai mūs vadītu, un es vēlreiz saku, ka tas viss bagātina mūsu dzīvi un mūs dara laimīgus, un mūs sagatavo mūžīgajam priekam, kas ir Tā Kunga pusē. Ja meklējam trūkumus tajā, ko Dievs devis mūsu vadībai, nozīmē to, ka neatrodamies Tā Kunga pusē.² [Skat. 2. ieteikumu 188.–189. lpp.]

[Tas Kungs ir teicis]: „Es . . . nevaru raudzīties uz grēku pat ar vismazāko atlaidi,” pat ne ar vismazāko atlaidi [M&D 1:31]. Kāpēc? Tāpēc, ka Viņš zina, ka, ja mēs grēkojam, mēs zaudējam to svētību, ko mēs varētu saņemt, ja mēs nebūtu novirzījušies no ceļa, kas ved uz šo svētību.³

Laiku pa laikam mēs dzirdam, ka kāds saka: „Ak, tas nav nekas sevišķs. Tas Kungs nebūs ļoti bargs pret mums, jo mēs taču daļēji to pildām.” Cilvēks, kurš tā runā, jau atrodas velna pusē, un jums nevajadzētu viņā klausīties, jo, ja jūs viņā klausāties, jūs varat tikt novesti neceļos. Nevienam, kuram ir Tā Kunga Gars, tā nerunā. Tas Kungs pats ir teicis, ka mums ir jātur Viņa baušļi: „Ir likums, neatsaucami izdots debesis pirms šīs pasaules radīšanas, ar ko ir noteiktas visas svētības.” (M&D 130:20.) Jēzus Kristus evaņģēlijs mums māca, kā iegūt šo svētību.⁴

Mūsu mīlošais Debesu Tēvs mums dod baušļus, lai palīdzētu rast laimi.

Tas Kungs Savā laipnībā, redzot Savu bērnu attieksmi un zinot, ka viņiem nepieciešama vadība, mums deva Desmit baušļus un citus baušļus, kas doti laiku pa laikam, lai mums palīdzētu rast laimi. Jūs redzat cilvēkus pasaulē skrienam šurp un turp, meklējot laimi, bet to neatrodot. Ja viņi tikai apstātos uz pietiekami ilgu brīdi, lai pieņemtu Tā Kunga padomu, viņi atrastu laimi, un viņi to neatradīs nekādā citā veidā.⁵

Kad es biju bērns, es apzinājos vai domāju, ka apzinos, ka Tā Kunga baušļi ir Viņa likumi un noteikumi mūsu vadībai. Es domāju, ka apzinājos, ka par nepaklausību šiem baušļiem būs sods, un,

„Tā Kunga atklāsmes mūsdienās un šajā pasaules laikmetā ir kā jauka mūzika, kurā dzirdama mūsu Debesu Tēva balss Viņa žēlastībā pret mums.”

būdams bērns, es pieņemu, ka domāju, ka Tas Kungs šajā dzīvē lietas ir nokārtojis un noteicis tā, ka man ir jāpaklausa noteiktiem likumiem, citādi nāks spēja atmaksa. Taču, kad es kļuvu vecāks, es mācījos šo mācību no cita viedokļa, un tagad man tā sauktie Tā Kunga likumi, padomi, kas ietverti Svētajos Rakstos, Tā Kunga atklāsmes mums mūsdienās un šajā pasaules laikmetā ir kā jauka mūzika, kurā dzirdama mūsu Debesu Tēva balss Viņa žēlastībā pret mums. Tie nav nekas cits kā mīloša vecāka padomi un ieteikumi, kurš rūpējas par mūsu labklājību vairāk nekā zemes vecāki, un tādēļ tas, kas man reiz likās kā skarbs likuma burts, tagad man ir mīlošs un maigs padoms, ko sniedz visgudrais Debesu Tēvs. Un tādēļ es saku, ka man nav grūti ticēt, ka vislabākais ir ievērot Dieva baušļus.⁶

Visa laime, ko es un mana ģimene ir guvusi, ir bijis baušļu ievērošanas un svētību cienīgas dzīvošanas dēļ, ko Viņš ir apsolijs tiem, kuri godā Viņu un tur Viņa baušļus.⁷

Ja mēs rīkosimies atbilstoši Tā Kunga dotajiem padomiem un ieteikumiem, mūsu ceļš būs laimes ceļš. Iespējams, ka šis ceļš ne vienmēr būs viegls un ērts, taču galu galā tas noslēgsies mūsu Debesu Tēva klātbūtnē, un mēs saņemsim nemirstību un mūžīgo dzīvi.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 189. lpp.]

Pretinieks ar savām blēdībām un viltībām cenšas novirzīt mūs no ceļa.

Pasaulē tagad ir divas ietekmes, kas tajā jau ir bijušas kopš iesākuma. Viena no ietekmēm ir radoša, tā izstaro laimi un veido raksturu. Otra ietekme ir postoša, kas pārvērš cilvēkus par dēmoniņiem, visu sagrauj un atņem drosmi. Mēs visi esam jutīgi pret abām ietekmēm. Viena no tām nāk no mūsu Debesu Tēva, kamēr otra nāk no ļaunuma avota, kas pasaulē ir bijis kopš iesākuma un tiecas iznīcināt cilvēces ģimeni.⁹

Mēs visi tiksim kārdināti; neviens cilvēks nav pasargāts no kārdinājuma. Pretinieks izmantos visus iespējamus līdzekļus, lai mūs maldinātu; to viņš bez panākumiem centās darīt ar pasaules Glābēju. Viņš to ir mēģinājis ar daudziem cilvēkiem, kuriem bija dievišķas pilnvaras, un reizēm viņš atrod kādu vāju vietu, un cilvēks zaudē to, kas būtu bijusi liela svētība, ja viņš būtu bijis uzticīgs.¹⁰

Kāds cilvēks reiz man teica jeb drīzāk piebilda vietā, kur man gadījās būt: „Kāpēc gan šie cilvēki šeit domā, ka es esmu velna pārņemts, taču es neesmu?” Un es viņam teicu: „Manu brāli, vai tu jebkad esi pazinis kādu, kas ir bijis velna pārņemts un ir to zinājis?” Tā ir viena no velna viltībām — iegūt jūs savā varā un neļaut jums to zināt. Un tā ir viena no mūsu grūtībām.¹¹

Pirms daudziem simtiem gadu pravietis Nefijs redzēja, kas notiks, t. i., ka cilvēki strīdēsies cits ar citu un noliegs Svētā Gara spēku un Israēla Svēto, un mācīs cilvēku priekšrakstus kā Baznīcas noteiktus. Mūsdienu pasaulē pastāv ietekme, kas cenšas pārliecināt cilvēkus, ka mūžīgo dzīvi viņi var iegūt ar savu pašu gudrību un saviem pašu spēkiem. Ļaujiet man . . . lasīt no Nefija grāmatas:

„Un būs arī daudzi, kas sacīs: Ēdiet, dzeriet un liksmojieties, tomēr bīstieties Dievu — Viņš attaisnos nelielu grēku.”

Es vēlos, lai jūs ievērotu šo: „Viņš attaisnos nelielu grēku.” Šis viltīgais pretinieks zina, ka, ja viņš tikai panāktu, ka kāds vīrietis vai kāda sieviete pieļauj nelielu kļūdu, tik tālu viņi būtu iegājuši viņa teritorijā, tik lielā mērā viņi būtu viņa varā.

„Tomēr bīstieties Dievu — Viņš attaisnos nelielu grēku, jā, melojiet nedaudz, turiet citus pie vārda un gūstiet no tā labumu, rociēt bedri savam kaimiņam, tur nav nekā slikta, un dariet to visu, jo rīt mēs mirsim, un, ja arī mēs būsim vainīgi, Dievs mūs nedaudz papērs ar rīksti un galu galā mēs tiksīm izglābti Dieva valstībā.” [2. Nefija 28:8.]

Vai tas nav tieši tas, ko velns saka cilvēku bērniem mūsdienās tikpat nepārprotami, kā tas šeit rakstīts? Ak, grēkojiet nedaudz — tas nav nekas slikts, melojiet nedaudz — tas nekam nekaitēs, Tas Kungs jums to piedos, un jūs tikai nedaudz tiksīt papērti ar rīksti un galu galā jūs tiksīt izglābti Dieva valstībā. To viņš saka vīrietim vai sievietei, kuriem ir mācīts Gudrības vārds, kad viņš saka: „Ak, padzer nedaudz tējas, tas tev nekaitēs; palieto nedaudz tabakas, tas neko nemainīs; nedaudz alkohola nekādu ļaunumu nenodarīs.” Tās ir mazas lietas; viņš vienmēr rīkojas pamazām, nevis uzreiz. Es vēlos, lai mēs to atcerētos. . . . Tie ir šie mazsvarīgie, mājīgie čuksti, kas nodod cilvēci un noved to velna varā. . . .

Un Nefijs turpina:

„Un citus viņš nomierinās un iemidzinās laicīgajā drošībā, ka viņi sacīs: Viss ir labi Ciānā, jā, Ciāna plaukst, viss ir labi — un tā velns apmāna viņu dvēseles.”

Tagad es vēlos, lai jūs ievērotu šo: „Un tā velns apmāna viņu dvēseles un uzmanīgi tos noved lejā ellē.” [2. Nefija 28:21.] Tas ir veids, kā viņš to dara, tieši tā viņš to dara. Viņš nenāk un jūs fiziski neaizved savā teritorijā, taču viņš čukst: „Dari šo niecīgo ļaunumu,” un, kad viņš ar to gūst panākumus, seko vēl kāds neliels ļaunums un tad vēl kāds, un, izsakoties ar citētā izteiciena vārdiem: „Viņš apmāna viņu dvēseles.” Tieši to viņš dara. Viņš jums liek noticēt, ka jūs kaut ko iegūstat, lai gan patiesībā jūs kaut ko zaudējat. Tādēļ katru reizi, kad mēs neievērojam kādu Dieva likumu vai neturam kādu bausli, mēs tiekam apmānīti, jo šajā pasaulē vai nākamajā pasaulē nav nekāda ieguvuma, izņemot kā tikai ar paklausību mūsu Debesu Tēva likumam.

. . . Šis īpašais norādījums: „Un viņš *uzmanīgi* tos noved lejā ellē” ir zīmīgs — tas ir viņa paņēmiens. Mūsdienu pasaulē šai ietekmei tiek pakļauti gan vīrieši, gan sievietes, un viņi tiek vilināti šurp un turp, un šie čuksti turpinās, un viņi nesaprot, ko Tas Kungs vēlas, lai viņi darītu, taču viņi turpina atrasties tā ļaunā teritorijā, pakļauti viņa spēkam, kur Tā Kunga Gars nedosies.

Viņš turpina: . . .

„Un lūk, citus viņš aizved ar glaimiem un saka tiem, ka elles nav, un viņš saka tiem: Es neesmu velns, jo tāda vispār nav — un tā viņš čukst tiem ausīs, kamēr viņš sagrābj tos savās briesmīgajās važās, no kurām nav atsvabināšanas.” [2. Nefija 28:22.]

Tad nu, mani brāļi un māsas, tāds ir mūsdienu pasaules stāvoklis. Nefijs to nevarētu pateikt skaidrāk, ja viņš tagad būtu šeit pasaulē. Un pretinieks darbojas, un tāpēc, ka mūsu Debesu Tēvs vēlējās pasargāt Savus bērņus no tādas mācības ļaunuma un no tādas ticības, Viņš pasaulē sūtīja zēnu — pravieti Džozefu Smitu, piešķīra viņam dievišķas pilnvaras, izveidoja Savu Baznīcu un atkal sāka mācīt patiesību cilvēku bērņiem, lai viņi varētu novērsties no saviem maldīgajiem ceļiem.¹²

Mums jāiemācās pārvarēt savas kaislības, savas ļaunās tieksmes. Mums jāiemācās pretoties kārdinājumiem. Tāpēc mēs esam šeit, un, lai mēs to varētu darīt pilnīgāk, uz Zemes ir ticis atjaunots evaņģēlijs un mēs esam tā dalībnieki, un mums ir spēks, ko mēs saņemam, pateicoties Svētā Gara spēkam. Mums ne tikai piemīt pretošanās spēja, kas raksturīga vienkāršam cilvēkam, kuru ierobežo tas, ka šādam cilvēkam nav zināšanu par patiesību, — mums piemīt līdzvērtīga pretošanās spēja, kā arī papildu pretošanās spēja, pateicoties tam, ka zinām patiesību un zinām savas esamības mērķi.¹³ [Skat. 4. ieteikumu 189. lpp.]

Mēs varam pretoties ļaunumam, izvēloties pakļauties Tā Kunga ietekmei.

Es atceros kādu labu cilvēku, kurš pirms daudziem gadiem bija Amerikas Universālistu baznīcas pārvaldes padomes priekšsēdētājs. Viņš ieradās šeit [Soltleiksitijā] ciemos un apmeklēja divas mūsu Svētdienas skolas. Viena no [bērņu] nodarbībām viņu ļoti ieinteresēja.

„Cik gan uzmanīgiem mums kā Pēdējo dienu svētajiem jābūt, lai katru savas dzīves dienu mēs dzīvotu tā, lai tiktu Tā Kunga spēka ietekmēti!”

Kad nodarbība tuvojās noslēgumam, vadītājs teica: „Vai jūs vēlētos teikt dažus vārdus [klasei]?” . . . Viņš teica: „Es vēlos teikt dažus vārdus.” Viņš teica: „Ja vien es dzīvotu šajā gaisotnē, kas šorīt ir šajā mazajā . . . klasē Sabata skolā, es nenovēršami kļūtu par labu cilvēku.” [Skat. 5. ieteikumu 289. lpp.]

Es esmu domājis par to daudz reižu. Mēs rūpīgi izvēlamies gaisu, ko mēs elpojam, lai mēs dzīvotu veselīgi. Taču reizēm vieglprātībā mēs pakļaujam sevi amorālām ietekmēm, kas iznīcina mūsu spēju pretoties ļaunumam, un mēs tiekam vadīti darīt to, ko mums nevajadzētu darīt un ko mēs nedarītu, ja būtu Tā Kunga ietekmē. Ja vien mēs būtu pazemīgi, ja vien mēs būtu lūgšanu pilni, ja vien mēs dzīvotu tā, ka katru savas dzīves stundu mēs patiesi varētu teikt: „Debesu Tēvs, es esmu gatavs un ļoti vēlos darīt to, ko Tu vēlies,” tad mūsu dzīves ik dienas tiktu bagātinātas, gūstot šīs zemes dzīves pieredzi.¹⁴

Mēs izvēlamies to, kur mēs būsīm. Dievs mums ir devis rīcības brīvību. Viņš mums to neatņems, un, ja es daru to, kas ir nepareizi,

un nonāku velna teritorijā, es to daru tāpēc, ka man ir griba un spēks to darīt. Es nevaru vainot nevienu citu, un, ja es apņemos turēt Dieva baušļus un dzīvot tā, kā man būtu jādzīvo, un palikt Tā Kunga pusē, es to daru tāpēc, ka man tā vajag darīt, un par to es saņemšu svētību. Tās nebūs kāda cita cilvēka rīcības sekas.¹⁵

Cik gan uzmanīgiem mums kā Pēdējo dienu svētajiem jābūt, lai katru savas dzīves dienu mēs dzīvotu tā, lai tiktu Tā Kunga spēka ietekmēti un lai mēs spētu novērsties no tā, kam ir nosliece vājināt mūsu spēku iemantot celestiālo valstību!¹⁶

Raugieties, lai jūs stāvētu uz klints. Raugieties, lai jūs uzzinātu Mācītāja vēlmes, un, zinot šīs vēlmes, raugieties, lai jūs turētu Viņa likumus un pavēles. Raugieties, lai jūsu šķīstā dzīve dotu jums tiesības uz Svētā Gara sadraudzību, jo, ja jūs esat šķīsti un tikumīgi, un taisnīgi, ļaunajam nebūs nekādas varas jūs iznīcināt.¹⁷

Es lūdzu, lai mēs pārbaudītu sevi un uzzinātu, kurā pusē mēs atrodamies; un, ja mēs esam Tā Kunga pusē, paliksim tur, jo tas sniedz mūžīgo laimi labāko vīriešu un sieviešu sabiedrībā, kuri dzīvojuši uz Zemes.

Ja mēs jebkādā veidā esam paslidējuši, ja mēs esam bijuši vieglprātīgi; ja mēs esam klausījušies kārdinātājā un pārkāpuši līniju, lai baudītu to, kas pēc pasaules domām ir tik iekārojams un par ko Tas Kungs ir brīdinājis, ka tas mums nav noderīgs, tad pēc iespējas ātri atgriezīsimies atpakaļ otrā pusē, lūgsim Tam Kungam piedošanu par savu muļķību, un tad ar Viņa palīdzību dzīvosim dzīvi, kas sniegs mūžīgo laimi.¹⁸

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet „No Džordža Alberta Smita dzīves” (181. lpp.) un Moronija 7:10–19. Kā jūs zināt, kad atrodaties „Tā Kunga pusē”? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu cits citam palikt Tā Kunga pusē?
2. Rindkopā, kas sākas 181. lpp. apakšā, prezidents Smits nosauc vairākus baušļus, kuriem mums jāpaklausa, lai paliktu Tā

Kunga pusē. Kādus vēl standartus mums ir devis Tas Kungs, lai mums palīdzētu palikt Viņa pusē?

3. Lasot sadaļu, kas sākas 182. lpp., apdomājiet, kā jūs varētu pielietot prezidenta Smita mācības, lai palīdzētu kādam cilvēkam, kurš domā, ka baušļi ir ierobežojums.
4. Pārlasot 184.–186. lpp., ievērojiet Sātana taktiku, ko prezidents Smits apraksta, un padomājiet par reizēm, kad jūs esat redzējuši pierādījumus šai taktikai. Kā mēs varam palīdzēt jauniešiem to atpazīt un pārvarēt? Kādā veidā „[zināšanas par] savas esamības mērķi” (186. lpp.) mums palīdz pretoties kārdinājumam?
5. Padomājiet par to, kādā veidā 186.–187. lpp. dotais stāsts varētu attiekties uz jums. Kādās vietās un apstākļos jūs neizjūtat vēlmi darīt ļaunu? Ko mēs varam darīt, lai šādu gaisotni radītu savās mājās? Savā darba vietā? Savā apkārtnē? Savā personīgajā dzīvē?

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 4:1–11 (kā arī izvilkumi no Džozefa Smita tulkojuma zemteksta piezīmēs); Jēkaba v. 4:7; 1. Jāņa 5:3–4; Almas 13:27–28; Helamana 5:12; Mācība un Derības 82:8–10

Mācīšanas padoms: „Jautājumi, kas uz tāfeles tiek uzrakstīti pirms nodarbības sākuma, dalībniekiem palīdzēs domāt par attiecīgajām tēmām pat pirms nodarbības sākuma” (*Teaching, No Greater Call*, 93).

Atsauces

1. „A Faith Founded upon Truth”, *Deseret News*, 1944. g. 17. jūn., Baznīcas sadaļa, 9.
2. Conference Report, 1945. g. okt., 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, atlas. Prestons Niblijs (1948), 198; uzruna sniegta 1945. g. 4. nov. Vašingtonā.
4. „Seek Ye First the Kingdom of God”, *Improvement Era*, 1947. g. okt., 690.
5. Conference Report, 1941. g. apr., 25.
6. Conference Report, 1911. g. okt., 43–44.
7. Conference Report, 1949. g. apr., 87.
8. Conference Report, 1937. g. apr., 36.
9. „A Faith Founded upon Truth”, 9.
10. Conference Report, 1945. g. okt., 117.
11. Conference Report, 1948. g. apr., 179.
12. Conference Report, 1918. g. apr., 39–41.
13. Conference Report, 1926. g. okt., 102.
14. Conference Report, 1929. g. okt., 23.
15. Conference Report, 1932. g. okt., 27.
16. Conference Report, 1926. g. okt., 103.
17. Conference Report, 1906. g. okt., 48.
18. „Seek Ye First the Kingdom of God”, 691.

Prezidents Smits mācīja, ka, pateicoties tam, ka Daniēls paklausīja Tā Kunga veselības likumam, kas bija viņa laikā, viņš bija cienīgs saņemt „Visuvarēnā iedvesmu”.

Laicīgās un garīgās svētības no Gudrības Vārda ievērošanas

*Mūsu Debesu Tēvs mums deva
Gudrības Vārdu, lai mūs svētītu ar fizisko
veselību un mūs sagatavotu mūžīgajai dzīvei.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Bērnībā Džordžs Alberts Smits slimoja ar vēdertīfu. Ārsts, kurš viņam noteica diagnozi, viņa mātei teica, ka viņam trīs nedēļas jāpaliek gultā, nedrīkst ēst nekādu cietu barību un jādzer nedaudz kafijas. Prezidents Smits vēlāk atminējās:

„Kad viņš bija aizgājis, es mātei teicu, ka nevēlos nekādu kafiju. Man bija mācīts, ka Gudrības Vārdā, ko Džozefam Smitam deva Tas Kungs, ir dots padoms nelietot kafiju.

„Māte pasaulē bija ienesusi trīs bērnus, un divi bija nomiruši. Viņa ārkārtīgi raizējās par mani.”

Jaunais Džordžs Alberts Smits tā vietā palūdza priesterības svētību, ko viņš saņēma no sava mājskolotāja.

„Kad nākamajā rītā ieradās ārsts, es spēlējos ārā ar citiem bērniem. Viņš bija pārsteigts. Viņš izmeklēja mani un atklāja, ka slimības vairs nebija un izskatījās, ka es esmu vesels.

Es biju pateicīgs Tam Kungam par savu izveseļošanos. Es esmu pārliecināts, ka Viņš izdziedināja mani.”¹

Prezidents Smits vēlējās, lai svētie saprastu, ka paklausība Gudrības Vārdam sniedz ne vien fizisko veselību, bet arī garīgās svētības. Vispārējās konferences priesterības sesijā viņš atstāstīja stāstu par Vecās Derības laiku pravieti Daniēlu, kurš tika

aizvests gūstā uz Bābeli un kuram lika ēst ķēniņa gaļu un dzert ķēniņa vīnu:

„Daniēls bija Dieva praviets, un viņš bija praviets tāpēc, ka viņš turēja Dieva baušļus. Es vēlos, lai jūs . . . atcerētos šo vēstījumu. Daniēls ar saviem biedriem ievēroja Dieva mācības attiecībā uz ēdienu un dzērienu, kas viņiem bija jālieto, un viņi atteicās no ēdiena, kas tika pasniegts no ķēniņa galda.” [Skat. Daniēla 1:3–16.]

Prezidents Smits turpināja, paskaidrojot, ka, pateicoties Daniēla paklausībai Tā Kunga veselības likumam, kas bija viņa laikā, tika saglabāta ne vien viņa dzīvība — Daniēls arī saņēma lielu garīgo svētību: „Visuvarenā iedvesmu.”² [Skat. 1. ieteikumu 198. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Gudrības Vārds ir mūsu Tēva, kurš zina visu, sirsnīgs padoms.

Es jums nolasišu nedaudz no tā, ko Tas Kungs teica Baznīcai 1833. gada 27. februārī.

„Gudrības Vārds, augsto priesteru, kas sapulcējušies Kērtlandē, padomes un baznīcas, un visu svēto Cīnā labumam —

lai tiktu sūtīts kā sveiciens; nevis ar pavēli vai piespiešanu, bet ar atklāsmi un gudrības vārdu, parādot Dieva kārtību un gribu visu pēdējo dienu svēto laicīgajā glābšanā.”

Padomājiet par to kādu brīdi — „visu pēdējo dienu svēto [laicīgajai glābšanai].”

„Dots par principu ar solījumu, pielāgots vājo un visvājāko no visiem svētajiem spējām, kas tiek vai var tikt saukti par svētajiem.” [Skat. M&D 89:1–3.]

Pēc tam Tas Kungs turpina mums paskaidrot, kādas lietas nāk mums par labu, un paskaidro, kādu pārtiku mums ir vēlams lietot, un pēc tam brīdina par to, kas mūsu veselībai ir ļoti kaitīgs [skat. M&D 89:5–17].

Man liekas, ka mēs esam tikuši brīnumaini svētīti. . . . Tas Kungs ir bijis žēlīgs pret mums, brīdinot mūs, dodot mums padomu un informējot mūs par daudzām lietām.³

Uz Gudrības Vārdu es raugos kā uz mūsu Debesu Tēva laipnu padomu, kurš vēlas, lai Viņa bērni kļūtu līdzīgāki Viņam. . . . Es to uztveru kā tēva padomu, kurš, zinot, kas man vajadzīgs, man ir teicis: „Mans dēls, šīs lietas tev nav noderīgas, un, ja tu izvairies no tām, es tev došu Sava Svētā Gara sadraudzību un prieku, kamēr tu dzīvo pasaulē, un galu galā mūžīgo dzīvi.” Cik gan muļķīgi es rīkotos, ja es baudītu kaut ko no aizliegtām lietām, apzinoties, ka tas ir Tā Kunga padoms, ka man ir jāatturas no tām! Es justos nosodīts, ja es baudītu no tām, jo Viņš labāk nekā jebkurš cits zina, ka tās ir kaitīgas, un ir brīdinājis mani par to. . . .

. . . Viņš domāja, ka tas ir pietiekami svarīgi, lai mums to dotu un mūs brīdinātu, un, ja Viņš, kurš zina visu, domāja, ka ir nepieciešams sniegt ieteikumu un padomu par šīm laicīgajām lietām, cik gan rūpīgi mums, kuri nezinām, ko rītdiena mums nesis, būtu jāievēro šis dievišķais padoms! Es uzskatu, ka Pēdējo dienu svētajiem Gudrības Vārdā ir ietverts likums, kas viņus paaugstinās un pacels virs tiem, kuri to neievēro.⁴

Jēzus Kristus evaņģēlija nolūks ir pasargāt dvēseles, kas mājo ķermenī, mūžīgajai laimei. Cik gan muļķīgi mēs rīkojamies, ja padomājamies pasaules paradumiem un ieražām! . . . Mūsu Debesu Tēvs Savā laipnībā un mīlestībā ir [brīdinājis]: „Lūk, patiesi, tā saka Tas Kungs jums: Kā rezultāts ļaunumam un nodomiem, kas ir un būs cilvēku, kas rīko sazvērestības, sirdīs pēdējās dienās, Es esmu brīdinājis un brīdinu jūs, dodams jums šo gudrības vārdu ar atklāsmi.” (M&D 89:4.) . . . Jēzus Kristus evaņģēlija nolūks ir sagatavot mūs, lai mēs spētu izprast dzīves skaistumu, kā Tas Kungs ir norādījis, kā šī dzīve būtu jādzīvo, paskaidrojot mums, kā mēs varam izvairīties no tā, kas šo pasauli izposta.⁵

Vai jūs ticat, ka Tas Kungs mums deva Gudrības Vārdu? Vai jūs patiešām domājat, ka Viņš zina, kas mums ir noderīgs? Vai, jūsprāt, Viņam patiktu, ja mēs ievērotu šo likumu? Viņš saka, ka patiktu. Vai, jūsprāt, Viņš to domāja nopietni?⁶

Brāļi un māsas, mēs nevaram palikt nesodīti, ja nievājoši izturamies pret Gudrības Vārdu. Tas tika dots kā ieteikums un padoms, nevis ar pavēli vai piespiešanu, bet kā gudrības vārds no mūsu Tēva mūsu ķermeņu laicīgajai glābšanai un mūsu dvēseļu sagatavošanai mūžīgajai dzīvei.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 198. lpp.]

Tiem, kuri paklausa Gudrības Vārdam, Tas Kungs apsola garīgo un fizisko veselību.

Es esmu pateicīgs par šo brīnišķīgo Gudrības Vārdu, kas savā būtībā ir vienkāršs un, kā Tas Kungs saka, „pielāgots vājo un visvājāko no visiem svētajiem spējām, kas tiek vai var tikt saukti par svētajiem”. Es ieturu pauzi, lai pavaicātu . . . vai mēs esam cienīgi tikt saukti par svētajiem? Visiem, kuri cer tikt saukti par svētajiem, noteikti ir jāievēro Gudrības Vārds. Un ko tas mums nozīmē? Tas mums sniedz dzīves skaistumu, tas mūs pasargā no kaitīgajiem garajiem, ko tik daudzi cilvēki elpo tabakas smēķēšanas dēļ. Tas mums ļauj izvairīties no šķebinošā stāvokļa, ko izraisa tabakas košļāšana. Ja mēs to ievērojam, tas mūs pasargā no slimībām, kas rodas, ja mēs savā organismā uzņemam [narkotikas], ko satur tēja un kafija, un no alkohola postošās ietekmes. . . .

Mūsu Debesu Tēvs pasaka ne tikai to, no kā mums jāizvairās, bet Viņš mums pasaka, kas būtu jālieto mūsu labumam. Viņš ir teicis, ka visi graudi, visi vērtīgie augi, vīnakoku augļi u.c. ir labi cilvēka uzturam. Arī dzīvnieku un putnu gaļa; un par to Viņš saka, ka mēs to varam lietot ar piesardzību un pateicību; un es vēlos uzsvērt — ar pateicību.⁸

Mēs ievērojam, ka dzīve saskaņā ar veselības likumiem rada garīgo un fizisko spēku, un mēs atklājam, ka nepaklausības sekas ir garīgās un fiziskās veselības pasliktināšanās. Tas ir mūsu Radītājs, mūsu garu Tēvs, kurš mums deva iespēju dzīvot uz šīs Zemes, kurš ir teicis, ka noteiktas lietas, kas norādītas tajā atklāsmē, nenāk mums par labu. Viņš ir devis mums vērtīgus apsolījumus, ja mēs paklausām šim likumam, — gudrības, veselības un spēka apsolījumus un to, ka iznīcināšanas eņģelis paies mums garām kā Israēla bērniem un nenogalinās mūs [skat. M&D 89:18–21].⁹ [Skat. 3. ieteikumu 198. lpp.]

Paklausība Gudrības Vārdam stiprina mūsu ticību un garīgumu.

Es esmu pilnīgi pārliecināts, ka Tas Kungs Savā žēlastībā, kad Viņš mums deva Gudrības Vārdu, to mums deva ne tikai tāpēc, lai mums varētu būt laba veselība, kamēr mēs dzīvojam pasaulē, bet lai tiktu stiprināta mūsu ticība, lai pieaugtu mūsu liecība par mūsu

„Mūsu Debesu Tēvs pasaka ne tikai to, no kā mums jāizvairās, bet Viņš mums pasaka, kas mums būtu jālieto, kas dotu mums labumu.”

Glābēja un Mācītāja misijas dievišķumu, lai tādējādi mēs būtu labāk sagatavoti atgriezties Viņa klātbūtnē, kad mūsu darbs šeit būs pabeigts. Es baidos, ka dažkārt mēs kā Ciānas dēli un meitas neapveram, cik nozīmīgs ir šis diženais vēstījums pasaulei.¹⁰

Es jums vēlos teikt, ka, manuprāt, tabakas lietošana, kas dažiem cilvēkiem šķiet mazsvarīga, ir bijis līdzeklis viņu garīgās dzīves izpostīšanai, ir bijis līdzeklis, kas viņus vadījis prom no mūsu Tēva Gara, kas viņus ir atsvešinājis no labu vīriešu un sieviešu sabiedrības un kas ir bijis par iemeslu bērnu, kuri viņiem piedzimuši, nevērībai un pārmetumiem, un tomēr velns cilvēkam saka: „Ak, tas ir tik mazsvarīgi!”¹¹

Mēs dzīvojam laikā, kad Tas Kungs atkal ir runājis uz Saviem ļaudīm. Mēs, kas esam Baznīcas locekļi, kas dzīvojam saskaņā ar mūsu Debesu Tēva prasībām, pilnīgi saprotam, ka Dievs dzīvo un ka Viņš atmaksā tiem, kuri uzcītīgi Viņam kalpo. Mēs saprotam, ka Viņš ir devis noteiktus likumus un noteikumus, lai mūs vadītu šajā dzīvē,

to, ko mūsu Tēvs ir aizlēdzis, mēs apgānām gara mājokli? Cik daudzi no mums apstājas, lai padomātu, ka, ja mēs padodamies miesas vājībai, mēs sev atņemam iespējas, kas mūs sagaida nākotnē, un novēršamies no svētībām, ko Tas Kungs ir sagatavojis uzticīgajiem?¹⁴

Ja šim likumam, kas ir pielāgots mūsu visvājāko spējām, tiek paklausīts, tas kļūs par pamatu daudzām citām lielām papildu svētībām, ko mūsu Tēvam būs prieks piešķirt, uz kurām citādi mums nebūtu tiesības un kuras citādi mēs nevarētu saņemt. Kā gan kāds no mums var būt attaisnots, neievērojot šo vienkāršo Dieva likumu, ko Viņš ar Savu paša balsi ir paziņojis, ka ikviens no mums tam spēj paklausīt? Vai mēs varam cerēt, ka spēsīm ievērot augstāku likumu un spēsīm sasniegt lielāku paaugstināšanu, ja mēs nevaram ievērot šo vienkāršo prasību?¹⁵ [Skat. 3. ieteikumu 198. lpp.]

**Labākais veids, kā savām ģimenēm mācīt paklausīt
Gudrības Vārdam, ir pašiem tam paklausīt.**

Ja tēvi un mātes ievēros Gudrības Vārdu, viņi var nodot saviem pēcnācējiem tikumus un spēku, ko viņi tiem nespētu nodot citādā veidā. Es ticu, ka to cilvēku, kuri ievēro šo likumu, sirdīs un mājās būs mūsu Tēva Gara sadraudzība, un viņu vēlme būt paklausīgiem tiks nodota viņu bērniem. . . . Tas ir labi zināms fakts, ka tabakas ietekme uz bērna smadzenēm ir ļoti kaitīga, graujot atmiņu un notrulinot smalkākās maņas; arī alkohola ietekme uz jauniešu prātu ir ļoti kaitīga — tas sagrauj vēlmi būt godājamam un taisnīgam un vada uz netikumiem un noziedzību. . . . Tas Kungs mums šo likumu ir devis laipnībā un mīlestībā, apsolot noteiktas svētības, ja mēs paklausīsim Viņa padomam. Es uzskatu, ka man jānudina jūs, mani brāļi un māsas, mācīt to savās mājās. Pievērsiet tam savu augošo bērnu uzmanību, kā arī atlidzībai, kas noteikta par tā ievērošanu.

Ļaujiet man jums teikt, ka vislabākais mūsu ticības pierādījums šim likumam, ko devis Dievs, ir pastāvīga tā ievērošana mūsu dzīvē. Mēs varam sludināt to visas dienas garumā, taču, ja mēs to pārkāpjam, mūsu piemērs var būt postošs tiem, kurus mēs mīlam vairāk par dzīvi, jo viņi sajūtīs, ka var droši sekot tur, kur mēs vadām.¹⁶

Es vēlos jūs lūgt — studējiet Gudrības Vārdu ar lūgšanu. Nelasiet to vienkārši; studējiet to ar lūgšanu. Atklājiet, kāpēc mūsu Debesu

Tēvs ir to devis. Viņš to mums ir devis ar ilgākas dzīves un laimes apsolījumu, nevis ja mēs to neievērojam, bet gan ja mēs to ievērojam. Lasiet Gudrības Vārdu savas ģimenes klātbūtnē un rādiet priekšzīmi. Ja mēs to darīsim, Ciāna turpinās augt. Ja mēs to darīsim, Dieva Jēra Baznīca turpinās kļūt par labā spēku pasaulē.¹⁷ [Skat. 5. ieteikumu 198. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. 192. lpp. Smits dalās stāstā par Daniēlu, kurš atteicās no ķēniņa gaļas un vīna. Izlasiet Daniēla grāmatas 1. nodaļu un padomājiet par kādu jūsu pieredzi, kad jums lūdza baudīt kaut ko, kas ir aizliegts Gudrības Vārdā. Kā šādās situācijās paklausīt Gudrības Vārdam, izrādot cieņu pret citiem cilvēkiem?
2. Pārlasiet mācību pirmo sadaļu (192.–193. lpp.). Kā jūs varētu pielietot šīs mācības, lai palīdzētu kādam cilvēkam, kuram ir grūtības paklausīt Gudrības Vārdam?
3. Īsumā pārlasiet 194.–197. lpp., kur prezidents Smits pārrunā dažas svētības, kas apsolītas tiem, kuri ievēro Gudrības Vārdu (skat. arī M&D 89:18–21). Kā šie apsolījumi ir piepildījušies jūsu dzīvē? Kādas vēl svētības jūs esat saņēmuši, dzīvojot pēc šī likuma?
4. 196. lpp. prezidents Smits apsola, ka Gudrības Vārda ievērošana pilnveidos paklausību. Ko tas nozīmē jums?
5. Kā, jūsu prāt, mūsu paklausība Gudrības Vārdam palīdz Baznīcai „kļūt par labā spēku pasaulē”? (198. lpp.). Ar lūgšanu studējiet Mācības un Derību 89. nodaļu, kā iesaka prezidents Smits, un padomājiet, ko jūs varat darīt, lai pilnīgāk paklausītu Gudrības Vārdam?

Saistītie Svētie Raksti: 1. korintiešiem 6:19–20; Almas 34:36; Mācība un Derības 29:34; 130:20–21

Mācīšanas padoms: „Jūs varat paust mīlestību pret tiem, kurus jūs mācāt, uzmanīgi un ieinteresēti viņos klausoties. Kristum līdzīgai

mīlestībai piemīt spēks mīkstināt sirdis un palīdzēt cilvēkiem uzvert Gara čukstus” (*Teaching, No Greater Call*, 46).

Atsauces

1. „Boyhood Experiences”, *Instructor*, 1943. g. febr., 73.
2. Conference Report, 1943. g. okt., 44.
3. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 1932. g. 12. nov., Baznīcas sadaļa, 5.
4. Conference Report, 1907. g. apr., 19–21.
5. „Seek Ye First the Kingdom of God”, *Improvement Era*, 1947. g. okt., 688.
6. Conference Report, 1935. g. okt., 121.
7. Conference Report, 1907. g. apr., 21.
8. Conference Report, 1923. g. okt., 72–73.
9. Conference Report, 1907. g. apr., 19.
10. Conference Report, 1907. g. apr., 19.
11. Conference Report, 1918. g. apr., 40.
12. Conference Report, 1908. g. okt., 83–84.
13. Conference Report, 1907. g. apr., 19.
14. Conference Report, 1905. g. apr., 62.
15. Conference Report, 1908. g. okt., 84.
16. Conference Report, 1907. g. apr., 21.
17. Conference Report, 1949. g. apr., 191.

Džordžs Alberts Smits kopā ar citiem Baznīcas vadītājiem apmeklēja bīskapa krātuvi. Pateicoties tam, ka Baznīca bija uzkrājusi pārtiku, tā bija sagatavota, lai palīdzētu cilvēkiem, kuri bija nonākuši grūtībās pēc 2. Pasaules kara.

Sevis un citu laicīgā glābšana

Ja mēs rīkojamies pēc Tā Kunga padoma, mēs labāk spējam apmierināt savas laicīgās vajadzības un palīdzēt apkārtesošajiem, kas nonākuši grūtībās.

No Džordža Alberta Smita dzīves

Kad 2. Pasaules karš tuvojās noslēgumam, Džordžs Alberts Smits kļuva par Baznīcas prezidentu. Karš bija nodarījis postu daudzām tautām, un tūkstošiem cilvēku bija bez pārtikas un citām pirmās nepieciešamības precēm. Prezidents Smits aprakstīja viņu nožēlojamo stāvokli Vispārējās konferences uzrunā un mudināja svētos palīdzēt atvieglot viņu ciešanas: „Viņi visi ir [Dieva] bērni. Mēs viņiem esam nepieciešami; viņiem ir nepieciešams ne tikai mūsu morālais atbalsts un mūs reliģiskās mācības — viņiem ir nepieciešams ēdiens un apģērbs, un gultas veļa, un visāda veida palīdzība, jo daudzos gadījumos viņi ir palikuši bez nekā. Ja jūs varētu lasīt vēstules, ko uz mūsu biroju sūta daži no šiem trūcīgajiem cilvēkiem, jūs justos bēdīgi. Tie ir cilvēki, kuriem pēkšņi lika pamest savas mājas ar domu, ka viņiem ļaus apmesties kaut kur citur, un, kad viņi atgriezās savās mājās, viņi tās atrada pilnīgi izlaupītas, un viņi jūtas bezpalīdzīgi, nezinot, kurp doties.”¹

Tā kā Baznīca jau daudzus gadus bija veidojusi pārtikas krājumus, tā bija gatava palīdzēt šajos apstākļos. Šādas palīdzības sniegšana sākās 1945. gada beigās, kad prezidents Smits devās uz Vašingtonu, lai tiktos ar Savienoto Valstu prezidentu Heriju S. Trūmenu, lai sūtinātu pārtiku un apģērbu uz Eiropu. Viņu tikšanās laikā prezidents Trūmens teica: „Mēs būsim priecīgi jums palīdzēt. . . . Cik ilgs laiks jums nepieciešams, lai visu sagatavotu?

Prezidents Smits viņu pārsteidza, atbildot: „Viss jau ir sagatavots. . . . Mēs [esam] uzcēluši torņus un piepildījuši tos ar graudiem, un palielinājuši savu māļputnu baru un lopu ganāmpulku skaitu, un tagad mums ir nepieciešamas mašīnas un kuģi, lai aizsūtītu ievērojamu daudzumu pārtikas, apģērba un gultas veļas cilvēkiem Eiropā, kuri ir nonākuši grūtībās. Mums Baznīcā ir organizācija [Palīdzības biedrība], kura jau ir sagatavojusi vairāk nekā divtūkstoš mājās pagatavotu segu.”

Prezidents Smits svētajiem ziņoja, ka pēc šiem sūtījumiem „daudzi cilvēki nekavējoties saņēma siltu apģērbu un gultas veļu, un pārtiku. Tiklīdz mēs dabūjam mašīnas un kuģus, mēs visu nepieciešamo nosūtījām uz Eiropu”.²

Gandrīz 15 gadus agrāk elders Smits, toreiz būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, uzrunāja Palīdzības biedrību cita bezcerīga stāvokļa laikā — Lielās depresijas laikā. Viņš mācīja, ka palīdzēt grūtībās nonākušajiem ir vairāk nekā laicīgas palīdzības sniegšana; tā prasa patiesu laipnību un žēlsirdību:

„Manuprāt, nekad nav bijis laiks, kad laipnība būtu nepieciešama vairāk nekā tagad. Šis ir laiks, kad tiek pārbaudītas daudzu cilvēku dvēseles un kad tiek laužtas viņu sirdis. Šis ir laiks, kad daudzi pieredz izsalkumu un ciešanas, pat Pēdējo dienu svēto starpā. . . .

. . . Es domāju, ka mūsu Debesu Tēvs mums dod izaugsmes iespēju. . . . Mēs tagad atklāsim, vai starp mums mājā mīlestība, par ko Glābējs teica, ka tai jābūt mūsu sirdīs.”³ [Skat. 1. ieteikumu 209. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Ja mēs gudri rīkojamies ar saviem līdzekļiem, mēs būsīm sagatavoti grūtiem laikiem.

Agrīnie pionieri prezidenta [Brigama] Janga vadībā ieteica turēt pārtikas produktu krājumus vienam gadam, lai, ja kādam aizietu bojā labība, viņš varētu iztikt līdz nākamajai sezonai. . . .

Brāļi un māsas, mums var būt grūti laiki, taču mēs tiem varam sagatavoties, ja mēs domājam par septiņiem pārtības gadiem un septiņiem bada gadiem, kas bija faraona laikā, un ja mēs plānojam

līdzīgi viņiem [skat. 1. Mozus 41]. Tas var notikt atkal. Par to mēs nezinām, taču mēs zinām, ka Baznīcas agrīnajās dienās Baznīcas prezidijs un vadība ļaudīm ieteica uzglabāt pietiekami daudz pārtikas neparedzētiem gadījumiem. Kopš tā brīža, kad ļaudis šeit pilnīgi apmetās un saimniecības sāka ražot, un putnu un ganāmpulku skaits pieauga, nevienam nav bijis īsta pārtikas trūkuma.⁴

Mēs dzīvojam grūtos laikos. Svētie Raksti piepildās, un man šķiet, ka šis ir tas laiks, kad pat izredzētie var tikt pievilti. Mēs varam novērot kā tie, kuri vēlas uzlabot savu finansiālo stāvokli pasaulē, viegli atrod iemeslu ignorēt Tā Kunga skaidrās mācības attiecībā uz viņu dzīvi. Un man liekas savādi, cik daudzi cilvēki izveido ieradumu uzklaut tos, kuri runā to, kas ir pretēji mūsu Debesu Tēva atklātajai gribai. . . .

. . . Šiem ļaudīm ir dots padoms taupīt savus spēkus un savus līdzekļus. Mūs ir mācījuši tie, kurus Tas Kungs ir iecēlis, ka mums jādzīvo pēc saviem līdzekļiem, ka mums nav jāseko pasaules modei un jātērē visa nauda, ko mēs nopelnām, un pat vēl vairāk naudas, nekā mēs varam nopelnīt, un kas nonāk mūsu rokās, lai parūpētos par sevi un savām ģimenēm.

Es baidos, ka Pēdējo dienu svētie daudzos gadījumos tiek savas iedomības apžilbināti, lai līdzinātos pasaulei; un mūsu Debesu Tēvs mums ir skaidri pateicis, ka mēs nevaram dzīvot tā, kā dzīvo pasaule, un baudīt Viņa Garu.⁵

Daži cilvēki . . . izlieto savus uzkrājumus un iztērē savu naudu nevajadzīgām lietām, un, ja pienāk grūti laiki, viņi atklāj, ka nespēj nokārtot savas saistības.

Mēs varētu mācīties no skudras. Tā savāc savus krājumus, kad tie ir pieejami, un noglabā tos laikam, kad tos nebūs iespējams iegūt. Tādēļ tās pieliekamais parasti ir piepildīts. Sienāzis, kas ir daudz lielāks kukainis, tā nedara. Tas neuzkrāj neko grūtiem laikiem, bet ir atkarīgs no likteņa, lai nodrošinātu to, kas tam vajadzīgs, un rezultātā vairums sienāžu nomirst bada nāvē.

Es baidos, ka daži cilvēki ir līdzīgi sienāzim un neizmanto iespējas, kas viņiem pieņemamā veidā tiek sniegtas. Ja viņi mācītos no skudras, viņi uzkrātu pārtiku, kas viņiem ir vajadzīga, un viņiem vienmēr tā būtu pieejama.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 209.–210. lpp.]

*„Brāļi un māšas, mums var būt grūti laiki,
taču mēs tiem varam sagatavoties.”*

Tas Kungs mums ir licis strādāt, lai nopelnītu savu iztiku.

Pats fakts, ka tik daudziem cilvēkiem ir pieejams tik daudz naudas, dažkārt jauniešiem liek domāt, ka, tā kā nauda nāk samērā viegli, godīgs darbs nav nepieciešams. Un tomēr es esmu gandarīts, ka visā pasaules vēsturē nav neviena cilvēka, kurš, nespējams nopelnīt iztiku ar godīgu un smagu darbu, nebūtu kļuvis samaitāts.

Ja mūsu bērni aug dīkdienībā, mēs zinām, ka Tam Kungam tas nepatīk.⁷

Cik gan turīgāki mēs esam, ja mēs veicam kādu noderīgu darbu!⁸

Mūsu Debesu Tēvs . . . sen, sen atpakaļ teica, ka Ciānā ir dīkdienī, . . . un Viņš teica: „Tam, kas ir slinks, nebūs nedz ēst maizi, nedz valkāt strādnieka drānas.” [M&D 42:42.] Es pieņemu, ka Viņš nedomāja tos, kuri nevar atrast darbu un kuri likumīgi cenšas apgādāt sevi. Es pieņemu, ka Viņš runāja par paradumu, ko daži cilvēki

izveido, gaidot, ka kāds kaimiņš par tiem parūpēsies. . . . Es uzskatu, ka nevienam cilvēkam šajā pasaulē nav dots attaisnojums domāt, ka viņš var gaidīt, lai kāds cits nodrošina viņam iztikas līdzekļus. Kad es biju bērns, es neuzskatīju, ka kāds būtu spiests nodrošināt mani ar iztiku. Tas Kungs man deva saprātu. Viņš norādīja, ka man jāstrādā, un es sāku strādāt divpadsmit gadu vecumā un tajā radu prieku, un es esmu pelnījis savu iztiku un palīdzējis citiem vairāk nekā piecdesmit gadu.

Es pateicos Dievam par darbu, par prieku, kas gūstams, kaut ko darot pasaulē. Es nenorādu ne uz vienu noteiktu nodarbošanos, galvenais — lai tā būtu cienījama. Taču Tas Kungs ir norādījis, ka mums jābūt čakliem. Senos laikos Viņš teica, ka mums sava iztika jāpelna sava vaiga sviedros [skat. 1. Mozus 3:19].⁹ [Skat. 3. ieteikumu 210. lpp.]

Ne bagātie, ne nabagie nedrīkst pievērst savas sirdis bagātībām.

„Ak vai jums, bagātie, kas nedos savu mantu nabagiem, jo jūsu bagātībās sarūsēs jūsu dvēseles; un tādas būs jūsu raudas piemeklēšanas un tiesas, un sašutuma dienā: pļaujamais laiks ir pagājis, vasara ir beigusies, un Mana dvēsele nav izglābta!” (M&D 56:16.)

To Tas Kungs saka par bagātiem cilvēkiem, kuri atsakās dot savu mantu tiem, kas ir nabadzīgi. Taču kaut ko vienlīdz nopietnu Viņš saka nabadzīgam cilvēkam, kurš nerīkojas pareizi. Viņš saka:

„Ak vai jums, nabagie, kuru sirdis nav salauztas, kuru gari nav nožēlas pilni, un kuru vēderi nekad nav apmierināti, un kuru rokas netiek apturētas, lai netiktu uzliktas citu cilvēku mantai, kuru acis ir pilnas alkatības, un kuri negribat strādāt paši ar savām rokām!” (M&D 56:17.) . . .

. . . Tālāk Viņš saka: „Bet svētīti ir nabagie, kas ir šķīsti sirdī.” Tā ir diezgan liela atšķirība: „. . . svētīti ir nabagie, kas ir šķīsti sirdī, kuru sirdis ir salauztas un kuru gari ir nožēlas pilni, jo viņi redzēs Dieva valstību nākam spēkā un lielā godībā viņu izglābšanai, jo zemes treknums būs viņu.” (M&D 56:18.)

Tie ir cilvēki, kuriem nav pasaules bagātību, taču kuri ir dzīvi un kuriem piemīt gara spējas, un kuri ļoti vēlas darīt to, ko Tas Kungs vēlas. . . .

Mani brāļi un māsas, mūsu organizācijās ir gan bagāti, gan nabadzīgi cilvēki. Ja mēs esam nabadzīgi, mēs varam būt cienīgi, tieši kā Tas Kungs šeit norāda. Mēs varam būt šķīsti sirdī un darīt to labāko, un Viņš nepieļaus, ka ļaudīm Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, kuri dara to labāko, trūktu dzīvībai nepieciešamais. . . .

Es ceru, ka mēs nekļūsim sarūgtināti tāpēc, ka daži vīrieši un sievietes ir turīgi. Ja mēs esam turīgi, es ceru, ka mēs nebūsim egocentriski un nevēriģi pret mūsu Tēva citu bērnu vajadzībām. Ja mums klājas labāk nekā viņiem, mums vajadzētu būt patiesiem brāļiem un māsām, nevis liekuļiem. Mums būtu jāizveido šajā pasaulē tāda organizācija, lai citi, redzot mūsu labos darbus, būtu spiesti godināt mūsu Debesu Tēva Vārdu. . . .

Mums nav jāpieņem citu cilvēku sliktie ieradumi. Mēs nedrīkstam pieļaut domu, ka mēs paņemsim to, kas pieder citam cilvēkam. Pārlasiet Desmit baušļus un jūs atradīsiet vienu īsu rindkopu: „Tev nebūs iekārot.” [2. Mozus 20: 17.] . . .

Mēs nedrīkstam pieļaut šādu domu. Iespējams, ka citi tā dara, taču, ja mūsu sirdīs ir Jēzus Kristus evaņģēlija gars, mēs netiksim pievilti.

Mums ir teikts, ka mēs nevaram kalpot Dievam un vēl kādam kungam [skat. Mateja 6:24]. Mums jāizdara sava izvēle, un, ja mēs vēlamies kalpot Dievam un mūsu Debesu Tēva bērniem un saņemt Viņa svētības, mums tas jādara, godājot Viņu un turot Viņa baušļus. Mūsu jūtām un mūsu mīlestībai, ja es drīkstu tā teikt, vajadzētu sniegties visā pasaulē, ciktāl pasaule to pieņems.¹⁰ [Skat. 4. ieteikumu 210. lpp.]

Mēs varam palīdzēt Baznīcas darbā un svētīt grūtībās nonākušos, maksājot desmito tiesu un citus ziedojumus.

Tas Kungs mums ir devis privilēģiju ziedot vienu desmito daļu no saviem ienākumiem Viņa Baznīcai, Viņa darba sekmēšanai pasaulē. Tie, kuri maksā desmito tiesu, saņem savas svētības. . . . Mēs nevaram saņemt svētības bez nopietniem pūliņiem. Mums prasis veikt to, kas dažiem, šķiet, pielīdzināms upurim. Es pieņemu, ka cilvēki, kad viņi maksā savu desmito tiesu, domā, ka viņi upurē, taču tā nav; viņi veic īstu ieguldījumu, kas atgriezīsies ar mūžības dividendēm. Visu, kas mums ir, mums dod mūsu Debesu Tēvs. Viņš ieliek visu mūsu rokās, mūs pilnvarojot paturēt deviņas desmitdaļas savai lietošanai,

„Tas Kungs mums ir devis privilēģiju ziedot vienu desmito daļu no saviem ienākumiem Viņa Baznīcai, Viņa darba sekmēšanai.”

un tad Viņš lūdz, lai mēs noguldītu Viņa desmito daļu Viņa norādītā vietā, lai tā paveiktu daudz laba un lai attīstītos Viņa Baznīca.

Kad mēs šorīt [Vispārējās konferences sesijas laikā] dzirdējām šīs diženās Baznīcas ziņojumus, mani ļoti iespaidoja finanšu ziņojums — zināt, ka tik liela organizācija kā šī, kurā ir daudz cilvēku un kas darbojas tik daudzos veidos, pasaules nemieru un posta laikā ir tādā stāvoklī, ka kāds no Baznīcas prezidija var stāvēt šeit un patiesi teikt, ka Baznīcai nav parādu. Lai gan tautas un vairums cilvēku ir ieslīguši parādos, tomēr Baznīca ir pārvaldīta tā, ka tai nav parādu. Padomāsim par to. Atbalstīsim Baznīcu. Sekosim Baznīcas aktīvajai vadībai. Dzīvosim tā, lai Tas Kungs mūs svētītu, kā Viņš svētī Baznīcu.¹¹

Ja jūs esat maksājuši godīgu desmito tiesu, es nevilcinoties varu teikt, ka atlikušās deviņas desmitdaļas ir bijusi lielāka svētība tiem,

kuri ir to samaksājuši, nekā simts procenti tiem, kuri nav to samaksājuši. Šis ir Tā Kunga darbs. . . . Cilvēki to nebūtu spējuši paveikt. Ņemot vērā jūsu dāsnumu un jūsu devīgumu, jūsu misionāru darbu, jūsu rūpes par trūcīgajiem, . . . visu, ko jūs dodat kā vienkārši cilvēki, es liecinu, ka tas, kas jums paliek pāri, sniedz jums vairāk laimes, vairāk miera, vairāk mierinājuma un vairāk pārliecības par mūžīgo dzīvi, nekā tā ir jebkuram citam cilvēkam šodien pasaulē.¹²

Es esmu pārliecināts, ka Tas Kungs mīl šos pazemīgos, uzticīgos cilvēkus, kuri vēlas sniegties pretī un palīdzēt tiem, kuriem ir grūtības, vai nu ar pārtiku, vai apģērbu, vai gultas veļu, vai laipnību, jo tā ir Jēzus Kristus evaņģēlija sastāvdaļa.¹³ [Skat. 5. ieteikumu 210. lpp.]

Ja mēs esam dāsni ar saviem līdzekļiem, nav pamata kādam būt trūcumā.

Nav nepieciešams, lai kāds vīrietis, sieviete vai bērns Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā būtu trūcumā, jo Baznīca ir organizēta, lai palīdzētu tiem, kuriem pietrūkst dzīvei nepieciešamais. Visiem ir pietiekami un pat vairāk nekā pietiekami. . . . Dievs cilvēkiem ir ļāvis iegūt bagātību, un, ja tā ir pienācīgi iegūta, tā ir viņu, un Viņš svētīs viņus tās lietošanā, ja viņi to lieto pienācīgi.¹⁴

Mēs tik ļoti veltām sevi pasaulīgām lietām, ka aizmirstam cilvēkus, kuri cieš, kuriem mēs daudzus gadījumos varētu palīdzēt.¹⁵

Padomājiet par vīriešiem, kuri palikuši bez darba, un arī par sievietēm. . . . Padomājiet par tiem daudzajiem mūsu Tēva bērniem, kuriem ir bēdas, kurus Viņš mīl tikpat ļoti, kā Viņš mīl mūs. Padomājiet par to, kādas būs ciešanas, ja mēs, kuri esam veiksmīgāki, nerīkosimies devīgi ar to bagātību, ko Dievs ir ielicis mūsu rokās — ne vien ar bagātību, bet arī ja mēs neiedrošinām Viņa bērnus, un neapmeklējam mājas, kur tik daudzi ir trūcumā, un nedodam to, ko katrs no mums spēj dot. Brāļi un māsas, visas šīs iespējas mums ir dotas, lai mūs bagātinātu un attīstītu mūsu raksturu, un lai mēs krātu sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog [skat. Mateja 6:20]. Šīs iespējas mums piedāvā visgudrais Tēvs, kurš, zinot galu kopš sākuma, ir teicis: „Šis ir tas ceļš, staigājiet pa to.”

. . . Paskatīsimies sev apkārt — neatstāsim to tikai bīskapa un Palīdzības biedrības ziņā, bet katrs mīlošā laipnībā būsīm kalpotāji tiem, kuriem mēs tik ļoti esam vajadzīgi. Un, lai ko mēs darītu, neliksim tiem, kuri lūdz palīdzību, justies kā ubagiem. Dosim tā, it kā tas viņiem būtu piederējis. Dievs mums to ir aizdevis. Dažkārt mēs, kas esam uzkrājuši līdzekļus, [rikojamies] tā, it kā mēs domātu, ka tie mums pieder. Viss, kas mums ir, — mūsu pārtika, mūsu apģērbs, mūsu pajumte, mūsu mājas un mūsu iespējas — mums ir dots kā pārvaldniekiem Baznīcā un mūsu Debesu Tēva valstībā, un, ja mēs . . . dosim savu bagātību, kaut arī tā būtu tikai atraitnes artava, mēs saņemsim no Viņa, kurš dzīvo debesu augstumos, svētības, kas mums nepieciešamas mūsdienās šeit uz Zemes, un, kad mums pienāks laiks doties prom, mēs atklāsim, ka mūs sagaida mīloša Tēva svētība, novērtējot mūsu pūles.¹⁶

Ja mēs vēlamies, lai mums būtu daļa mūsu Kunga valstībā, celestiālajā valstībā, šī ir mūsu iespēja sagatavoties — ar neviltotu mīlestību, ar strādīgumu, ar taupīgumu, ar neatlaidību, ar vēlmi darīt visu, kas ir mūsu spēkos, lai svētītu citus, lai dotu — nevis vienmēr jūtosies tā, ka tie esam mēs, kam jāsaņem, bet gan vēloties sniegt, jo es jums saku: „Svētīgāk ir dot nekā ņemt.” [Apustuļu darbi 20:35.] Jēzus Kristus evaņģēlijs ir došanas evaņģēlijs, dodot ne tikai savas bagātības, bet arī sevi pašu, un es pateicos savam Debesu Tēvam, ka es piederu šādai organizācijai, kuras locekļi šādi ir apmācīti.¹⁷ [Skat. 6. ieteikumu 210. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Lielās depresijas laikā Džordžs Alberts Smits svētajiem teica: „Es domāju, ka mūsu Debesu Tēvs mums dod izaugsmes iespēju” (202. lpp.). Ko tas jums nozīmē? Kā mēs pilnveidojamies, kad mēs kalpojam grūtībās nonākušajiem?
2. Lasot mācību pirmo sadaļu (203.–203. lpp.), apsveriet, ko jūs varat darīt, lai sāktu veidot vai uzlabot savu pārtikas un resursu krātuvi. Kādiem neparedzētiem gadījumiem vai situācijām mums būtu jāsgatavojas? Ko priesterības kvorumī un

Palīdzības biedrības var darīt, lai Baznīcas locekļiem palīdzētu sagatavoties šiem neparedzētajiem gadījumiem?

3. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 204. lpp., un izlasiet Mācība un Derības 68:31. Kādēļ, jūsuprāt, Tas Kungs prasa mums strādāt, lai mēs nopelnītu iztiku? Kādi mācīt darba nozīmīgumu bērniem?
4. Izlasiet prezidenta Smita brīdinājumus bagātajiem un nabadzīgajiem 205.–206. lpp. Kādas sekas ir tam, ja mēs savas sirdis pievēršam bagātībām? Ko mēs varam darīt, lai no tā izvairītos?
5. Izlasiet sadaļu, kas sākas 206. lpp., kur prezidents Smits runā par desmitās tiesas un citu ziedojumu maksāšanas svētībām. Kā mācīt par šīm svētībām jauniešiem vai jaunajiem Baznīcas locekļiem?
6. Studējot mācību pēdējo sadaļu (208.–209. lpp.), padomājiet par kaut ko konkrētu, ko jūs varat darīt, lai bīskapam un citiem bīskapijas vadītājiem palīdzētu jūsu bīskapijas vai apkārtnes cilvēku vajadzībās. Ko jums nozīmē dot „ne tikai savas bagātības, bet arī sevi pašu”?

Saistītie Svētie Raksti: Efeziešiem 4:28; Jēkaba v. 1:27; 2. Nefija 5:17; Jēkaba gr. 2:17–19; Mosijas 4:22–25; Mācība un Derības 104:13–18

Mācīšanas padoms: „Pat tad, ja jūs vienlaicīgi mācāt daudzus cilvēkus, jūs varat sniegties pretī atsevišķiem cilvēkiem. Piemēram, jūs varat sniegties pretī atsevišķiem cilvēkiem, kad nodarbības sākumā jūs sirsnīgi sasveicināties ar katru cilvēku. . . . Vēl jūs varat sniegties pretī, kad aicināt droši līdzdarboties nodarbībā *Teaching, No Greater Call*, 35).

Atsauces

1. Conference Report, 1948. g. apr., 181.
2. Conference Report, 1947. g. okt., 6.
3. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, 1932. g. dec., 706.
4. Conference Report, 1947. g. apr., 162, 165.
5. Conference Report, 1929. g. apr., 30.
6. *Improvement Era*, 1946. g. aug., 521.
7. „Some Warning Signs”, *Improvement Era*, 1948. g. jūl., 425.
8. Conference Report, 1949. g. okt., 171.
9. Conference Report, 1934. g. okt., 49–50.
10. Conference Report, 1949. g. okt., 170–172.
11. Conference Report, 1941. g. apr., 25, 28.
12. Conference Report, 1948. g. apr., 16–17.
13. Conference Report, 1947. g. apr., 162.
14. Conference Report, 1949. g. okt., 169, 171.
15. Conference Report, 1948. g. apr., 181.
16. „Saints Blessed”, *Deseret News*, 1932. g. 12. nov., Baznīcas sadaļa, 8.
17. Conference Report, 1934. g. okt., 52.

Laipnības spēks

*Ja mēs esam laipni un pacietīgi, mēs varam
mīkstināt sirdis un mudināt citus dzīvot taisnīgi.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordžs Alberts Smits nelokāmi ticēja, ka laipnībai piemīt spēks mīkstināt cilvēku sirdis. Viņš mācīja, ka mums vajag „risināt savas problēmas mīlestības un laipnības garā pret visiem”.¹ Viņa mazmeita stāstīja, kā viņa laipnība un uzmanība pret citiem radīja mieru kādā saspringtā situācijā:

„Reiz kādā karstā vasaras dienā atgadijās kāda ķibeles zem ielas blakus vectēva mājai Soltleiksitijā, un no pilsētas bija ieradušies daži strādnieki, lai to novērstu. Ārā bija ļoti karsts, saule stipri dedzināja, un, kad viņi raka ielas braucamo daļu, ciršanas un rakšanas roku darbs lika sviedriem tecēt pa vīru sejām un mugurām. Strādnieki rūpīgi neizvēlējās vārdus vai, iespējams, viņu mātes viņiem neko labāku nebija iemācījušas, taču viņi lamājās un briesmīgi lādējās. Drīz vien viņu valoda kļuva aizvainojoša daudziem kaimiņiem, kuru logi bija atvērti, lai ielaistu svaigu gaisu, kas viņus palīdzēja atvēsināt.

Kāds izgāja un palūdza vīriem pārtraukt rupji runāt, un sarunas gaitā norādīja, ka tieši tur dzīvo brālis Smits, un vai viņi, lūdzu, nevarētu izrādīt nedaudz cieņas un apklust? Tas vīros atraisīja jaunu slikto vārdu virkni. Vectēvs klusi pagatavoja nedaudz limonādes un uz paplātes uzlika dažas glāzes un krūku, un to iznesa strādniekiem, sakot: „Mani draugi, jūs izskatāties pārkaršuši un noguruši. Nāciet, lūdzu, apsēdieties manu koku pavēnī un iedzeriet ko vēsu.” Viņu dusmas izgaisa, un uz šo laipnību vīri atsaucās ar lēnprātību un pateicību. Pēc neliela, patīkama pārtraukuma viņi devās atpakaļ pie darba un to rūpīgi un klusi pabeidza.”² [Skat. 1. ieteikumu 218. lpp.]

„Vectēvs klusi pagatavoja nedaudz limonādes un uz paplātes uzlika dažas glāzes un krūku, un to iznesa strādniekiem.”

Viens no iemesliem, kāpēc prezidents Smits pret cilvēkiem izturējās ar šādu laipnību, bija viņa pārliecība, ka katrā cilvēkā ir iedzimta labestība. Tikai dažas nedēļas pirms prezidenta Smita nāves viņu slimnīcā apciemoja elders Metjū Kaulijs, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. „Es piegāju pie viņa gultas,” viņš teica, „un viņš pasniedza man roku, un, cieši spiežot manu roku, viņš teica: „Jauno cilvēk, atceries vienmēr, ka tu vari atrast labu ikvienā cilvēkā, ja vien tu to meklēsi.””

Elders Kaulijs par prezidentu Smitu teica:

„Viņš mīlēja ikvienu, jo viņš cilvēkos spēja saskatīt labo. Viņš neraudzījās uz grēku pat ar vismazāko atlaidi, taču viņš mīlēja grēcinieku, jo viņš zināja, ka Dievs ir mīlestība [skat. 1. Jāņa 4:16] un ka tā ir Dieva mīlestība, kas atjauno cilvēku dvēseles un kas šajā atjaunošanas procesā var grēcinieku pārvērst par svēto.

Iespējams, ka ir grēcinieki, kuri viņa mīlestību noturēja par cieņu. Viņš nevis cienīja grēcinieku, bet mīlēja to. Es esmu pārliecināts, ka šī mīlestība guva atsaucību to cilvēku sirdīs un dzīvē, kurus viņš mīlēja.”³

Džordža Alberta Smita mācības

Tā Kunga Gars ir laipns, nevis skarbs un kritizējošs.

Dažkārt es jūtos bēdīgs, kad es dzirdu, ka tiek teikti nelaipni vārdi, ko saka ne tikai cilvēki mūsu Baznīcā, bet arī cilvēki pasaulē. Nelaipni vārdi parasti netiek teikti pēc Tā Kunga iedvesmas. Tā Kunga Gars ir laipns; tas ir pacietības gars; tas ir žēlsirdības un mīlestības, un iecietības, un izturības gars; un nav neviena no mums, kuram nevajadzētu šīs visas īpašības, kas veidojas mūsu Debesu Tēva Gara ietekmē.⁴

Jāizmanto katra ietekme, kas ved uz mieru. Lucifers izmanto jebkādas līdzekļus, lai iznīcinātu cilvēces ģimenes dvēseles. Viņš ir aktīvāks kā jebkad iepriekš, un viņš darbojas ļoti viltīgi. Es netērēšu laiku, lai raksturotu, ko viņš izmanto, taču ir kāds veids, ko viņš pielieto un ir pielietojis kopš pasaules iesākuma, un tas ir — kārdināt cilvēku sagraut cita cilvēka reputāciju, sakot par viņu nelaipnus vārdus.⁵

Ir tik viegli kritizēt kādu citu cilvēku, tik viegli atrast kādu kļūdu, un reizēm mēs skarbi runājam par saviem kaimiņiem un draugiem. Tad nu mūsu Debesu Tēvs mums ir devis šo . . . :

„Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti.

Jo, ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsit tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots.

Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā acī neieraugi?

Jeb kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid, es izvilksu skabargu no tavas acs, — un redzi, baļķis tavā paša acī?” [Mateja 7:1–4.]

Mums ir ieteikts nebūt kritiskiem, nebūt nelaipniem un nerunāt skarbi par saviem līdzcilvēkiem. Mums būtu jābūt labākajiem paraugiem pasaulē. Padomājiet par kritiku mūsdienās. Paņemiet laikrakstus un jūs ieraudzīsiet nelaipnus vārdus, ko cilvēki saka par citiem, un tomēr cilvēkam, kurš kritizē, bieži vien pašam ir baļķis acī un viņš nepavisam nevar visu skaidri saredzēt, taču viņš domā, ka viņa brāļa acī ir skabarga.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 218. lpp.]

Vai mums nepiemīt samērā liela nosliece saskatīt savos kaimiņos vājības? Tomēr tas ir pretēji Jēzus Kristus evaņģēlija mācībām. Pastāv ļaunžu grupa, kas vienmēr meklē kļūdas un postoši kritizē. Kritika var būt dažāda. Ja mēs varam konstruktīvi vērtēt Tā Kunga Gara ietekmē, mēs varam kaut ko atbilstoši un noderīgi mainīt. Taču, ja mēs meklējam vainu, norādot uz citu cilvēku vājībām un neveiksmēm, tā nekad nav mūsu Debesu Tēva Gara sadraudzība un tas vienmēr ir kaitīgi.⁷

Mums vajadzētu meklēt tikumus citos cilvēkos un sirsnīgi viņus uzslavēt.

Šovakar es šeit stāvu, lai runātu par cilvēku, kurš pirms vairākiem gadiem ir devis mājās. . . . Es runāju par Frensisu M. Laimanu [no Divpadsmit apustuļu kvorumā], un es jums vēlos teikt, ka šis diženis cilvēks bija maigs kā zīdains, tikpat maigs kā mazs bērns, un viņa vēlme palīdzēt un iedrošināt bija brīnīšķīga. Es esmu daudzkārt dzirdējis, ka viņš uzslavē savus brāļus, kad viņi ir paveikuši kaut ko uzslavas cienīgu — kāds bija teicis labu runu, cits bija sniedzis pārliecinošu liecību, vēl kāds bija paveicis ko citu, kas bija uzslavas

cieniņš. Es esmu redzējis viņu apliekam savu roku ap viņiem un sakām: „Es lepojos ar tevi un to labo, ko tu esi paveicis.” Vai tas nav brīnišķīgs veids, kā dzīvot? Tas ir veids, kā mēs varam kļūt laimīgi. Ja tā vietā, lai būtu skaudīgi, mēs saskatītu un novērtētu, un uzslavētu savu līdzcilvēku tikumus un spējas, ja mēs saskatītu labā spēku [citos cilvēkos], cik gan brīnišķīgi tas būs!

Daudzi no mums dzīvo gaisotnē, kurā mēs esam gandrīz mēmi, lai uzslavētu līdzcilvēkus. Šķiet, ka mēs nespējam pateikt to, ko mēs varētu pateikt . . . citiem par svētību. Saskatīsim mūsu līdzcilvēku tikumus un vērosim viņus, lai padarītu viņus laimīgus, viņus uzslavēdami.⁸

Es lūdzu jūs, mani brāļi un māsas, būsīm dāsni cits pret citu. Būsīm pacietīgi cits pret citu, jo mēs vēlamies, lai citi izturētos tā pret mums. Saskatīsim savu kaimiņu un savu draugu tikumus un runāsim par šiem tikumiem, nevis meklēsim vainu vai kritizēsim. Ja mēs to darīsim, mēs izstarosim gaismu, un tie, kuri mūs pazīst vislabāk, mūs milēs.⁹ [Skat. 3. ieteikumu 219. lpp.]

**Laipnībai piemīt spēks vadīt cilvēkus,
lai labotu savas kļūdas.**

Ir cilvēki, kuri pieļaus kļūdas. Šodien mūsu vidū ir cilvēki, kuri ir novirzījušies no ceļa, taču viņi ir mūsu Kunga bērni un Viņš mil viņus. Viņš jums un man ir devis tiesības iet pie viņiem laipnībā un mīlestībā, un ar pacietību un vēloties svētīt, novērst no kļūdām, ko viņi pieļauj. Mans pienākums nav tiesāt kādus no tiem, kuri ir pieļāvuši kļūdas un joprojām pieļauj kļūdas, ja vien es tam netieku aicināts ar pilnvarām, kas man varētu tikt piešķirtas. Taču mans pienākums, ja es redzu, ka viņi rikojas nepareizi, ir kaut kādā veidā, ja iespējams, uzvest viņus atpakaļ uz ceļa, kas ved uz mūžīgo dzīvi celestiālajā valstībā.¹⁰

Nesūdzēsimies par saviem draugiem vai kaimiņiem, ja viņi nedara to, ko mēs vēlamies. Tā vietā ar mīlestību vērsīsim viņus darīt to, ko mūsu Debesu Tēvs vēlas. Mēs to varam darīt, turklāt, viņu paļāvību un viņu mīlestību mēs nevaram iegūt nekādā citā veidā.¹¹

Cik gan lielu prieku, mierinājumu un gandarījumu ar laipnību mēs varam ienest savu kaimiņu un draugu dzīvē! Es vēlētos rakstīt

šo vārdu ar lieliem burtiem un izgreznot to. Laipnība ir spēks, ko mums ir devis Dievs, lai atvērtu nocietinātas sirdis un pakļautu stūrgalvīgas dvēseles, un vestu tās pie Viņa nolūku izpratnes.¹² [Skat. 4. ieteikumu 219. lpp.]

Mīlestība un laipnība mūsu mājās palīdzēs bērniem uzklausīt mūsu padomu.

Tas ir mūsu pienākums — es teiktu, ka tā ir mūsu privilēģija, kā arī mūsu pienākums, — veltīt pietiekami daudz laika, lai ieskautu savus bērnus drošībā un mīlētu viņus, un izpelnītos viņu mīlestību tā, lai viņi būtu priecīgi uzklausīt mūsu ieteikumus un padomus.¹³

Dzīvojiet mīlestībā un laipnībā tā, lai jūsu mājās būtu gan miers, gan lūgšana, gan pateicība. Neļaujiet savām mājām kļūt tikai par vietu, kur pa nakti jūs noliekat savas cepures un saņemam maltītes, un tad ātri steidzaties uz kādu citu vietu, bet padariet savas mājas par Tā Kunga Gara mājvietu.¹⁴

Es lūdzu, lai mēs varētu tikt piepildīti ar garu, kas nāk no [Tā Kunga], un tas ir mīlestības, laipnības, izpalīdzības, pacietības un iecietības gars. Ja mēs saglabāsim šo garu savās mājās, mūsu zēni un meitenes izaugs par tādiem, kādus mēs vēlamies viņus redzēt.¹⁵

Es atceros, ka pirms dažiem gadiem es vilcienā devos uz ziemeļiem. Sēdvietu vagonā es redzēju sēžam kādu sievieti, kuru es pazinu. . . . Viņa mani atpazīna, kad es gāju pa eju. Viņa uzrunāja mani, un es vaicāju: „Kur jūs dodaties?” Viņa teica: „Es dodos uz Portlendu, [Oregonu].” Es zināju, ka šī ģimene nebija turīga. Es zināju, ka šī sieviete bija vairāku dēlu māte, tāpēc es teicu: „Kāpēc jūs dodaties uz Portlendu?” Viņa teica: „Man tur slimnīcā ir dēls.”

Es nezināju, ka kāds no viņas bērniem bija pārcēlies, tāpēc es viņu izjautāju nedaudz vairāk, un viņa man atvēra savu sirdi. Viņa teica: „Pirms dažām nedēļām mans jaunākais dēls devās prom no mājām un nepateica, kurp viņš dodas. Mēs no viņa nesaņēmām nekādu ziņu, taču viņš bez šaubām domāja, ka dosies pasaulē un pats to apskatīs, un pirmā ziņa, ko mēs saņēmām par viņa atrašanās vietu, bija, kad pienāca telegramma no Portlendādas Žēlsirdības slimnīcas, pavēstot, ka mūsu zēns ir slims un atrodas tajā slimnīcā.” Viņa

*„Dzīvojiēt mīlestībā un laipnībā tā, lai jūsu mājās
būtu gan miers, gan lūgšana, gan pateicība.”*

sacīja: „Protams, šī ziņa mūs ļoti šokēja. Bija nepieciešams sadabūt naudu un nekavējoties doties pie zēna.”

. . . Viņa bija gatava veikt visu garo diennakts braucienu, bez mazākā aizvainojuma par sava zēna nelaiņību un neapdomību, tikai domājot, ka viņš pieder viņai, ka Dievs viņai iedeva viņu un ka mūsu Debesu Tēvs sagaidīja no viņas, ka tiks izmantoti visi iespējamie līdzekļi, lai bagātinātu viņa dzīvi un sagatavotu viņu nākotnes iespējām. Tā nu visas garās nakts stundas, kamēr vilciens rībēja pa sliedēm, šī labā sieviete tur sēdēja, tiecoties pie sava zēna, ar katru jūdzi tuvojoties tam, pēc kā ilgojās viņas sirds. Beidzot, kad viņa ieradās, viņa pēc iespējas ātrāk devās uz slimnīcu. Sagadījās, ka vieta, kur man bija jāpaliek, nebija tālu no slimnīcas, tādēļ es devos turp, lai redzētu, kas ir noticis.

Šī jaukā māte sēdēja pie sava zēna gultas, kurš bija smagi saslimis ar plaušu karsoni, un viņš gulēja sāpēs. Viņa nepārmeta viņam par

to, ka viņš bija nevērīgs pret viņu, viņa nebija aizvainota par viņa neapdomību un par viņa vieglprātību, viņa tikai bija pateicīga, ka varēja būt kopā ar savu zēnu, ko viņai bija devis Dievs. Viņa centās izārstēt bērnu, kuru viņa bija laidusi šajā pasaulē pēc tam, kad bija noslēgusi derību ar savu Debesu Tēvu. Starp citu, viņam bija aptuveni 16 gadi — taču viņš joprojām bija viņas bērniņš. Viņa centās uzmundrināt viņu, stāstot viņam to, kas viņu darītu laimīgu, norādot viņam uz iespējām, kas viņam pavērsies, kad viņš būs vesels. Bēdu un ciešanu vietā, kas telpu pildīja pirms viņas ierašanās, šī zēna seju pārklāja pilnīgs gaismas, miera un laimes oreols, kad viņš raudzījās savas mātes sejā, kura bija piedāvājusi savu dzīvību, lai viņš varētu būt, un kura šajā reizē bija veikusi šo lielo attālumu, lai sēdētu viņam blakus un palīdzētu viņam atveseļoties.

Es dažkārt prātoju, vai šis mātes aptver, cik viņas ir brīnišķīgas savu bērnu acīs šādos gadījumos. Šis zēns apņēmās, pirms viņa māte tur bija pavadījusi pat īsu brīdi, ka viņš nekad vairs nenodos viņu, nekad vairs nebūs nevērīgs pret to, ko viņa ir devusi viņam, un nolēma, ka vārdu, kas viņam bija dots, viņš turēs godā tik ilgi, kamēr vien dzīvos.¹⁶ [Skat. 5. ieteikumu 219. lpp.]

Es lūdzu, lai mūsu Kunga evaņģēlija mīlestība mājotu mūsu dvēselēs un bagātinātu mūsu dzīvi, lai tā liktu vīriem būt laipnākiem pret sievietēm un sievietēm būt laipnākām pret vīriem, vecākiem laipnākiem pret bērniem un bērniem — pret vecākiem, jo Jēzus Kristus evaņģēlijs ir mīlestības un laipnības evaņģēlijs.¹⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet stāstu par Džordžu Albertu Smitu, kad viņš pagatavoja limonādi nogurušajiem strādniekiem (211. lpp.). Kad jūs esat redzējuši, ka kāda laipna rīcība mīkstina cilvēka sirdi? Kādas problēmas, jūsuprāt, varētu atrisināt „mīlestības un laipnības gars”?
2. Prezidents Smits mācīja, ka „mums būtu jābūt labākajiem paraugiem pasaulē”, nekritizējot nevienu (214. lpp.). Kādās situācijās mēs varam rādīt šādu priekšzīmi? Kādēļ, jūsuprāt, skarba kritika un pelšana ir tik kaitīga?

3. 214.–215. lpp. prezidents Smits stāsta par elderu Frensisu M. Laimanu, kurš mēdza regulāri uzslavēt savus brāļus. Kā jūs ir ietekmējis tas, ka kāds jūs ir sirsnīgi uzslavējis? Brīdi padomājiet par kādu cilvēku, ko jums vajadzētu uzslavēt.
4. Prezidents Smits mācīja, ka „laipnība ir spēks, ko mums ir devis Dievs, lai atvērtu nocietinātas sirdis” (216. lpp.). Kādus Svēto Rakstu stāstus jūs varat atcerēties, kas ilustrē šo principu? (Dažus piemērus skat. Mateja 9:10–13; Almas 20:1–27.)
5. Pārlasiet stāstu par māti, kura apmeklēja savu dēlu slimnīcā (216.–218. lpp.). Kādēļ dažkārt ir grūti reaģēt tā, kā to darīja māte šajā stāstā, kad bērns noklīst neceļos? Ar lūgšanu pārdomājiet, kā laipna un pacietīga attieksme varētu uzlabot jūsu attiecības ar ģimenes locekļiem.

Saistītie Svētie Raksti: Sal. pam. 15:1; Mateja 18:15; Jāņa 8:2–11; Efeziešiem 4:29–32; 3. Nefijs 12:22–24; Mācība un Derības 121:41–46

Mācīšanas padoms: Pārrunas nelielās grupās „sniedz iespējas piedalīties nodarbībā daudziem cilvēkiem. Cilvēki, kuri parasti vilcinās iesaistīties nodarbībā, nelielās grupās varētu dalīties domās, ko viņi neteiktu visu dalībnieku klātbūtnē” (*Teaching, No Greater Call*, 161).

Atsauces

1. Conference Report, 1941. g. apr., 28.	8. „To the Relief Society”, 707.
2. Martha Stewart Hatch, Susan Arrington Madsen, <i>The Lord Needed a Prophet</i> (1990), 130–131.	9. Conference Report, 1934. g. okt., 50.
3. Matthew Cowley, Conference Report, 1951. g. apr., 166–167.	10. Conference Report, 1937. g. apr., 34.
4. Conference Report, 1937. g. apr., 34.	11. Conference Report, 1945. g. okt., 174.
5. „To the Relief Society”, <i>Relief Society Magazine</i> , 1932. g. dec., 704.	12. „To the Relief Society”, 709.
6. Conference Report, 1949. g. okt., 168–169.	13. Conference Report, 1929. g. apr., 33.
7. Conference Report, 1934. g. okt., 50.	14. Conference Report, 1948. g. apr., 183.
	15. Conference Report, 1950. g. okt., 9.
	16. <i>Deseret News</i> , 1926. g. 15. maijs, ceturtdā sadaļa, 6.
	17. Conference Report, 1948. g. okt., 167.

*Džordža Alberta Smita sieva Lūsija un viņu meitas
Edīte (pa kreisi) un Emīlija (pa labi).*

Bērnu audzināšana gaismā un patiesībā

*Tas Kungs vecākiem ir devis atbildību mācīt saviem
bērniem evaņģēliju ar vārdiem un piemēru.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Savas dzīves noslēgumā prezidents Džordžs Alberts Smits pārdomāja savu audzināšanu un savu vecāku mācības:

„Es piedzimu pieticīgās mājās. . . . Mani vecāki dzīvoja ļoti necilos apstākļos, taču es slavēju savu Radītāju un no visas sirds pateicos Viņam, ka esmu atsūtīts viņu mājās.

Es uzaugu Soltleiksijā. Kad man palika astoņi gadi, es tiku kristīts Sītikrikas upē. Es tiku confirmēts par Baznīcas locekli Septiņpadsmitajā bīskapijā, un, būdams zēns, es uzzināju, ka šis ir Tā Kunga darbs. Es uzzināju, ka uz Zemes dzīvoja pravieši. Es uzzināju, ka Visuvarenā iedvesma var ietekmēt tos, kuri atbilstoši tai dzīvo. . . .

Es nezinu nevienu cilvēku visā pasaulē, kuram būtu vairāk iemeslu būt pateicīgam nekā man. Es esmu pateicīgs par savām pirmdzimtības tiesībām, pateicīgs par vecākiem, kuri man mācīja Jēzus Kristus evaņģēliju un rādīja priekšzīmi savās mājās. Ja savā dzīvē es esmu izdarījis ko tādu, ko man nevajadzēja darīt, tam būtu jābūt kaut kam, ko es nebūtu varējis iemācīties savas mātes mājās. Tā kā ģimenē bija daudz bērnu, mātei bija vajadzīga liela pacietība, taču viņa vienmēr tāda arī bija pret mums. Mūsu mājās allaž bija mīlīgums, laipnība un mīlestība.”¹

Džordžs Alberts Smits centās sekot savu vecāku pacietīgas un mīlestības pilnas mācīšanas priekšzīmei savās pašā mājās. Viņa meita Edīte atcerējās kādu savas bērnības pieredzi:

„Viņš pastāvīgi mums deva padomus par mūsu uzvedību, uzsverot godīgumu un patiesumu. Es atceros, ka kādu dienu, kad es devos mājup no klavierspēles nodarbības, tramvaja konduktors nepaņēma no manis samaksu par braukšanu. . . . Kaut kā viņš pagāja man garām, un es sasniedzu savu galamērķi, aizvien turot rokā savu monētu un sajūsmināta, ka bija braukusi bez maksas.

. . . Es liksmi pieskrēju pie tēva, lai viņam pastāstītu par savu laimi. Viņš pacietīgi noklausījās manu stāstu. Es sāku domāt, ka tā bija liela veiksmē. . . . Es biju pārliecināta, ka konduktors nezināja, ka es nebiju samaksājusi par braucienu, un tādēļ viss bija kārtībā.

Kad es pabeidzu savu stāstu, tēvs teica: „Bet, dārgumiņ, pat ja konduktors to nezina, tu zini un es zinu, un Debesu Tēvs zina. Tādēļ joprojām mums trijiem jāpārliecinās, ka tu pilnībā samaksā brauciena vērtību.”

Edīte devās atpakaļ uz krustojumu un, kad konduktors atgriezās, samaksāja par braucienu. Vēlāk viņa pauda pateicību par veidu, kādā tēvs tika galā ar šo situāciju. „Es patiešām esmu pateicīga tēvam, kurš bija pietiekami gudrs, lai laipni norādītu uz manu kļūdu, jo, ja tā būtu palikusi neievērota, es varētu nodomāt, ka viņš to atbalsta, un es būtu varējusi mēģināt atkārtot kaut ko līdzīgu kādā citā reizē.”² [Skat. 1. ieteikumu 230. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Vecāku svarīgākā atbildība ir mācīt saviem bērniem evaņģēliju.

Viena no jūsu lielākajām un bagātīgākajām svētībām būs tā, ko jūs iegūsit, ja jūs pienācīgi mācīsiet un pienācīgi apmācīsiet šos izraudzītos garus, ko mūsu Debesu Tēvs sūta pasaulē šajās pēdējās dienās. . . . Negaidiet, ka jūsu bērnus apmācīs valsts skolas. Negaidiet, ka viņus apmācīs Sākumskola, Svētdienas skola, [Baznīcas jauniešu organizācijas]. Tās jums palīdzēs un sniegs labu atbalstu, taču atcerieties, ka Dievs pats ir teicis, ka vecākiem, kuri nemāca saviem bērniem ticību Dievam, grēku nožēlošanu, kristīšanu un roku uzlikšanu, kad tie ir astoņus gadus veci, grēks būs uz vecāku galvām [skat. M&D 68:25–28]. Mani brāļi un māsas, tie nav draudi — tas ir laipns un mīlošs padoms, ko dod mūsu Debesu Tēvs, kurš

zina visu un izprot, un saprot, ko tas nozīmē, ja bērniem tiek ļauts izaugt bez šīs apmācības.³

Es ārkārtīgi vēlos, lai tas, ko teikšu, paliktu katra vecāka prātā Ciānā, — lai arī Tas Kungs ir devis visas šīs brīnišķīgās mācību iestādes, lai arī zinātne ir devusi tik daudz ērtību un svētību, lai arī Baznīca ir sagatavojusi vietas, kur mēs varam sūtīt savus bērnus mācīties Kristus evaņģēliju, tas neatbrīvo jūs vai mani no atbildības un pienākuma, ko mums uzlicis mūsu Debesu Tēvs, — mācīt savus bērnus. . . . Nepietiek ar to, ka maniem bērniem paligorganizācijās tiek mācīts par ticību, grēku nožēlošanu, kristīšanu un Svētā Gara dāvanas saņemšanu ar roku uzlikšanu. Mans Debesu Tēvs ir pavēlējis, lai es pats to darītu.⁴

Neviens nespēj paveikt to daļu, ko Dievs ir uzdevis mums — vecākiem. Mēs uzņēmāmies šo pienākumu, kad mēs bērnus laidām pasaulē. Mēs nevaram uzlikt šo pienākumu kādai citai organizācijai. Tas ir mūsu pienākums. . . . Galvenais pienākums, kas dots jums un man, ir ne tikai ieteikt un dod padomus, bet mācīt, rādot priekšzīmi, pavadot pietiekami daudz laika kopā ar saviem mīļajiem, šiem zēniem un meitenēm, lai viņi netiktu vadīti . . . uz aizliegtajām takām.⁵

Sapulciniet ap sevi savu ģimeni, un, ja jums agrāk nav izdevies sniegt viņiem izpratni par dzīves mērķiem un mūsu Kunga evaņģēlija zināšanām, dariet to tagad, jo es jums saku kā Tā Kunga kalps — viņiem tas ir nepieciešams tagad un viņiem tas būs nepieciešams turpmāk.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 230. lpp.]

Mēs nedrīkstam pieļaut, ka citu interešu dēļ mēs ignorējam pienākumu mācīt savus bērnus.

Lūkas evaņģēlijā mums ir teikts, ka būs laiks, kad cilvēki būs iegrimuši dzīves rūpēs, bagātībās un izpriecās [skat. Lūkas 8:14]. Manā prātā . . . pat tagad ir vīrieši un sievietes, kurus es mīlu un kuru garīgumu ir aptumšojušas šīs lietas, un pretinieks viņus ved pa šo vieglo baudas ceļu, un viņi nevērīgi izturas pret savu pienākumu — gan kā vecāki, gan kā Jēzus Kristus Baznīcas locekļi.

. . . Tad nu apjukuma, sajūsmas un visu dzīves prieku vidū . . . neaizmirsīsim savu pienākumu, ko mēs esam parādā šiem zēniem un meitenēm, kuri ir radīti pēc Dieva tēla. Viņš ir viņu garu Tēvs,

un Viņš no mums prasīs atbildību par apmācību, ko viņi gūst. Es ceru un lūdzu, lai mēs viņus mācītu tā, ka tad, kad pienāks gals, mēs no Viņa varētu saņemt šo svētību: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā,” un lai mūsu tuvinieki būtu kopā ar mums mūžīgi.⁷

Es vēlos pastāstīt jums kādu stāstu. Pirms vairākiem gadiem Indiānā dzīvoja divi zēni, jauni puīši, kuri strādāja saimniecībās, kas viena no otras atradās piecu līdz septiņu jūdžu (7 līdz 11 km) attālumā. Katru dienu viņi smagi strādāja, veicot savus darbus, slaucot govīs u.tml. Viens no zēniem, kad viņam bija 13 vai 14 gadi, kādu dienu devās pie sava tēva un teica: „Tēti, es vēlos doties uz pilsētu. Es gribu redzēt spožās gaismas. Es domāju, vai es nevarētu doties uz pilsētu kādu vakaru agrāk, ja es būšu smagi strādājis un paveicis savu darbu?” Tēvs teica: „Tu to nevari darīt, jo tu nevari padarīt savu darbu.” „Es esmu gatavs celties agri no rīta un strādāt visu dienu. Vai tad es varēšu aiziet uz pilsētu? Tā nav ļoti tālu, un es tur būtu kādas pāris stundas un tad nāktu mājās.” Tēvs teica: „Protams, ja tu paveiksi visus savus darbus, tu vari doties.” Tēvi, saprotiet. Rezultātā — viņš devās. Pilsētā viņš nonāca, kad bija gandrīz tumšs. Veikali un bankas bija slēgtas. Darbojās daudzas biljardu zāles un laimētavas. Visi labie cilvēki bija telpās, vairums — savās mājās. Ielās vai minētajās vietās bija visādi klaidoņi. Viņi ieraudzīja šo jauno zēnu ienākam un ņēma viņu savā pulkā. Nepagāja ilgs laiks, kad viņi bija parādījuši viņam to, ko nevienam zēnam nebūtu jāredz. Tāda bija viņa pieredze. Viņš piedzīvoja kaut ko, kas viņam nebija noderīgs.

Otrais zēns līdzīgi devās pie sava tēva. Viņš teica: „Tēti, es vēlos kaut kad doties uz pilsētu. Vai tu man ļausi doties un apskatīt to, ko es nekad neesmu redzējis? Lai kaut ko redzētu, man jādodas pirms tumsas iestāšanās.” „Manu zēn,” tēvs atbildēja, „es domāju, ka tev ir tiesības doties uz pilsētu, un es domāju, ka tev ir tiesības, lai tev līdzī ietu tavs tēvs. Izvēlies dienu, un es palīdzēšu paveikt darbus, lai mēs varētu doties pietiekami agri, un tu varētu satikt dažus manus kolēģus.”

Es runāju par vienu un to pašu vietu — abas saimniecības atradās netālu viena no otras. Nedēļas laikā viņš bija izvēlējis dienu. Viņi paveica darbus un devās uz pilsētu. Kad viņi ieradās, vēl nebija

pulksten četri pēcpusdienā. Bankas vēl nebija aizslēgtas. Zēns bija ģērbies labās drēbēs. Viņa tēvs aizveda viņu uz banku un iepazīstināja viņu ar banķieri, kurš viņam paspieda roku un teica: „Kad esi pilsētā, nāc pie mums ciemos, un mēs tevi laipni sagaidīsim.”

Viņa tēvs aizveda viņu uz tirdzniecības vietām, kur viņš bija veicis darījumus, un cilvēki viņu laipni sveicināja. Kad pēc izrādes noskatīšanās viņi devās mājās, zēns bija iepazīties ar dažiem no jaukākajiem sabiedrības cilvēkiem. Kad viņš kļuva vecāks un devās uz pilsētu, viņam bija izveidojusies draudzība ar labiem cilvēkiem.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 230. lpp.]

Es jums vēlos teikt . . . , ka nav labāka veida, kā jūs varat izmantot savu laiku, kas sniegs vislielāko ieguvumu, kā mācīt jūsu zēnus un jūsu meitenes būt cienīgiem, lai saņemtu mūsu Debesu Tēva svētības.⁹

Vecāku priekšzīme var vadīt bērnu uz drošību, taisnīgumu un laimi.

Rādīsim taisnīguma priekšzīmi saviem bērniem, noturēsim savas ģimenes lūgšanas un svētīsim ēdienu. Lai mūsu bērni redz, ka mēs kā vīri un sievas mīlam viens otru. Kamēr vēl ir laiks, kā vīri un sievas izmantojiet iespēju svētīt viens otru ar savu mīlestību, ar savu laipnību un savu izpalīdzību visādos veidos. Kamēr vēl ir laiks, izmantojiet iespēju mācīt saviem dēliem un meitām, kā dzīvot, lai viņi varētu būt laimīgi. . . . Kaut mūsu mājas būtu miera, cerības un mīlestības svētnīcas.¹⁰

Tikai pirms dažām dienām es redzēju kāda cilvēka vēstuli, kurš, iespējams, ir nodzīvojis pusi no savas dzīves. Vēstulē savam tēvam viņš rakstīja: „Tava uzmanība pret tuviniekiem, mācības, ko Tu man esi mācījis, priekšzīme, ko Tu man esi rādījis, mani ir iedvesmojusi darīt to, ko Tas Kungs vēlas. Es esmu sajutis, ka, ejot Tavās pēdās, es būšu drošībā.” Tas bija gudrs tēvs, tas bija svētīts tēvs, kurš spēja iedēstīt sava dēla prātā šādu pārlicību. . . . Pateicoties tēva uzvedībai — vismaz savā vēstulē viņš par to pateicās savam tēvam — pateicoties priekšzīmei, ko viņš rādīja savās mājās, viņa dēls šodien ir viens no šīs Baznīcas balstiem. Viņš spēj dzīvot pasaulē un ievērot Tā Kunga baušļus. Mājas, kurās viņš dzīvoja, mudināja

„Nav labāka veida, kā jūs varat izmantot savu laiku, kas sniegs vislielāko ieguvumu, kā mācīt jūsu zēnus un jūsu meitenes būt cienīgiem, lai saņemtu mūsu Debesu Tēva svētības.”

darīt labu. Mājās viņš atklāja nevis savtīgumu, bet nesavtīgumu. Vecāki neraizējās, lai iegūtu visu, ko viņi varētu iegūt, un savtīgi to sev paturētu, taču viņi meklēja tos, kuriem viņi varētu palīdzēt, uzmundrinot un svētot viņus. Visa pasaules runāšana nebūtu ielikusi šī cilvēka sirdī to, kas viņam tagad ir, — to izdarīja viņa vecāku rādītā priekšzīme, to cilvēku priekšzīme, kuri dzīvoja tajās pašās mājās, kur dzīvoja viņš.

Es nešaubos, ka apkārtnē, kurā mēs dzīvojam, un pasaulē ir simtiem vīriešu un sieviešu, iespējams, tūkstošiem, kuri teiktu to pašu par sava tēva un savas mātes mācībām. Taču es baidos, ka dažus no mums ir ietekmējuši pasaules paradumi un šādi cilvēki ir apmāti ar domu, ka viņiem ir jāseko pūlim neatkarīgi no tā, kam šis pūlis tic vai ko dara. Tādā gadījumā mūsu piemērs nebūs svētība, bet tas var izpostīt mūsu bērnu laimi.¹¹

Ar savu ikdienas rīcību, kā arī savās sarunās liecināsim, ka mēs ticam, ka šis ir Tēva darbs, un mēs izjutīsim neaprakstāmu prieku, un bērni, kuri aug mūsu mājās, pieaugs ticībā un pazemībā. Viņiem tiks dots spēks atvairīt pretinieka bultas, kas vērstas pret viņiem, un nemiera vietā, kas grēcīguma dēļ sagādā ciešanas cilvēku bērniem, būs mierinājums, miers un laime, un . . . šo zemi apdzīvos vīrieši un sievietes, kuriem būs rakstura spēks nepadoties dzīves ļaunumam.¹² [Skat. 4. ieteikumu 230.–231. lpp.]

Milot un mācot mūsu jauniešus, mēs viņus varam pasargāt no ļaunuma.

Pēdējo dienu svētie, māciet savus bērnus ievērot tikumības likumu. Ieskaujiet viņus savas mīlestības rokās, lai viņiem nebūtu nekādas vēlēšanās padoties ļaunā kārdinājumiem, kas viņus aptver no visām pusēm. . . .

Kāda gan privilēģija ir dota vecākiem — apsēsties savās mājās šķīstu zēnu un meiteņu ģimenes ielokā, ko viņiem ir devis mūsu Debesu Tēvs, jo viņu garus ir radījis mūsu Debesu Tēvs! Cik gan liels prieks ir redzēt viņus kopīgi baudām mūsu Debesu Tēva svētības un priecājamies Viņa Gara sadraudzībā, un tā viņus apmācīt jaunībā, lai vēlāk, būdami pieauguši, viņi saglabā savas dzīves šķīstumu!

Mani brāļi un māsas, es lūdzu jūs ar lielāku nopietnību, ar lielāku apdomību, ar lielāku pacietību nekā jebkad iepriekš, lai jūs pasargātu jauno paaudzi no lamatām, ko pretinieks ir licis viņu ceļā. Daudzas no mūsu [filmām], radio pārraidēm, žurnāliem, grāmatām utt. ir nepiemērotas . . . , un, ja vien mēs neaizstāsim šo lietu ietekmi ar veselīgu mācīšanu un vidi, sniedzot jauniešiem tās zināšanās par labu vīriešu un sieviešu dzīvi, un nemācīsim viņiem praviešu tikumus un Jēzus Kristus evaņģēlija nozīmi, daži no tiem, kurus mēs mīlam, var aiziet neceļos.

Mācīsim savus bērnus būt šķīstiem un taisnīgiem savā dzīvē. Māciet savus zēnus aizsargāt savu māsu un viņu draudzeņu tikumību. Māciet savas meitas aizsargāt zēnu, ar kuriem viņas draudzējas, tikumību. . . . Specializēsimies, ja mēs tā varam lietot šo terminu, savu zēnu un meiteņu audzināšanā Dieva Gara ietekmē, lai pretiniekam nebūtu varas viņus maldināt.¹³ [Skat. 5. un 6. ieteikumu 231. lpp.]

Ja ģimene kopā studē evaņģēliju, tas satuvina bērnus un vecākus.

Brāļi un māsas, savās mājās mums ir privilēģija un pienākums sasaukt kopā savas ģimenes, lai gūtu prieku, stiprinātu un atbalstītu citam citu, mācoties Svēto Rakstu patiesības. Katrās mājās bērni būtu jāmudina lasīt Tā Kunga vārdu, kā tas mums ir ticis teikts visās atklāšanās. Mums vajadzētu lasīt Biblii, Mormona Grāmatu, Mācību un Derības un Dārgo Pērli; ne tikai lasīt savās mājās, bet arī izskaidrot saviem bērniem, lai viņi varētu saprast . . . Dieva darbus ar Zemes cilvēkiem.

Lūkosim, vai mēs nākotnē to varētu darīt vairāk, nekā mēs esam darījuši līdz šim. Apņemsimies ievērot savās mājās principu — sapulcināt savu ģimeni. Katrs no mums pavaicāsim sev: „Vai es esmu veicis savu pienākumu savās mājās, lasot un mācot evaņģēliju, kā tas ir atklāts caur Tā Kunga praviešiem? Vai es esmu bijis bērnu tuvumā un padarījis mājas par patīkamu vietu un par godbijības, mīlestības, sapratnes un veltīšanās vietu?”

Ja mēs to neesam darījuši, nožēlosim savu nolaidību un pulcināsim ap sevi savus ģimenes locekļus, un mācīsim viņiem patiesību. . . .

„Vai es esmu savedis kārtībā savu namu?” Šim jautājumam būtu jābūt katra cilvēka sirdī. Nevis — vai mans kaimiņš to ir izdarījis, bet vai es esmu izdarījis to, ko Tas Kungs ir prasījis no manis?¹⁴

Mūsu bērni ir visvērtīgākā dāvana, ko mūsu Tēvs mums dāvā. Ja mēs varam vadīt viņu kājas pa glābšanas ceļu, gan mēs, gan viņi iegūsim mūžīgu prieku. . . .

Viens veids, kā mēs varam noturēt viņus sev tuvāk, ir biežāk kopā tikties savās mājās. Baznīca ir lūgusi, lai katru nedēļu tiktu atvēlēts vismaz viens vakars, lai visa ģimene varētu kopā tikties un baudīt cits cita sabiedrību, lai baudītu mājas pavarda vienkāršos priekus un savā starpā pārrunātu to, kam ir nozīmīga un paliekoša vērtība.

. . . 1915. gadā Augstākais Prezidijs rakstīja par to „stabu prezidentiem, bīskapiem un vecākiem Ciānā”, un es citēju no tā, ko viņi toreiz teica:

„Mēs iesakām un mudinām visā Baznīcā uzsākt „Ģimenes mājvarku”, kura laikā tēvi un mātes var sapulcināt ap sevi savus zēnus un meitenes un mācīt viņiem Tā Kunga vārdu. . . . Šis „Ģimenes

*„Ja Pēdējo dienu svēto vidū tiktu rīkots mājvakars
... cik gan daudz būtu laimīgu ģimeņu.”*

mājvakars” būtu jāvelta lūgšanai, garīgo un citu dziesmu dziedāšanai, instrumentālai mūzikai, Rakstu studēšanai, ģimenei nozīmīgām tēmām un īpašām mācībām par evaņģēlija principiem un dzīves ētiskajām problēmām, kā arī par bērnu pienākumiem un atbildību pret vecākiem, mājām, Baznīcu, sabiedrību un valsti.”

Un tiem, kas to darīs, bija apsoluta šāda svētība:

„Ja svētie paklausīs šim padomam, mēs apsolum, ka nāks lielas svētības. Palielināsies mīlestība mājās un paklausība vecākiem. Israēla jauniešu sirdīs stiprināsies ticība, un viņi gūs spēku cīnīties pret ļaunām ietekmēm un kārdinājumiem, kas viņus ielenc.”

Šie principi un solījumi aizvien ir spēkā.¹⁵

Ja Pēdējo dienu svēto vidū tiktu noturēts mājvakars, ja vienu nedēļas vakaru mēs būtu kopā ar saviem tuviniekiem, Tā Kunga Gara

ietekmē pie mūsu mājas pavardiem to cilvēku lokā, kurus Tas Kungs mums ir devis un īpaši teicis, ka mums viņi jā māca, cik gan laimīgākas būtu daudzas mājas, kur šodien ir skumjas, nesaskaņas un bēdas! . . .

. . . Kad mēs noslēdzamies no pasaules un ār pasaules lietām, un lūgšanas un pateicības spēkā sniedzam saviem dēliem un meitām šīs bagātīgās patiesības, ko Tas Kungs ir devis mūsu un viņu labklājībai, notiek patiesa ticības izaugsme. Es ceru, ka, ja mēs esam novirzījušies no šī padoma, mums būs iespējas pie tā atgriezties. Sapulciniet ap sevi savus bērnus un ļaujiet, lai jūsu mājas kļūst par Tā Kunga Gara pastāvīgu mājvietu. Ja mēs darām savu daļu, mēs varam zināt un būt pārliecināti, ka mūsu Debesu Tēvs darīs savu daļu.¹⁶ [Skat. 7. ieteikumu 231. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Padomājiet par stāstu, kas dots 221.–222. lpp. Kādēļ, jūsuprāt, Džordžs Alberts Smits spēja tik veiksmīgi apmācīt savu meitu Edīti? Padomājiet un atcerieties, kad vecāki jums jaunībā mācīja kaut ko, kas ietekmēja jūsu dzīvi. Kādēļ šī mācība bija tik efektīva?
2. Studējiet mācību pirmo sadaļu (222.–223. lpp.) un Mācības un Derību 93:37–40. Kādēļ, jūsuprāt, Tas Kungs atbildību par evaņģēlija mācīšanu saviem bērniem ir devis vecākiem, nevis organizācijām? Kā Baznīcas organizācijas var palīdzēt vecākiem pildīt šo atbildību? Kā var palīdzēt radnieki? Ja jums nav pašiem savu bērnu, apdomājiet, kā jūs vērtīgi varat ietekmēt Baznīcas jauniešus, kas atbalstītu vecāku centienus viņu audzināšanā.
3. Pārlasiet stāstu 224.–225. lpp. Kādu labumu bērni gūst, ja vecāki pavada laiku kopā ar viņiem? Kādu dzīves rūpju un izpriecu dēļ (skat. 223. lpp.) mēs varam kļūt nevērīgi savu pienākumu pildīšanā pret savu ģimeni? Ko mēs varam darīt, lai mainītu situāciju?
4. Izlasiet sadaļu, kas sākas 225. lpp. Padomājiet par savu attieksmi pret „pasaules paradumiem” un to, kā šī attieksme var

ietekmēt jūsu bērnus. Kas ikdienas rīcībā sniedz mūsu bērniem sevišķi stipru liecību par mūsu ticību?

5. Ar kādiem kārdinājumiem bērni un jaunieši saskaras jūsu sabiedrībā? Studējiet sadaļu, kas sākas 227. lpp., meklējot to, ko vecāki, vecvecāki un citi cilvēki var darīt, lai jauniešiem palīdzētu pretoties kārdinājumiem.
6. Prezidents Smits deva padomu, ka mums vajadzētu specializēties savu bērnu audzināšanā Gara ietekmē (skat. 227. lpp.). Ko tas jums nozīmē? Ko vecāki var darīt, lai specializētos savu bērnu taisnīgā audzināšanā?
7. 228.–230. lpp. prezidents Smits pārskata dažus no apsolījumiem, kas ir doti ģimenēm, kuras regulāri rīko ģimenes mājvakarus. Kā šie apsolījumi ir piepildījušies jūsu ģimenē? Kādu padomu jūs dotu ģimenei, kas nekad iepriekš nav noturējusi ģimenes mājvakaru, taču vēlas sākt?

Saistītie Svētie Raksti: Sal. pam. 22:6; Jesajas 54:13; Ēnosa 1:1–3; Mosijas 4:14–15; Almas 56:45–48; Mācība un Derības 68:25–31; skat. arī „Ģimene — vēstījums pasaulei,” *Ensign*, 1995. g. nov., 102. lpp.

Mācīšanas padoms: „Esiet uzmanīgi, lai, cenšoties izklāstīt visu sagatavoto materiālu, jūs pārāk ātri nepārtrauktu kādu labu pārrunu. Lai arī ir svarīgi izklāstīt materiālu, vēl svarīgāk ir palīdzēt nodarbinības dalībniekiem sajūst Gara ietekmi, atbildēt uz viņu jautājumiem, palīdzēt viņu izpratnei par evaņģēliju un nostiprināt viņu apņēmību ievērot baušļus” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. „After Eighty Years”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 263.
2. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him”, *Relief Society Magazine*, 1953. g. jūn., 367.
3. „To the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, 1932. g. dec., 708–709.
4. Conference Report, 1926. g. apr., 145.
5. Conference Report, 1933. g. apr., 72.
6. Conference Report, 1937. g. apr., 36.
7. Conference Report, 1926. g. apr., 146–147.
8. „President Smith Gives Scouting Address”, *Deseret News*, 1947. g. 22. febr., Baznīcas sadaļa, 8.
9. Conference Report, 1948. g. okt., 181.
10. Conference Report, 1941. g. okt., 101.
11. Conference Report, 1937. g. apr., 35.
12. Conference Report, 1913. g. apr., 29.
13. Conference Report, 1932. g. okt., 24–25.
14. „The Family Hour”, *Improvement Era*, 1948. g. apr., 248.
15. „The Family Hour”, 201.
16. Conference Report, 1926. g. apr., 145–146.

„Atcerieties dievišķā Meistara paraugu, kurš, būdams nežēligi piesists krustā, sacīja: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.””

„No jums tiek prasīts piedot”

Piedodot citiem cilvēkiem, mēs atbrīvojamies no naida nastas un sagatavojamies mūžīgajai dzīvei.

No Džordža Alberta Smita dzīves

1897. gadā, vēl būdams jauns vīrietis, Džordžs Alberts Smits iestājās Jūtas štata nacionālajā gvardē. Pēc savu biedru pamudinājuma viņš pieteicās uz vēlētu amatu gvardē, taču to nedēļu laikā, kas bija pirms vēlēšanām, kāds sāncensis sāka izplatīt nepatiesas baumas, apsūdzot Džordžu Albertu Smitu neētisku darbību veikšanā. Rezultātā seržants Smits zaudēja vēlēšanās, kurās, kā viņš juta, citādi būtu uzvarējis. Situāciju vēl sarežģītāku padarīja fakts, ka cilvēks, kurš izplatīja nepatiesas baumas, kādreiz bija viņa draugs.

Kaut arī viņš to mēģināja aizmirst, aizvainojums piepildīja Džordža Alberta Smita sirdi ar rūgtumu. Nākamajā svētdienā viņš devās uz baznīcu, taču viņš nejutās cienīgs pieņemt Svēto Vakarēdienu. Viņš lūdza pēc palīdzības un saprata, ka viņam nepieciešams nožēlot to aizvainojumu, ko viņš izjuta. Viņš nolēma uzmeklēt savu draugu un izlīgt ar viņu.

Džordžs Alberts Smits devās tieši uz tā cilvēka biroju un klusā balsī teica: „Manu brāli, es vēlos, lai tu man piedotu to, ka esmu tevi ienīdis pēdējo pāris nedēļu laikā.”

Viņa drauga sirds nekavējoties atmaiga. „Brāli Smit, tev nav nepieciešams lūgt piedošanu,” viņš teica. „Man nepieciešams lūgt piedošanu tev.” Viņi sarokojās un pēc tam palika labi draugi.¹ [Skat. 1. ieteikumu 239. lpp.]

Pēc dažiem gadiem Džordžs Alberts Smits piedošanu padarīja par vienu no saviem mūža mērķiem, savā personīgajā kredo ierakstot: „Es apzināti neaizvainošu neviena cilvēka jūtas, pat ne tā cilvēka,

kurš varbūt man ir nodarījis pāri, bet centīšos darīt viņam labu un sadraudzēties ar viņu.”²

Kāds prezidenta Smita tuvs līdzgaitnieks ievēroja, ka viņa spēja piedot patiešām bija viena no viņa raksturīgākajām īpašībām: „Viņš patiešām piedeva visiem cilvēkiem. Viņš visu savu dzīvi apzinājis Dieva bausli — Dievs piedos tam, kuram Viņš piedos. Taču mums jāpiedod visiem cilvēkiem. Viņš to spēja izdarīt un tad uzticēt to Dievam. Kad viņš kādam bija piedēvis kādu pāridarījumu, es esmu pārliecināts, ka viņš to arī aizmirsā. Kad cilvēks, kurš piedod pāridarījumu, spēj to aizmirst, tad šis cilvēks patiešām ir neparasts vīrs, patiešām Dieva vīrs!”³

Džordža Alberta Smita mācības

Ja mēs izprotam Jēzus Kristus evaņģēliju, mēs esam vairāk noskaņoti piedot citiem.

Ir viena lieta, ko mums centīgi jātiecas izkopt, un tā ir — piedot citam cita pārkāpumus. Piedošanas attieksme ir tikums, bez kura mēs nekad pilnībā neaptversim svētības, ko mēs ceram saņemt.⁴

Pasaules cilvēki nesaprot . . . kā Glābējs jutās, kad Viņš Savas dvēseles agonijā sauca uz Savu Debesu Tēvu, nevis lai nosodītu vai iznīcinātu tos, kas atņēma Viņa mirstīgo dzīvību, bet Viņš teica:

. . . Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.” (Lūkas 23:34.)

Tādai būtu jābūt visu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļu attieksmei. Tādai būtu jābūt visu Dieva dēlu un meitu attieksmei, un tā, manuprāt, tāda būtu, ja viņi pilnībā saprastu glābšanas ieceri. Dusmas un naidis mūsu sirdīs mums nesniegs mieru un laimi.⁵

Tas Kungs ir devis mums svarīgu informāciju, ir atklājis mums Savu prātu un gribu, ir mācījis mums to, ko pasaule nezina, un saskaņā ar informāciju, ko mēs esam saņēmuši, esam atbildīgi un no mums sagaida, ka mēs dzīvosim pēc augstākiem standartiem, ideālāku dzīvi nekā cilvēki, kuri tik pilnīgi kā mēs nesaprot evaņģēliju. Piedošana ir kaut kas, ko Pēdējo dienu svētie varētu vairāk izrādīt savā starpā. . . . Mums jāsasniedz stāvoklis, ka mēs spējam piedot saviem brāļiem.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 239. lpp.]

Kad mēs piedodam citiem, mēs izrādām pateicību par piedošanu, ko Debesu Tēvs sniedz mums.

Saistībā ar šo jautājumu [par piedošanu citiem cilvēkiem] es nolasišu dažus pantus no svētā Mateja evaņģēlija astoņpadsmitās nodaļas, sākot ar divdesmit pirmo pantu. Liekas, ka šajā reizē ar Mācītāju kopā bija apustuļi, un Pēteris piegāja pie Viņa un sacīja:

„Kungs, cikārt man būs piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir diezgan septiņas reizes?”

Jēzus saka uz to: Es tev nesaku septiņas reizes, bet septiņdesmit reiz septiņas.” [Mateja 18:21–22.]

Pēc tam Glābējs stāstīja līdzību . . . par diviem cilvēkiem. Viens cilvēks bija parādā savam kungam lielu naudas summu, un viņš atnāca pie tā un teica, ka nespēj samaksāt savu parādu, un lūdzās, lai viņam atlaiž parādu. Šim kungam palika kalpa žēl, un viņš atlaida parādu. Šis pats kalps, izgājis ārā, sastapa vienu no saviem darba biedriem, kas tam bija parādā nelielu naudas summu, un viņš pieprasīja samaksu. Nabadzīgais cilvēks nespēja to samaksāt un lūdzās, lai viņam atlaiž parādu. Taču viņam netika piedots, tieši pretēji — viņš tika paņemts un iemests cietumā, ko izdarīja cilvēks, kuram nupat viņa kungs bija piedēvis. Kad citi darba biedri redzēja, kas tika izdarīts, viņi aizgāja pie tā cilvēka kunga un izstāstīja viņam visu, un kungs apskaitās un nodeva viņu mocītājiem, līdz viņš nebija samaksājis visu parādu. Viņa dvēsele nespēja novērtēt viņam izrādīto žēlastību, un žēlsirdības trūkuma dēļ viņš zaudēja visu. [Skat. Mateja 18:23–35.]

Reizēm mēs atklājam, ka mūsu starpā rodas nelielas domstarpības, un mēs aizmirstam par pacietību, ko mūsu Debesu Tēvs izrāda mums, un mēs pārspilējam savās sirdīs kādu nieku, ko mūsu brālis vai māsa ir izdarījis vai teicis attiecībā uz mums. Mēs ne vienmēr dzīvojam pēc tā likuma, ko Tas Kungs vēlas, lai mēs ievērotu. Mēs aizmirstam pavēli, ko Viņš deva apustuļiem, mācot par lūgšanu, kur viņiem tika teikts lūgt Dievu, lai viņiem tiktu piedoti viņu parādi, kā arī viņi piedod saviem parādniekiem [skat. Mateja 6:12]. Es uzskatu, ka mums šajā sakarā ir daudz jāmācās. Mēs neesam izpildījuši mūsu Debesu Tēva prasības tik pilnīgi, kā mums to vajadzētu.⁷ [Skat. 3. ieteikumu 239. lpp.]

Ja neapvainojamies, mēs varam attīrīt savas sirdis no jebkādas nelaipnības.

Mums tiek mācīts mīlēt savus ienaidniekus un lūgt Dievu par tiem, kas mūs nelietīgi izmanto un runā ļaunu par mums [skat. Mateja 5:44]. . . . Kad jūs zākā, neatbildiet ar to pašu. Kad citi cilvēki runā ļaunu par jums, jūtiel viņiem līdzī un lūdziet Dievu par viņiem. Atcerieties dievišķā Meistara paraugu, kurš, būdams nežēlīgi piesists krustā, sacīja: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”⁸

Dažkārt kāds brālis, kuram ir dotas pilnvaras, kaut kādā veidā, pašam neapzinoties, aizvaino kādu Baznīcas locekli, un šis mūsu Tēva bērns klusi turpina just aizvainojumu tā vietā, lai rīkotos, kā Tas Kungs ir pavēlējis, — dodoties pie cilvēka, kurš viņu ir aizvainojis un laipni izklāstot viņam savas sirds sajūtas, un sniedzot šim brālim iespēju teikt: „Piedod, ka esmu tevi aizvainojis, un es vēlos, lai tu man piedotu.” Fakts ir tāds, ka reizēm pastāv aizvainojuma sajūtas, kuras ir izraisījis Sātans.⁹ [Skat. 4. ieteikumu 239. lpp.]

Mums nav nekādu sliktu sajūtu pret nevienu no līdzcīvēkiem; mums tam nav iemesla. Ja viņi mūs pārprot, nepareizi citē un vajā, mums jāatceras, ka viņi ir Tā Kunga rokās. . . . Tādēļ, pieņemot Tā Kunga Svēto Vakarēdienu, . . . attīrīsim savas sirdis no jebkādas nelaipnības citam pret citu un pret mūsu brāļiem un māsām, kuri nav no mūsu ticības.¹⁰

Piedodot citiem cilvēkiem, mēs sagatavojamies celestiālajai valstībai.

Dzīvosim tā, lai pretiniekam nebūtu nekādas varas pār mums. Ja jums savā starpā ir kādas domstarpības, ja jums savā starpā vai ar kaimiņiem ir bijušas kādas nesaskaņas, nokārtojiet tās, cik vien ātri jūs varat, Tā Kunga Gara ietekmē, lai, kad pienāks laiks, gan jūs, gan jūsu pēcnācēji, kuri būs pēc jums, varētu būt sagatavoti mantojuma saņemšanai celestiālajā valstībā.¹¹

Mācības un Derību grāmatā mēs atrodam norādījumu, kas tika dots attiecībā uz piedošanu; tas ir ietverts sešdesmit ceturtajā nodaļā un attiecas uz mums mūsdienās. Tur rakstīts:

„Ja jums savā starpā vai ar kaimiņiem ir bijušas kādas nesaskaņas, nokārtojiet tās, cik vien ātri jūs varat, Tā Kunga Gara ietekmē.”

. . . Patiesi Es saku jums, Es, Tas Kungs, piedodu grēkus tiem, kas atzīst savus grēkus Manā priekšā un lūdz piedošanu, kas nav grēkojuši līdz nāvei.

Mani mācekļi senās dienās meklēja vainas viens pret otru un nepiedeva viens otram savās sirdīs; un dēļ šī ļaunuma viņi tika mocīti un stipri pārmācīti.

Tādēļ Es saku jums, lai jūs piedotu cits citam; jo tas, kas nepiedod savam brālim viņa pārkāpumus, paliek nosodīts Tā Kunga priekšā; jo viņā paliek lielāks grēks.”

Pēdējo pantu es vēlētos uzsvērt.

„Es, Tas Kungs, piedošu tam, kuram Es piedošu, bet no jums tiek prasīts piedot visiem cilvēkiem.

Un jums vajag teikt savās sirdīs, — lai Dievs tiesā starp mani un tevi, un atmaksā tev pēc taviem darbiem.” [M&D 64:7–11.]

Ja mūsu dzīves būtu tādas, ka, tad, kad mums rodas nesaskaņas ar mūsu tuvāko, tā vietā, lai nostādītu sevi soģu lomās citam pret citu, mēs varētu godīgi un apzināti lūgt mūsu Debesu Tēvu un teikt: „Kungs, iztiesā starp mani un manu brāli; Tu pazīsti manu sirdi; Tu zini, ka man nav nekādu dusmu pret viņu; palīdzi mums saprast līdzīgi un dod mums gudrību, lai mēs varētu izturēties taisnīgi cits pret citu,” cik gan mazāk būtu domstarpību un kādu gan prieku un svētības mēs saņemtu! Tomēr laiku pa laikam rodas nelielas grūtības, kas izjauc mūsu ikdienas dzīves līdzsvaru, un mēs turpinām būt nelaimīgi tāpēc, ka negatīvajā ietekmē mums nav žēlsirdības. . . .

. . . „Tagad Es runāju uz jums attiecībā par jūsu ģimenēm, — ja cilvēki sitīs jūs vai jūsu ģimenes vienreiz un jūs to panesīsiet pacietīgi, un nezaimosit pret tiem, nedz meklēsiet atmaksu — jūs tiksī atalgoti;

bet, ja jūs to nepanesīsiet pacietīgi, tas tiks ieskaitīts jums kā piešķirts taisnīgs mērs.” [M&D 98:23–24.]

Arī tie ir Mācītāja vārdi mums. Ja mēs dzīvosim saskaņā ar šo mūsu Debesu Tēva likumu, mēs ik dienu pieaugsim labvēlībā un spēkā, un piemīlībā. Mūsu bērnu sirdīs pieaugs ticība. Viņi mūs mīlēs mūsu dzīves taisnīguma un godīguma dēļ, un viņi priecāsies par to, ka ir piedzimuši šādiem vecākiem. Es jums saku, ka šis bauslis, kas ir dots, nav nenožīmīgs; jo Tas Kungs ir paziņojis, ka nevienu likumu Viņš nedod kā mazsvarīgu, bet katrs likums tiek dots, lai mēs to ievērotu un lai mēs pēc tā dzīvotu.

Šajā pasaulē mēs dzīvojam tikai īsu brīdi. Jaunākie un stiprākie no mums vienkārši gatavojas citai dzīvei, un, pirms mēs nonākam mūsu Tēva godībā un baudām svētības, ko mēs ceram saņemt caur uzticību, mums jādzīvo pēc pacietības likumiem un jāizrāda piedošana tiem, kuri mums dara pāri, un jāizskauž no savām sirdīm jebkādas ienaida jūtas pret viņiem.

„Un vēl, ja jūsu ienaidnieks sitīs jūs ottrreiz, un jūs nezaimosit pret savu ienaidnieku un panesīsiet to pacietīgi, jūsu alga būs simtkārtīga.

Un vēl, ja viņš sitīs jūs trešo reizi, un jūs panesīsiet to pacietīgi, jūsu alga tiks dubultota jums četrkārtīgi.” [M&D 98:25–26.] . . .

Kaut ar mums būtu Mācītāja Gars, lai mēs spētu piedot visiem cilvēkiem, kā Viņš ir pavēlējis, — piedot ne tikai savos vārdos, bet

savas sirds dziļumos — katru pārkāpumu, kas, iespējams, ir mums nodarīts. Ja mēs tā dzīves laikā darām, Tā Kunga svētības paliks mūsu sirdīs un mūsu mājās.¹² [Skat. tālāk 5. ieteikumu.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Apdomājiet stāstu 233. lpp. un izlasiet 3. Nefijs 12:22–24. Kādēļ, jūsuprāt, Tas Kungs prasa, lai mēs izlīgtu ar saviem brāļiem un māsām, pirms mēs varam nākt pie Viņa?
2. 234. lpp. prezidents Smits paskaidro, ka mūsu zināšanām par glābšanas ieceri vajadzētu palīdzēt mums izkopt spēju piedot. Kādēļ, jūsuprāt, tas tā ir? Kā mēs varam sasniegt stāvokli (skat. 234. lpp.), ka mēs spējam piedot citiem cilvēkiem?
3. Studējot sadaļu, kas sākas 235. lpp., padomājiet par kādu reizi, kad Debesu Tēvs jums piedeva. Kādēļ, jūsuprāt, ja mēs nepiedodam citiem cilvēkiem, tas mūs var padarīt necienīgus personīgās piedošanas saņemšanai?
4. Izlasiet otro rindkopu 236. lpp. Kas mums traucē izlīgt ar Baznīcas vadītāju vai kādu citu cilvēku, kurš apzināti vai neapzināti ir aizvainojis mūs? Ko mēs varam darīt, lai pārvarētu šīs grūtības?
5. Pārlasiet mācību pēdējo sadaļu (236.–239. lpp.). Kā gatavība piedot sagatavo mūs celestiālajai valstībai? Kā mūsu ģimenes tiek svētītas, kad mēs piedodam citiem?

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1. Nefija 7:16–21; Mācība un Derības 42:88

Mācīšanas padoms: „Kad kāds cilvēks uzdod jautājumu, apsveriet iespēju aicināt citus atbildēt uz to, nevis paši uz to atbildiet. Piemēram, jūs varētu teikt: „Tas ir interesants jautājums. Ko pārējie domā par to?” vai „Kurš vēlas atbildēt uz šo jautājumu?”” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Skat. Merlo J. Pusey, „The Inner Strength of a Leader”, *Instructor*, 1965. g. jūn., 232.
2. „President George Albert Smith’s Creed”, *Improvement Era*, 1950. g. apr., 262.
3. Matthew Cowley, Conference Report, 1951. g. apr., 167.
4. „The Spirit of Forgiveness”, *Improvement Era*, 1945. g. aug., 443.
5. Conference Report, 1945. g. okt., 169.
6. Conference Report, 1905. g. okt., 27.
7. Conference Report, 1905. g. okt., 27.
8. Conference Report, 1904. g. okt., 65–66.
9. Conference Report, 1905. g. okt., 27.
10. Conference Report, 1906. g. okt., 50.
11. Runa sniegta Meksikas misijas konference 1946. g. 26. maijā, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, 121. kaste, 288. lpp.
12. Conference Report, 1905. g. okt., 27–28, 30.

Taisnīga dzīvošana grūtos laikos

*Uzticībā evaņģēlijam mēs varam rast patvērumu no
mūsdienu briesmām un pozitīvi ietekmēt pasauli.*

No Džordža Alberta Smita dzīves

Džordžs Alberts Smits par Augstāko pilnvaroto kalpoja 20. gadsimta pirmās puses lielāko daļu. Šajā laika periodā pasaule pieredzēja daudzus postošus un satraucošus notikumus, tajā skaitā Lielo depresiju un divus pasaules karus. Šīs nelaimes, kā arī tas, ko viņš uzskatīja par sabiedrības morāles vispārējo pagrimumu, vedināja prezidentu Smitu vairākkārt teikt: „Šī pasaule atrodas kritiskā stāvoklī.”¹ Pasaules notikumos viņš saskatīja pravietojuma piepildīšanos, kas attiecās uz pēdējām dienām, un viņš bija pārliecināts, ka vienīgā cerība uz mieru pasaulē ir paklausība Dieva likumiem. Pirmā pasaules kara kulminācijā viņš brīdināja: „Kari nemitēsies un nesaskaņas šajā pasaulē nebeigsies, līdz cilvēku bērni nožēlos savus grēkus un pievērsīsies Dievam, un kalpos Viņam, un ievēros Viņa baušļus.”²

Prezidents Smits atklāja, ka šajos grūtajos laikos daudzi cilvēki bija zaudējuši drosmi. Viņš ziņoja: „Man bija iespēja pabūt [Savienoto Valstu] dažādās daļās, un tur reti kad var sastapt cilvēkus, kuri nebūtu ārkārtīgi pesimistiski to apstākļu dēļ, kurus, kā mums šķiet, mēs nespējam kontrolēt.”³ Lai arī viņš atzina, ka kari, dabas katastrofas un garīgās briesmas saistāmas ar pēdējo dienu dzīvi, prezidents Smits svētajiem mācīja, ka viņi var izvairīties no šo grūto laiku daudzajiem postiem, dzīvojot pēc evaņģēlija un pretojoties kārdinājumiem.

Viņš smēlās optimismu arī savā uzskatā, ka Pēdējo dienu svētie var spēcīgi ietekmēt apkārtējo pasauli. Viņš mācīja, ka svētajiem

„Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas” (Jāņa 14:27).

nevajadzētu tikai pieņemt pasaules apstākļus, bet viņiem vajadzētu kļūt aktīviem savā sabiedrībā un censties padarīt jūtamu savu ietekmi, neskatoties uz jebkādu pretestību, ar ko viņi varētu saskarties. „Mums visiem ir pienākums padarīt šo pasauli par laimīgāku vietu, jo esam tajā dzīvojuši,” viņš teica.⁴

Māsa Belle S. Speforda, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, dalījās pieredzē, kad prezidents Smits bija viņai mācījis šādu principu. Neilgi pēc tam, kad viņa tika aicināta šajā amatā, mātai Spefordai tika paziņots par sanākumi, ko National Council of Women (Nacionālā sieviešu padome) plānoja rīkot Ņujorkā. Palīdzības biedrība šajā padomē piedalījās daudzus gadus, taču pēdējā laikā vairāki citi padomes locekļi izrādīja naidīgumu pret Baznīcu un šajās sanāksmēs bija samulsinājuši Pēdējo dienu svēto pārstāvjus. Tādēļ māsa Speforda un viņas padomnieces domāja, ka Palīdzības biedrībai būtu jāpārtrauc sava līdzdalība padomē, un viņas uzrakstīja ieteikumu, kurā pauda savus uzskatus. Māsa Speforda vēlāk atminējās:

„Kādu rītu es viena pati devos uz norunāto tikšanos ar prezidentu Džordžu Albertu Smitu, sev līdzī paņēmot ieteikumu, kā arī sarakstu ar iemesliem, kāpēc ieteikums tika uzrakstīts. Prezidents Smits rūpīgi izlasīja ar rakstāmmašīnu rakstīto materiālu. Pēc tam viņš pavaicāja: „Vai tā nav organizācija, kurai māsas pievienojās pirms gadsimta iesākšanās?”

Es teicu: „Jā, ser.”

Viņš sacīja: „Vai man jāsaprot, ka jūs tagad vēlaties pārtraukt savu līdzdalību?”

Es teicu: „Jā, ser.” Pēc tam es piebildu: „Zināt, prezident Smit, mums no šīs padomes nav nekāda labuma.”

Prezidents Smits pārsteigts uz mani paskatījās. Viņš teica: „Māsa Speforda, vai jūs vienmēr domājat par to, ko saņemat? Vai jums nešķiet, ka reizēm ir labi domāt par to, ko jūs varat dot? Es uzskatu,” viņš turpināja, „ka mormoņu sievietēm ir kaut kas, ko dot pasaules sievietēm, un ka viņas no jums var arī ko mācīties. Tā vietā, lai pārtrauktu savu līdzdalību, es iesaku, lai jūs izvēlētos vairākas spējīgākās savas valdes locekles un apmeklētu šo sanākumi.”

Pēc tam viņš uzsveroši teica: „Padariet savu ietekmi jūtamu.”⁵

Māsa Speforda paklausīja šim padomam un vēlāk tika nozīmēta Nacionālās sieviešu padomes vadības amatos, galu galā tiekot ievēlētai par padomes prezidenti. [Skat. 1. ieteikumu 249. lpp.]

Džordža Alberta Smita mācības

Ir bijis pareģots, ka pēdējās dienās būs nopietnas grūtības.

Mums ir teikts, ka pēdējās dienās radīsies nopietnas grūtības. . . . Mūs ir brīdinājuši ne tikai Svētie Raksti, kas tika doti Glābēja laikā uz Zemes un pirms tam, kā arī pēc tam, bet Tas Kungs ir runājis mūsu pašu dienās un laikmetā, un mūsu Debesu Tēva atklāsmes ir atrodamas Mācībā un Derībās. Ja mēs lasīsim šīs atklāsmes, mēs uzzināsim, ka pieredzes, kuras mēs gūstam, bija iepriekš pareģotas. . . .

. . . Ikdienas presē mums tiek sniegti ziņojumi par nelaimēm, kas notiek it visur, — par vētrām jūrās un cilvēku dzīvību zaudēšanu, zemestrīcēm, lielām viesuļvētrām, kas, kā mums ir teikts, notiks pēdējās dienās, — un man šķiet, brāļi un māsas, ja cilvēki domā nopietni, ja viņi lasa Svētos Rakstus, viņiem ir jāzina, ka notikumi, kas pēc Tā Kunga teiktā notiks pēdējās dienās, jau notiek. Viģes kokā jau noteikti metas lapas [skat. Džozefs Smits — Mateja 1:38–39], un tiem, kuri ir uzmanīgi, ir jāzina, ka vasara ir tuvu klāt, ka tas, ko Tas Kungs ir paredzējis, kas notiks pirms Viņa Otrās Atnākšanas, tagad sāk piepildīties.⁶

Mēs neesam drošībā. Pasaulē notiek tīrīšana, līdz mūsu Debesu Tēva dēli un meitas nožēlos savus grēkus un pievēršīsies Viņam. Un tas nozīmē, ka Pēdējo dienu svētajiem jeb Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļiem kopā ar visiem pārējiem cilvēkiem — taču vispirms mums — vajadzētu rādīt priekšzīmi.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 249. lpp.]

Jēzus Kristus evaņģēlijs ir vienīgais ceļš uz mieru.

Vispasaules postam ir tikai vienas zāles — panaceja pasaules slimībai. Tas ir Jēzus Kristus evaņģēlijs, dzīvības un brīvības pilnīgais likums, kas ir no jauna atjaunots, piepildot Svētos Rakstus.⁸

„Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.” (Jāņa 14:27.)

Šie ir Miera Ķēniņa nomierinošie vārdi Viņa uzticīgajiem sekotājiem. Protams, ka cilvēkiem nekas nav nepieciešams vairāk kā miera un laimes svētības un brīvība no sirds bailēm. Un tā tiek piedāvāta mums visiem, ja vien mēs to pieņemam.

Kad šajā atklāšanā tika atjaunots evaņģēlijs, Tas Kungs atkārtoja to, ko Viņš tik daudz reižu ir teicis Vecajā un Jaunajā Derībā, — ka miera un laimes cena ir taisnīgums. Neskatoties uz šīm zināšanām, šķiet, ka ir daudzi cilvēki, kuri domā, ka mēs varam iegūt laimi kādā citā veidā, taču mums visiem būtu jāzina, ka neviena cita veida nav. Un tomēr Sātans ar savu viltīgo izmanīgumu ir pārliecinājies cilvēces lielāko daļu neiet pa ceļu, kas nodrošina laimi, un viņš joprojām darbojas. Taisnīguma pretinieks nekad nesauž.

Rīkojoties pēc Tā Kunga mācībām, pievēršoties Viņam un nožēlojot grēkus, darot labus darbus, mēs varam gūt mieru, laimi un labklājību. Ja cilvēku starpā būs mīlestība, izzudīs naids un nelaipnība, kas pasaulē tik ilgi ir pastāvējusi.⁹

Šajā nenoteiktības laikā, kad cilvēki skrien šurp un turp, meklējot kādu jaunu plānu, kā pasaulē ienest mieru, ziniet — vienīgais ceļš uz mieru šai pasaulē ir mūsu Kunga, Jēzus Kristus, evaņģēlija taka. Cita ceļa nav. . . . Patiesības zināšanu iegūšana ir vērtīgāka par visas pasaules bagātībām; tā ir nenovērtējama svētība — zināt, ka mēs esam uz droša ceļa, pildot savus pienākumus, ko noteicis mūsu Debesu Tēvs, un zināt, ka mēs varam turpināt doties pa šo ceļu, ja mēs vēlamies, neatkarīgi no ietekmēm un pamudinājumiem, ko var piedāvāt tie, kuri nav nozīmēti būt par mūsu vadītājiem.¹⁰

Mēs dzīvojam laikā, kad tautu vidū piepildās Raksti, kur Tas Kungs caur vienu no Saviem praviešiem ir teicis, ka pēdējās dienās „. . . viņas gudro gudrība būs apkaunota un prātīgo saprāts būs aptumšots.” (Jesajas 29:14.) Neviena cilvēku grupa pasaules gudrībā līdz šim nav spējusi ar pārliecību norādīt uz miera ceļu. Mēs . . . esam laimīgi, zinot, ka pastāv tikai viens miera ceļš, kas sniegs panākumus, un šis ceļš ir Dieva baušļu ievērošana, kā tie ir atklāti cilvēku bērniem senatnē un mūsdienās. Ja mēs ietu pa šo ceļu, tiktu atrisinātas visas pasaules nopietnās problēmas, un pār šo nelaimīgo Zemi nāktu miers.¹¹

Kaut arī pasauli pārņemtu liels posts un satumstu debesis, un plaiksnītu spilgti zibeņi, un zeme trīcētu no centra līdz tās malām, ja mēs zinām, ka Dievs dzīvo un ka mūsu dzīve ir taisnīga, mēs izjutīsim neizsakāmu mieru, jo mēs zināsim, ka mūsu Tēvs atzinīgi novērtē mūsu dzīvi.¹² [Skat. 3. ieteikumu 249. lpp.]

**Ja mēs darām to, ko Tas Kungs mūs ir
lūdzis darīt, mums nav jābaidās.**

Ja mēs darām to, ko Tas Kungs mūs ir lūdzis, mums nav jābaidās. Šī ir Viņa pasaule. Viņam ir pakļauti visi vīrieši un sievietes. Ja Viņa ļaudis godās Viņu un ievēros Viņa baušļus, Viņa ļaužu labā tiks apvaldīti visi ļaunā spēki.¹³

Ja mēs paļaujamies uz mūsu Debesu Tēvu, ja mums ir Viņa mīlestība, ja mēs esam Viņa svētību cienīgi, neviena pasaules armija mūs nevar iznīcināt, nevar sagraut mūsu ticību un nevar uzvarēt Baznīcu, kas ir nosaukta Dieva Dēla Vārdā.

2. Kēniņu grāmatas deviņpadsmitajā nodaļā izlasiet par to, kā Sanheribs, Asīrijas kēniņš, mēģināja gāzt Jeruzālemi. Israēla kēniņš Hiskija lūdza To Kungu pēc pestīšanas, kamēr Sanheribs viņu izsmēja, sakot: „Nedomā, ka tev var palīdzēt tavas lūgšanas tavam Dievam. Viņi ir lūguši katrā vietā, kur es esmu bijis un ko esmu jau ieņēmis. Tu esi bezpalīdzīgs,” un nākamajā rītā liela asīriešu armijas daļa gulēja uz zemes mirusi un Tas Kungs pasargāja Jeruzālemi. [Skat. 2. Kēniņu 19:10–20, 35.] Viņš ir mūsu spēks, . . . jūsu un mans Tēvs, visu cilvēku Tēvs; ja vien mēs būsime cienīgi, Viņš mūs pasargās, kā Viņš pasargāja Helamana dēlus [skat. Almas 57:24–27] un kā Viņš pasargāja Daniēlu no lauvām [skat. Daniēla 6] un trīs ebreju jaunekļus no degoša cepļa [skat. Daniēla 3], un sešsimt tūkstošu Ābrahāma pēcnācēju, kad Viņš izveda tos no Ēģiptes Mozus vadībā un nogremdēja faraona armiju Sarkanajā jūrā [skat. 2. Mozus 14:21–30]. Viņš ir šī Visuma Dievs. Viņš ir visu cilvēku Tēvs. Viņš ir visvarens, un Viņš mums apsola aizsardzību, ja mēs dzīvosim tās cienīgi.¹⁴

Neatkarīgi no tā, vai satumst mākoņi, neatkarīgi no tā, kā var rībēt kara bungas, neatkarīgi no apstākļiem, kas var rasties pasaulē, šeit, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā, mums godājot un turot Dieva baušļus, būs aizsardzība pret ļaunā spēkiem, un visiem

*„Padariet savas mājas par Tā Kunga Gara mājvietu;
lai tās ir svētas vietas.”*

vīriešiem un sievietēm tiks ļauts dzīvot uz Zemes, līdz viņu dzīves noslēgsies cieņā un godā, ja viņi ievēros mūsu Debesu Tēva baušļus.¹⁵ [Skat. 4. ieteikumu 249. lpp.]

Mūsu mājas var būt mierpilnas un svētas vietas pat posta laikā.

Es domāju, ka, ņemot vērā visur pastāvošo spriedzi, kā arī pa-reģojumu, ko Tas Kungs deva Mācības un Derību pirmajā nodaļā, ka „miers tiks paņemts prom no zemes”, [M&D 1:35] mums ir jāuzskata, ka tas laiks ir pienācis. Mums noteikti ir kritiski jāizvērtē sevi, un mūsu mājās būtu jāamājo lūgšanai un pateicībai. Vīriem jābūt laipniem pret savām sievietēm, un sievietēm — uzmanīgām pret saviem vīriem. Vecākiem, pateicoties taisnīgai dzīvošanai, būtu jāglabā savu bērnu mīlestība. Tad mūsu mājas būtu ne tikai lūgšanas un pateicības mājvieta, bet arī vieta, kur mūsu Tēvs varētu mums dāvēt Savas vislabākās svētības, pateicoties mūsu cienīgumam.¹⁶

Es lūdzu, lai mūsu mājas varētu tikt iesvētītas, pateicoties mūsu dzīves taisnīgumam, lai pretiniekam nebūtu nekādas varas nākt un iznīcināt mūsu bērnus mūsu mājās vai tos, kuri dzīvo mūsu mājās. Ja mēs godāsim Dievu un ievērosim Viņa baušļus, mūsu mājas būs svētas, pretiniekam nebūs nekādas ietekmes, un mēs dzīvosim laimē un mierā līdz pat mirstības noslēguma ainai, un mēs dosimies, lai saņemtu savu atlīdzību nemirstībā.¹⁷

Saskaņojiet savu dzīvi ar Jēzus Kristus evaņģēlija mācībām, un, kad jūs apdraudēs nelaimes, jūs sajūtīsiet Viņa visvarenās rokas atbalstu. Padariet savas mājas par Tā Kunga Gara mājvietu; lai tās ir svētas vietas, kur pretinieks nevar ienākt; uzklausiet kluso, mierīgo balsi, kas jūs mudina uz taisnības darbiem. Es lūdzu Dievu par ikvienu un visiem, lai jūs nenovirzītos no ceļa, kas vada pie Dieva zināšanām un spēka — uzticīgo mantojuma — patiesi mūžīgās dzīves.¹⁸

Es lūdzu, lai mūsu sirdīs un mūsu mājās varētu mānot mīlestības, pacietības, laipnības, žēlsirdības un izpalīdzības gars, kas bagātinās mūsu dzīvi un kas, pateicoties tam, pasauli padarīs gaišāku un labāku.¹⁹ [Skat. 5. ieteikumu 249.–250. lpp.]

Mēs varam pozitīvi ietekmēt pasauli.

Es jūs vēlos lūgt, . . . esiet kā enkuri tajā sabiedrībā, kurā jūs dzīvojat, lai citi cilvēki varētu tuvoties jums un justies drošībā. Lai jūsu gaisma tā spīd, ka citiem cilvēkiem, redzot jūsu labos darbus, sirdī būtu vēlēšanās būt līdzīgiem jums.²⁰

Mūsu pienākums ir rādīt priekšzīmi; mūsu pienākums ir turēt patiesības karogu augstu. Mūsu pienākums ir mudināt citus mūsu Tēva bērnus uzklausīt Viņa padomus un ieteikumus un pašiem savest kārtībā savu dzīvi tā, ka, lai kur mēs būtu, mūsu dvēselēs degtu Dieva Gars un mēs atstātu labu ietekmi.²¹

Tas Kungs nav prasījis kaut ko neiespējamu. Gluži pretēji — Viņš mums ir devis baušļus, padomus un ieteikumus, ko mēs visi spējam ievērot šajās dienās un laikmetā, kurā mēs dzīvojam. . . .

. . . Brāļi un māsas, mums jābūt uzticīgiem. Zemei, kur mēs dzīvojam, būtu jātiek iesvētītai, pateicoties mūsu taisnīgajai dzīvei. . . . Mums ir jānožēlo savi grēki, jānovēršas no saviem maldīgajiem ceļiem, jāattīra savas dzīves no netīrības un tad jādodas apkārt, darot

labus darbus. Nav vajadzīgs, lai mūs iesvētītu šim mērķim. Katrs Jēzus Kristus Baznīcas vīrietis, sievietē un bērns var doties, darot labus darbus, un par to saņemt svētības. [Skat. 6. ieteikumu 250. lpp.]

. . . Pieliksim savas rokas pie darba, kas ir uzticēts mūsu gādībā, svētīsim mūsu Tēva bērnu dzīvi, lai kur viņi atrastos, un mūsu dzīve tiks bagātināta un šī pasaule tiks padarīta laimīgāka. Tas ir uzdevums, kas ir uzlikts mūsu pleciem. Mēs esam atbildīgi Debesu Tēva priekšā par to, kā mēs to izpildām. Lai Dievs dāvā, ka mēs savu dvēseļu pazemībā dotos ar vēlmi savās sirdīs darīt labu visiem cilvēkiem, lai kur viņi būtu, un sniegtu viņiem prieku, ko var iegūt, vienīgi ievērojot Viņa likumus un Viņa baušļus. Es pazemīgi lūdzu, lai šis miers varētu mājot mūsu sirdīs un mājās, lai mēs izstarotu gaismu un prieku, lai kurp mēs dotos, lai ar dzīvi, ko mēs dzīvojam, mēs varētu pierādīt pasaulei, ka mēs zinām, ka Dievs dzīvo, un par to saņemtu Viņa svētības.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet stāstu par Bellu S. Spefordu, kura saņēma padomu no prezidenta Smita (243.–244. lpp.). Kā mēs varam „[padarīt] savu ietekmi jūtamu”?
2. Mācību pirmajā sadaļā (244. lpp.) prezidents Smits stāsta par grūtībām, kas pareģotas pirms Otrās Atnākšanas (skat. arī 2. Timotejam 3:1–7; M&D 45:26–35). Kādēļ, jūsuprāt, ir svarīgi zināt, ka par šīm grūtībām ir pareģots Rakstos?
3. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 244. lpp. apakšējā daļā. Kādas problēmas pasaulē varētu atrisināt, ja cilvēki paklausītu Jēzus Kristus atjaunotajam evaņģēlijam? Kā evaņģēlijs ir sniedzis mieru jūsu personīgajā dzīvē, jūsu ģimenē, jūsu attiecībās ar citiem cilvēkiem?
4. 246.–247. lpp. prezidents Smits sniedz Svēto Rakstu piemērus tam, kā Tas Kungs pasargā Savus ļaudis. Kā Viņš ir pasargājis jūs un jūsu ģimeni? Kā paklausība mums palīdz pārvarēt bailes?

5. Kādas briesmas var apdraudēt mūsu māju garīgo drošību mūsdienās? Ko mēs varam darīt, lai savas mājas padarītu par „[svētām vietām], kur pretinieks nevar ienākt”? (Dažas idejas var gūt, pārlasot sadaļu, kas sākas 247. lpp.)
6. Izlasiet pirmo un ceturto rindkopu sadaļā, kas sākas 248. lpp. Kādā veidā uzticīgi Pēdējo dienu svētie ir kā „enkuri” savā sabiedrībā? Kādēļ savas dzīves attīrīšana no netīrības padara mūs spējīgākus „[doties] apkārt, darot labus darbus”? Ar lūgšanu apdomājiet, ko jums vajadzētu darīt, lai attīrītu savu dzīvi no netīrības.

Saistītie Svētie Raksti: Jesajas 54:13–17; Mateja 5:13–16; Jāņa 16:33; 2. Nefija 14:5–6; Mācība un Derības 87:6–8; 97:24–25; Džozefs Smits — Mateja ev. 1:22–23, 29–30

Mācīšanas padoms: Apsveriet domu aicināt nodarbības dalībniekus izlasīt iedaļas „Džordža Alberta Smita mācības” virsrakstus un izvēlēties sadaļu, kas viņiem vai viņu ģimenei ir nozīmīga. Aiciniet klātesošos studēt prezidenta Smita mācības, kas ietvertas viņu izvēlētajā sadaļā, kā arī attiecīgos jautājumus nodaļas beigās. Pēc tam palūdziet nodarbības dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies.

Atsauces

1. Conference Report, 1948. g. apr., 162.
2. Conference Report, 1918. g. apr., 41.
3. Conference Report, 1932. g. apr., 41.
4. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace”, *Improvement Era*, 1945. g. sept., 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), 96–97.
6. Conference Report, 1932. g. apr., 42–44.
7. Conference Report, 1946. g. okt., 153.
8. „New Year's Greeting”, *Millennial Star*, 1920. g. 1. janv., 2.
9. „At This Season”, *Improvement Era*, 1949. g. dec., 801.
10. Conference Report, 1937. g. okt., 53.
11. Conference Report, 1946. g. apr., 4.
12. Conference Report, 1915. g. okt., 28.
13. Conference Report, 1942. g. apr., 15.
14. Conference Report, 1943. g. apr., 92.
15. Conference Report, 1942. g. apr., 15.
16. Conference Report, 1941. g. apr., 27.
17. Conference Report, 1946. g. okt., 8.
18. „New Year's Greeting”, *Millennial Star*, 1921. g. 6. janv., 3.
19. Conference Report, 1946. g. okt., 7.
20. Conference Report, 1945. g. okt., 117–118.
21. Conference Report, 1947. g. okt., 166.
22. Conference Report, 1932. g. apr., 43–45.

Attēlu saraksts

- Uz vāka: *Džordžs Alberts Smits*,
gleznojis Lī Grīns Ričards, © IRI.
4. lpp.: *Kalna sprediķis*, Karls Henrihs
Blohs, lietots ar Dānijas Nacionālā
vēstures muzeja Frederiksborgā,
Hillerodā, atļauju.
10. lpp.: *Kristus dziedina neredzīgu
viru*, Dels Pārsons, © 1983 IRI.
20. lpp.: *Kristus tēls*, Henrihs Hofmans,
ar C. Harrison Conroy Co., Inc.
laipnu atļauju.
24. lpp.: *Redziet Manas rokas un Ma-
nas kājas*, Herijs Andersons, © IRI.
26. lpp.: *Skatieties uz saviem
bērnīņiem*, Roberts T. Barrets,
© 1996 IRI.
36. lpp.: *Džozeļa Smīta Pirmā vizija*,
© 1988 Greg K. Olsen, nav atļauts
kopēt.
39. lpp.: *Džozeļis Smits*, ar Community
of Christ arhīvu Misūri štātā, Inde-
pendensā, laipnu atļauju.
47. lpp.: *Melhisedeka priesterības
atjaunošana*, Valters Reins,
© 2010 IRI.
54. lpp.: Fotogrāfija ar Baznīcas vēs-
tures bibliotēkas un arhīvu laipnu
atļauju.
59. lpp.: *Vienoti Dieva priekšā*,
Džozeļis Brikijis, © 2010 IRI.
64. lpp.: Foto © 2000 Stīvs Bandersons.
70. lpp.: Foto © 2006 Roberts Keisijs.
72. lpp.: *Jēzuss viņai saka: „Marija!”*,
Viljams Vitekers, © 1999 IRI.
121. lpp.: *Tāpēc ejiet un māciet visas
tautas*, Herijs Andersons, © IRI.
146. lpp.: Foto © 2000 Stīvs Bandersons.
170. lpp.: *Elīja sacenšas ar Baala pries-
teriem*, Džerijs Hārstons, © 1978 IRI.
173. lpp.: *Mozus pāršķēļ Sarkano jūru*,
Roberts Barrets, © 1983 IRI.
175. lpp.: *Brigama Janga ierašanās*,
© 1986 VaLojs Ītons, ar Zions Bank
laipnu atļauju, nav atļauts kopēt.
180. lpp.: *Kristus un bagātais jauneklis*,
Henrihs Hofmans, ar C. Harrison
Conroy Co., Inc. laipnu atļauju.
190. lpp.: *Daniēls atsakās no ķēniņa
gaļas un vīna*, Dels Pārsons,
© 1983 IRI.
212. lpp.: *Limonāde karstā dienā*,
Maikls Malms, © 2010 IRI.
232. lpp.: *Krustā sišana*, Herijs
Andersons, © IRI.
242. lpp.: *Mieru Es jums atstāju*,
© 2004 Valters Reins, ar Baznīcas
vēstures muzeja laipnu atļauju.

Satura rādītājs

A, Ā

Aicinājumi

Baznīcas locekļu atbildība tos
pildīt, 152–153

Ārona priesterība. *Skat.* Priesterība

Atjaunošana

evaņģēlija, 38
priesterības, 45–47

Atklāsme

nepieciešama mūsdienās, 109–110
personīgā, 109, 111–113
pravietim, 108, 109–111

Atkrišana

Debesu Tēvs atjaunoja evaņģēliju,
lai to pārtrauktu, 38
laika zenītā, 45
tās laikā bija nozaudētas priesteri-
bas pilnvaras, 45

Augšamcelšanās, 23–25, 70–71

B

Baušļi

Dievs tos dod, jo Viņš mūs mīl,
182–184
paklausība tiem sniedz drošību,
246–247
tie mūs tur Tā Kunga pusē, 181–182

Baznīcas prezidents

saņem spēku un gudrību no
Dieva, 58
Tas Kungs vada Savus ļaudis caur
viņu, 110–111
tiek stiprināts, kad saņem Baznī-
cas locekļu atbalstu, 60–62
Skat. arī Baznīcas vadītāji

Baznīcas vadītāji

drošībā viņiem sekojot, 57
ir Tā Kunga izraudzīti, 55–56
mēs nedrīkstam viņus kritizēt,
59–60
Tas Kungs ar viņu palīdzību vada
Savus ļaudis, 56–57, 110–111
Skat. arī Baznīcas prezidents

Baznīcas vadītāju atbalstīšana, 53–62

Bībele

liecība par Jēzu Kristu, 23
Skat. arī Svētie Raksti

D

Dalīšanās evaņģēlijā

ar entuziasmu un nopietnību,
120–123, 143–144
ar mīlestību un laipnību, 142–143
atlīdzība par dalīšanos evaņģēlijā,
124–125
mūsu atbildība, 27–28, 122,
123–124, 130–132
nepieciešamība, 119–120
piemēra nozīmīgums, 132–134
sniedz laimi un labestību citiem
cilvēkiem, 140–141, 144–145
un Svētā Gara sadraudzības
nepieciešamība, 145–147
veidi, kā dalīties evaņģēlijā,
134–138

Daniēls

paklausīja Tā Kunga veselības
likumam, kas bija viņa laikā,
191–192
viņa ticība, 172

Darbs, 204–205

Debesu Tēvs. *Skat.* Dievs Tēvs

Desmitā tiesa

to maksājot, mēs varam piedalīties Baznīcas darbā, 206–208

Dievs Tēvs

dod baušļus tāpēc, ka Viņš mūs mīl, 182–184

mēs varam kļūt Viņam līdzīgi, 67
Viņam ir ķermenis, 37

Viņš runā ar cilvēkiem, 109–110
visi vīrieši un sievietes ir Viņa bērni, 12–13

Domas

mēs esam savu domu rezultāts, xiv

Dzīve

ir mūžīga, 66–67

tās mērķis, 67–69

E

Elija

atjaunoja atslēgas darba veikšanai par mirušajiem, 77, 78
viņa ticība, 173

F

Fārs, Lorins (vectēvs), xii

G, Ģ

Gudrības Vārds

ir Debesu Tēva sirsnīgs padoms, 192–193
svētības, ievērojot to, 194–197
tā mācīšana savām ģimenēm, 197–198

Ģimene

laipnība ģimenē, 216–218
lūgšana atnes ģimenē vienotību, 95–96
Svēto Rakstu studēšana ģimenē, 103–104, 228
vērtīgāka par pasaulīgām lietām, 69

Skat. arī Vecāki

Ģimenes mājvakars, 228–230

Ģimenes vēsture

Tā Kunga palīdzība tās izpētē, 84–86

Skat. arī Tempļi un tempļa darbs

I

Izpirkšana. *Skat.* Augšamcelšanās; Jēzus Kristus

J

Jēzus Kristus

Augšamcelšanās, 23–25

Dieva Dēls, 21–23

dzīvo šodien, 22

kristības, 23

licība par Viņu Bibēlē, 23–24

licība par Viņu Mormona

Grāmatā, 24–25

mūsu licība par Viņu, 19–28

parādīšanās Džozefam Smitam, 25

parādīšanās nefījiešiem, 24–25

piedeva tiem, kuri Viņu piesita krustā, 234

piešķīra priesterību Saviem apustuļiem, 46–47

Jēzus Kristus Baznīca

tai piemīt dievišķas pilnvaras, 48
tās izaugsme, 40–41, 149–151, 153–157

to vada Jēzus Kristus, 56, 110–111

Jēzus Kristus evaņģēlijs

mūs māca mīlēt citam citu, 13–14

nepieciešams pasaulei, 118–119

sniedz laimi, 28, 37–38, 71–73

tam jāpadara mūs par labākiem cilvēkiem, 7–8

vienīgais ceļš uz mieru, 244–247

K

Kalpošana

- Baznīcā, 152–153
- laimes gūšana kalpošanā, 15–17
- tiem, kuri cieta pēc Otrā pasaules kara, 201
- var atvieglot ciešanas, 208–209

Kristīšana

- Jēzus Kristus kristīšana, 23

Kritika

- Baznīcas vadītāju kritizēšana, 59–60
- ir pretēja Jēzus Kristus evaņģēlijam, 214
- tā vietā, lai kritizētu, citos cilvēkos jāmeklē tikumi, 214–215

Kumoras pakalns, xxix

L

Laipnība

- mums jābūt laipnības piemēriem, 218
- mūsu mājās, 216–218
- nāk no Tā Kunga Gara, 213–214
- var mīkstināt sirdis, 211, 215–216
- Skat. arī* Mīlestība

Līdzība par kāzu mielastu, 5–6

Liecība

- katrs var saņemt savu liecību, 26–27, 111–113

Lūgšana

- ģimenes lūgšana, 94–96
- lūdziet par valdības vadītājiem, 94–95
- mēs varam saņemt iedvesmu, lai zinātu, par ko lūgt, 92–94
- tās spēks, 94–95
- zēns lūdz ārstus aizlūgt par viņu, 91–92

M

Mājas

- var būt vieta drošībai, 247–248
- Skat. arī* Ģimene

Mājskolotāji

- Džordža Alberta Smita atmiņas par viņiem, 43–45

Mantkārība

- brīdinājums nebūt mantkārīgiem, 206

Mātes

- mātes laipnība un līdzjūtība, 217–218
- Skat. arī* Vecāki

Melhisedeka priesterība. *Skat.* Priesterība

Miers

- Jēzus Kristus evaņģēlijā, 244–247

Mīlestība

- bauslis mīlēt, 14–15
- iespējas to paust, 15
- sniedz patiesu laimi, 15–17
- tās izrādīšana, sniedzoties pretim citiem, 14–15
- un dalīšanās evaņģēlijā, 142–143
- var iedvesmot cilvēkus darīt to, kas ir pareizi, 15, 142, 215–216
- Skat. arī* Laipnība

Misionāru darbs. *Skat.* Dalīšanās evaņģēlijā

Mormona Grāmata

- Džordžs Alberts Smits dalās savā liecībā ar citiem, xxii, xxxiv
- liecība par Jēzu Kristu, 23–26
- Skat. arī* Svētie Raksti

Mozus

- viņa rokas atbalstīja Ārons un Hūrs, 58
- viņa ticība, 172

Mūžīgā dzīve

- mirstības mērķis ir tai sagatavoties, 67–68

N

Nāve

evaņģēlijs mums palīdz to izprast,
65–67, 71–73

Noa

nedaudzi uzklausa viņa brīdinā-
jumus, 57
viņa ticība, 172

PPaklausība. *Skat.* Baušļi

Pārtikas uzglabāšana

ļāva Baznīcai palīdzēt grūtībās
nonākušiem cilvēkiem, 201–202
mums ļauj būt sagatavotiem grū-
tiem laikiem, 202–203

Pēdējās dienas

tajās ir paredzētas nopietnas
grūtības, 244

Piedošana citiem

mums palīdz sagatavoties celesti-
ālajai valstībai, 236–239
parāda mūsu pateicību par Dieva
piedošanu, 235
tai jābūt Baznīcas locekļu attiek-
smē, 234

Piemērs

ar savu piemēru mēs pozitīvi
ietekmējam, 248–249
dališanās evaņģēlijā, 132–134
vecāku, 197–198, 225–227

Piemineklis „Ši ir istā vieta”,
xxxiv–xxxvi

Pionieri, xxix–xxxi, xxxiv–xxxvi

Pirmā vīzija

ielika ticības pamatu, 34
papildu liecība tam, ka Jēzus ir
Kristus, 25–26
parādīja, ka Debesis nav aizzīmo-
gotas, 33–35
parādīja Džozefa Smita ticību,
33–34, 35, 174

Pirmsmirstīgā dzīve, 66, 67–68

Pretestība

neapturēs Baznīcas izaugsmi,
153–156

Pretinieks

cenšas mūs maldināt, 184–186
mēs varam viņam pretoties,
186–188

Priekšraksti

mirušo labā, 79–83
nepieciešami glābšanai, 48–49

Priesterība

atrodama vienīgi patiesajā Jēzus
Kristus Baznīcā, 48
iespēja kalpot, 43–45
jaunajiem vīriešiem jābūt sagata-
votiem, lai to saņemtu, 43
neniekojieties ar to, 49
priesterības nesējiem jābūt cienī-
giem, 49–51
tai jātiek piešķirtai Tā Kunga
noteiktā veidā, 49
tās atjaunošana, 45–47
tās priekšraksti ir nepieciešami,
lai ieietu celestiālajā valstībā,
48–49

S

Sabata diena

baznīcas apmeklēšana Sabata
dienā, 162–163
tās godāšana sniedz laimi, 159–162

Sagatavošanās

misionāra kalpošanai, 135–137,
138
mūžīgajai dzīvei, 5–7, 67–68,
101–102, 236–239
neparedzētiem gadījumiem,
202–203

Sātans. *Skat.* Pretinieks

Smita, Lūsija Emīlija Vudrafa (sieva)
saņem svētību no Vilforda Vud-
rafa, xviii

- uzmanības apliecinājumi un laulība, xv–xvi
 viņas nāve, xxvii
- Smita, Sāra Fāra (māte), xii, 89–90
- Smits, Džons (vecvectēvs), xii
- Smits, Džons Henrijs (tēvs), xi–xii, 92–94
- Smits, Džordžs A. (vectēvs)
 Džordžs Alberts Smits viņu redz sapnī, xxv–xxvi
 izcelsme, xi–xii
 sniedz ģimenei padomu palikt Tā Kunga pusē, 181
 tiek iedvesmots lūgt par savas ģimenes drošību, 92–93
 viņa misionāru pūliņi, 154–155
- Smits, Džordžs Alberts
 13 gadu vecumā strādā apģērbu fabrikā, xiv–xv
 aicināts par apustuli, xix–xxi
 apmeklē Džozefa Smita dzimto pusi, 31
 apmeklē Kērtlandes Templi, 77
 ar lūgšanu izglābjas no noslikšanas, 90–91
 atdod savu mēteli kādam strādniekam uz ielas, 12
 atsakās dzert kafiju, 191
 bērnība, xi–xv, 221
 cieš no acu bojājuma, xv, xxiii
 dalās evaņģēlijā, xxi–xxii, xxxiii–xxiv, 117–118, 140–141
 izlīgst ar draugu, kurš bija viņu aizvainojis, 233
 kā apustulis, xix–xxxix
 kā Baznīcas prezidents, xxxi–xxxvii
 kā Eiropas misijas prezidents, xxvii–xxviii, 129–130, 169–172
 kā tēvs, xviii–xix, 221–222
 māca savai meitai par godīgumu, 221–222
- mudina cilvēkus lasīt Rakstus, 99–100
 nomirst viņa sieva, xxvii
 nosūta palīdzību kara izpostītajai Eiropai, xxxiii, 201–202
 pārliecina savus bērnus atdot citiem savas Ziemassvētku rotaļlietas, xix
 pasniedz Mormona Grāmatu kā Ziemassvētku dāvanu, xxii
 sapnī redz savu vectēvu, xxv–xxvi
 sniedz padomu Bellei S. Spefordai — būt par nacionālās organizācijas locekli, 243–244
 tiekas ar Meksikas prezidentu, xxxiii–xxxiv
 tiek atbalstīts par Baznīcas prezidentu, 53
 tiek mātes mācīts lūgt Dievu, xii–xiii, 89–90
 tiek ordinēts par diakonu, 43
 uzzina, kā lidmašīnu piloti lido miglā, 107–109
 viņa bērni, xviii–xix
 viņa interese par Baznīcas vēsturiskajām vietām, xviii–xxxi, xxxiv–xxxvi
 viņa laipnās rīcības izpausmes, xi, xxxvii–xxxix, 2, 11–13, 211–213
 viņa laulība, xvi
 viņa misija Jūtas štata dienvidos, xv
 viņa misija Savienoto Valstu dienvidos, xvi–xviii
 viņam uzbrūk grupējums, xviii
 viņa nāve, xxxvii, 21
 viņa personīgais kredo, 1–2, 140, 233–234
 viņa sabiedriskā kalpošana, xxii–xxiii
 viņa veselības problēmas, xxv–xxvii

Smits, Džozefs

atdeva savu dzīvību par savu
liecību, 38–41

atjaunoja mūžīgas patiesības,
37–38

Pirmā vizija, 25–26, 31, 33–35
tiek Dieva aicināts, neraugoties
uz viņa jaunību un pieredzes
trūkumu, 35–38

viņa liecība par Jēzu Kristu, 25–26
viņa ticība, 34, 35, 174

Svētais Gars

ir nepieciešams, lai varētu
veiksmīgi dalīties evaņģēlijā,
145–147

liecības avots, 25, 111–113,
145–147

vada mūs drošībā un paaugstinā-
šanā, 113–114

Svētais Vakarēdiens

attīriet savas sirdis no nelaiņības
pirms tā pieņemšanas, 236

tā cienīga pieņemšana atjauno
mūsu garīgo spēku, 166–167

to ievieša Glābējs, 163–165

Svētie Raksti

mums palīdz izturēt pārbaudīju-
mus, 100–101

mums palīdz sagatavoties celesti-
ālajai valstībai, 101–102

to kopīga lasīšana ģimenē,
103–104

vērtīgāki par cilvēku filozofijām,
100–101

T

Tehnoloģijas

var tikt izmantotas, lai sekmētu
Tā Kunga darbu, 151

Tempļi un tempļa darbs

Aidahofolzas Aidaho Tempļa
iesvētīšana, 77–78

mērķis — padarīt priekšrakstus
pieejamus, 79–83

svēto upuri, ceļot Kērtlandes
Tempļi, 77

Tēvi

tēviem jāsaģatavo savi dēli pries-
terības saņemšanai, 43

Skat. arī Vecāki

Ticība

agrīno svēto ticība, 174–176

bija par pamatu Džozefa Smita
Pirmajai vizijai, 34, 35, 173

Dieva dāvana, kas dota taisnīga-
jiem, 177

tās piemēri Rakstos, 172–173

V

Vecāki

viņiem jābūt mīlošiem un laipniem
pret bērniem, 216–218, 227

viņu atbildība mācīt bērniem
evaņģēliju, 222–225

viņu piemērs, 197–198, 225–227
Skat. arī Ģimene

Velns. *Skat.* Pretinieks**Ž**

Žēlsirdība. *Skat.* Milestība

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

